biblioteca de buzunar biblioteca de buzunar

VALERIO MASSIMO

MANFREDI

FARAONUL NISIPURILOR

Biblioteca de buzunar este o **marcă.**

Mai bine zis dorim să devină o marcă, a excelenţei, pe care o vrem „înregistrată”, mai ales în conştiinţa cititorilor noştri. **Biblioteca de buzunar** va cuprinde cărţi cu teme diverse – ca-n orice bibliotecă, fie ea şi „de buzunar” – legătura dintre ele rezidând în *valoarea* cărţii respective, *noutatea* subiectului, *reputaţia* autorului, şi, de ce nu, *moda* şi *succesul* unor noutăţi editoriale străine pe care le vom traduce, în dorinţa de a fi actuali, în acest sens, veţi găsi, pentru început, în **Biblioteca de buzunar,** cărţi din colecţiile noastre tradiţionale: *Literatură română contemporană* – aduce în prim-plan atât romancieri consacraţi, cât şi scriitori din noul val.

Literatura universală contemporană – prezintă cititorilor noştri unele dintre cele mai interesante şi de succes creaţii din peisajul literar contemporan universal.

Roman istoric – reconstituie personaje celebre şi evenimente care au marcat istoria omenirii.

Biblioteca de buzunar, ca marcă a editurii ALLFA, vă urează să descoperiţi NOUL FARMEC AL LECTURII

IL FARAONE DELLE SABBIE
Valerio Massimo Manfredi
Copyright © 1998 Amoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano

FARAONUL NISIPURILOR
Valerio Massimo Manfredi Copyright © 2004, Editura ALLFA

ISBN 973-8457-75-0

Toate drepturile rezervate Editurii ALLFA.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii ALLFA.
Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate editurii.
All rights reserved. The distribution of this book outside Romania, without the written permission of ALLFA, is strictly prohibited.
Copyright © 2004 by ALLFA.

Redactor: D. Tomescu
Procesare copertă: Andreea Dobreci

Art Director: GIACOMO CALLO
Proiect grafic: VALENTINA CANTONE
Pe copertă: ilustraţie de J ACOPO BRUNO

Valerio Massimo Manfredi

FARAONUL NISIPURILOR

Traducere de Radu Gâdei

EDITURAALLFA

De acelaşi autor, au mai apărut:
ALEXANDRU CEL MARE *Fiul visului – vol. I*
Nisipurile lui Amon – vol. II
La capătul lumii – vol. III

ULTIMA LEGIUNE

Vor apărea:
AKROPOLIS. MAREA EPOPEE A ATENEI

Şi cel care trecea era Domnul. Dinaintea lui venea un vânt atât de puternic de grozav că răsturna munţii şi sfărâma stâncile. Dar Domnul nu era în vântul acela...

(Cartea Regilor)

1

Ierusalim, anul al optsprezecelea al domniei lui Nabucodonosor, ziua a noua din luna a patra. Al unsprezecelea rege al Iudeii, Sedechia.

Profetul îşi îndreptă privirile către valea în care se zărea o mulţime de focuri şi, apoi, către cerul pustiu, după care suspină. Tranşeele înconjurau fortificaţiile Sionului, berbecii şi maşinile de asediu ameninţau bastioanele cetăţii. În casele dărăpănate, copiii plângeau, cerând pâine şi n-avea cine să le-o dea; bătrânii se târau pe străzi, sleiţi de postul fără sfârşit şi-şi dădeau sufletul pe pieţele oraşului.

— S-a terminat, spuse către omul care-i însoţea peste tot.

— S-a terminat, Baruh. Dacă regele nu mă ascultă, nu va exista nicio posibilitate de salvare a casei sale, nici a casei Domnului. O să mai vorbesc cu el pentru ultima oară, dar nu-mi pun prea mari speranţe în asta.

Îşi continuă drumul pe străzile pustii şi se opri după puţin timp pentru a lăsa să treacă un grup de oameni care duceau, păşind în grabă şi fără să plângă, un sicriu. Doar trupul mortului se putea distinge în întuneric datorită giulgiului de culoare deschisă în care era înfăşurat. Îi privi câteva clipe cum coborau aproape alergând către un cimitir înfiinţat din porunca regelui, lângă zidul cetăţii, şi care de la o vreme nu mai putea primi cadavrele din ce în ce mai numeroase din cauza războiului, a foametei şi a lipsurilor de tot felul.

— De ce Dumnezeu îl mai rabdă pe Nabucodonosor din

Babilonia şi-i dă voie să pună un jug de fier asupra tuturor naţiilor? întrebă Baruh, în timp ce profetul îşi continua drumul. De ce se aliază cu el care este deja cel mai puternic?

Palatul se înălţa puţin mai departe în faţa lor, lângă turnul lui David. Profetul mai zăbovi puţin în piaţeta din faţa palatului şi se întoarse înapoi în timp ce luna, trecând printre nori, scălda în razele ei clădirea tăcută a Templului lui Solomon. Privi într-acolo cu ochi strălucind de lacrimi, privi cum razele lunii poleiau cu argint impunătoarele coloane, făceau să strălucească bronzul acoperişului şi aurul ornamentelor. Se gândi la ritualurile solemne îndeplinite vreme de secole în curtea aceea, la mulţimea care dădea buzna acolo în zilele de sărbătoare, la fumul jertfelor care urca de pe altare spre slava Domnului. Se gândi că totul se va sfârşi, că totul se va cufunda în tăcerea multor ani sau a multor secole şi-şi reţinu cu greu lacrimile.

Baruh îl trezi din visare.

— Să mergem, rabi, s-a făcut târziu.

Regele rămăsese treaz până noaptea târziu, ţinând sfat cu comandanţii armatei sale şi cu miniştrii. Profetul înaintă spre el şi cu toţii se întoarseră auzind sunetul pe care-l făcea toiagul său lovind pietrele din pardoseală.

— Ai vrut să mă vezi, spuse regele. Ce vrei să-mi spui?

— Predă-te, spuse profetul oprindu-se în faţa lui. Trage pe tine un sac, pune-ţi cenuşă în cap şi ieşi desculţ din oraş; îngenunchează la picioarele lui şi cere-ţi iertare. Domnul mi-a spus: „Eu am dat ţara pe mâna lui Nabucodonosor, regele Babiloniei, slujitorul meu, i-am dat până şi dobitoacele de pe câmp”. Nu este, oh, rege, altă cale de scăpare! Predă-te şi roagă-l să aibă milă de tine. Poate că-ţi va cruţa familia şi poate că va lăsa neatinsă şi casa Domnului.

Regele îşi plecă fruntea şi stătu aşa mult timp, fără să scoată o vorbă. Era tras la faţă şi cu corpul împuţinat, iar ochii cu orbitele vinete îi erau duşi în fundul capului.

— Regii sunt sufletul naţiunilor, gândea în sinea sa profetul, în timp ce-l privea cu atenţie, aşteptând să vadă cea avea să-i răspundă, şi, prin firea lucrurilor, ştiu că au multe paveze care îi apără: graniţe şi garnizoane, fortăreţe şi bastioane. De aceea, atunci când un rege se simte ajuns la mâna inamicului, deznădejdea şi spaima lui cresc peste măsură, de mii de ori mai mult decât ar simţi cel mai sărman şi mai umil dintre supuşii săi care ştie de când lumea că este gol şi lipsit de orice apărare.

— N-o să mă predau, spuse regele înălţând fruntea. Eu nu ştiu dacă Domnul Dumnezeul nostru ţi-a vorbit cu adevărat, dacă într-adevăr ţi-a spus că şi-a lăsat poporul pe mâna unui tiran străin, a unuia care adoră idolii. Eu sunt înclinat să cred mai degrabă că un slujitor al regelui din Babilonia sau chiar regele în persoană ţi-a vorbit, otrăvindu-ţi sufletul. Tu vorbeşti în sprijinul inamicului care ne-a invadat, împotriva regelui tău, ca uns al Domnului.

— Minţi, spuse profetul mânios. Nabucodonosor îţi acordase încrederea sa, făcându-te păstorul poporului său pe pământul lui Israel şi tu l-ai trădat, ai uneltit pe ascuns cu egiptenii care, cândva, au ţinut în sclavie neamul lui Israel.

Regele nu reacţionă în niciun fel la auzul acestor cuvinte. Se apropie de o fereastră şi trase cu urechea ecoul surd al unei tunet. Cerul se întunecase din nou deasupra zidurilor Sionului şi marele Templu nu mai era decât o umbră în bezna deasă, îşi trecu dosul palmei peste fruntea asudată, în timp ce bubuitul tunetului se rostogolea în depărtări peste deşertul Iudeii. Tăcerea era acum desăvârşită, pentru că nu mai erau nici câini, nici păsări cântătoare, nici vreun alt animal în Ierusalim. Pe toţi

îi dăduse gata foamea. Şi femeilor nu li se mai dădea voie să-şi plângă morţii, pentru ca în oraş să nu se mai audă la nesfârşit bocetele lor sfâşietoare.

La un moment dat, spuse:

— Domnul ne-a dat un pământ chinuit, mereu râvnit de puterile străine. Un pământ care ne este răpit mereu şi pe care noi încercăm cu disperare să ni-l luăm înapoi. Şi, de fiecare dată, suntem nevoiţi să ne mânjim mâinile de sânge.

Chipul regelui era palid ca al unui cadavru, dar în priviri păru să se întrevadă, pentru o clipă, strălucirea unui vis:

— Dacă El ne-ar fi dat un alt loc, îndepărtat şi sigur, bogat în roade şi în tot felul de animale, înconjurat de munţi înalţi şi necunoscut de alte popoare ale lumii aş mai fi pus, oare, la cale ceva împreună cu faraonul? Aş mai fi recurs la ajutorul lui pentru a-mi elibera poporul de sub jugul Babiloniei? Răspunde-mi, apuse el. Dar răspunde-mi repede, pentru că nu mai avem timp.

Profetul îl privi şi-şi dădu seama că regele era pierdut.

— Nu mai am nimic altceva să-ţi spun, răspunse. Profet cu adevărat este acela care sfătuieşte oamenii să trăiască în pace. Dar tu îndrăzneşti să-i ceri socoteală Domnului pentru ceea ce face, tu îndrăzneşti să-l ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău. Rămâi cu bine, Sedechia. Nu ai vrut să-mi dai ascultare şi de aceea drumul tău duce în lumea tenebrelor.

Se întoarse către tovarăşul său şi-i spuse:

— Hai să mergem, Baruh, aici nu sunt urechi care să asculte ce spun eu.

Ieşiră amândoi şi regele ascultă zgomotul pe care-l făcea toiagul profetului, scăzând treptat pe măsură ce se îndepărta în atriumul mărginit de coloane, până când se pierdu în tăcerea din jur. Îi privi pe sfetnicii săi şi văzu că erau înspăimântaţi; erau verzi la faţă de oboseală, de

nesomn şi de frică:

— Acum, a venit clipa, spuse el, nu mai putem zăbovi. Puneţi în aplicare planul pe care l-am pregătit şi adunaţi armata, în cea mai mare linişte. Împărţiţi pe ascuns ultimele raţii de hrană, pentru că oamenii vor avea nevoie să capete putere.

În clipa aceea, apăru un ofiţer din garda sa personală:

— Rege, spuse acesta, spărtura este aproape gata. Un detaşament al armatei, sub comanda lui Etan, iese în acest moment pe poarta de răsărit ca să pornească un contraatac şi să atragă duşmanul în partea aceea. E timpul.

Sedechia dădu din cap aprobator. Îşi luă mantia regală şi-şi îmbrăcă armura, atârnându-şi şi sabia la umăr.

— Să mergem, spuse.

Îl urmară regina-mamă Camutal, concubinele, eunucii, copiii săi Eliel, Achis şi Amasai, însoţiţi de căpeteniile armatei sale.

Coborâră scările până la locuinţele femeilor şi de acolo intrară în grădina palatului. Un grup de cioplitori în piatră erau pe cale să termine de spart zidul pentru a deschide o trecere în dreptul bazinului Siloe şi doi cercetaşi coborâseră deja de partea cealaltă a zidului ca să se asigure că nu era nimeni afară.

Regele aşteptă ca ultimele pietre să fie date la o parte, apoi ieşi în câmp deschis. Din vale se simţea urcând vântul cald şi uscat care străbătuse deşertul şi se rezemă de pietrele din zid, încercând să-şi potolească neliniştea care-l înăbuşea. Între timp, ofiţerii îi îndemnau pe oameni să iasă cât mai repede şi să se pună la adăpost în spatele stâncilor.

Din depărtare, ajunse până la ei sunetul trâmbiţelor şi zăngănitul de arme al luptei: Etan atacase liniile de atac babiloniene şi imediat se auziră şi semnalele de corn din

vale care sunau adunarea pentru soldaţii lui Nabucodonosor. Regelui Sedechia îi veni inima la loc: sacrificiul oamenilor săi nu avea să fie zadarnic şi el ar fi putut trece nevătămat prin liniile de atac duşmane, ajungând în deşert, unde ar fi fost în siguranţă. Mai trecu câtva timp şi, deodată, în fundul văii se aprinse o lumină care se balansă în stânga şi în dreapta de trei ori.

— În sfârşit, semnalul! spuse comandantul armatei. Drumul este liber, putem porni la drum. Dădu ordinul de plecare celorlalţi ofiţeri, pentru ca ei să-l transmită şi soldaţilor şi Porni primul spre vale.

Regele mergea pe la jumătatea rândului şi împreună cu el se aflau copiii mai mari: Eliel, cel mare, care avea doisprezece ani, şi Achis, care avea nouă. Cel mai mic, Amasai, nu avea decât cinci ani şi era dus în braţe de aghiotantul regal pentru ca să nu plângă şi să nu-i dea de gol dacă ar fi trecut prea aproape de iscoadele duşmane.

Ajunseră în vale şi comandantul trase cu urechea către răsărit:

— Etan încă se mai luptă cu ei, spuse, şi poate că aşa vom reuşi să scăpăm. Fie ca Domnul să-i dea putere şi să le dea putere şi eroilor care luptă alături de el. Să mergem, acum, să ne mişcăm cât se poate de repede.

O luară spre miazăzi în direcţia Hebronului, cu gândul de a ajunge la Be’er Sheva şi de acolo să caute o cale de scăpare în Egipt. Împreună cu regele Sedechia erau cam o mie cinci sute de soldaţi, toţi cei care mai erau în stare să poarte arme.

Dar oamenii lui Etan, sleiţi de puteri, nu putură rezista multă vreme contraatacului babilonienilor, mai numeroşi, bine hrăniţi şi înarmaţi până în dinţi şi fură repede puşi pe fugă şi ucişi. Mulţi dintre ei, prinşi în viaţă, fură schingiuiţi şi muriră în chinuri. Careva, nemaiputând să îndure suferinţa, mărturisi care era planul regelui şi, imediat, află

de aceasta şi Nabucodonosor.

Dormea în cortul său pe un pat cu aşternuturi de purpură, avându-le în jur pe ţiitoare, când fu deşteptat de un ofiţer trimis de comandantul armatei sale, Nabuzardan.

Regele sări din pat şi le porunci eunucilor să-l îmbrace, aghiotantului să-i aducă armura şi să-i pregătească de îndată carul de luptă.

— Ordonă să mi se pregătească imediat carul şi adună garda mea, spuse el. N-o să aştept întoarcerea lui Nabuzardan.

O să pornesc eu însumi pe urmele lui.

Aghiotantul se înclină şi ieşi ca să dea ordin ca toate dorinţele regelui să fie îndeplinite.

La puţin timp după aceea, regele în persoană ieşi din cort şi se urcă în car. Vizitiul dădu bice cailor şi mica armată se înşiră în coloană, urmându-l pe rege şi stârnind un nor gros de praf.

Înspre răsărit, norii se mai răriseră şi cerul începea să se albească, semn că aveau să ivească în curând zorile. Cântecul ciocârliilor urca în înalturi, spre soarele care se arăta încet la orizont. Prizonierii iudei fură traşi în ţeapă. Comandantul lor, în semn de apreciere pentru vitejia cu care luptase, muri răstignit.

Regele Sedechia ajunse în câmpia Hebronului peste care soarele strălucea deja din înaltul cerului şi se aşeză la umbra unui palmier ca să bea o înghiţitură de apă şi să mănânce puţină pâine cu câteva măsline sărate, alături de oamenii săi ca să mai prindă cu toţii putere. Între timp, ofiţerii săi căutau cai şi cămile prin grajdurile din oraş, pentru ca fugarii să poată merge mai repede.

După ce bău apă şi mâncă, regele se întoarse către comandantul armatei:

— Cât timp crezi că va trece până când slujitorii mei vor aduna un număr suficient de cai, catâri şi cămile cu care ne vom putea mişca mai repede pe drumul către Be’er Sheva? Copiii mei sunt obosiţi peste măsură şi nu mai pot merge pe jos.

Comandantul dădu să răspundă, dar figura îi rămase nemişcată în timp ce trăgea cu urechea la un zgomot îndepărtat care semăna cu un tunet.

— Îl auzi şi tu, regele meu?

— Este furtuna care se apropia de Ierusalim astă-noapte.

— Nu, stăpâne, norii aceia de furtună au ajuns deja deasupra mării. Ăsta nu-i zgomot de furtună... şi, în timp ce pronunţa aceste cuvinte, pe chipul său îşi făcu loc groaza pentru că văzuse, deasupra platoului care se înălţa deasupra oraşului, un nor de praf şi înăuntrul norului, răspândite pe toată lăţimea orizontului, carele de luptă babiloniene.

— Regele meu, spuse el, suntem pierduţi. Nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să murim ca nişte bărbaţi, cu arma în mână.

— Eu nu vreau să mor, spuse Sedechia. Trebuie să salvez tronul Israelului şi pe copiii mei. Ordonă armatei să ia poziţie de luptă şi să mi se aducă de îndată caii: stăpânul va lupta cot la cot cu voi şi deseară veţi ajunge ca învingători în oaza Be’er Sheva. Am dat dispoziţii ca regina-mamă şi soţiile mele să vă aştepte în Hebron. Vor călători mai uşor cu voi după ce ne vom întâlni la Be’er Sheva.

Comandantul făcu exact ce i se ordonase şi alinie armata, dar oamenii săi simţiră că li se moaie genunchii când văzură sute de care coborând într-o viteză ameţitoare către ei, când văzură scânteind lamele curbate ca o seceră care ieşeau în afară de la butucul roţilor,

pentru a sfârteca pe oricine ar fi prins în cale. Pământul se zguduia ca şi cum s-ar fi pornit un cutremur şi aerul era plin de bubuituri ca de tunet, răsuna de nechezatul miilor de cai şi de duruitul şinelor de bronz de pe roţile carelor.

Unii dintre ei se întoarseră şi văzură că regele încerca să fugă călare împreună cu copiii săi. Atunci strigară cu toţii:

— Regele fuge! Regele ne părăseşte!

În clipa următoare, armata intră în panică, formaţia de luptă se strică şi oamenii o rupseră la fugă în toate direcţiile. Războinicii babilonieni îi urmăreau cu carele ca şi cum ar fi fost în deşert, la vânătoare de animale sălbatice. Îi străpungeau cu lăncile sau cu săgeţile, ca şi cum ar fi fost gazele sau antilope.

Comandantul Nabuzardan îl văzu pe Sedechia care fugea călare cu copiii săi, ţinându-l pe cel mic strâns la piept, urcat pe şa în faţa lui. Făcu un semn cu steagul pe care-l purta în mână şi, imediat, mai multe care se răsfirară în formă de semicerc, renunţând să-i mai urmărească pe fugari prin câmpie.

În scurt timp, Sedechia fu împresurat şi nevoit să se oprească. Războinicii babilonieni îl duseră în faţa lui Nabuzardan care ordonă să fie pus în lanţuri atât el cât şi copiii lui. Nu li se dădu nimic de mâncat sau de băut şi nici nu fură lăsaţi să-şi tragă sufletul. Regele fu dus târâş pe câmpia plină de cadavrele soldaţilor săi şi forţat să meargă alături de alţii care fuseseră făcuţi prizonieri şi îl priveau acum cu dispreţ sau cu ură pentru că îi abandonase pe câmpul de luptă.

Coloana carelor de luptă se îndreptă din nou spre miazănoapte, către Ribla, unde regele Nabucodonosor îi aştepta. Sedechia fu adus în faţa lui, împreună cu copiii săi. Cel mai mare dintre ei, Eliel, încerca să-l liniştească pe micul Amasai care plângea disperat cu obrajii plini de praf

şi de lacrimi.

Sedechia îngenunche cu faţa la pământ:

— Te implor, se tângui el, mărite rege. De slab şi naiv ce eram, am dat ascultare linguşirilor şi am cedat în faţa ameninţărilor venite din partea regelui Egiptului, trădând încrederea ta. Fă cu mine ce vrei, dar cruţă viaţa copiilor mei. Nu sunt decât nişte copii nevinovaţi. Ia-i cu tine în Babilonia, lasă-i să crească în umbra strălucirii tale şi te vor sluji cu credinţă.

Prinţul Eliel strigă:

— Ridică-te, tată! Ridică-te, oh rege al lui Israel, nu-ţi întina fruntea în ţărână! Nu ne temem de furia tiranului, nu te umili pentru noi.

Regele Babilonului şedea la umbra unui sicomor, pe un tron din lemn de cedru şi-şi sprijinea tălpile pe un scăunel de argint. Barba cârlionţată i se revărsa pe piept şi purta pe cap o tiară bătură cu pietre preţioase.

Era cald, dar regele nu era asudat, din când în când adia vântul, dar barba, pletele şi chiar şi veşmintele sale rămâneau nemişcate ca acelea ale unei statui; regele Ierusalimului se afla prosternat la picioarele lui, cu fruntea în ţărână dar el avea privirile aţintite către orizont, ce şi cum s-ar fi aflat singur în mijlocul deşertului.

Nu spuse nimic şi nu făcu nicio mişcare, dar slujitorii săi se mişcară ca şi cum ar fi vorbit, ca şi cum le-ar fi dat nişte ordine precise.

Doi dintre ei îl prinseră pe Sedechia de braţe şi-l ridicară, un altul veni prin spate şi-l apucă de păr astfel încât să i se poată vedea faţa. Un altul îl luă pe prinţul Eliel şi-l târî în faţa stăpânului său, îl făcu să-şi îndoaie genunchii ţinându-i braţele pe la spate şi împingându-l cu un genunchi în şira spinării. Tânărul prinţ nu scoase nici măcar un geamăt şi nici nu ceru îndurare; strânse din buze când călăul se apropie de el înălţând sabia, dar nu închise

ochii. Şi-i mai avea încă deschişi când capul, despărţit de trunchi, i se rostogoli la picioarele părintelui său.

Sedechia, zdrobit de durere, căzuse pradă unui fior convulsiv şi era năpădit de o sudoare însângerată care i se scurgea de pe frunte şi din orbitele ochilor până spre coşul pieptului. Din adâncul fiinţei sale se ridica un muget animalic, tremurător şi un suspin întretăiat, vecin cu nebunia. Ochii i se învârteau fără noimă în orbite ca şi cum ar fi vrut să scape de imaginea acelui trunchi fără viaţă din care sângele se scurgea în valuri şi băltea în pulberea câmpiei. Şi mai era urletul disperat al micului Amasai sfâşiindu-i sufletul şi carnea, în timp ce slujitorii lui Nabucodonosor puneau mâna pe cel de-al doilea dintre fiii săi, prinţul Achis.

Era un băietan ceva mai răsărit, dar tabloul acela înspăimântător îi oţelise într-o clipă sufletul, sau poate că Domnul Dumnezeu al lui Israel îşi ţinea în clipa aceea mâna pe creştetul său nevinovat. Căzu şi ţeasta sa sub sabia călăului şi corpul i se nărui de îndată, iar sângele i se uni cu cel al fratelui său.

Amasai era prea mic pentru a fi decapitat astfel încât slujitorul regelui îi crestă beregata ca şi cum ar fi fost un ied jertfit pe altar în ziua de *Pesah.* Cuţitul făcu din plânsul său copilăresc un horcăit şi membrele plăpânde, fără viaţă acum, păliră în ţărână, buzele mici se făcură vinete, ochii, încă scăldaţi în lacrimi, se făcură sticloşi şi lumina lor se stinse pe măsură ce viaţa îşi lua zborul din acel trup chinuit.

Sedechia, rămas fără glas şi vlăguit, păru să se prăbuşească, dar, fulgerător, printr-o zvâcnire neaşteptată a ultimelor forţe, se smulse din mâinile celor care-l ţineau şi, trăgând pumnalul de la cingătoarea unuia dintre ei, se năpusti către Nabucodonosor. Suveranul nu făcu nicio mişcare, rămase înţepenit pe tronul său din lemn de

cedru, cu mâinile încleştate pe braţele acestuia, în timp ce oamenii săi îl înhăţau pe Sedechia şi-l legau de trunchiul unui palmier. Călăul se apropie, îi vârî o mână în păr şi-i fixă ţeasta de trunchiul palmierului şi cu cealaltă trase de la brâu un pumnal şi-i scoase amândoi ochii.

Sedechia simţi cum lua foc, într-un fulger roşu şi afundându-se după aceea într-o beznă fără margini, în timp ce în minte îi reveneau, cu ultimele licăriri de luciditate, cuvintele profetului. Îşi dădu seama că, din ziua aceea, va purcede într-un loc infinit mai înspăimântător decât moartea şi că, niciodată, cât va mai avea zile, nu va mai putea simţi lacrimi scurgându-i-se pe obraji.

După ce voinţa regelui Nabucodonosor fu împlinită, porunci ca Sedechia să fie legat cu lanţuri de bronz şi Porni la drum către Babilonia.

În noaptea următoare, ajunse şi profetul la Ribla, după ce trecuse prin poziţiile duşmane pe o cărare numai de el ştiută. Trecând prin noapte, văzuse corpurile schilodite ale soldaţilor lui Israel, înfipţi în pari ascuţiţi care treceau dintr-o parte a corpului în cealaltă şi văzuse corpul lui Etan atârnând pe cruce, acoperit de un stol de corbi şi asaltat de câini înfometaţi care curăţaseră oasele până la genunchi.

Inima lui era deja plină de groază când ajunse la Ribla, dar când văzu trupurile sfârtecate şi rămase neîngropate ale tinerilor prinţi şi află că regele fusese nevoit să asiste la supliciul lor, înainte de a-i fi scoşi ochii, se aruncă în praful drumului şi dădu frâu liber disperării care-l cuprinsese. În clipa aceea de milă fără de margini, îi veniră în minte nesfârşitele suferinţe pe care trebuia să le îndure poporul său, pentru vina de a fi fost ales de Dumnezeu, se gândi la povara aceea de nesuportat pe care Domnul o pusese în spinarea lui Israel, pe când alte popoare care trăiau în idolatrie se bucurau de bogăţii nemăsurate, de

bunăstare şi de putere şi erau unealta pe care El o alegea pentru a-i chinui pe năpăstuiţii urmaşi ai lui Avraam.

În clipele acelea de adâncă nemulţumire, el fu supus ispitei, se gândi ar fi fost mai bine pentru poporul său dacă ar fi pierdut chiar şi amintirea că existau, dacă s-ar fi pierdut printre naţiile de pe pământ ca o picătură în apa mării, dispărând în loc să sufere, cu fiecare nouă generaţie, durerea sfâşietoare a biciului lui Dumnezeu.

Porni mai departe fără a se îngriji nici de hrană, nici de mâncare, cu ochii scăldaţi în lacrimi, cu sufletul chinuit şi pârjolit ca pietrele din deşert.

După numai câteva zile, Nabuzardan intră în Ierusalim cu trupele sale şi se instală în palatul regal împreună cu ofiţerii, eunucii şi concubinele. Pe unele dintre concubinele lui Sedechia, găsite la Hebron sau rămase în palat, le luă pentru el, iar pe celelalte le împărţi ofiţerilor săi. Cele care mai rămaseră, fură trimise în Babilonia ca să servească de prostituate în Templul Astartei. Regina-mamă Camutal fu, însă, tratată cu onorurile care se cuveneau rangului ei şi găzduită într-o casă din apropierea porţii Damascului.

Timp de o lună nu se mai întâmplă nimic: numai slujitorii lui Nabuzardan colindau străzile oraşului şi făceau recensământul locuitorilor rămaşi în viaţă, luându-i în evidenţă în special pe fierari şi pe potcovari. Populaţia îşi recăpătă speranţele când li se permise ţăranilor să aducă în oraş hrana pe care locuitorii o puteau cumpăra, dar la un preţ foarte ridicat. Nimeni nu avea voie, totuşi, să iasă din oraş, pentru că porţile erau păzite de soldaţi zi şi noapte şi puţinii care au încercat să fugă, coborând cu frânghiile de pe ziduri, au fost prinşi de îndată şi răstigniţi chiar pe locul în care fuseseră găsiţi, pentru ca această întâmplare să le servească şi altora drept pildă.

Înţelepţii erau îngrijoraţi fiind siguri că, de fapt, ceea ce era mai rău încă nu se întâmplase, iar pedeapsa care-i aştepta era cu atât mai înspăimântătoare cu cât încă nu era cunoscută şi rămânea învăluită în mister.

Într-o noapte, unul dintre slujitorii de la Templu veni să-l trezească pe Baruh:

— Scoală-te, îi spuse, profetul m-a trimis să-ţi spun să vii la casa vânzătorului de legume. Vă întâlniţi acolo.

Baruh înţelese ce însemna acel mesaj pe care, în alte vremuri, îl primise doar atunci când era necesar să-l întâlnească pe învăţătorul său într-un loc izolat şi la adăpost de priviri indiscrete.

Se îmbrăcă, se încinse şi Porni la drum prin oraşul pustiu şi cufundat în beznă. Mergea pe uliţe ştiute doar de el, trecând deseori pe la casele unor persoane de încredere sau urcându-se pe acoperişuri şi coborând prin subterane pentru a nu se întâlni cu patrulele babiloniene care controlau tot oraşul.

Ajunse în locul stabilit pentru întâlnire, o casă pe jumătate dărâmată care aparţinuse unui vânzător de zarzavaturi de pe vremea regelui Ioaikim şi care, după aceea, fusese lăsată în paragină pentru că proprietarul nu avea moştenitori. Profetul apăru din întuneric.

— Domnul să te aibă în pază, Baruh, îi spuse, vino după mine căci ne aşteaptă un drum lung.

— Dar, rabi, spuse Baruh, lasă-mă să mă întorc acasă ca să-mi iau o desagă şi ceva merinde. Nu ştiam că trebuie să plec la drum.

Profetul îi răspunse:

— Nu mai avem vreme, Baruh, trebuie să plecăm chiar acum pentru că mânia regelui Babiloniei este pe cale să se abată asupra oraşului şi asupra Templului. Hai repede, vino după mine.

Trecu în grabă strada şi o luă pe o ulicioară care ducea

spre partea de jos a Templului. Uriaşa construcţie le apăru în faţă când intrară în piaţa de lângă bastionul de la răsărit.

Profetul se uită în urmă pentru a se asigura că Baruh venea după el, şi imediat după aceea intră pe o altă străduţă care părea să se îndepărteze de piaţă. Se opri în faţa pragului unei uşi şi bătu. Se auzi târşitul unor papuci şi, după câteva clipe, un bărbat deschise. Profetul îl salută şi-l binecuvântă, iar el luă un felinar şi-i conduse de-a lungul unui coridor care mergea spre interiorul casei.

La capătul coridorului găsiră o scară tăiată în piatră care cobora cu multe trepte sub pământ şi când ajunseră jos, omul care le servea drept călăuză se opri. Râcâi pământul cu o lopată şi scoase la iveală un inel de fier şi un chepeng. Trecu prin belciug coada lopeţii şi trase în sus. Chepengul se ridică, lăsând să apară o altă scară, mai strâmtă şi mai întunecoasă decât cealaltă şi se simţi un curent de aer care făcu să pâlpâie flacăra felinarului.

— La revedere, rabi, spuse omul, Domnul să te ajute.

Profetul îi luă felinarul din mână şi începu să coboare în adâncuri, dar, în timp ce cobora, din depărtare se auzi un strigăt, după aceea un altul şi apoi în subterană răsunară ecourile unui adevărat cor de vaiete, mai slab din cauza zidurilor groase ale străvechii case. Baruh tresări şi privi înapoi.

— Nu te mai uita înapoi, spuse profetul. Domnul Dumnezeul nostru şi-a întors privirea de la poporul său, şi-a întors privirea de la Sion şi l-a lăsat pe mâna duşmanilor săi.

Vocea îi tremura şi lumina lămpii făcea din trăsăturile chipul său o mască a suferinţei.

— Vino după mine, nu mai avem timp.

Baruh îl urmă şi chepengul se închise în urma lor.

— Cum o să se mai întoarcă omul acela înapoi? întrebă

el. Lampa lui este la noi.

— Cu siguranţă o să găsească drumul de întoarcere, răspunse profetul. Este orb.

Coridorul era atât de strâmt, încât pe unele porţiuni erau nevoiţi să se întoarcă într-o dungă şi să înainteze întorşi într-o parte, şi cu tavanul atât de scund că, deseori, trebuiau să se aplece mult. Baruh simţi că nu mai avea aer, ca şi cum ar fi fost închis de viu într-un mormânt, iar inima îi bătea nebuneşte din cauza atmosferei apăsătoare şi greu de suportat, dar continua să se ţină după pasul egal al profetului care părea să cunoască foarte bine calea aceea secretă din măruntaiele pământului.

În cele din urmă, o lumină începu să crească tot mai mult în faţa lor şi, după o vreme, se aflară într-o încăpere subterană care primea lumina zilei printr-un grătar de fier prins în tavan.

— Ne aflăm în vechiul rezervor de apă de sub porticul curţii interioare, îi explică profetul. Vino, aproape că am ajuns.

Se duse până la capătul imensei încăperi subterane şi deschise o uşiţă de fier care dădea într-un alt coridor la fel de strâmt şi de scund, ca şi primul. Baruh încerca să-şi dea seama în ce direcţie se îndreptau şi pricepu destul de curând că învăţătorul său îl conducea către un loc sacru şi inaccesibil, către inima Templului, locul în care sălăşluia Zeul Armatelor. Urcară iarăşi o scară de piatră şi, când ajunseră la capătul ei, profetul făcu să alunece spre înapoia lor o lespede de piatră şi se întoarse către el:

— Vino, acum, spuse, şi fă ceea ce am să-ţi spun.

Baruh privi în jur şi inima i se umplu de mirare şi de admiraţie: se afla în interiorul Sanctuarului, în spatele perdelei de in care acoperea măreţia Domnului! În faţa lui era Chivotul Alianţei şi, deasupra lui, doi heruvimi din aur, îngenuncheaţi, susţineau între aripile lor tronul invizibil al

Prea înaltului.

Strigătele disperate din oraş se auzeau acum mai clar şi mai puternic, amplificate de ecoul creat de porticurile pustii ale nesfârşitelor curţi.

— Ia toate vasele sacre, spuse profetul, pentru ca să nu fie profanate şi pune-le într-un coş de nuiele pe care o să-l găseşti în dulapul acela. Eu am să fac acelaşi lucru.

Luară vasele şi traversând spaţiul strâmt al Sanctuarului, ajunseră în încăperea care-l găzduia pe înaltul Preot.

— Să ne întoarcem acum, spuse profetul. Trebuie să luăm chivotul.

— Chivotul? spuse Baruh. Dar n-o să reuşim nicicând să-l ducem de aici.

— Nimic nu este imposibil pentru Domnul nostru, spuse profetul. Vino, hai şi ajută-mă. Când o să ne întoarcem, o să găsim aici două animale de povară.

Intrară din nou în Sanctuar, trecură drugii din lemn de salcâm prin inelele de pe marginea chivotului şi îl ridicară destul de greu. Acum, strigătele răsunau în curţile din exterior ale Templului; erau exclamaţii ciudate ale unor bărbaţi îmbătaţi de vin şi porniţi pe violenţă. Profetul păşea cu greutate pentru că picioarele sale nu mai aveau vigoarea de altădată, iar relicva sacră de pe vremea Exodului atârna greu din cauza aurului şi a lemnului din care era făcută.

Baruh nu se miră când văzu, în camera în care aduseseră obiectele sacre, doi catâri purtând samare, legaţi de un belciug înfipt în perete.

Profetul îi îndemnă cu toiagul şi animalele începură să tragă cu putere până când belciugul începu să iasă din peretele în care era fixat. Se auzi o trosnitură şi o porţiune din zid se roti, lăsând să se vadă un alt coridor, cufundat în beznă, care cobora sub pământ. Atunci, profetul dezlegă

cele două animale, le puse unul în faţa celuilalt, apoi legă deasupra samarelor cei doi drugi de lemn care susţineau chivotul, legându-l bine şi pe acesta, după care îndesă vasele sacre în desagii care atârnau de-o parte şi de alta a samarelor.

— Tu mergi în urmă, îi spuse lui Baruh, şi fii atent să nu pierdem ceva pe drum; ai grijă şi închide în urma noastră toate uşile pe care le voi deschide eu. O să mai mergem încă o vreme prin întuneric, dar, în cele din urmă, o să fim în siguranţă. Animalele astea n-o să ne dea de gol: sunt obişnuite să meargă pe sub pământ.

O porniră prin galeria aceea care cobora tot mai mult sub pământ şi era cufundată într-o beznă totală. Mergeau foarte încet şi Baruh auzea toiagul tovarăşului său de drum care pipăia drumul înainte de a face fiecare pas.

Aerul era nemişcat în interiorul subteranei şi se simţea mirosul înţepător al mizeriei lăsate de lilieci.

Trecu mult timp până ce drumul deveni aproape complet orizontal: poate că galeria ajunsese în valea aflată mai jos faţă de nivelul oraşului.

Merseră în tăcere aproape toată noaptea, până când, pe la ivirea zorilor, ajunseră în faţa unui zid clădit doar din bolovani, fără nici urmă de mortar, şi zăriră primele luciri ale unei noi zile. Baruh dădu într-o parte pietrele, în aşa fel încât micul convoi să poată ieşi, ajungând într-o mică peşteră.

— Unde ne aflăm, rabi? întrebă el.

— În siguranţă de-acum, îi răspunse profetul. Am trecut de poziţiile de pe care ne asediază babilonienii. Pe aici pe undeva trece drumul către Hebron şi Be’er Sheva. Aşteaptă-mă şi nu te mişca de aici; între timp, pune la loc pietrele din zid, în aşa fel încât să nu se mai cunoască unde era ieşirea. Mă întorc peste puţin timp.

Ieşi sub cerul liber şi Baruh făcu ceea ce i se poruncise.

Când termină, scoase capul afară din mica peşteră în care se afla, mascată de tufe de ginestră şi de tamarix, şi-l văzu pe tovarăşul său de drum care-i făcea semn să coboare. Pe marginea drumului era un car încărcat cu paie. Baruh coborî, ascunse sub paie obiectele din Templu şi chivotul, apoi înjugă catârii. Se urcară amândoi în car, ca doi ţărani care merg la muncă, şi porniră din nou la drum.

O luară pe drumeaguri ocolite şi povârnite, ferindu-se de drumurile circulate şi de oraşe, până când se afundară în deşert.

Profetul părea să urmeze o direcţie bine cunoscută şi un itinerar anume. Se oprea din când în când ca să privească atent peisajul din jur, câteodată cobora din car şi urca pe coasta unui deal sau chiar în vârful unui munte ca să vadă mai departe, după care cobora pentru a continua drumul. Iar Baruh îl privea cum mergea pe creste golaşe cu pas vioi, înaintând printre stânci cu crăpături adânci, încinse de soare, străbătând fără teamă acel teritoriu al scorpionilor şi al şerpilor de tot felul.

Trecură astfel şase zile şi şase nopţi, aproape fără să vorbească unul cu altul, pentru că sufletul le era apăsat de tristeţe, gândindu-se mereu la soarta Ierusalimului şi a locuitorilor săi, până când ajunseră în valea unui pârâu larg, dar acum secat. În dreapta şi în stânga se întindeau două lanţuri de munţi fără niciun fel de vegetaţie; pe pantele munţilor şi ale dealurilor se puteau vedea crestături adânci, alburii, pe fundul cărora creşteau tufe rare şi firave de mărăcini ai deşertului.

La un moment dat, în dreapta lor, Baruh observă un munte cu o formă ciudată, de piramidă, o formă atât de regulată încât părea a fi fost creată de mână de om.

— Acolo unde mergem nu vom găsi nici apă şi nici hrană, rabi, spuse el. Mai avem mult de mers până în locul în care trebuie să ajungem?

— Nu, răspunse poetul. Aproape că am ajuns, şi trase de hăţuri.

— Ajunşi... unde? întrebă nedumerit Baruh.

— La Muntele Sfânt. La Sinai.

Baruh holbă ochii mari:

— Aici este muntele Sinai?

— Da, dar tu n-o să-l vezi. Ajută-mă să mut chivotul şi vasele sfinte pe un singur catâr, astfel încât să-l pot duce eu de căpăstru. Tu rămâi aici cu celălalt catâr. Aşteaptă-mă timp de o zi şi o noapte. Dacă după aceea nu mă întorc, nu mai sta; întoarce-te de unde am plecat.

— Dar, rabi, dacă se va întâmpla ca tu să nu te mai întorci, chivotul nu va mai fi găsit niciodată şi poporul îl va pierde pentru vecie...

Profetul coborî fruntea. Locul era cufundat într-o tăcere desăvârşită, nu se vedea mişcând nicio fiinţă vie cât puteai să vezi cu ochii, peste pustiul acela pietros; doar un vultur se rotea pe cer în cercuri largi, după cum îl purtau palele de vânt.

— Şi ce-ar fi dacă s-ar întâmpla aşa? Oricum, Domnul îl va scoate la iveală din adâncurile pământului atunci când va veni din nou clipa în care poporul să fie din nou călăuzit către împlinirea de pe urmă a destinului său. Dar, acum, misiunea mea este să-l aduc acolo unde a fost făurit. Să nu îndrăzneşti să vii după mine, Baruh. Din vremurile Exodului, numai unui om din fiecare generaţie i-a fost dezvăluit locul în care se află Muntele Sfânt şi doar câte un om la fiecare patru generaţii s-a mai putut întoarce de acolo. Înaintea mea a fost Ilie, dar numai eu, de atunci, din vremea Exodului, voi avea dreptul să ajung la cel mai tainic loc de pe pământ, pentru a ascunde acolo Arca.

— Dacă Dumnezeu va voi, mă vei vedea întorcându-mă după o zi şi o noapte, dacă nu mă vei vedea întorcându-mă, va însemna că viaţa mea a fost preţul pe care Domnul

Dumnezeul nostru l-a cerut pentru păstrarea secretului. Nu te mişca de aici, Baruh, cu niciun chip, şi nu căuta în niciun fel să vii după mine, pentru că ţie nu-ţi este dat să calci pe pământul de acolo. Acum, ajută-mă.

Baruh îl ajută să încarce totul pe spinarea aceluia dintre catâri care părea mai puternic şi acoperi totul cu mantia lui. Spuse:

— Dar cum o să faci, rabi, totul de unul singur? Eşti slab şi împovărat de ani...

— Domnul îmi va da putere. Rămâi sănătos, bunul meu prieten.

Porni la drum ocolind stâncile golaşe dintre cele două şiruri de munţi şi Baruh rămase nemişcat sub razele arzătoare ale soarelui, privind în urma profetului şi, în timp ce acesta se îndepărta, înţelese de ce el voise să plece doar cu un catâr, fără a se mai folosi de car. Mergea printre stânci astfel încât să nu lase după el nicio urmă. Fu cuprins de teamă, gândindu-se că simbolul însuşi al existenţei lui Israel se îndrepta către un loc necunoscut şi poate că dispărea pentru totdeauna în neant. Privi neliniştit către învăţătorul său care se zărea din ce în ce mai mic pe măsură ce se îndepărta, până când îl pierdu cu totul din vedere.

Profetul înainta prin pustietatea deşertului, călătorea prin împărăţia şerpilor veninoşi şi a scorpionilor şi simţea aţintit asupra lui ochiul de foc al lui Dumnezeu care-i pătrundea până în adâncul fiinţei. Ajunse într-un loc în care valea se lărgea, dominat din dreapta de un munte care părea un sfinx culcat pe labele din faţă şi din stânga de un alt munte semănând cu o piramidă. În clipa aceea, un vânt năvalnic îl împresură, aproape doborându-l, şi fu nevoit să strângă bine în pumn căpăstrul catârului pentru

ca acesta să nu o ia la fugă, înspăimântat.

Continuă să înainteze cu mare greutate, până ce efortul şi durerea din suflet îl făcură să cadă într-un fel de delir în care i se părea că simte cum îi tremură pământul de sub picioare, ca şi cum ar fi fost zguduit de un cutremur şi, după aceea, părea să fie mistuit de limbi de foc. Ştia că era necesar ca toate acestea să se petreacă, aşa cum, cu mult timp în urmă, i se întâmplase lui Ilie.

Profetul văzu că ajunsese dintr-o dată, ca prin vis, la intrarea într-o peşteră, la poalele unui munte sterp şi ars de soare şi începu să urce către vârful lui. Ajungând pe la mijlocul urcuşului, văzu încrustat pe o stâncă un semn care înfăţişa o nuia având alături un şarpe; îşi roti privirile scrutând valea şi zări clar, pe fundul ei, un desen format din pietre aşezate în aşa fel încât să alcătuiască o figură rectangulară. Imaginea aceea îi întări convingerea că se afla în locul cel mai umil şi mai tainic al lui Israel, în locul pe care Dumnezeu şi-l alesese pentru prima dată ca să se aşeze printre oameni.

Coborî din nou la intrarea în grotă, luă o bucată dintr-o secere veche şi începu să sape în interior, până când descoperi o lespede care acoperea o scară acoperită de un praf alb, foarte fin. Cu mare greutate reuşi să aducă jos mai întâi chivotul, pe care îl aşează într-o nişă săpată în perete, apoi vasele sfinte. Era gata să se întoarcă urmând acelaşi drum, când alunecă şi, ajungând până în fundul galeriei subterane, lovi peretele şi auzi un bubuit, ca şi cum ar fi existat, de cealaltă parte a peretelui, o altă cavitate. Temându-se ca nu cumva altcineva să poată descoperi o altă cale de acces către ascunzătoarea sa, aprinse o torţă cu catran, o înfipse într-o crăpătură a pietrei, ca să aibă lumină suficientă, după care luă din nou bucata de metal şi lovi de mai multe ori în peretele pe care-l auzea răsunând din ce în ce mai puternic. Deodată,

auzi ceva ca o trosnitură uşoară şi, îndată după aceea, un huruit puternic, peretele se nărui şi el fu luat ca de o avalanşă şi, pentru câteva clipe, orbit de praf şi pe jumătate îngropat sub sfărâmăturile de piatră, se gândi că acestea erau ultimele sale clipe de viaţă.

Când deschise din nou ochii şi putu vedea prin norul de praf care se răspândise în încăperea subterană, chipul său se schimonosi de groază, pentru că văzuse ceea ce pentru nimic în lume n-ar mai fi dorit vreodată să vadă. Strigă cuprins de disperare şi strigătul său ieşi prin deschizătura peşterii ca răgetul unei fiare prinse în cursă, stârnind ecouri prelungite printre piscurile golaşe şi pustii ale Muntelui lui Dumnezeu.

Baruh se trezi dintr-o dată, în toiul nopţii, sigur că auzise un strigăt: vocea învăţătorului său întretăiată de plâns. Şi rămase timp îndelungat veghind în rugăciune.

A doua zi, pentru că nu-l văzu pe profet întorcându-se, Porni pe drumul întoarcerii prin deşert, către Be’er Sheva şi, mai departe, către Hebron. Se întoarse în Ierusalim pe aceeaşi cale pe care ieşise.

Oraşul era pustiu!

Toţi locuitorii fuseseră luaţi cu forţa din casele lor şi duşi de babilonieni în alte locuri. Templul fusese distrus şi dat pradă flăcărilor, palatul regal fusese dărâmat, zidurile masive ale străvechii fortăreţe distruse şi ele.

El aşteptă, totuşi, numărând zilele în care profetul lipsise, ca pentru a calcula distanţa pe care o putuse parcurge, până când îl văzu apărând, zdrenţuit şi vlăguit de puteri, în casa vânzătorului de legume.

Se apropie de el, încercând să-l apuce de poala veşmântului:

— Rabi, îi spuse, ai văzut nenorocirea Sionului? Este

pustiu acum oraşul care, cândva, gemea de lume, iar fruntaşii lui au fost risipiţi printre neamurile lumii.

Profetul se întoarse către el şi Baruh încremeni: avea faţa arsă şi mâinile zdrelite, iar în ochi avea o lumină sinistră, de parcă ar fi aruncat de viu în măruntaiele lui She'ol. În clipa aceea, el fu sigur că nu priveliştea distrugerii Ierusalimului, ca urmare a voinţei Domnului, îl adusese într-o asemenea stare disperată: era ceva ce văzuse în altă parte. Ceva atât de înspăimântător încât avea darul de a întrece în grozăvie distrugerea unei întregi naţiuni, deportarea şi dezrădăcinarea poporului său, masacrarea fruntaşilor săi.

— Ce ai văzut acolo, în deşert, rabi? Ce anume ţi-a răvăşit atât de puternic cugetul?

Profetul îşi întoarse privirile către tenebrele care veneau dinspre miazănoapte:

— Nimicul... şopti el. Faptul de a ne trezi dintr-o dată singuri, fără început şi fără sfârşit, fără loc, fără scop sau cauză...

Dădu să se îndepărteze, dar Baruh îl mai ţinea încă de poala veşmântului:

— Rabi, te rog din suflet, spune-mi unde ai ascuns chivotul Domnului, pentru că eu cred că, într-o zi, El îşi va chema poporul să se întoarcă din exilul său din Babilonia. Eu te-am ascultat şi nu m-am uitat pe unde calci, dar spune-mi unde ai ascuns-o, te implor...

Profetul îl privi cu ochii plini de umbre şi de lacrimi:

— Totul este în zadar... dar, dacă Domnul va chema într-o zi pe cineva, el va trebui să meargă dincolo de piramidă şi de sfinx, va trebui să treacă prin vânt, cutremur şi foc până când Domnul îi va arăta unde este ascunsă... Dar nu vei fi tu acela, Baruh, şi poate că nimeni, niciodată... Eu am văzut ceea ce nimeni nu ar fi trebuit să vadă vreodată.

Se desprinse din strânsoare şi plecă, dispărând repede din vedere în spatele unor ruine. Baruh îl privi cum se îndepărta şi observă că mersul său era oarecum şerpuitor, pentru că şchiopăta de un picior. Încercă totuşi să alerge după el, dar oricât se strădui, nu mai reuşi să-l zărească nicăieri.

Şi nu avea să-l mai revadă niciodată.

2

Chicago, Statele Unite ale Americii, sfârşitul celui de-al doilea mileniu după Christos.

William Blake se trezi greu, cu un gust acru în gură, rămas după o noapte agitată, după un somn ajutat de tranchilizante şi după o digestie incompletă, dar se duse, împleticindu-se, la baie. În oglindă, îşi văzu, luminată nemilos de lampa cu neon, faţa verzuie, ochii înfundaţi în orbite şi părul ciufulit. Scoase limba, încărcată de o pojghiţă alburie şi închise repede gura cu o strâmbătură plină de scârbă.

Duşul fierbinte îi mai potoli crampele de la stomac şi din toţi muşchii şi îi topi rămăşiţele de energie într-o moleşeală adâncă, un fel de leşin care îl făcu să se lase pe vine, aproape fără cunoştinţă. Zăcu mult timp astfel, sub şuvoiul fierbinte apoi, cu un efort suprem, întinse mâna către maneta de amestecare a apei, întorcând-o rapid către albastru. Apa ţâşni, aproape îngheţată, şi el tresări ca şi cum ar fi fost biciuit, dar se strădui să reziste suficient de mult ca să-şi poată recăpăta luciditatea şi tonusul, pentru a putea sta din nou drept şi a-şi da seama de mizeria în care decăzuse.

Se frecţionă mult timp cu halatul şi reveni în faţa oglinzii, se săpuni din belşug pe faţă, se bărbieri şi-şi masă atent obrajii cu o loţiune de calitate bună, unul dintre puţinele lucruri care-i mai rămăseseră din traiul bun de altădată. Apoi, ca un războinic care îşi îmbracă armura, alese haina şi pantalonii, cămaşa şi cravata, şosetele şi pantofii, încercându-le pe toate înainte de a se hotărî la care să se oprească.

Nu avea nimic în stomac atunci când turnă un pahar de bourbon în cafeaua neagră aburindă şi sorbi câteva înghiţituri. Amestecul acela întăritor avea să înlocuiască pastilele de Prozac de care abuzase chiar prea mult, făcându-l în stare să facă faţă doar prin puterea voinţei ultimelor etape ale chinului său, programate pentru ziua aceea: şedinţa judecătorului de pace care urma să consfinţească divorţul său de Judy O'Neil şi întâlnirea de după-amiază cu Rectorul şi cu Dean de la Institutul Oriental care aşteptau demisia lui.

Sună telefonul tocmai când se pregătea să iasă din încăpere şi Blake ridică receptorul:

— Will, se auzi vocea de la capătul celălalt al firului. Era Bob Olsen, unul dintre puţinii prieteni care-i mai rămăseseră după ce soarta îi întorsese spatele.

— Salut, Bob. Eşti drăguţ că m-ai sunat.

— Sunt pe picior de plecare, dar nu voiam să plec fără să te salut. Iau masa la prânz cu bătrânul meu la Evanston ca să-i fac urările de Crăciun, după care iau avionul spre Cairo.

— Ferice de tine, spuse Blake cu jumătate de glas.

— N-o lua aşa, prietene. Să lăsăm să treacă încă vreo câteva luni, ca să se mai liniştească apele, după care o să luăm din nou în mână afacerea aceea: consiliul facultăţii va trebui să examineze din nou cazul tău, va trebui neapărat să-ţi asculte motivele pe care le invoci.

— Cum? Eu nu am motive de prezentat. Nu am martori, nu am nimic...

— Ascultă, trebuie să te descurci. Trebuie să te baţi pentru că ai motive pentru asta: eu pot să mă mişc în deplină libertate prin Egipt. Voi culege informaţii, voi face tot felul de cercetări în orice clipă liberă de la serviciu şi, dacă reuşesc să găsesc pe cineva care să depună mărturie în favoarea ta am să-l aduc aici, chiar dacă va trebui să-i

plătesc din buzunarul meu drumul.

— Îţi mulţumesc, Bob, îţi mulţumesc pentru ceea ce mi-ai spus, chiar dacă eu nu cred că vei putea reuşi mare lucru. Oricum, îţi mulţumesc. Îţi doresc să ai drum bun.

— Atunci... pot pleca liniştit?

— Da, sigur că da, spuse Blake, poţi fi liniştit...

Puse receptorul în furcă, îşi luă ceaşca de cafea şi ieşi cu ea cu tot în stradă.

Pe trotuarul acoperit cu zăpadă, îl întâmpină un Moş Crăciun cu un clopot mare în mână şi cu barba şi scufia tradiţionale; înfruntă cu stoicism rafalele vântului rece care probabil că mângâiase de la un capăt la celălalt suprafaţa îngheţată a lacului. Ajunse la maşina parcată la două blocuri depărtare, ţinându-şi în mână ceaşca aburindă, deschise portiera, se aşeză şi Porni motorul, îndreptându-se către centru. Michigan Avenue era frumos împodobită pentru sărbătorile de Crăciun şi copacii desfrunziţi, îmbrăcaţi în mii de beculeţe dădeau impresia că înfloriseră ca prin minune în alt anotimp decât cel obişnuit. Îşi aprinse o ţigară în timp ce se bucura de căldura care începea să vină dinspre habitaclu, de muzica de la radio, de aroma plăcută a tutunului, a whiskyului şi a cafelei.

Acele senzaţii modeste de plăcere îi mai dădură ceva curaj, îl făcu să se gândească totuşi la o soartă care, în cele din urmă, s-ar fi putut schimba; că, ajungând la fund, ar fi trebuit să înceapă să urce din nou. Şi faptul că avea acces dintr-o dată la toate acele lucruri care-i fuseseră interzise ani de zile datorită traiului în comun cu soţia sa, datorită cicălelii ei pe teme de sănătate, ca a bea alcool pe stomacul gol şi a fuma în maşină, aproape că-l făceau să-şi îndure mai uşor decăderea şi regretul adânc pentru pierderea unei soţii pe care o iubea din tot sufletul şi a unei slujbe fără de care nici măcar nu concepea cum ar

putea trăi.

Soţia sa, Judy, era foarte elegantă, perfect machiată şi coafată, cam la fel cum era şi atunci când o scotea în oraş să cineze la „Charlie Trotter”, restaurantul său preferat, sau la un concert la Me Cormick Place. Îi veni să turbeze gândindu-se că, de acum în doar câteva săptămâni sau în câteva zile, ea îşi va pune în joc armele de seducţie, decolteurile, modul în care îşi încrucişează picioarele, glasul bine strunit, pentru a fi invitată de cineva în oraş la cină, pentru a plăcea altuia şi pentru a ajunge în pat cu careva.

Şi se gândea fără să vrea ce ar fi făcut ea, în pat, cu acel alt bărbat şi, tot gândindu-se aşa, îşi imagina că el ar fi făcut mai mult şi mai bine. Toate acestea îi treceau prin minte în timp ce judecătorul îi invita să ia loc şi-i întreba dacă mai exista vreo posibilitate de a se rezolva neînţelegerile care-i duseseră la despărţire.

Ar fi vrut să spună că da, că, din punctul lui de vedere, nu se schimbase nimic, că o iubea ca-n prima zi în care o văzuse, că viaţa fără ea ar fi searbădă, că-i lipsea ca aerul, că ar fi vrut să se arunce la picioarele ei şi s-o roage să-l ierte, că în seara din ajun găsise, uitat într-un sertar un furou de-al ei pe care-l apropiase de faţă ca să-i mai simtă parfumul, că nu-i mai păsa deloc de demnitatea sa, că s-ar fi târât la pământ pentru ca ea să se întoarcă la el.

Spuse doar:

— Despărţirea aceasta este gândită şi acceptată de fiecare dintre noi doi, onorată instanţă; amândoi ne-am pus de acord asupra cererii de a divorţa.

Judy consimţi şi ea şi, la scurt timp după aceea, semnau pe rând actele de despărţire şi contractul pentru plata pensiei alimentare, acesta fiind cu totul simbolic, dat fiind că de mult nu mai avea de lucru şi, peste doar câteva ore, demisia sa avea să devină oficială.

Luară ascensorul împreună şi coborârea dură două minute care i se părură interminabile. Blake ar fi vrut să-i spună ceva frumos, ceva care să aibă o oarecare importanţă; o frază pe care ea să n-o poată uita niciodată şi, pe când cifrele indicând etajele se schimbau inevitabil pe indicatorul din cabină, îşi dădea seama că nu-i va veni în minte nicio frază importantă şi că, în orice caz, de-acum nu mai avea niciun sens. Dar, când ea ieşi din cabina ascensorului şi Porni spre ieşire fără să-l salute măcar, merse după ea şi-i spuse:

— De ce Judy? Oricărui om i se poate întâmpla o nenorocire, o serie de coincidenţe nefericite... acum, când totul s-a terminat, spune-mi măcar care a fost motivul.

Judy îl privi câteva clipe fără să i se poată ghici în ochi nici urmă de vreun sentiment, nici măcar de indiferenţă:

— Nu există niciun motiv, Bill.

Nu-i plăcea deloc când ea îi spunea „Bill”. Ea continuă:

— După vară, vine toamna şi, după aceea, iarna, fără să existe vreun motiv pentru asta. Succes pe mai departe.

Se îndepărtă şi el rămase în faţa uşii din sticlă a clădirii, încremenit ca un om de zăpadă sub ninsoarea care cădea în valuri dese. Pe trotuar, şezând pe un cartonaş de lângă perete, era un tip înfofolit într-o manta militară, cu barbă lungă şi cu părul năclăit, care cerea de pomană:

— Dă-mi un bănuţ, frate. Sunt un veteran din Vietnam. Dă-mi câţiva bănuţi ca să mănânc şi eu ceva cald în noaptea de Crăciun.

— Şi eu sunt veteran din Vietnam, minţi el, dar nu sâcâi oamenii. Dar, când îl privi pentru o clipă în ochi, se gândi că până şi în privirea nenorocitului aceluia era cu siguranţă mai multă demnitate decât era în a sa.

Găsi un sfert de dolar în buzunarul hainei:

— Scuză-mă, nu voiam să te jignesc, spuse el aruncând moneda în pălăria pe care omul o avea în faţă. De fapt,

este o zi urâtă de tot.

— Crăciun fericit, spuse omul, dar William Blake nu-l mai auzi pentru că era deja departe şi pentru că şi el, în clipele acelea, rătăcea în aerul îngheţat ca un fulg de zăpadă printre atâţia alţi fulgi, fără greutate şi fără destin.

Merse mult timp fără să-i vină în minte vreun loc în care ar fi vrut să-i facă plăcere să se afle, vreo persoană cu care să fi vrut să vorbească, în afară de prietenul şi colegul lui, Bob Olsen, care-l susţinuse şi încurajase în necazurile acelea prin care trecuse de curând şi care poate că ar fi reuşit, din milă pentru el, să inventeze o minciună care să-i mai ridice cât de cât moralul. Dar, în momentul acela, Olsen era pe punctul de a pleca în Egipt, mergea acolo unde era cald şi avea de lucru. Ferice de el.

Se opri abia când simţi că nu-l mai ţin picioarele, când îşi dădu seama că nu mai avea mult şi se prăbuşea în zăpada aceea amestecată cu noroi care acoperea asfaltul şi că maşinile ar fi trecut peste el. În clipa aceea se gândi că judecătorul de pace părăsise sala goală a tribunalului şi clădirea acum pustie ca să ajungă acasă unde avea, probabil, o nevastă care gătea, copii aşezaţi în faţa televizorului, aproape sigur un câine şi un pom de Crăciun plin de globuleţe.

Şi totuşi, în pofida tuturor acestor lucruri, zăpada şi judecătorul, soţia şi maşinile, globuleţele din pomul de Crăciun, divorţul şi whisky-ul din cafeaua neagră, Vietnamul şi pacea pe pământ între oameni voitori de bine, în ciuda tuturor acestor lucruri, instinctul îl condusese, aşa cum simţul orientării conduce un cal bătrân la grajd, până la Universitate. Biblioteca de la Institutul Oriental era la doi paşi distanţă, în dreapta.

Cât era ceasul? Era două şi treizeci de minute, la amiază. Se încadra chiar în programul de funcţionare. Nu avea decât să urce scările acelea până la etajul al doilea,

să bată la uşa biroului Rectorului, s-o salute pe mumia aceea bătrână şi pe Dean şi să stea acolo ca un idiot, ascultându-le prostiile şi apoi să-şi prezinte demisia pe care ei, având în vedere împrejurările de faţă, nu aveau o altă soluţie decât s-o accepte. După toate acestea, putea să-şi tragă un glonţ în boaşe, sau în gură, ce diferenţă putea exista? Nicio diferenţă.

— Ce faci aici, la ora asta, William Blake?

Se întâmplase deja. Nu mai avea de lucru, singura muncă de pe pământ care ar fi avut vreun sens pentru el şi probabil că nu va mai avea niciodată, şi cineva avea curajul să-l întrebe ce făcea aici William Blake, la ora aceasta.

— De ce, cât este ceasul?

— Este şase după-amiază. E al naibii de frig şi tu eşti albastru la faţă şi arăţi ca unul care nu mai are mult de trăit.

— Lasă-mă în pace. N-are rost să mă mai întrebi, domnule Husseini.

— Nici nu mă gândesc. Hai, sus. Stau la doi paşi de aici. Mergem să bem o ceaşcă de cafea fierbinte.

Blake încercă să scape de el, dar omul nu se dădu bătut:

— Poate preferi să chem o ambulanţă şi să te duc la Cook County, dat fiind că nu mai ai nici asigurare. Hai, vino, nu fi prost şi mulţumeşte cerului că numai un fiu al lui Allah putea să se învârtă pe aici la ora asta, în loc să stea cu familia în jurul pomului de Crăciun.

Apartamentul lui Husseini era bine încălzit şi mirosea plăcut a tămâie, mirodenii şi covoare de bună calitate.

— Scoate-ţi pantofii, îi spuse.

Şi el se descălţă şi se lăsă să cadă pe una din pernele

din living, în timp ce gazda sa îşi făcea de lucru la maşina de gătit.

Husseini amestecă o mână de boabe de cafea cu cuişoare şi cu o ţandără de scorţişoară şi toată camera se umplu de o aromă pătrunzătoare, apoi începu să piseze cafeaua într-o piuliţă, într-un ritm regulat şi variabil, ca o muzică, însoţind acel bizar sunet de lemn lovit de lemn cu mişcări ale capului.

— Ştii ce reprezintă ritmul acesta? Este o chemare. Când beduinul pisează cafeaua în piuliţa sa face acest zgomot care se aude de la mare depărtare şi oricine trece pe acolo, orice drumeţ care se nimereşte să se afle în pustietatea aceea imensă a deşertului, ştie că o ceaşcă de cafea şi un cuvânt de bun venit îl aşteaptă sub cortul acela.

— Frumos, spuse William Blake care începea să-şi mai vină în fire, emoţionant. Fiul cel nobil al lui Allah trimite un semnal cu piuliţa lui de lemn prin deşertul urban şi salvează de la o moarte sigură un paria abandonat de cinica şi decadenta civilizaţie occidentală.

— Nu vorbi prostii, spuse Husseini. Bea. O să vezi că o să te înviioreze şi o să-ţi pună sângele în mişcare prin toate venele, îţi jur că erai gata să mori îngheţat când te-am găsit. Tu poate că nu ţi-ai dat seama, dar prin faţa ta au trecut cel puţin doi dintre colegii tăi şi nici n-au catadicsit să te salute. Te-au văzut stând acolo năucit şi pe jumătate mort de frig, aşezat pe o lespede de piatră rece ca gheaţa, ţeapăn ca un peşte uscat, şi nici măcar nu te-au întrebat dacă ai nevoie de ajutor.

— Ei, poate că se grăbeau să ajungă undeva. Suntem în ajun de Crăciun. Mulţi oameni n-au apucat să-şi facă toate cumpărăturile... cadourile pentru copii, prăjitura cu brânză pentru desert. Ştii cum e...

— Da, aşa este, spuse Husseini. Este Ajunul Crăciunului.

Luă cafeaua pe care o pisase în piuliţă cu mirodeniile şi o vărsă în ibricul cu apă care fierbea pe foc şi aroma deveni şi mai puternică, dar îmbietoare şi pătrunzătoare. Blake îşi dădu seama că aroma aceea de mirodenii şi de cafea se impregnase în covoarele de pe jos laolaltă cu parfumul de tămâie indiană.

Husseini îi întinse o ceaşcă din care ieşeau aburi, îi oferi şi o ţigară, după care se aşeză pe pardoseală, stând pe călcâie, în faţa lui, fumând în tăcere şi sorbind din ceaşca sa băutura aceea tare şi frumos mirositoare.

— Aşa este şi sub cortul tău din deşert? îl întrebă Blake.

— Oh, nu. Sub cortul meu sunt femei frumoase şi curmale uite-aşa de mari. Şi este vântul de la răsărit care aduce de pe podiş mireasma florilor şi este behăitul mieilor şi când ies din cort văd în faţa mea coloanele de la Apamea, palide în zori şi roşii la asfinţit. Când vântul se înteţeşte, ele cântă ca ţevile de la orgile bisericilor voastre.

Blake dădu din cap aprobator, mai sorbi o înghiţitură de cafea şi mai trase din ţigară:

— Şi atunci, spuse el, de ce nu ai rămas sub amărâtul ăla de cort din deşert? De ce ai venit aici dacă ţi-e scârbă de locurile astea?

— N-am spus că-mi fac scârbă. Am spus că sunt altceva. Şi am spus asta pentru că m-ai întrebat. Şi dacă vrei să ştii adevărul eu am trăit întotdeauna într-o tabără de refugiaţi din sudul Libanului, încă de la vârsta de cinci ani: un loc murdar şi urât mirositor, cu canalele neacoperite, unde noi, copiii, ne jucam printre şobolani şi tot felul de gunoaie.

— Dar... coloanele de la Apamea palide în zori şi roşii la asfinţit care sună la adierea vântului ca nişte tuburi de orgă?

— Le-am visat doar. Aşa le descria bunicul meu,

Abdallah al Husseini, fie binecuvântat de Allah, dar eu... eu nu le-am văzut niciodată.

Multă vreme domni tăcerea.

— Nu am înţeles de ce te-au alungat, întrebă Husseini. După câte ştiu, erai unul dintre cei mai buni în meseria ta.

— Poţi să spui asta fără grijă, îi răspunse Blake, întinzându-i ceaşca pentru ca gazda să-i mai toarne cafea. Husseini o umplu, apoi continuă:

— Eu nu aveam niciun cuvânt de spus în senat pentru că nu sunt profesor plin, dar prietenul tău, Olsen, de ce n-a luat parte la vot?

— Olsen a plecat în Egipt aşa că nu putea fi de faţă, totuşi şi-a trimis votul său împotrivă... singurul de altfel. Oricum, dacă vrei să ştii cum s-a întâmplat, ei bine, este o poveste destul de lungă.

— Este ajunul Crăciunului şi amândoi avem, cred eu, timp berechet.

William Blake îşi prinse tâmplele în palme luat de valul amintirilor şi de îngrijorarea pentru prezent: poate că i-ar fi făcut bine să vorbească, poate, cine ştie, i-ar fi venit vreo idee pentru a găsi o cale de scăpare, un mod de a-şi recăpăta credibilitatea.

— S-a întâmplat cam cu un an în urmă, începu el, tocmai examinam nişte microfilme cu textele din Noua Domnie, consemnate de James Henry Breasted cu puţin înainte de a izbucni Marele Război. Erau lucruri din perioada lui Ramses al II-lea sau a lui Merenptah şi se vorbea acolo despre eventuale legături ale acelui text cu întâmplările din timpul Exodului. Alături de textele respective, pe marginea foii de hârtie, se afla o adnotare mâzgălită cu o scriere grăbită. Ai avut, cu siguranţă, ocazia de a examina scrisul lui Breasted...

Husseini dădu din cap aprobator:

— Sigur că da. Spune mai departe.

— Ştii că, de obicei, este un scris foarte ordonat. Bun, însemnarea aceea, după cum am spus deja, părea mâzgălit în grabă şi făcea referire la un alt text în care conexiunile cu întâmplarea biblică a Exodului păreau să aibă o continuare ulterioară. Atenţie, însemnarea nu era clară, dar ideea mă intriga: ar fi putut deveni lovitura vieţii mele. Am căutat textul acela blestemat în toată biblioteca de la Oriental, prin toate subsolurile şi în toate registrele, fără niciun rezultat...

Husseini îi mai întinse o ţigară şi i-o aprinse, luându-şi şi el una:

— Ai venit şi la mine, îmi aduc bine aminte asta...

— Aşa este. Aşadar, nimic. Absolut nimic. Şi totuşi, însemnarea aceea trebuia să aibă un sens. Devenise pentru mine un fel de obsesie. În cele din urmă, mi-a venit o idee: era posibil ca Breasted să nu fi lăsat chiar totul la Institut. Ar fi putut exista şi nişte colecţii private de documente, chiar dacă nu se specifica nimic despre acest lucru.

— Am făcut cercetări asupra moştenitorilor; din fericire registrul de stare civilă al marilor oraşe se afla la data aceea deja pe Web şi asta a făcut ca sarcina mea să devină mai uşoară. În final, l-am descoperit pe ultimul descendent al lui Breasted: un avocat cam de cincizeci de ani care locuia, cred că încă mai trăieşte, într-o vilă frumoasă din Longwood, pe lângă Beverly. M-am dus acolo, prezentându-i titlurile mele academice şi-i vorbii despre o cărţulie în cares-ar fi putut afla transcrierea unor texte hieroglifice de mare interes, fără, însă, a-i spune chiar totul despre subiectul acestor texte.

— Şi el ce-a zis?

— A fost amabil. Mi-a spus că nu eram primul care căutam cărticica aceea şi că puteam fi împăcat cu gândul că nu exista nimic, deoarece nu văzuse nicăieri vreo urmă

de aşa ceva şi că hârtiile străMoşului său, sau ceea ce mai rămăsese din ele, fuseseră deja cercetate de cel puţin cinci-şase ori în decursul anilor, de fiecare dată când unul ca mine dădea de acea însemnare. Oricum, mi-a spus că mă puteam instala totuşi în biblioteca lui dacă voiam să reiau de la început căutările acelea cu un rezultat previzibil. În concluzie, deşi într-un mod foarte politicos, m-a făcut să mă simt oarecum tras pe sfoară. Doar pentru a evita să mă fac cu totul de râs, am acceptat invitaţia lui şi m-am apucat să examinez, fără prea mare convingere, cărţile din acea bibliotecă privată. M-am întors şi în a doua zi, şi în a treia, pentru că sunt încăpăţânat şi greutăţile de felul acesta sunt pentru mine o adevărată provocare, şi, la sfârşit, am găsit o urmă care ar fi putut să mă ducă la descoperirea unui fir conducător...

— Vrei să îmbucăm ceva? îl întrerupse Husseini. Ar cam fi ora de cină, la urma urmelor. Nu am mare lucru, dar o să facem cum se obişnuieşte în deşert.

— N-am nimic împotrivă, spuse Blake.

Husseini puse în cuptorul aragazului două *pide,* scoase din frigider nişte sos picant şi îl puse la încălzit pe unul din ochiuri, apoi nişte *humus,* ouă răscoapte, brânză, iahnie de fasole.

— N-ai şi nişte bere? întrebă Blake. Sau eşti credincios habotnic?

— Nu prea, îi răspunse Husseini, mama era libaneză.

Blake continuă să povestească între o înghiţitură şi alta:

— Breasted avea o iubită. Una, Suzanne de Bligny, văduva unui diplomat francez de la consulat, care se stabilise la Minneapolis, şi ei purtaseră, probabil, o corespondenţă destul de susţinută. Reuşii chiar să descopăr că doamna de Bligny, urmându-l în carieră pe răposatul ei soţ, locuise şi în Egipt, la Luxor.

— Îmi închipui, spuse Husseini. Erau vremurile acelea

frumoase cu „Hotel du Nil”, Auguste Mariette şi Emile Brughs: egiptologia eroică...

— Deci, între cei doi existau, foarte probabil, şi unele afinităţi în privinţa priceperii de alegere... Madame de Bligny avea o fiică, Mary Therese, care s-a căsătorit cu unul, James O’Donnel, ofiţer de aviaţie care a căzut în luptele de deasupra Angliei.

— O adevărată dinastie de văduve... comentă Husseini punând pe masă sosul fierbinte.

Blake îşi puse sos pe una dintre *pide,* adăugând deasupra şi fasole.

— Aşa s-ar părea... în orice caz, Mary Therese O’Donnel încă mai trăia, avea optzeci şi şase de ani şi păstra corespondenţa dintre James Henry Breasted şi mama sa. Am rugat-o să-mi dea voie s-o citesc şi, în sfârşit, am dat de urma acelei cărţulii pe care o căutam de luni întregi.

— Îmi închipui că în perioada aceea ai lăsat la o parte orice altceva: şedinţele de la Departament, întrunirile de la Corpul academic, consultaţiile pentru studenţi şi chiar şi pe soţia ta.

— Aşa este, admise Blake. Eram atât de captivat de cercetările mele încât nu-mi mai dădeam seama de scurgerea timpului şi de ceea ce neglijam. Şi, totodată, nu-mi dădeam seama nici de faptul că o tranşee lăsată fără apărare este ocupată imediat de inamic... Chipul lui William Blake se posomorî dintr-o dată, ca şi cum toate gândurile neliniştitoare care, pentru puţină vreme, păreau să-i fi dat pace, ar fi revenit în minte, din nou şi toate în acelaşi timp.

— Ce ai aflat din fişierul care conţinea acele scrisori? întrebă Husseini.

Blake şovăi, ca şi cum ar fi ezitat să dezvăluie un secret pe care-l ţinuse până atunci doar pentru el. Husseini îşi plecă privirile şi se servi din nou de pe farfuria din mijloc.

— Să nu te simţi obligat să-mi răspunzi, adăugă el. Am putea vorbi despre altceva. Despre femei, de exemplu, sau despre politică. Cu toate câte se întâmplă prin părţile de unde sunt eu, am avea subiecte destule de discutat.

Blake mai rămase tăcut câteva clipe. Şi tăcere se făcuse şi pe stradă. Nu mai umbla nimeni la ora aceea şi zăpada care începuse să cadă iarăşi din abundenţă făcea ca şi bătăile ceasului din turnul Universităţii să se audă mai înfundat. Blake se ridică în picioare şi se duse la fereastră: se gândi la nisipurile încinse de soare din Valea Regilor şi, pentru o clipă, totul i se păru a fi doar un vis. Continuă să vorbească:

— Fişierul se referea la însemnarea pe care o citisem în hârtiile de la Institutul Oriental şi era prima parte a transcrierii unui text scris în hieroglife care începea cu această frază:

„Ammers după Khabiru de la Pi-Ramses peste Marea trestiilor şi, după aceea, în deşert...”

Husseini se arătă de acord cu el:

— Impresionant, n-am ce spune.. Coincidenţele cu începutul cărţii Exodului sunt evidente. Totuşi, ştii bine că etnicul Khabiru a fost interpretat într-un mod foarte diferit de literatura ştiinţifică. Nu este sigur că ar însemna „evrei”; nu este deloc sigur. Tare aş vrea să aflu că tu nu ai dat peste cap tot Institutul doar din această cauză... Asta ar fi însemnat să-ţi pui fundul în pericol.

— Stilul ideogramelor era perfect asemănător cu acela de pe stela denumită „a lui Israel”, îi replică Blake, iritat.

Husseini păru marcat de această lovitură:

— Impresionant, nu există nicio îndoială... Scuză-mă, nu voiam să-ţi pun la îndoială competenţa. Doar că anumite lucruri par a fi greu de crezut... Mai fac nişte cafea. Mai vrei?

— Da, dacă nu începi din nou cu muzica aceea la piuliţă.

— Americană, la filtru, spuse Husseini luând o cană de pe reşoul electric, altfel nu mai dormim în veci.

— Transcrierea aceea, confirmată de reputaţia lui Breasted, conţinea cea mai explicită mărturie prezentă într-un text din afara Bibliei asupra credibilităţii istorice a cărţii Exodului. Şi eram hotărât atunci să merg până la capăt. Breasted făcuse însemnări foarte conştiincioase despre proveniența originalului: un papirus pe care-l văzuse în casa unui oarecare Mustafa Mahmoud, la El Quma, şi pe care voia să-l achiziţioneze pentru Institutul Oriental... Reuşise să citească doar primul rând şi să copieze ideogramele din care era format, înainte ca papirusul să-i fie luat înapoi.

— El Quma era raiul hoţilor din morminte, dar şi al falsificatorilor, dragă prietene. Sunt din ce în ce mai convins că ai căzut într-o capcană...

— Miza pusă în joc era prea mare ca să mă las păgubaş şi, în orice caz, Breasted nu era un ageamiu: dacă el a considerat că documentul acela era autentic, din punctul meu de vedere era foarte posibil ca aşa să fi fost. Cântărind toate argumentele pro şi contra, am preferat să risc şi am convins Consiliul facultăţii să aloce o sumă importantă pentru o cercetare în această direcţie, cercetare pe care urma s-o conduc eu personal. Printre altele, votul lui Olsen a fost hotărâtor în luarea acestei decizii.

— Şi ai dat greş. Şi erau cu toţii acolo, ca nişte corbi gata să-ţi sfâşie hoitul. Aşa-i?

— Un moment, ilustre coleg. Nu sunt chiar aşa fraier. Documentul exista. Şi probabil că încă mai există.

Husseini trase adânc în piept fumul ţigării, apoi clătină din cap:

— Au trecut aproape nouăzeci de ani...

— Îţi spun eu că documentul exista... ba chiar că există.

— Dacă n-o poţi dovedi, este ca şi cum nici n-ar exista şi tu ştii asta mai bine decât mine. În orice caz, mi-ar plăcea să ştiu cum de poţi fi atât de sigur. N-o să-mi spui că i-ai găsit la El Quma pe urmaşii lui Mustafa Mahmoud...

— I-am găsit, într-adevăr, dar am găsit şi altceva, mai grozav.

— Adică?

— Documente fotografice. Puţine, greu de descifrat, dar, în orice caz, extrem de semnificative.

Tăcură o vreme amândoi, specialistul arab urmărind cu privirea fumul care ieşea din jarul ţigării sale, iar musafirul său învârtind între degete ceaşca de cafea acum golită. Sunetul unei sirene de poliţie se auzi din depărtare, multiplicată de ecou printre pereţii de sticlă ai zgârie-norilor, propagându-se prin perdeaua ninsorii până la camera aceea îndepărtată, ca un ciudat, neliniştitor vaiet.

— Spune mai departe, spuse Husseini.

— Îmi dădeam seama că intrasem într-un joc cu o miză foarte mare, aşa cum se întâmplă de fiecare dată când se caută un document despre care se crede că s-ar afla la baza unei tradiţii păstrate până la noi printr-o stratificare milenară: cel mai mic risc este acela al unui scurtcircuit, iar cel mai mare este o catastrofă. Am acţionat cu cea mai mare prudenţă şi niciodată nu m-am aflat eu în prim-plan: aveam un elev de-al meu, Selim Kaddoumi, Husseini făcu semn din cap că-l cunoştea şi el, un băiat bun care beneficia de o bursă de studii din partea guvernului egiptean, vorbind perfect engleza, şi el a stabilit pentru mine toate contactele, a vorbit cu bătrânii felahi din El Quma, a împărţit bani cu măsură şi notând totul, păstrându-şi, desigur, pentru el, un procent rezonabil, până când a intrat în posesia unei informaţii importante.

Telefonul fără fir al traficanţilor clandestini anunţa pentru viitorul apropiat lansarea pe piaţă a unui anumit număr de piese care făceau parte dintr-un lot vechi, din epoca de aur. În clipa aceea, am intrat eu însumi în joc. Mi-am făcut rost de un costum italienesc de la o firmă cunoscută, am închiriat o maşină impunătoare şi am stabilit o întâlnire, prezentându-mă ca un posibil tăinuitor.

— De ce? întrebă Husseini.

— După cum ţi-am spus, băiatul acela care lucra pentru mine văzuse fotografiile polaroid cu unul dintre obiectele care urmau să se pună în vânzare şi mi l-a reprodus din memorie într-un desen destul de bine executat. Mi se părea că recunosc în desen una dintre piesele descrise de Breasted în cărticica pe care o consultasem la Minneapolis: o brăţară din bronz aurit cu ornamente din chihlimbar, hematit şi comalină roşie. Mai mult, auzisem că vor fi scoase la vânzare şi papirusuri. Era normal să presupun că şi papirusul pe care îl căutam ar fi putut face parte din lotul acela de obiecte, dat fiind că nu se mai auzise vorbindu-se nimic despre el din vremea lui Breasted. Dacă nu greşeam, aveam să dau o lovitură norocoasă la care nici nu îndrăzneam să sper. În orice caz, merita să încerc.

Husseini clătină din cap:

— Nu înţeleg, Blake; o piesă de acest fel iese la suprafaţă după aproape nouăzeci de ani, tocmai când o cauţi tu şi un asemenea lucru nu te pune pe gânduri?

— Nu este chiar aşa. Nu aveam nicio certitudine că papirusul pe care-l căutam făcea parte din lotul acela de obiecte. Şi nici măcar nu era foarte sigur că obiectul pe care-l văzusem desenat după o fotografie era cel descris de Breasted...

Husseini îl privi uluit şi îngăimă:

— Bine, dar atunci...

— Povestea se complică, fiu al lui Allah, îl întrerupse

Blake, ca în cel mai bun scenariu poliţist. Şi, pentru a-ţi povesti ce s-a mai întâmplat în continuare, mi-ar trebui o picătură de ceva tare, dar mi-e teamă că-ţi cer prea mult.

— Aşa este. Dar pot să-ţi mai ofer o ţigară. Puţină nicotină o să te ţină treaz.

William Blake trase în piept fumul micii ţigări turceşti şi-şi continuă povestirea:

— Făcusem cunoştinţă cu un funcţionar de la ambasada noastră din Cairo pe care mi-l prezentase Olsen ca să mă ajute în caz că aş fi avut nevoie de înlesnirea unor contacte cu autorităţile egiptene, cu departamentul Antichităţi şi alte chestii de genul ăsta. Într-o seară, mi-a dat un telefon la casa de oaspeţi de la Institutul Oriental ca să-mi fixeze o întâlnire în barul de la hotelul Marriot. Era locul său preferat pentru că acolo se serveau hamburgeri, carne friptă şi cartofi prăjiţi. Şi sunt chelneri cu pălării de cowboy, imaginează-ţi. Mi-a spus să stau deoparte, pentru că erau anumite persoane, nu mai pricepute, ci puternice şi periculoase, care erau interesate de lotul acela şi nu l-ar fi lăsat să le scape din mâini. Mă rog, avertismentul acesta era un fel de favoare pe care mi-o făcea. Cum s-ar zice. Fii atent că lucrurile alea put urât". Însă acela a fost pentru mine un indiciu ulterior şi pozitiv. Dacă se aflau la mijloc alte puternice şi obscure instituţii care se interesau de acele piese, aceasta însemna că era vorba despre obiecte de o importanţă ieşită din comun cum ar fi fost, de exemplu, papirusul Breasted.

— Aşa este, aprobă Husseini, dar cum te gândeai că ai putea să le sufli de sub nas papirusul acela?

— Cu o mare doză de îngâmfare, dar şi cu nişte pregătiri discrete. Dacă jocul ar fi fost cinstit, eu aş fi câştigat.

— Chiar aşa... îmi închipui că da. În schimb, te-au dat pe mâna poliţiei egiptene cu obiecte compromiţătoare în

mână, sau în casă, sau în maşină.

— Ei... mai mult sau mai puţin. Vânzătorul era de meserie: cunoştea fiecare obiect în parte şi era în stare să le descrie cu termeni tehnici potriviţi, dar era interesat să plaseze în primul rând bijuteriile: brăţara, un pieptar de bronz şi un inel, toate din dinastia a XIX-a. Adusese cu sine, însă, şi obiecte mai puţin importante, chiar dacă erau înrudite cu lotul principal: două brăţări, un pandantiv, în afară de scarabei, ankh, ushabti. Când am adus vorba despre papirusuri, începu să-mi pună tot felul de întrebări: după mine, ştia că mai era şi altcineva care se învârtea în jurul acelor piese. Atunci când i-am dat suficiente elemente pentru a-l convinge că nu făceam parte din nicio asociaţie suspectă, omul deveni mai maleabil şi-mi arătă fotografia. Îţi jur că era gata să-mi ies din minţi. Acela era, nu puteau exista dubii: cunoşteam pe dinafară ordinea şi stilul ideogramelor de pe primul rând şi citisem de mai multe ori descrierea papirusului în corespondenţa lui Breasted. În privinţa asta nu aveam nicio îndoială. Am făcut tot posibilul ca să-mi ascund tulburarea şi l-am întrebat dacă n-ar putea să-mi lase, până una alta, măcar fotografia. Ar fi fost şi asta o realizare. Cel puţin aş fi putut citi textul.

— Şi el?

— A stat puţin pe gânduri, după care a pus-o la loc în buzunarul interior al hainei. Mi-a spus ceva de genul: „Mai bine, nu. Dacă ar fi găsită în casa dumneavoastră sau asupra dumneavoastră vi s-ar pune multe întrebări”. Mi-a spus că trebuia să discute despre oferta mea cu persoana pentru care lucra şi că mă va suna el. A fost ultima oară când l-am văzut. Imediat după aceea, a avut loc o descindere a poliţiei. Omul se făcu nevăzut în învălmăşeală şi eu am rămas înţepenit cu toate lucrurile acelea pe masa din faţa mea. Urmarea este deja

cunoscută...

Husseini părea să reflecteze în tăcere, privindu-l pieziş pe prietenul său.

— Era întuneric atunci când a dat buzna poliţia? întrebă el dintr-o dată.

— Mă rog, localul în care mă aflam era un fel de depozit mare într-un demisol din Khan el Khalil, plin cu tot felul de mărfuri şi iluminat pe sponci de două sau trei becuri. Un obişnuit al unor astfel de locuri ar fi putut destul de uşor să dispară, dar eu nu aş fi ştiut încotro s-o iau şi, de altfel, nici nu aveam câtuşi de puţin de gând s-o şterg.

— După părerea ta, cine informase poliţia egipteană?

— Misterioşii mei concurenţi?

— Cel mai probabil. Mai ales dacă ei credeau că vor găsi acel papirus. Este foarte probabil ca acela care îi comanda pe poliţişti să fi fost în legătură cu ei şi acţiona după instrucţiunile lor.

— După arestare, a urmat înregistrarea mea ca *persona non grata* şi, după aceea, expulzarea.

— Şi încă ai avut noroc cu carul. Ai idee ce condiţii de viaţă sunt într-o temniţă egipteană?

— Mi-am făcut o idee în privinţa asta, după cele patru sau cinci zile petrecute în arestul poliţiei. Şi totuşi, dacă aş putea, m-aş întoarce acolo, chiar şi în clipa asta.

Husseini îl privi cu o admiraţie amestecată cu compătimire:

— Nu ţi-a fost de-ajuns, nu-i aşa? Trebuie să fii de acord cu mine că ar fi mai bine să uiţi de toate astea, pentru că, pentru tine, nu va mai exista o a doua ocazie. Acela este un mediu periculos: tăinuitori, tâlhari, traficanţi de droguri, oameni care nu iartă; de data asta o să te ciufulească rău.

— N-aş putea spune că, în clipa de faţă, lucrul acesta nu mă sperie destul de tare.

— Da, dar o să-ţi treacă, fii sigur de asta. Într-o zi ai să

te trezeşti că ai din nou chef s-o iei de la capăt...

Blake dădu din cap:

— Ce să iau de la capăt?

— Orice. Atât timp cât trăim, să ne trăim viaţa... Şi papirusul?

— N-am mai aflat nimic despre el. Când m-am întors am fost luat de valul evenimentelor. Pierderea catedrei, pierderea soţiei...

— Şi, acum, ce-o să faci?

— Acum, în sensul de „în clipa asta”?

— Întocmai.

— Mă duc pe jos până la maşina mea şi mă întorc acasă. Am un locşor în Bolton Lane, pe lângă Blue Island. Nu am de gând să mă sinucid, dacă la asta te gândeşti...

— Nu ştiu... spuse Husseini. Nu cred că pot să fac mare lucru pentru tine în facultate. Sunt un simplu suplinitor şi nu am încă un post de titular, dar, dacă vrei, îi poţi spune lui Olsen, când se întoarce, că sunt dispus să te ajut în vreun fel...

— Îţi mulţumesc, Husseini. M-ai ajutat deja. Şi eu care nu te-am luat în seamă prea mult niciodată...

— E normal. Nu poţi fi apropiat cu toţi colegii.

— Ei, s-a făcut târziu. Am plecat.

— Fii serios, nu mă deranjezi deloc. Dacă vrei, poţi dormi aici pe divan. Nu-i cine ştie ce, dar...

— Nu, mulţumesc. Am abuzat chiar prea mult de ospitalitatea ta. E mai bine să plec. Îţi mulţumesc încă o dată. Apropo, dacă ai vrea să-mi faci şi tu o vizită, mi-ar face mare plăcere. Nu este o casă aşa de frumoasă ca a ta, dar un păhărel se găseşte întotdeauna şi... Bun, îţi scriu adresa... dacă vrei, bineînţeles.

— Fii sigur de asta, îi răspunse Husseini.

Blake se apropie de o masă ca să poată scrie adresa şi văzu fotografia unui copil cam de cinci ani având deasupra

scris în arabă:

La Said. Tata.

Ar fi vrut să întrebe cine era copilul acela, dar scrise în grabă adresa, îşi puse paltonul şi se îndreptă către uşă. Afară tot mai ningea.

— Ascultă, pot să te mai întreb ceva? îl mai reţinu o clipă Husseini.

— Cum să nu.

— De unde vine numele acesta, William Blake? Este cam cum te-ar chema Harun al Rashid, sau Dante Alighieri sau Thomas Jefferson.

— O simplă întâmplare. Nu mi-a plăcut niciodată să mi se spună Bill, pentru că Bill Blake sună ca naiba, este o bolboroseală, de-a dreptul o cacofonie.

— Înţeleg. Bine, atunci, la revedere. O să trec neapărat pe la tine şi tu vino când vrei, dacă ai chef să mai schimbăm o vorbă.

Blake îl salută cu un gest al mâinii şi se avântă în zăpada destul de înaltă. Husseini mai rămase în prag urmărindu-l cu privirea pe când trecea de la un cerc de lumină la altul, pe sub felinarele care iluminau strada. Într-un târziu, musafirul său dispăru în întuneric.

Închise uşa şi se aşeză din nou în camera de zi. Îşi aprinse o altă ţigară şi rămase mult timp cufundat în penumbră, gândindu-se la William Blake şi la papirusul care vorbea despre Exod.

La unsprezece deschise televizorul ca să vadă ştirile de la CNN. Mai mult decât ştirile despre criza din Orientul Mijlociu, îi plăcea să vadă locurile: străzile urâte din Gaza, praful, canalele cu tot felul de zoaie. Îi reveneau în minte amintiri din copilărie: prietenii cu care se juca pe străzi, mireasma de **9**ay şi de şofran din bazar, gustul de

smochine crude încă, mirosul prafului şi al tinereţii. Dar, în acelaşi timp, încerca o plăcere de nedescris să se afle într-un apartament american confortabil, cu un salariu în dolari şi o secretară, blândă şi fără inhibiţii, de la Oficiul pentru studenţii de la Universitate care venea să-l viziteze de două sau de trei ori pe săptămână şi în pat avea iniţiative care mai de care mai îndrăzneţe.

Sună telefonul tocmai când se pregătea de culcare şi crezu că William Blake poate se răzgândise şi venea să doarmă în apartamentul său decât să facă un drum destul de lung înotând prin zăpadă şi luând în piept vântul îngheţat.

Ridică receptorul şi dădu să spună:

— Salut, Blake, te-ai răzgândit?

Dar vocea de la celălalt capăt al firului îl făcu să îngheţe:

— Salam alekhum, Abu Ghaj, nu ne-am mai auzit de mult timp...

Husseini recunoscu vocea aceea, singura de pe lume care îi ştia acest nume, şi rămase o clipă fără grai. Apoi, îşi luă inima în dinţi şi spuse:

— Credeam că perioada aceea din viaţa mea s-a încheiat de multă vreme. Aici îmi văd de îndatoririle mele, de treabă...

— Există unele îndatoriri faţă de care trebuie să rămânem credincioşi toată viaţa, Abu Ghaj, şi există un trecut de care nimeni dintre noi nu poate fugi. Oare nu ştii ce se întâmplă în ţara noastră?

— Ba ştiu, spuse Husseini. Dar eu am plătit deja totul, după puterile mele. Mi-am jucat rolul.

Vocea din receptor nu mai spuse nimic timp de câteva clipe şi Husseini auzea de acolo doar un zgomot de cale ferată. Poate că bărbatul telefona de la o cabină aflată pe lângă trenul aerian sau era în holul gării La Salle.

— Trebuie să ne întâlnim cât mai curând. Dacă se poate, chiar acum.

— Acum... nu pot. Am pe cineva la mine, minţi Husseini.

— Pe secretară, nu? Expediaz-o.

Ştia şi asta. Bolborosi:

— Dar nu pot. Eu...

— Atunci vino tu spre mine. Peste o jumătate de oră, în parcarea de la Shedd Aquarium. Am un Buick Le Sabre gri, cu număr din Wisconsin. Te sfătuiesc să vii.

Se auzi zgomotul receptorului pus în furcă.

Husseini simţi că-i cade cerul în cap. Cum de era posibil? Plecase din Organizaţie după mulţi ani de lupte grele, de ambuscade şi de ciocniri armate violente: plecase gândindu-se că îşi plătise în întregime tributul datorat cauzei. De unde şi până unde apelul acela? Ar fi vrut să nu se ducă. Pe de altă parte ştia foarte bine, din propria experienţă, că erau oameni cu care nu era de joacă şi, mai ales Abu Ahmid, omul cu care vorbise la telefon şi căruia nu-i ştia decât numele de luptător.

Oftă, apoi închise televizorul, trase pe el o canadiană de piele îmblănită, îşi puse mănuşile şi stinse luminile închizând în urma lui. Maşina sa era parcată aproape, la marginea trotuarului. Trebuie să răzuiască de pe parbriz crusta de gheaţă care se depusese, după care răsuci cheia de contact şi maşina Porni.

Ningea acum cu fulgi mai mărunţi dar tot abundent, iar vântul bătea puternic dinspre răsărit. Lăsă în dreapta clădirile neogotice ale Universităţii din Chicago şi o luă pe strada 57 până la intersecţia cu Lake Shore Drive, aproape pustie la ora aceea.

Văzu, parcă venind înspre el, spectaculosul decor al centrului: se mişcau înspre el tăcuta cohortă a uriaşilor de cristal şi de oţel, scânteind de lumini pe fondul cerului plumburiu. Vârful de la Sears Tower se pierdea în pătura

joasă de nori şi luminile din vârful său pâlpâiau printre nori ca nişte fulgere în timpul unei furtuni. Uriaşul John Hancock îşi înfigea în nori antenele colosale ca un titan mitologic condamnat pe veci să sprijine cerul. Celelalte turnuri, unele cu incrustaţii aurite pe nervurile de piatră neagră, altele, strălucind de metale inoxidabile şi de plastic fosforescent, se deschideau ca un evantai şi treceau pe cele două laturi ale drumului ca nişte decoruri înspăimântătoare în atmosfera magică şi parcă mirată a ninsorii.

Trecu încet pe lângă Museum of Science and Industry, fantomatic cu coloanele lui dorice, scăldat într-o lumină verzuie care-l făcea să pară de bronz vechi şi, îndată după aceea, o luă pe partea dreaptă a lungii peninsule care ducea într-un capăt la Shedd Aquarium şi în celălalt la cilindrul de piatră al Planetariului. Făcu încet tot acest drum, lăsând cu roţile urme adânci în stratul alb de zăpadă sau mergând pe urmele lăsate de altă maşină, aproape astupate deja de zăpada care continua să cadă fără încetare în fâşia de lumină a farurilor, în mişcarea continuă şi ritmică a ştergătoarelor de parbriz.

Văzu o maşină parcată cu luminile de poziţie aprinse şi se opri, apoi înaintă pe jos, cu zăpada până la glezne. Aceea era: se apropie, deschise portiera şi se aşeză pe scaunul din faţă.

— Bună seara, Abu Ghaj. Salam alekhum.

— Alekhum salam, Abu Ahmid.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat seara...

— Nu mi-ai stricat seara, Abu Ahmid. Mi-ai stricat viaţa, spuse Husseini cu capul plecat.

— Trebuia să te aştepţi la aşa ceva. Ne întâlnim întotdeauna cu dezertorii, mai devreme sau mai târziu, oriunde s-ar afla...

— Nu sunt dezertor. Când am intrat în organizaţie, am

spus că voi pleca atunci când n-am să mai rezist. Şi tu ai fost de acord cu această condiţie. Nu-ţi aduci aminte?

— Îmi aduc aminte foarte bine, Abu Ghaj. Altfel nu te-ai afla aici, acum, viu şi sănătos ca să vorbeşti cu mine... Mai rămâne doar faptul că ai plecat fără să spui nimic.

— Nu mai era nimic de spus. Aşa era înţelegerea.

— Asta o spui tu! replică Abu Ahmid pe un ton aspru. Eu sunt acela care decide întotdeauna. Şi în cazul acela aş fi putut hotărî condamnarea ta la moarte.

— De ce n-ai făcut-o?

— Nu iau niciodată hotărâri pripite. Dar ţi-am scris numele în cartea mea, la rubrica celor datori.

Husseini îşi aplecă fruntea:

— Şi acum ai venit ca să lichidezi socotelile, nu-i aşa?

Abu Ahmid nu răspunse la aceste cuvinte, dar din tăcerea lui Husseini pricepu că nici chiar viaţa sa nu ar fi fost de-ajuns pentru a lichida acele socoteli.

— Nu-i aşa? întrebă iarăşi.

Abu Ahmid începu să vorbească de parcă în clipa aceea ar fi început să spună ceea ce gândea:

— Situaţia este atât de gravă şi de dramatică încât noi toţi suntem chemaţi să ne aducem contribuţia. Viaţa noastră personală nu mai are nicio însemnătate în clipe ca aceasta.

— A mea are. Dacă se poate, lasă-mă pe-afară. Nu mai am energia aceea şi nici motivaţiile. Pot să contribui cu ceva bani, dacă vrei, asta o pot face... Dar, te rog, lasă-mă în pace. Nu vă pot fi de niciun folos.

Abu Ahmid se întoarse brusc înspre el:

— Atitudinea ta ar putea confirma pe deplin o acuzaţie care planează de mai mult timp asupra ta: dezertare! Şi eu am puterea să pronunţ condamnarea ta şi dreptul de a executa sentinţa aici, chiar în clipa de faţă.

Husseini ar fi vrut să spună:

— Fă ceea ce vrei, nenorocitule, şi după aceea du-te în iad, dar privi la zăpada care cobora dansând în raza de lumină a felinarelor şi miile de lumini ale oraşului care se reflectau în oglinda întunecată a lacului şi spuse:

— Ce vrei să fac?

Abu Ahmid începu să vorbească pe un ton scăzut, ţinând bărbia rezemată în piept:

— Când o să-ţi spun ce se va întâmpla, o să-mi mulţumeşti că te-am căutat, că ţi-am dat posibilitatea să iei parte la un moment istoric pentru noi şi pentru întreaga naţiune. Tabăra sionistă va fi, în sfârşit, ştearsă pentru totdeauna de pe faţa pământului, oraşul sfânt Ierusalim va fi înapoiat adevăraţilor credincioşi.

Husseini clătină din cap:

— Nu credeam că mai este posibil să vă mai gândiţi la o altă baie de sânge, la alte fărădelegi şi măceluri, ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns tot sângele care a fost vărsat. În zadar...

— De data aceasta, este altceva, de data aceasta victoria este sigură.

— Doamne... Aţi spus mereu asta, de fiecare dată şi de fiecare dată înfrângerea a fost mereu mai umilitoare. Priveşte în faţa ta, Abu Ahmid. Vezi turnurile acelea uriaşe? În fiecare dintre ele se află tot atâţia locuitori câţi sunt cei care locuiesc în multe dintre satele noastre, fiecare dintre turnurile acelea este monument unei forţe economice deseori mai puternică şi mai bogată decât fiecare dintre statele noastre. Sunt simbolul unei puteri imperiale care nu are în lumea întreagă niciun egal şi niciun concurent, dotată cu arme şi instalaţii atât de sofisticate încât ar putea asculta chiar în momentul acesta fiecare cuvânt pe care-l rostim noi şi fiecare respiraţie de la mulţi kilometri distanţă. Şi această putere nu vrea să se schimbe nimic în actuala orânduire politică a regiunii

noastre, în pofida oricăror provocări, în pofida oricăror violări ale tratatelor încheiate.

Abu Ahmid se întoarse din nou către el şi-l privi atent, cu un zâmbet ciudat:

— Aş zice că ai devenit unul de-ai lor...

— Sunt, Abu Hamid. De ani de zile sunt cetăţean american.

— Cetăţenia este doar un petic de hârtie. Rădăcinile sufletului sunt cu totul altceva... ceva care nu se poate şterge în niciun fel... Dar, greşeşti în ceea ce ai afirmat. De data aceasta, lupta se va purta cu arme egale. Nu vor avea deloc posibilitatea să se folosească de potenţialul lor distructiv. De data aceasta, armatele islamice vor cuceri Ierusalimul ca în vremurile lui Salah al Din, se vor bate corp la corp, fără ca oamenii care locuiesc în vârful acestor turnuri de aici să poată schimba cumva cursul luptei. De data aceasta, vom învinge noi, Abu Ghaj.

Husseini nu mai spuse nimic şi răsuflarea i se condensa în mici norişori de abur, pentru că maşina, rămânând pe loc şi cu motorul oprit mai mult timp, se răcise în noaptea aceea de iarnă. Se gândea la ce ar fi putut însemna acele cuvinte: erau doar o cacealma sau Abu Ahmid avea într-adevăr în cărţi un as pe care urma să-l arunce pe masa de joc a istoriei? Încă nu-i venea să creadă că i se mai puteau întâmpla asemenea lucruri.

Încercă din nou să scoată la iveală slabele sale explicaţii ale unui refuz:

— Vreţi cu adevărat să începeţi un război? Să provocaţi distrugeri printre mii de fiinţe umane? Aş vrea ca tu să ştii că, pentru mine, nu există o cauză care să merite toate acestea... Eu cred că omenirea are de învăţat câte ceva de la istorie şi cea mai importantă dintre aceste învăţături este că războiul este, în orice situaţie, un preţ prea mare.

— Frumoase vorbe, Abu Ghaj... Dar altceva spuneai

când trăiai în taberele de refugiaţi, când vedeai în fiecare zi mizeria şi moartea, bolile şi foametea, când ţi-ai văzut familia ucisă într-un bombardament al duşmanului... Husseini simţi că un nod de plâns îi oprea răsuflarea. Pe atunci, lupta ţi se părea a fi singura cale de scăpare pentru oamenii aceia disperaţi. Gândeşte-te bine, gândeşte-te şi vei vedea că vorbele tale conciliante şi înţelepte provin doar viaţa ta care acum este comodă şi liniştită. Ele sunt doar expresia egoismului tău. Dar nu vreau să mai insist: nu este nici locul, nici momentul pentru a discuta despre lucruri atât de complicate şi greu de clarificat. Vreau să ştiu de ce parte te afli.

— Am de ales?

— Sigur că da. Dar fiecare dintre opţiunile tale, oricare ar fi ea, aduce după sine anumite consecinţe.

— Aşa este, spuse Husseini dând aprobator din cap şi gândi: Dacă eu ţi-aş da un anume fel de răspuns, mâine poliţia mi-ar găsi cadavrul ţeapăn, întins pe zăpada pătată de sânge.

— Ascultă, spuse Abu Ahmid, avem nevoie de tine. Pot să-ţi garantez că nu vei lua parte la operaţiuni care să presupună vărsare de sânge. Ne trebuie o persoană în afară de orice bănuială şi doar eu cunosc adevărata ta identitate, ne trebuie un om potrivit ca să fie un punct de referinţă aici, în interiorul sistemului, pentru un grup de luptă care este pregătit să intre în această ţară.

— Şi nu-i acelaşi lucru?

— Nu. Noi nu vrem să vărsăm sânge inutil. Vrem doar să putem lupta cu inamicul de pe poziţii egale. Pentru aceasta, trebuie să imobilizăm America până ce se va încheia duelul dintre noi. Prin victoria sau prin nimicirea noastră, asta nu mai are importanţă, dar va fi ultima bătălie.

— Şi eu ce-ar trebui să fac?

— Trei grupuri formate din cei mai buni oameni de-ai noştri, în afară de orice bănuială, vor trebui să acţioneze în interiorul Statelor Unite atât timp cât va fi necesar. Oamenii nu se cunosc între ei, nu s-au mai văzut niciodată, dar vor trebui să acţioneze la unison, într-o coordonare perfectă, ca după un cronometru. Ei vor fi ca o armă ucigătoare pusă la tâmpla acestui colos şi tu vei fi omul care va ţine degetul pe trăgaci.

— De ce tocmai eu? întrebă Husseini căruia încă nu-i venea să creadă ceea ce auzea. De ce nu faci tu asta, Abu Ahmid?

— Pentru că eu trebuie să fiu prezent în altă parte şi pentru că aici nu ştie nimeni cine este Abu Ghaj.

Omar al Husseini îşi dădu seama că totul fusese deja stabilit şi planificat şi că nu avea nicio cale de scăpare. Era de ajuns ca Abu Ahmid să furnizeze autorităţilor americane dovezile că profesorul Husseini fusese în realitate Abu Ghaj, teroristul căutat mulţi ani de toate poliţiile din Occident, apoi dispărut în mod misterios în umbră, şi el şi-ar fi aflat sfârşitul pe scaunul electric.

— Când ar trebui să înceapă operaţiunea asta? întrebă.

— Peste cinci săptămâni, pe 3 februarie.

Husseini îşi plecă fruntea, în semn de capitulare.

Abu Ahmid îi dădu un aparat care arăta ca o cutiuţă mică, neagră:

— Toate informaţiile cifrate vor sosi pe computerul tău care le va transmite la destinaţiile stabilite, dar aici este sistemul de rezervă. Nu trebuie să-l pierzi cu niciun chip şi trebuie să-l ai întotdeauna asupra ta. Parola pentru a intra în sistem este chiar denumirea operaţiunii pe care o vom întreprinde: Nabucodonosor.

Omar al Husseini puse cutia în buzunar, se duse la maşina sa, Porni motorul şi dispăru în ninsoarea care se învârtejea cu şi mai mare înverşunare.

3

William Blake îşi parcă maşina sub ferestrele casei, la unu noaptea şi se îndreptă spre uşa de la intrarea în micul său apartament închiriat. Avea să fie cea mai tristă noapte de Crăciun din viaţa sa şi totuşi orele petrecute în casa colegului său îi încălziseră puţin sufletul, ca şi membrele sale amorţite, şi, dacă n-ar fi fost oprit de un rest de orgoliu, ar fi acceptat invitaţia lui de a dormi pe divan. Cel puţin, dimineaţa, ar fi avut cu cine să schimbe o vorbă la o ceaşcă de cafea.

Auzi o trosnitură scurtă în timp ce răsucea cheia în broasca uşii sale: era portiera unei maşini care se trântea în spatele său. Dădu să intre cât mai repede în apartament, temându-se de vreo întâlnire neplăcută în cartierul acela care nu mai era prea sigur la o asemenea oră târzie din noapte, dar nişte paşi abia auziţi i-o luară înainte şi un braţ se strecurase de-a curmezişul uşii, împiedicându-l să mai intre.

Se dădu câţiva paşi înapoi, vrând să alerge la maşină, dar se izbi de o altă persoană care se afla deja în spatele lui.

— Nu vă temeţi, domnule profesor Blake, spuse omul care nu-l lăsase să intre în casă. Şi iertaţi-ne pentru ora aceasta necivilizată, dar v-am aşteptat până acum pentru că era foarte urgent să vorbim cu dumneavoastră.

— Nu vă cunosc, spuse Blake privind în jurul său, puţin îngrijorat. Şi, dacă aveţi asemenea intenţii onorabile, puteţi să reveniţi şi după câteva zile. Lumea îşi petrece, de obicei, Crăciunul în familie.

Omul care deschisese discuţia avea cam patruzeci de ani, era îmbrăcat cu canadiană trei-sferturi din gore-tex

impermeabil şi o şapcă din piele sintetică. Celălalt arăta cam de cincizeci de ani, era îmbrăcat cu un palton elegant, pe comandă, şi avea pe cap o pălărie de cea mai bună calitate.

— Mă numesc Ray Sullivan, spuse unul dintre ei, întinzându-i mâna, şi lucrez pentru Warren Mining Corporation, iar dânsul este domnul Walter Gordon. Trebuie să vorbim urgent cu dumneavoastră.

Blake se gândi câteva clipe şi se hotărî să accepte solicitarea, cu atât mai mult cu cât nişte răufăcători nu ar fi avut niciun interes să se ocupe de unul ca el care locuia într-un bloc ca acela. Oricum, nu avea nimic special de făcut nici în noaptea aceea, nici în ziua de Crăciun.

— Vă rugăm să ne acordaţi câteva minute, spuse omul îmbrăcat în palton. O să vă daţi seama că nu aveam de ales.

Blake făcu un gest aprobator:

— În regulă, spus el, intraţi, vă rog, dar casa este mică şi nu prea comodă şi nu am nimic să vă ofer.

— Ne este suficient doar să vorbim puţin, profesore Blake, spuse omul cu canadiană.

Blake aprinse lumina, apoi le făcu loc să intre şi închise uşa în urma lor.

— Luaţi loc, spuse, puţin mai liniştit de înfăţişarea destul de civilizată a celor două personaje şi de atitudinea lor respectuoasă.

— Vă rugăm încă o dată să ne scuzaţi pentru că am năvălit astfel, profesore Blake. Credeam că vă veţi întoarce acasă la ora cinei: am fi vrut să evităm o întâlnire atât de neaşteptată, în toiul nopţii.

— N-are importanţă, spuse Blake. Acum, sper să fiţi atât de amabili să-mi spuneţi care este motivul vizitei dumneavoastră pentru că sunt foarte obosit şi aş vrea să mă culc.

Cei doi schimbară o privire îngrijorată, după care cel care se prezentase ca Walter Gordon începu să vorbească.

— Aşa cum v-a spus mai devreme prietenul meu Ray Sullivan, lucrăm pentru Warren Mining Corporation şi efectuăm în prezent o serie de sondaje în Orientul Mijlociu. Căutăm minereu de cadmiu.

Blake clătină din cap:

— Doamne, aţi luat o plasă colosală: eu sunt arheolog, nu geolog.

Gordon continuă fără să-şi piardă cumpătul:

— Ştim foarte bine cine sunteţi, profesore Blake. Aşadar, vă spuneam că în prezent se desfăşoară această campanie de sondaje şi, acum trei zile, o echipă de-a noastră, condusă de domnul Sullivan efectua un foraj pentru un carotaj, când, pe neaşteptate, pământul a început să se surpe ca şi cum ar fi fost înghiţit de o văgăună.

— M-am apropiat de groapa provocată de foraj, interveni Sullivan, ca să-mi dau seama ce fenomen se petrecuse. În primul moment, credeam că era o surpare naturală: zona în care lucrăm este plină de zăcăminte de carbonat de calciu, dar mi-a fost suficient să arunc o privire mai de aproape, ca să-mi dau seama că era vorba despre cu totul altceva.

Privirea lui Blake, înceţoşată de oboseală, deveni pe dată mult mai atentă:

— Continuaţi, spuse el, vă ascult.

— Sonda trecuse prin tavanul unei încăperi subterane şi, în razele de soare care pătrundeau în interior, se vedea strălucind în întuneric ceva care părea un obiect din metal. Am spus, sub un motiv oarecare, echipei să se îndepărteze şi, când ne-am întors în tabără pentru masa de seară, i-am povestit totul domnului Gordon care este superiorul meu. Am aşteptat ca toată lumea să adoarmă şi ne-am întors în

locul acela. Era o noapte frumoasă cu lună şi culoarea alburie a deşertului reflecta lumina, astfel că se putea merge la fel ca ziua. Ajunşi la locul cu pricina, ne-am aplecat peste marginea gropii, făcând lumină în interior cu o lanternă electrică. Spectacolul care ni se înfăţişă în faţa ochilor ne lăsă fără grai şi am rămas uluiţi timp de câteva clipe fără să ştim ce să spunem. Deşi nu se vedea prea clar ceea ce era în interior, ne-am putut da seama că sub pământ erau obiecte din bronz, din aramă, din aur, din fildeş şi, în general, tot ceea ce puteam zări se asemăna cu amenajarea bogată a unei camere mortuare.

— Eu nu ştiu ce simţiţi dumneavoastră când vă aflaţi în faţa unei mari descoperiri, interveni Gordon, dar, vă jur, că, timp de câteva clipe, nu mi-a venit să cred ceea ce aveam în faţa ochilor şi m-a cuprins o emoţie de nestăpânit... Am apreciat că sub noi se deschisese o subterană destul de mare, o cameră, poate, de patru metri pe cinci, înaltă de doi, din care era posibil să se ramifice şi alte încăperi laterale.

— Ceea ce am văzut ne face să ne gândim la o cavitate naturală amenajată de mâna omului pentru a asigura o înmormântare cu fast. Forma sarcofagului pe care am reuşit să-l zărim parţial, prezenţa unor statui ale unor zeităţi, stilul imaginilor nu lăsau loc nici unei îndoieli: ne aflam în faţa mormântului unui foarte înalt demnitar egiptean. Nu suntem nişte specialişti, dar, din ceea ce putem vedea, s-ar fi putut să fie vorba chiar despre un faraon!

— Un faraon? Doamne, Dumnezeule, ar fi primul mormânt regal neatins de când Camarvon şi Carter au deschis mormântul lui Tutankhamon.

— Aşa ne-am spus şi noi. Dar, atunci...

— Totuşi, s-ar putea să fie şi un mormânt din epoca elenistică, atunci când Ptolemeu şi urmaşii săi adoptaseră

în totalitate şi întocmai ceremonialul faraonic. Dar astfel, fără a vedea pe viu obiectele, este greu să mă pronunţ. Dacă am înţeles bine, dumneavoastră nu aţi coborât în interior.

— Nu, spărtura nu era suficient de largă. Şi iată motivul vizitei noastre, spuse Sullivan. Am dori ca dumneavoastră să vă ocupaţi de această descoperire pe care, până în prezent, am ţinut-o absolut secretă. Locul este păzit de oameni înarmaţi care au ordin să tragă la prima somaţie.

William Blake îşi trecu degetele prin păr şi oftă. Era peste măsură de obosit şi ziua aceea interminabilă, în loc să se încheie cu binemeritata odihnă, se prelungea printr-un şir de emoţii din ce în ce mai puternice.

— Vă mulţumesc pentru că v-aţi gândit la mine, spuse el, este ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat într-o zi ca aceea pe care am trăit-o... dar mă tem că nu voi putea accepta. Din două motive: în primul rând, ar fi fost necesar să anunţaţi mai întâi autorităţile: este atribuţia lor să numească un inspector care să conducă nişte lucrări de investigare şi catalogarea a pieselor de acolo. În plus, din cauza unor necazuri cu care nu am de gând să vă întristez, eu sunt înregistrat în Egipt ca *persona non grata. Şi,* în orice caz, nu reuşesc să-mi dau seama de ce a fost nevoie de o asemenea ambuscadă la ora unu noaptea...

— Ca răspuns la prima dumneavoastră obiecţie, profesore Blake, spuse Gordon, activitatea noastră se desfăşoară pe un teritoriu care este în totalitate off limits, adică în interiorul lui nu se aplică jurisdicţia statului. Şi chiar armata este aceea care nu doreşte să fie informată direcţia Antichităţilor. Ar intra prea multe persoane în perimetrul acela şi vâlva provocată de această descoperire ar atrage prea mult atenţia asupra acelei zone. De aceea, de comun acord cu gazdele noastre, am hotărât să ne folosim, pentru moment, de colaborarea unui specialist de

încredere care ar putea să ne ofere garanţia unei discreţii totale. Cât despre cea de-a doua obiecţie, am aflat de necazurile dumneavoastră şi faptul că vă este interzisă intrarea în Egipt nu mai are nicio importanţă.

— Ar trebui să veniţi cu noi chiar acum. Acesta este motivul pentru care v-am aşteptat să vă întoarceţi acasă.

Blake se întoarse spre el şi-i aruncă o privire ciudată, ca şi cum, dintr-o dată, ar fi înţeles adevărata semnificaţie a acelei cereri.

— Acum? întrebă el.

Gordon dădu din cap în semn de aprobare.

— Avionul privat al companiei trebuie neapărat să decoleze de pe aeroportul Midway peste o oră. Dacă vreţi să vă puneţi ceva într-o valiză, aveţi la dispoziţie nu mai mult de cincisprezece minute.

Blake nu mai spuse nimic timp de câteva clipe.

— Se înţelege, spuse Sullivan, că s-a prevăzut o plată pentru munca dumneavoastră. Şi, date fiind împrejurările şi deranjul pe care vi-l producem, va fi vorba despre o sumă consistentă.

Blake nu-i răspunse. Nu banii îl interesau în momentele acelea. Ar fi lucrat chiar şi gratis, numai să-şi poată relua munca obişnuită.

Se gândi la Judy pe care probabil că n-ar mai fi văzut-o şi descoperi că lucrul acesta nu-l afecta prea mult şi se mai gândi la Husseini care-i oferise minunata sa ospitalitate în ziua de Ajun: acum totul părea incredibil de departe, ca şi cum s-ar fi întâmplat cu multe zile în urmă.

— În regulă, spuse. Lăsaţi-mă doar să-mi iau periuţa de dinţi şi să-mi pun ceva haine şi câteva instrumente în valiză.

Cei doi bărbaţi se priviră satisfăcuţi.

— Aţi luat cea mai bună hotărâre, profesore Blake, spuse Gordon. Vă pot asigura că tot ceea ce vă aşteaptă

depăşeşte orice închipuire.

— Un singur lucru aş vrea să vă fie limpede: banii nu mă interesează. Văd că sunteţi bine informaţi în privinţa mea şi poate ştiţi că sunt la pământ, dar aceasta nu înseamnă nimic. Eu nu sunt de vânzare pentru niciun preţ: singurul lucru care mă interesează este garanţia că pot face publică descoperirea acestor obiecte.

— Cererea dumneavoastră este mai mult decât rezonabilă, spuse Sullivan, dar este o problemă pe care o veţi discuta cu şefii noştri. Suntem siguri, însă, că vă veţi putea înţelege cu superiorii noştri de la Warren Mining.

Blake îşi dădu seama perfect că era pe cale să intre într-un păienjeniş de interese, dar se gândi că şi-ar fi putu găsi de lucru în vreo mică universitate de provincie sau într-un colegiu privat.

— *Alea jacta est,* spuse el pe când se ridica şi se îndrepta spre dormitor ca să-şi facă bagajul. Surâsul nedumerit al oaspeţilor săi îl făcu să înţeleagă că habar n-aveau de latină, chiar şi de cea a citatelor celebre.

Puse în valiză hainele de campanie, şpaclul şi bisturiul pentru săpături, gramatica egipteană a lui Gardiner, lenjerie de corp, obiecte de toaletă, crema protectoare contra arsurilor de la razele soarelui, o cutie de Tylenol şi una de Maalox: mai luă şi Prozac, dar aruncă după câteva secunde flaconul la coşul de gunoi, ştiind bine că nu va mai avea nevoie de el îndată ce va păşi nisipul deşertului. Luă trusa de fotografiat şi după nu mai mult de cinci minute se afla în faţa tovarăşilor săi de călătorie.

— Închid gazele şi vă ajung din urmă, spuse el. Între timp, dumneavoastră porniţi motorul.

Maşina neagră Mercury Porni în viteză prin metropola pustie şi Blake, aşezat în spate, părea hipnotizat de girofarul galben al maşinii de deszăpezire din faţă care stârnea un nor alb şi un val moale de zăpadă, aruncând-o

spre trotuarul din dreapta al străzii. Lăsase de-acum în urmă o zi lungă şi istovitoare şi se gândea că, la urma urmelor, Gordon ăsta fusese pentru ei ca un Moş Crăciun cumsecade care-i adusese daruri în dimineaţa de Crăciun, deşi la o oră foarte matinală: un întreg mormânt egiptean neatins şi cine mai ştie ce altceva.

Îl punea pe jar gândul că peste numai câteva ceasuri va zbura peste apele Nilului şi, după aceea, avea să adâncească în atmosfera uscată şi limpede a deşertului, dimensiunea sa naturală, că va respira în curând praful mileniilor şi că va da deşteptarea unui important personaj adormit de treizeci de secole.

Ajunseră la aeroportul Midway, Sullivan arătă un document paznicului de la poartă şi acesta le dădu voie să intre. Străbătură o pistă de serviciu până la scăriţa unui Falcon 900EX care aştepta cu motoarele pornite. Când coborâră din maşină fură surprinşi de o rafală de măzăriche şi Gordon îşi ţinu pălăria apăsată pe creştet până când urcară în avion. Blake îl urmă şi, înainte de a dispărea pe uşa avionului, se întoarse ca să arunce o ultimă privire asupra oraşului acoperit de zăpadă şi plin de lumini colorate. Îşi aminti de vremurile când era copil şi, în noaptea dinaintea Crăciunului, ridica nasul spre cer, sperând să vadă sania lui Moş Crăciun şi renii lui zburând printre zgârie-norii oraşului, într-un nor de pulbere argintie ca în filmele de desene animate şi se întrebă în clipa aceea dacă se va mai întoarce vreodată acolo.

Sullivan urcă şi el în urma lui şi toţi trei se aşezară în fotoliile comode.

Avionul Falcon rulă rapid pe pistă şi ţâşni ca o săgeată spre cerul plumburiu. După puţin timp, plutea în noaptea de cristal, pe cerul Crăciunului, printre constelaţiile reci ale emisferei nordice.

Vechiul Mercedes înainta într-un nor de praf pe care lumina lunii îl făcea să pară alb pe fondul negru al stâncilor şi al câmpiei netede, în direcţia impunătoarelor ruine de la Baalbek. Când ajunse la intrarea în valea templelor se opri şi stinse farurile. Cele şase coloane ale Templului cel mare se înălţau către cerul înstelat, ca nişte pilaştri ai infinitului şi omul aflat pe bancheta din spate privi în tăcere minunea aceea, ascultându-şi gândurile care-l asaltau. Se gândea la toţi aceia pe care îi văzuse murind în nenumăratele încercări cu care era presărată viaţa sa: morţi în bombardamente, morţi în luptă seceraţi de o mitralieră sau sfârtecaţi de o mină sau de o grenadă. Se gândea la cei pe care îi văzuse murind de foame şi de disperare, de boli şi de răni, se gândea la sufletele lor care rătăceau noaptea prin deşert, fără să-şi găsească liniştea.

Acela era, în pofida oricăror întâmplări, unul dintre rarele momente în care îşi putea lăsa corpul şi mintea să se odihnească, momentul aşteptării. Coborî geamul maşinii şi-şi aprinse ultima din cele trei ţigări pe zi permise de medic ca o mare favoare şi privi cerul negru şi înstelat. În clipe ca acelea îşi amintea de copilăria şi tinereţea sa, de părinţii alături de care stătuse atât de puţin, de femeile pe care nu le putuse iubi, de studiile pe care nu le putuse duce la bun sfârşit, de prietenii cu care nu se putuse putea întâlni mai des. Pentru că nu fusese niciodată destul timp.

Îşi aminti de raporturile şi de întâlnirile cu tot felul de personaje: prinţi şi emiri ai petrolului, tirani lacomi doar de putere şi de bani, şefi religioşi uneori cinici, alteori vizionari, tineri mistuiţi de ură şi de fanatism doar pentru că nu putuseră avea şi ei fetişurile bunăstării occidentale, agenţi ai serviciilor de informaţii care făceau un joc dublu, bancheri îmbogăţiţi pe seama mizeriei celor sărmani, a celor mai murdare speculaţii.

Se folosise de toţi, cel puţin în aceeaşi măsură în care îi dispreţuise şi nici unuia dintre ei nu-i dezvăluise adevărata sa identitate: aştepta ziua în care aveau să se încheie socotelile, când planul cel mai ambiţios pe care niciun arab nu-l mai urzise vreodată, din vremea bătăliei de la Poitiers, s-ar fi împlinit, aducându-i victoria asupra inamicilor, poziţia de leadership peste o naţiune întinsă de la Himalaya până la Oceanul Atlantic şi controlul asupra unei treimi din resursele energetice ale întregii planete.

Se trezi din visare când un bărbat în straie negre apăru din întuneric şi se îndreptă pe jos către automobil. Îl privi pe când se apropia şi apărea în dreptul portierei, salutându-l cu o plecăciune.

Răspunse la salutul lui, ieşi din maşină şi-l urmă până la o căsuţă scundă, tencuită cu pământ, şi intră pe uşă în urma lui.

Era un bătrân cu spatele încovoiat şi cu ochii înceţoşaţi de cataracta de care suferea.

— Bine ai venit, effendi, îi spuse, făcându-i loc să intre.

— Ce veşti îmi dai?

— Bune, răspunse bătrânul. Mi s-a spus să-ţi transmit: au fost cumpăraţi trei catâri la târgul din Samarcand, aşa cum ai poruncit, şi au fost plătiţi cu preţul obişnuit. Acum, omul care îi are în grijă îl duce pe fiecare în grajd, aşa cum ai ordonat.

Oaspetele dădu din cap în semn de aprobare:

— Fie slăvit Allah, spuse, tot merge cum nu se poate mai bine. Acum, bunul meu prieten, transmite-le tinerilor care vor veni cu mine în pelerinaj să vină să ne întâlnim. Cu trei dintre ei mă voi vedea la Bethlehem, cu trei la Nablus şi cu trei la Gaza.

— Vrei să spun să ţi se pregătească o gazdă la Mecca, effendi?

— Nu, prietene. Acesta este un pelerinaj pe care îl vom

face ca în vechime, pe spatele unei cămile. Nu te mai gândi la altceva.

Se îmbrăţişară şi oaspetele se întoarse la maşină care îl aştepta în faţa coloanelor de la Baalbek. Bătrânul urmări cu ochii persoana care se îndepărta, o umbră pentru vederea sa vătămată, apoi îşi întoarse privirile spre Templu şi spre cele şase coloane care i se părură şase uriaşi care făceau tăcuţi de pază în bezna adâncă, pentru ca nicio privire indiscretă să nu se oprească asupra bărbatului cu spinarea încovoiată care se îndepărta.

Nu-l mai văzuse niciodată până atunci, nu ar mai fi putut descrie cum arăta, decât cel mult că purta un kefiah cu pătrăţele albe şi negre, o haină cenuşie îmbrăcată peste o galabia albă; ştia, însă, că vorbise cu omul cel mai căutat de pe faţa pământului, cel pe care, mai mult decât pe oricare altul, duşmanii ar fi vrut să pună mâna.

Era Abu Ahmid.

La Bethlehem, mirosul de tămâie mai plutea încă în aer şi oraşul mai respira încă atmosfera Crăciunului: mii de pelerini roiau în plin soare pe străzi şi de-a lungul tarabelor şi vitrinelor din bazar.

Prin mulţimea de oameni care vorbeau toate limbile pământului trecu un preot ortodox îmbrăcat în negru, purtând pe cap polosul acoperit cu un văl lung şi la gât iconiţele de argint; mai trecu un umil frate franciscan cu sandale prăfuite şi încins cu o frânghie, apoi şi un mullah având vălul de pe cap acoperit de turbanul alb şi lumea îi privea: erau dovada multelor căi diferite pe care le urma omul pentru a ajunge la Dumnezeul acelaşi pentru toţi.

Nimeni nu-i dădu nicio atenţie bărbatului purtând un kefiah cu pătrăţele negre şi albe, haină cenuşie îmbrăcată peste galabia albă şi o desagă de lână atârnată pe umăr

care ieşea din oraş şi intra într-o căsuţă cu etaj şi cu tencuiala scorojită, aflată între Suk el Berk şi Ain Aziza.

O femeie, o văduvă bătrână, îl aştepta în casa pustie şi merse alături de el de la intrare până la camera principală: o cameră modestă cu pardoseala acoperită de kilimuri vechi şi cu câteva perne pe lângă pereţi. Femeia ridică unul dintre covoare descoperind un chepeng pe care-l dădu la o parte lăsând să se zărească intrarea într-o pivniţă iluminată doar de razele firave ale unui bec electric; bărbatul coborî pe o scară de lemn, în timp ce femeia închidea în urma sa chepengul şi punea la loc covorul.

Omul străbătu un scurt şi foarte strâmt coridor şi intră într-o altă încăpere cam de doi metri pe trei, luminată de un singur bec chior care atârna din tavan şi având pardoseala acoperită cu o rogojină. Văzu în faţa sa trei bărbaţi cu faţa acoperită complet de kefiah, şezând pe călcâie.

Omul avea şi el chipul acoperit şi vocea sa răsună înăbuşit sub bucata de stofă care-i acoperea şi gura, sub tavanul jos:

— Fraţilor, spuse el, misiunea voastră este pe cale să înceapă şi este atât de importantă încât de ea va depinde reuşita Operaţiunii Nabucodonosor şi victoria cauzei noastre. Am meditat ani întregi la cauzele înfrângerilor noastre din trecut şi nu vom repeta greşelile de altădată. De data aceasta ne vom mişca numai când vom primi semnalul că pachetele au ajuns la destinaţie. Şi ne vom mişca printr-o lovitură precisă. După cum ştiţi, sunt pachete voluminoase care vor atrage atenţia, aşa că vor fi împărţite în trei părţi, câte una pentru fiecare dintre voi.

Vârî mâna în desagă şi scoase trei plicuri pe care le înmână fiecăruia dintre cei trei:

— Aici sunt bani lichizi şi sunt şi cărţi de credit de la

International City Bank, cu instrucţiunile necesare pentru primirea şi predarea pachetului vostru. Le veţi memora aici şi, după ce veţi face acest lucru, eu le voi distruge. Instrucţiunile vă vor învăţa şi cum să intraţi în contact cu cel care coordonează operaţiunea pe teritoriul american. Numele său codificat este „Nabuzardan” şi chiar şi cu el veţi comunica numai cifrat şi doar în caz de absolută nevoie sau la cererea mea explicită îl veţi putea vedea la faţă. Dacă veţi fi descoperiţi, detonaţi încărcăturile pe care le aveţi asupra voastră, încercând să faceţi un număr cât mai mare posibil de victime printre duşmanii noştri. Veţi fi fără milă faţă de bătrâni, faţă de femei şi faţă de copii, aşa cum nici ei nu au avut faţă de părinţii noştri, de copiii noştri, de soţiile noastre. După ce Vă veţi duce la bun sfârşit misiunea, vă veţi întoarce la bază, pentru că va fi nevoie de luptători viteji şi bine instruiţi ca voi pentru a da bătălia decisivă. Rosti ultimele cuvinte sacadat, ca şi cum ar fi pronunţat o formulă sacră: Asediul şi cucerirea Ierusalimului.

Cei trei bărbaţi luară plicurile, scoaseră din ele banii şi cărţile de credit, după care citiră cu cea mai mare atenţie instrucţiunile, apoi, unul după altul, ultimul fiind cel care părea a fi cel mai tânăr, înapoiară foile de hârtie care fură arse de îndată pe o farfurie de aramă pusă pe rogojină.

— Allah Akbar! spuse omul.

— Allah Akbar! răspunseră într-un glas cei trei.

La scurt timp după aceea, mergea prin soarele acelei zile frumoase de iarnă prin mulţimea care se îmbulzea în bazarul din Bethlehem. Trecu pe sub un banner pe care scria în trei limbi:

Pace pe pământ pentru oamenii de bună credinţă.

Cei trei luptători pentru cauza lui Allah ieşiră, însă, pe

furiş, unul după altul la intervale de circa o oră.

Plecară, fiecare către destinaţia fixată, ca nişte cavaleri ai Apocalipsului. Primul dintre ei avea instrucţiuni să ajungă la Beirut şi, de acolo, la Limassol, unde urma să se îmbarce într-un avion direct către New York.

Al doilea trebuia să ajungă cu maşina la Alexandria, unde urma să se îmbarce pe un tanc petrolier pentru New Haven, în Connecticut.

Al treilea trebuia să se îmbarce la Haifa pentru Barcelona, de unde avea să ia un avion Iberia pentru San Jose, în Costarica, şi, de acolo, la Puerto Limon, pe un vas încărcat cu banane până la Miami, în Florida.

La două zile după aceea, Abu Ahmid luă legătura cu alţi trei tineri, la Nablus, într-o moschee din oraşul vechi şi, după alte două zile, mai întâlni alţi trei la Gaza, într-o baracă dintr-o tabără pentru refugiaţi.

Toţi şase, ca şi cei trei de la Bethlehem, erau luptători sinucigaşi, sortiţi morţii şi instruiţi să facă faţă oricărei situaţii. Şi ei primiseră instrucţiuni şi itinerarul călătoriei pe care urmau s-o facă.

Din primul moment de când plecaseră, ei erau nişte simple piese pe tabla de şah a lui Abu Ahmid, fiecare dintre ei putea fi schimbat cu un altul în caz că ar fi fost necesar şi, după îndeplinirea misiunii, fiecare grup ar fi putut să detaşeze unul dintre oamenii săi pentru a acoperi pierderile celorlalte grupuri, oricare dintre ele ar fi fost, până când cele trei obiective aveau să fie atinse.

Toţi cei nouă vorbeau engleza fără accent străin şi ştiau să folosească orice armă albă sau de foc; cunoşteau artele marţiale, erau capabili să piloteze un avion sau un elicopter, să sară cu paraşuta, să escaladeze un perete de stâncă sau de beton armat, să se deplaseze pe sub apă cu un aparat de scufundat.

Nu aveau nume, ci purtau doar nişte numere, nu aveau

mamă sau tată sau fraţi, iar documentele lor erau atât falsificate, cât şi perfect imitate. Nu puneau nici cel mai mic preţ pe viaţa lor, pentru că, timp de mulţi ani, fuseseră educaţi să şi-o sacrifice în orice clipă pentru cauza lor, la un simplu semn al şefului lor. Puteau supravieţui zile întregi cu un pesmet şi cu câteva înghiţituri de apă; erau în stare să îndure foamea şi setea, căldura şi frigul, să suporte orice durere, să reziste la tortură.

Fiecare dintre cele trei grupuri avea câte un lider care avea asupra camarazilor săi putere absolută, chiar de viaţă sau de moarte.

De la început până la sfârşit, întreaga Operaţiune Nabucodonosor urma să se bazeze pe rezistenţa şi pe comportarea lor.

Când ajungeau cu toţii la destinaţie cu încărcătura lor, urmau să-l anunţe pe „Nabuzardan” care, la rândul lui, avea să-l anunţe pe el, pe Abu Ahmid. În clipa aceea, s-ar fi declanşat cea de-a doua fază a operaţiunii, cea a acţiunii militare pro- priu-zise, studiată în fiecare zi şi în fiecare noapte, timp de doi ani, în cele mai mici amănunte.

Acum, Abu Ahmid nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte într-un punct bun de observaţie şi să refacă în memorie întregul plan, de la început până la sfârşit. Ajunse la Damasc şi de acolo fu condus la cortul său din deşert, în apropiere de Deir ez Zor.

Acolo se născuse cu circa şaptezeci de ani înainte şi micul său trib de beduini încă mai era credincios memoriei tatălui său şi lui personal pe care-l cunoşteau sub numele de Zahed al Walid. Se scula dimineaţa când răsărea soarele şi privea îndelung apele Eufratului înroşite de strălucirea astrului care apărea cu încetul, privea cum pleacă turmele la păşune urmându-şi păstorii, femeile care coborau la malul râului pentru a spăla rufele sau care aprindeau focul în cuptoarele din lut uscat pentru a coace

în ele pâinea care i se aducea caldă, mirosind a foc şi a cenuşă. Şi soarele făcea să sclipească monedele pe care ele le purtau pe frunte ca podoabă şi păreau, cu frumuseţea lor tuciurie, străvechi regine ale trecutului: Sheba care-l făcuse pe Solomon s-o îndrăgească sau Zainab care-l vrăjise pe Aurelianus.

Făcea lungi plimbări călare prin deşert, înspre Qamichlye, şi se îndepărta atât de mult, încât nu mai găsea în jurul nimic pe care privirea să poată zăbovi. Simţindu-se singur între cer şi pământ, în şaua animalului său, îl cuprindea un sentiment adânc şi grozav al puterii. Atunci cobora de pe cal şi mergea desculţ prin deşertul care era cândva pământul plin de verdeaţă al Grădinii Edenului, sau se aşeza pe călcâie, cu genunchii încrucişaţi şi medita în tăcere, ore întregi, cu ochii închişi, reuşind să se concentreze aproape total şi atingând o dimensiune aproape transcendentă, ca şi cum, în membrele sale atât de. Strâns unite, s-ar fi contopit forţa cerului şi cea a pământului.

Se întorcea de obicei la asfinţit şi lua cina în cort, împreună cu capii de familie, mâncând pâine cu sare şi carne de miel friptă; rămânea, apoi, până târziu, tolănit pe perne, bând ayran şi discutând despre tot felul de nimicuri fără nicio importanţă, ca gestaţia cămilelor şi preţul lânii pe piaţa de la Deir ez Zor. Acesta era modul în care el îşi călea neîncetat forţele şi-şi pregătea mintea în vederea celei mai importante partide care se jucase vreodată pe Terra din vremurile în care Isav îl jertfise pe primul său născut pentru un blid de linte.

Nu voia să recunoască, dar ştia foarte bine, în adâncul sufletului, că, de cealaltă parte a tablei de şah se afla un jucător la fel de iscusit şi de periculos, un bărbat cu o înfăţişare umilă şi supusă ca a lui, capabil să ţină sub control în acelaşi timp mii de situaţii diferite, neîncrezător

şi insomniac, lipsit probabil de orice sentiment, în afara respectului pentru el însuşi şi pentru priceperea sa: şeful Mossadului, Gad Avner. În final, partida avea să se încheie între ei doi şi miza pusă în joc era cetatea lui Dumnezeu: Ierusalimul.

Aceasta n-ar fi făcut ca lumea să devină nici mai bună nici mai rea decât era, oricare dintre ei ar fi ieşit învingător, dar jocul are loc pentru a învinge, lupta are ca scop supremaţia, ofensele se răzbună, nedreptăţile trebuie îndreptate.

Peste milenii, Ismael se întorcea din deşertul în care fusese alungat, pentru a-şi revendica locul său de prim-născut al lui Avraam.

Abu Ahmid mai rămase zece zile în cortul său din deşert, apoi se întoarse, mai întâi la Damasc şi apoi la Amman, pentru a relua contactele cu oamenii care aveau să lupte: nebunii, turnurile, caii de pe uriaşa sa tablă de şah.

Aşteptă câteva zile într-un hotel din centru până când primi mesajul pe care-l aştepta: ora şi locul unei întâlniri în plin deşert, la treizeci de mile distanţă de o staţie de pompare a oleoductului, denumită F7.

Porni către seară cu un taxi şi călători pe şoseaua spre Bagdad până dincolo de frontieră, apoi lăsă taxiul într-o parcare şi se alătură unei mici caravane de beduini care pleca în direcţia sud-est, către oleoduct.

Îl lăsară în locul stabilit şi el aşteptă, singur, până când auzi dinspre est vuietul unui motor de elicopter, un MI 24 mare, de luptă, de fabricaţie rusească, înarmat cu rachete, tunuri şi lansatoare de rachete.

Zbura la numai câţiva metri de sol stârnind la trecerea sa un nor gros de praf, apoi survolă oleoductul şi rămase

nemişcat la semiînălţime după care începu să coboare atingând pământul la o distanţă de vreo sută de metri. Palele rotorului se mai învârtiră la turaţie normală preţ de câteva minute, după care turaţia scăzu şi se opriră cu totul. Uşiţa aparatului se deschise şi apăru un ofiţer cu caschetă de tanchist şi cu haină de piele ca a aviatorilor care se apropie mergând pe jos. Elicopterul îşi stinse luminile de avertizare şi peste deşert se aşternură din nou întunericul şi liniştea.

Cei doi bărbaţi se aflau acum unul în faţa celuilalt, în picioare.

— Salam alekhum, generale Taksun, spuse Abu Ahmid.

— Alekhum salam, răspunse ofiţerul cu o uşoară înclinare a capului.

— Mă bucur că aţi fost de acord să ne întâlnim.

Sufla un vânt rece şi părea că stă să înceapă ploaia. Generalul era un bărbat solid, până în cincizeci de ani, avea faţa arsă de soare şi mâinile bătucite ca ale ţăranilor din Sud, dar cu un aer de mândrie nedisimulată în mişcări şi în privire.

— Întâlnirea aceasta este foarte periculoasă, Abu Ahmid, spuse el, şi va trebui să fie cât se poate de scurtă.

— Sunt de aceeaşi părere, domnule general. Am dorit să ne întâlnim astfel pentru că tot ceea ce trebuie să vă spun este atât de important, încât niciun mesaj sau intermediar nu ar fi avut greutatea şi efectul pe care le cere o asemenea problemă, în plus, răspunsul nu poate fi în niciun fel mediat, ci trebuie să-l primesc neapărat din gura dumneavoastră. O să vă expun planul meu şi ceea ce vă propun dumneavoastră. Va trebui să renunţaţi la... colaborarea dumneavoastră cu americanii şi să treceţi de partea noastră.

Omul tresări şi reacţionă:

— Nu voi mai rămâne aici niciun minut în plus, dacă

dumneavoastră...

— Nu vă agitaţi, domnule general, avem documente incontestabile despre ceea ce am spus acum şi suntem gata s-o înmânăm şefilor dumneavoastră, dacă nu vă calmaţi şi nu mă ascultaţi cu cea mai mare atenţie.

Taksun îl privi uluit, fără să scoată niciun sunet. Vedea la interlocutorul lui doar ochii, pentru că restul feţei era acoperit şi doar în unele momente reuşea să perceapă expresia ochilor, o slabă sclipire fugară care-i provoca nesiguranţă şi-l îngrijora.

— Nu va trebui să modificaţi nici măcar o virgulă din planul dumneavoastră, ba chiar puteţi conta pe colaborarea noastră, mult mai competentă decât aceea a prietenilor dumneavoastră care nu cunosc nici oamenii, nici locurile... Fiţi liniştit, continuă, văzând expresia dezorientată a interlocutorului său, nimeni altcineva, în afară de mine şi de o persoană în care am o încredere totală, nu cunoaşte această situaţie, aşa că nu aveţi motive să vă temeţi. Vă bucuraţi chiar de multă consideraţie în multe cercuri importante din această parte a lumii, bucurându-vă în special de simpatia iranienilor datorită credinţei dumneavoastră şiite. În plus, şi de a mea, dacă aceasta are vreo importanţă. Ca să v-o demonstrez, v-am adus un cadou.

Scoase din buzunar o fotografie şi i-o dădu.

— Ce-i asta? întrebă generalul.

— Un luptător sinucigaş al jihadului, soldat în garda prezidenţială. El va fi acela care-l va arunca în aer pe şeful dumneavoastră în ziua defilării şi într-un mod mult mai sigur decât ar putea s-o facă acel comando pe care l-aţi pregătit dumneavoastră. Ar putea fi destul de probabil să fiţi descoperit înainte chiar de a acţiona, ceea ce ar duce la împuşcarea dumneavoastră aproape sigură, cu un glonţ în ceafă. Prin urmare, nu faceţi nimic, o să avem noi grijă

de toate. După ce al Bakri va fi omorât în explozie, veţi organiza o înmormântare solemnă a puţinelor sale rămăşiţe care vor mai putea fi adunate în piaţă, după care veţi prelua comanda supremă a forţelor armate şi veţi face în aşa fel încât să fiţi ales, în aceeaşi zi, în fruntea unui guvern provizoriu, în aşteptarea unor alegeri care se vor ţine la o dată care va fi stabilită ulterior. Apoi, veţi stabili imediat contacte diplomatice cu americanii pentru a concepe, îndată după aceea, în secret, un plan de strânsă alianţă cu noul preşedinte sirian care participă la proiectul nostru. Veţi lua legătura cu iranienii care, oricum, ne sprijină şi cu grupările integriste din Egipt şi din Iordania pe care vi le vom indica noi. Eu voi fi acela care va stabili întâlniri şi contacte în locuri absolut secrete.

Generalul Taksun îşi înălţă privirile spre cerul care se înnora tot mai tare, apoi căută din nou, prin întuneric, să prindă privirea interlocutorului său, faţa sa pe jumătate acoperită de kefiah.

Abu Ahmid făcu un gest aprobator privind şi el norii negri care se îngrămădeau, aduşi de Khamsin.

— O să se pornească o furtună... spuse şi, pentru o clipă, păru că ascultă şuieratul vântului care se înteţea, o furtună cum lumea nu a mai văzut de la sfârşitul ultimului război. Şi acesta va fi un Armagedon.

Taksun clătină din cap:

— Vreţi să declanşaţi un nou război, domnule Abu Ahmid? Asta nu se mai poate. N-a mai rămas decât o singură supra-putere în toată lumea şi supremaţia sa militară este zdrobitoare. Nu există alianţe care să-i reziste... Vremurile lui Salah al Din şi Harun al Rashid nu se mai întorc... Opţiunea mea nu însemna o trădare a cauzei arabe, ci singura posibilitate de a scoate ţara din mizeria actuală şi din starea sa de umilinţă cetăţenească şi politică.

— Vă cred, domnule general. Dar, ascultaţi-mă: de data aceasta, în arenă nu vor exista superputeri. Lupta se va da doar între forţele existente în această regiune a lumii. Nu vă pot spune cum se va întâmpla aceasta, înainte ca prima parte a planului meu să fie îndeplinită, dar vă veţi da seama la momentul potrivit. Ceea ce vă pot garanta cu cea mai mare siguranţă este că America va fi blocată de partea cealaltă a Oceanului, fără a putea mişca nicio navă, niciun avion, nici măcar un singur om. America va avea un pistol lipit de tâmplă şi eu, eu în persoană, voi avea degetul pe trăgaciul acestui pistol.

Taksun îl privi scrutător, încercând să-şi imagineze ce-ar fi putut să-i treacă prin minte interlocutorului său care continuă:

— În momentul acela, forţele voastre se vor deplasa fulgerător pe două direcţii, trasă cu vârful toiagului său câteva linii pe nisip. Una la sud, cu sprijin iranian, va înainta zi şi noapte până va ajunge în zona puţurilor petrolifere kuweitiene şi saudite care vor fi toate minate. În felul acesta, vom avea în mâinile noastre o treime din resursele energetice ale planetei. Grosul forţelor se va îndrepta către vest, se va uni cu cele ale celorlalte state arabe sub zidurile Ierusalimului. Dumneavoastră veţi conduce partea cea mai consistentă a acestei armate şi vă pot garanta postul de comandant suprem.

Câteva picături de apă căzură pe nisip cu mici plescăituri înăbuşite şi în aer se răspândi un miros plăcut de praf umezit de ploaie.

— Ce răspuns îmi daţi, domnule general?

Taksun îşi muşcă nervos buza de jos:

— Şi, după aceea, ce se va mai întâmpla? O ameninţare ca aceea pe care aţi conceput-o dumneavoastră nu poate fi menţinută în vigoare un timp nelimitat. Dacă cu un pistol la tâmpla unui om, fără să apăs niciodată pe trăgaci, mai

devreme sau mai târziu, omul acela mă va lua prin surprindere şi mă va dezarma.

— S-a prevăzut şi aceasta, îi replică Abu Ahmid. Este suficient să ştiţi că, atunci când vom fi pregătiţi, vom trata de pe poziţiile unui avantaj clar. Şi, atunci, care este răspunsul dumneavoastră, domnule general?

— Păreţi foarte sigur pe dumneavoastră, domnule Abu Ahmid, spuse ofiţerul. Dar dacă eu, acum...

Abu Ahmid văzu cum mâna generalului se aşeza pe mânerul pistolului.

— Uitaţi că mai există şi o altă persoană, în afară de mine, care ştie totul despre dumneavoastră şi, chiar dacă v-aţi asuma riscurile, nu veţi ajunge niciodată la cartierul general, prietene. Pilotul dumneavoastră nu este cumva un tânăr locotenent, originar din Zacko, care a funcţionat până acum două săptămâni la baza de la Erbil şi care poartă de obicei pistolul la şoldul drept?

Taksun se întoarse, surprins, către elicopter, apoi păru să mediteze câteva clipe, fără să scoată nicio vorbă.

— În regulă, aprobă el. În regulă. Puteţi conta pe mine, spuse el în cele din urmă.

— Şi dumneavoastră pe mine, spuse Abu Ahmid, la orice oră din zi sau din noapte şi pe orice vreme.

Vântul începuse să bată mai tare şi un fulger ilumină pentru o clipă norii groşi care se îngrămădeau la orizont.

— Dar cum voi face ca să...

— Dumneavoastră n-o să puteţi lua legătura niciodată cu mine, din simplul motiv că nu ştiţi cine sunt şi nici unde aş putea fi găsit. Întotdeauna am să vă caut eu. Şi am să vă găsesc.

— Atunci, la revedere, Abu Ahmid.

— Pe curând, generale Taksun. Nu mai este mult până la ziua în care va avea loc parada militară. Allah Akbar.

— Allah Akbar, răspunse generalul. Salută printr-o

înclinare a capului şi se îndreptă către elicopter. Pilotul porni motorul şi palele rotorului începură să se învârtă, din ce în ce mai repede, până când aparatul se ridică în aer. Pe pământ, omul cu kefiah deveni mic, mic de tot, până când dispăru într-o rafală a ploii care tocmai se pornise, generalul îşi luă privirile de la petecul acela de deşert şi rămase multă vreme gândindu-se în tăcere la cele întâmplate, în timp ce elicopterul zbura peste malurile pustii ale Eufratului. Apoi, deodată, îl întrebă pe pilot:

— Dumneavoastră de unde sunteţi, domnule locotenent?

— Din Zacko, domnule, răspunse ofiţerul.

În aceeaşi zi, dar noaptea târziu, Gad Avner plecă de la şedinţa Consiliului pentru Siguranţa Statului, cumplit de nervos. Politicienii, ca de obicei, îşi petrecuseră cea mai mare a timpului sfâşiindu-se între ei şi acuzându-se, fără a lua nicio măsură serioasă în privinţa cererilor pe care le făcuse el de alocare a unor fonduri suplimentare pentru întărirea serviciului de spionaj.

Îi ceruseră dovezi, indicii solide care să justifice o angajare financiară de o asemenea amploare şi el nu le putuse oferi decât flerul lui de copoi, intuiţia, sentimentul că în aer pluteşte ameninţarea unui pericol iminent. Nimic concret, apreciaseră ei. Mişcări ale unor personaje ciudate, nervozitate în anumite medii bancare, tranzacţii suspecte cu capitaluri masive, satisfacţie îngrijorătoare în rândul deţinuţilor politici. Şi două cuvinte: Operaţiunea Nabucodonosor.

„Şi dumneavoastră veniţi să cereţi o finanţare suplimentară de cinci sute de milioane de shekeli pentru două cuvinte?” îl întrebase liderul opoziţiei.

— Idiotul.

„Dumneavoastră ştiţi cine era Nabucodonosor?” îi replicase Avner. „Era regele Babiloniei care a cucerit Ierusalimul în anul 586 î.Ch., a distrus Templul şi a deportat populaţia în Mesopotamia”. După care se ridicase şi plecase, trântind după el uşa.

Se afla acum la doi paşi de Zidul Plângerii, la intrarea într-o curte interioară unde îşi parcase maşina. O tăcere profundă domnea peste întregul cartier şi pe străzi nu se vedea niciun trecător.

Porni motorul şi trecu pe lângă piaţa din dreptul Zidului, păzită de soldaţi în uniformă de camuflaj şi înarmaţi ca pentru război, iar de acolo îşi continuă drumul înspre „King David Hotel”, unde îl aştepta unul dintre oamenii săi care avea să-i comunice o ştire importantă.

Era un slujbaş recent angajat, dar destul de bun: un sublocotenent al serviciilor secrete, de origine italiană, fiul rabinului din Veneţia, un băiat frumos pe nume Fabrizio Ferrario care lucra sub acoperire ca operator şi asistent social într-o confraternitate internaţională de caritate cu sediul la hotelul „Jerusalem Piaza”. Se îmbrăca de obicei cu o aiurită, dar inconfundabilă eleganţă, purtând doar cămăşi de la Armani, întotdeauna perfect asortate, atât pe sub un blazer, cât şi pe sub o jachetă colonială.

Se întâlniră la barul de zi al hotelului şi Avner îşi aprinse o ţigară, comandând pentru el o bere Maccabi foarte rece:

— Ei, ce s-a întâmplat aşa de grav că nu mai puteai aştepta să se termine şedinţa?

— Două lucruri, spuse tânărul. Primul este că Operaţiunea Nabucodonosor există şi probabil că va fi declanşată destul de curând...

— Şi al doilea? întrebă Avner fără măcar să-şi ridice nasul din pahar.

— Ar fi nevoie să facem o plimbare. Trebuie să vă daţi seama la faţa locului şi cât mai repede.

— O plimbare? Unde, mă rog?

— Veniţi cu mine după ce vă terminaţi de băut berea. Nu este departe.

— Ce altceva mai ştii despre Operaţiunea Nabucodonosor?

— Nu prea multe. Ceea ce ştiu este în urma unor interceptări din mediul înconjurător. Mai ales din închisori. Sunt în curs o serie de plăţi la unele bănci din Orientul Mijlociu, cum ar fi la Banque du Liban şi la Saudi Arabian şi este vorba despre sume foarte mari.

— Plăţi? în ce direcţie?

— Conturi elveţiene. Nassau. Dar facem cercetări ca să-i descoperim pe destinatari. Asta şi în mediile mafiei siciliene şi ale mafiei ruseşti. Va trebui să nu zăbovim prea mult.

Între timp, Avner îşi terminase berea şi pornea în urma tânărului său colaborator, în timp ce barmanul se ocupa de doi clienţi americani care încă nu aveau chef să plece. Turismul la Ierusalim se redusese foarte mult în ultima vreme.

Merseră pe străzile pustii până la marele arc al Fortăreţei Antonia.

— După părerea ta, ce crezi că se cumpără cu banii aceia?

— Arme, dispozitive electronice de interceptare, sisteme de rachete, arme bacteriologice şi chimice... e greu de spus precis.

— Mă îndoiesc, spuse Avner. Genul ăsta de achiziţii din regiunea noastră se face prin intermediul statelor şi al ministerelor acestora. Autoritatea palestiniană nu are niciun sfanţ, iar teroriştii din Hamas sunt deja finanţaţi de iranieni şi de libieni şi, în plus, explozibilul plastic se cumpără acum la preţuri derizorii de pe orice piaţă. Am uitat ceva?

— Arsenalul ex-sovietic vinde şi altceva cu preţuri de nimic.

— Aşa este, spuse Avner adunându-şi reverele paltonului în jurul gâtului.

Se aflau de-acum la mijlocul pasajului subteran şi se putea zări o lumină slabă care răzbătea printr-o deschizătură a unui perete, între doi soldaţi înarmaţi cu pistoale automate Uzi.

— Aproape că am ajuns, spuse locotenentul. Pe aici.

Avner veni după el în interiorul unei galerii săpate la început în peretele fortăreţei şi apoi în stânca de la baza clădirii. Se auzeau voci care veneau de undeva din interior şi trecerea era luminată de câteva lămpi cu neon fixate în pereţii laterali.

— Ce este aici? întrebă Avner.

Ajunseseră acum la capătul porţiunii pe care se putea circula şi se văzu un grup mic de oameni cu căşti de miner şi cu unelte de săpat: printre ei îl recunoscu pe arheologul Ygael

Allon, fost membru al Consiliului de Miniştri pe vremea guvernării conduse de Shimon Perez.

Locotenentul Ferrario îl prezentă ca:

— Inginerul Nathaniel Cohen de la Construcţii civile.

— Îmi face mare plăcere să vă cunosc, spuse Avner strângând mâna plină de praf arheologului. Apoi, privi la galeria parţial acoperită de o surpare:

— Dar ce este aici? întrebă.

Allon îi arătă câteva cioburi de ceramică şi lumină o lespede de piatră pe care era o inscripţie scurtă:

— Un tunel din epoca Regilor din Iudeea. Şi se pare că duce către Templu.

4

William Blake aţipise cam două ore încercând să se odihnească puţin înainte de aterizare şi îl trezi vocea din difuzor care le ura pasagerilor *Crăciun Fericit* şi-i ruga să-şi pună centurile de siguranţă. Când deschise ochii, văzu că toate hublourile avionului aveau perdelele trase şi observă că lipsea Gordon care era, probabil, în cabina piloţilor.

— Unde suntem? îl întrebă pe Sullivan.

— Aproape că am ajuns la destinaţie, domnule profesor, fu răspunsul. Practic, nu era niciun răspuns. Dar Blake se gândi că trebuiau să se afle pe undeva la vest de Luxor dacă era să se ia după descrierile mai amănunţite pe care tovarăşii săi i le făcuseră despre caracteristicile împrejurimilor de acolo, în primele ore de zbor.

Sullivan şi Gordon aveau cu ei câteva fotografii pe care le putuseră face în interiorul mormântului, dar era destul de greu să-şi facă o idee, din cauza câmpului vizual foarte limitat care putea fi cuprins cu obiectivul aparatului. Ceea ce se putea spune fără nicio îndoială era că mormântul se afla, în momentul în care fusese deschis, exact aşa cum fusese amenajat atunci când acolo fusese depus personajul care-şi dormea somnul de veci în acea încăpere subterană.

Mai trecură câteva minute şi simţi că avionul atingea pământul cu roţile şi rotaţia elicelor era inversată pentru ca aparatul să poată fi frânat. Când se opriră, pilotul deschise uşa laterală, pentru ca pasagerii să poată coborî. Blake ieşi în prag şi respiră adânc aerul uscat şi frumos mirositor al deşertului. Apoi, privi în jur, încercând să-şi dea seama unde se aflau.

Avionul se oprise pe o pistă de pământ bătătorit, destul de netedă ca să permită o aterizare fără probleme, situată în mijlocul unei văi care era dominată de două masive muntoase. Pantele dealurilor erau brăzdate de o serie de

şanţuri paralele unindu-se într-un pârâu prelungit până jos, pe marginea pistei, complet secat, dar umbrit ici şi acolo de o vegetaţie scundă de plante spinoase şi de tufe de ginestre şi de tamarix.

Un şofer cu un microbuz se apropie de scara avionului, luă pasagerii şi bagajele şi Porni înapoi, în timp ce Falcon-ul o lua de-a latul pistei către un deluşor la baza căruia se deschideau chiar în clipa aceea uşile înalte ale unui hangar.

Merseră circa o jumătate de oră urmând albia pârâului, până ce văzură mai multe containere: tabăra care servea drept bază pentru Warren Mining Corporation. Într-o latură se afla un grup electrogen, în alta un cort mare, negru, ca al beduinilor, probabil cu rol de cantină sau ca sală de şedinţe.

În spatele taberei, pe la jumătatea pantei, o cisternă pe roţi de la care porneau mai multe ţevi alimenta cu apă toate containerele. Unul dintre acestea era vizibil mai mare decât celelalte şi Blake se gândi că era locuinţa directorului taberei sau a şefului de şantier.

Într-un perimetru dreptunghiular, delimitat printr-un şir de bolovani, erau aliniate vehiculele societăţii: o instalaţie de foraj pe şenile, o basculantă, trei automobile de teren 4x4 de închiriat, un camion şi două vehicule pentru teren foarte accidentat, pe trei roţi şi cu ladă posterioară.

La circa două sute de metri de tabără se vedea o baracă mică având alături un sac plin cu o pulbere albă care era răspândită şi în jurul întregului perimetru. Acolo era, probabil, latrina având alături sacul cu var nestins care se arunca în hazna, în loc de instalaţie de apă. Se hotărî imediat să folosească acel grup sanitar improvizat, ci, mai degrabă, era dispus să se ducă undeva în deşert: nimic nu era mai scârbos decât latrina comună din asemenea tabere.

Pe dreapta, aproape suspendat deasupra văii principale, muntele lua o formă oarecum asemănătoare unui leu sau a unui sfinx culcaţi pe labele din faţă. Terenul era aşa numitul hammada, o formaţiune geologică frecvent întâlnită în tot Orientul Mijlociu şi în Africa de Nord: pământ şi nisip compactate, acoperite cu sfărâmături de silex şi de calcar. Dar soarele care asfinţea făcea ca priveliştea să fie plăcută, cu văile alburii şi cu bolovanii negri pe care îi învăluia o lumină roşietică, făcând să strălucească, precum bănuţii de argint, fructele uscate din tufele de lopăţele.

Bolta cerului se făcuse deja de un albastru închis ca de cobalt şi o lună plină se ridica în momentul acela în partea opusă soarelui care apunea, ivindu-se de după crestele munţilor, aproape rostogolindu-se peste contururile lor golaşe.

Maşina se opri în faţa containerului principal şi un bărbat îmbrăcat într-o jachetă colonială de culoare kaki înaintă spre oaspete pentru a-l saluta de bun-venit.

— Mă numesc Alan Maddox, spuse gazda. Bine aţi venit la Ras Udash, domnule profesor Blake. Sper că aţi călătorit bine.

— Vă salut, domnule Maddox, răspunse Blake. Am călătorit bine şi sunt mai puţin obosit decât m-aş fi aşteptat.

Maddox era un bărbat cam de şaizeci de ani, solid, cu sprâncene stufoase şi negre, iar barba şi mustăţile sure. Purta o pălărie de ranger australian, pantaloni gri de bumbac şi era încălţat cu o pereche de bocanci militari:

— Aceea este locuinţa dumneavoastră, îi spuse el, arătând spre un container cenuşiu din partea stângă a taberei. Poate că vreţi să faceţi un duş şi aici apa caldă este întotdeauna pregătită. Cina va fi servită peste o jumătate de oră aici, unde locuiesc eu. Sper că ne veţi

face cinstea să luaţi masa cu noi.

— Puteţi fi sigur de asta, domnule Maddox, mi-e cam foame. Nu reuşesc niciodată să mănânc în avioane. Nici măcar în cele de lux ca Falcon-ul dumneavoastră. Ne vedem peste o jumătate de oră.

Gordon şi Sullivan se retraseră şi ei în locuinţele lor, situate în partea cealaltă, în dreapta reşedinţei principale.

Blake intră în containerul său care mirosea a praf udat: cineva ştersese pardoseala cu o cârpă udă, curăţase întrucâtva toaleta şi oglinda de deasupra chiuvetei.

Intră sub duş, lăsând să-i curgă din belşug apa pe spinare şi nu se putu abţine să nu se gândească la ultimul duş pe care-l făcuse, ghemuit pe pardoseală ca un câine, ţinându-se de stomacul chinuit de crampe.

Se fricţionă cu prosopul, se pieptănă cu grijă după care îşi puse într-o ordine perfectă obiectele de toaletă, în timp ce la televizor se dădeau imagini de la tulburările şi ciocnirile de la periferia Ierusalimului şi a Hebronului, precum şi un atentat sinucigaş care secerase cincisprezece copii israelieni dintr-o şcoală elementară. Avea un motiv foarte serios ca să se îngrijoreze: nu-şi amintea ca situaţia să fi fost vreodată atât de gravă în Orientul Apropiat.

Avea să se dezlănţuie un al cincilea război între arabi şi Israel? Şi dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, care ar fi fost consecinţele? Stinse televizorul, îşi aruncă o jachetă pe umeri şi ieşi.

Tabăra era pustie, dar se vedeau lumini aprinse în containere şi, din depărtare, se auzea zumzetul continuu al generatorului de curent. Pentru o clipă, pe creasta muntelui pe care-l avea în faţă, i se păru că vede mişcându-se nişte oameni care, probabil, aveau puşti în mâini.

Apoi, dintr-o dată, văzu două dâre de foc brăzdând

cerul, în timp ce tăcerea era sfâşiată de un bubuit ca de tunet: două avioane cu reacţie aflate la o înălţime foarte mică se urmăreau, ca şi cum ar fi simulat un duel aerian: unul dintre ele lansă două ţinte false şi reuşi să scape de urmăritorul care se ţinea scai de el. Ţintele căzură în deşert lăsând în întuneric două dâre de scântei argintii.

— În zona aceasta, nu atingi nimic care să nu fie lemn sau piatră, se auzi o voce din spatele său.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Gordon, de unde aţi răsărit?

— Din locuinţa mea, containerul acela galben, acolo în stânga. Am avut exact timpul necesar pentru un duş. Maddox ţine la punctualitate. Este dintr-o veche familie din Virginia şi la el acasă s-a mâncat întotdeauna din argintărie şi cristaluri. Ce impresie v-a făcut?

— Am impresia că este o persoană amabilă.

— Da, dar nu vă lăsaţi înşelat de aparenţe. Este un dur, un om de tip vechi, dintr-o bucată. Pentru el există un singur lucru care contează: interesul întreprinderii şi activitatea care trebuie dusă până la capăt.

— El ştie totul despre mormânt, nu-i aşa?

Gordon dădu din cap şi spuse:

— Totul.

— L-a şi văzut?

— Da. L-am luat cu noi acolo cu o seară înainte de a pleca spre Chicago. A rămas foarte impresionat de ceea ce a văzut. Oricum, peste puţin timp veţi afla totul chiar din gura lui. Să mergem, probabil că ne aşteaptă deja.

Porniră împreună spre containerul cu rol de cartier general. La un moment dat, Blake se opri:

— Aţi văzut cele două avioane de vânătoare, domnule Gordon?

— Da, le-am văzut, de ce mă întrebaţi?

— Dacă nu m-am înşelat, erau două Jaguar. Avioane de

fabricaţie franţuzească. Ce-or fi făcând prin părţile astea? Vreau să spun că erau avioane de vânătoare israeliene.

Gordon nu ştiu ce să-i răspundă.

— Nu ştiu, spuse apoi, nu mă pricep la arme. Oricum, situaţia este foarte încordată peste tot în Orientul Apropiat: nu m-aş mira să se întâmple orice. În orice caz, vă repet, suntem într-o zonă, practic, inaccesibilă. Nimeni n-o să vă deranjeze.

Ajunseseră în faţa locuinţei lui Maddox. Gordon bătu la uşă şi gazda veni el însuşi să le deschidă. Avea părul încă umed de la duş şi-şi schimbase hainele: un costum panama, o cămaşă şi un fular din bumbac fin:

— Crăciun fericit tuturor! spuse el. Salutare Gordon, salutare domnule profesor Blake. Intraţi, vă rog. Tocmai preparam o băutură. Ce ziceţi de un Martini?

— Merge foarte bine un Martini, spuse Blake.

— Şi pentru mine, spuse Gordon. Sullivan era aşezat într-un colţ al camerei şi-şi bea deja cocktailul; îi salută cu o înclinare a capului.

Masa era aranjată cu farfurii de calitate, pahare de cristal şi tacâmuri de argint, iar pe faţa de masă albă se afla un coş cu pâine după reţeta beduinilor, caldă, o carafă cu apă şi alta cu vin alb. Pe o masă din colţ se găsea un pom de Crăciun din plastic, împodobit cu fructe uscate din deşert, pictate de mână şi cu câteva beculeţe colorate care se aprindeau şi se stingeau cu intermitenţe.

Maddox îi invită pe toţi să ia loc, iar pe Blake îl aşează în dreapta sa:

— Mă bucur că aţi acceptat să veniţi, domnule profesor Blake, îi spuse. Îmi închipui că domnul Sullivan v-a explicat deja totul.

— Aşa este.

— Cum vi se pare povestea asta?

Blake sorbi o înghiţitură din paharul său de Martini. Era

preparat într-o manieră dură: paharul fusese doar puţin umezit cu vermouth şi apoi umplut cu gin curat şi cu gheaţă.

— E greu să mă pronunţ aşa, fără să fi văzut nimic, dar, din ceea ce mi-a spus Gordon, s-ar părea că este vorba despre ceva foarte important, prea important să ne ocupăm de el în felul acesta.

Maddox îl privi ţintă, drept în ochi.

— Sunteţi foarte deschis, domnule profesor Blake. Mai bine aşa; întorsăturile de cuvinte sunt inutile, într-adevăr. Vreţi să spuneţi că nu vă simţiţi la înălţime sau, pur şi simplu, nu aprobaţi felul în care procedăm noi?

Intră un chelner arab şi începu să-i servească pe meseni.

— Sper că acest cuşcuş o să vă placă. Din păcate, nu avem altceva.

— Cuşcuşul este foarte bun, mă dau în vânt după el. Domnule Maddox, dacă am înţeles eu bine situaţia, ceea ce gândesc eu nu are prea mare importanţă şi nu cred că v-ar putea face să schimbaţi ceva. Pe de altă parte, eu sunt, foarte probabil, un om terminat şi, cu toată sinceritatea, îi sunt recunoscător destinului care i-a adus pe aceşti domni la mine. Prin urmare, nu sunt în măsură să emit pretenţii. Vreau doar să ştiţi că am acceptat să fac această muncă doar dintr-un interes ştiinţific şi cu speranţa că aş putea publica rezultatele cercetării mele şi studiile care vor urma după aceea.

Maddox îi turnă vin în pahar şi spuse:

— Eu nu sunt sigur că dumneavoastră veţi avea posibilitatea de a face şi nişte studii în afară de inventarierea mormântului şi a obiectelor pe care le conţine acesta...

— Dar trebuie să fac asta, domnule Maddox. Nu puteţi crede că eu aş fi în stare să înţeleg totul aşa, după o

privire superficială şi daţi-mi voie să vă spun că, foarte probabil, nimeni nu ar fi în stare să facă aşa ceva.

Maddox nu mai spuse nimic câteva minute şi, surprins, Sullivan chiar îşi ridică ochii din farfurie, privindu-l pieziş.

— V-ar putea pune la dispoziţie o linie de Internet pe computerul nostru, desigur sub controlul nostru: v-ar fi de ajuns?

— Cred că da, răspunse Blake. Aş putea consulta biblioteca mea de la Institutul Oriental şi de la alte institute de cercetare. Cred că da...

— Cât despre publicare... continuă Maddox, este o problemă pe care acum n-o putem trata. Trebuie să mă gândesc şi să am în vedere care ar fi modalităţile de realizare. Dar, vă rog, să abordăm pe rând, câte o singură problemă.

Chelnerul arab aduse legume şi turnă vin în pahare.

— Este un Chablis din California, spuse Maddox. Nu-i rău deloc. Deci, spuneam, câte o problemă de fiecare dată. Noi dorim ca dumneavoastră să examinaţi mormântul acela, să stabiliţi, dacă este posibil, epoca în care a fost construit, să descrieţi şi să evaluaţi obiectele de uz funerar. Vă asigur că nu avem intenţia să comitem vreo ilegalitate. Fapt este că această descoperire nu era absolut deloc prevăzută şi ne încurcă mult programul de lucru. Noi vom continua să ne vedem de treabă, în timp ce dumneavoastră vă veţi ocupa de săpături. Veţi putea beneficia de colaborarea cu muncitorii noştri care, între timp, au lucrat ca să facă posibilă intrarea acolo jos şi veţi putea utiliza mijloacele tehnice pe care le avem la dispoziţie. Pretenţiile dumneavoastră financiare vor fi satisfăcute, în numerar, la terminarea lucrării, în contul pe care veţi binevoi să ni-l indicaţi, în Statele Unite sau în străinătate.

— Pot să vă întreb ceva?

— Vă rog.

— Unde mă aflu?

— În tabăra de la Ras Udash, aparţinând firmei Warren Mining Corporation.

— Vreau să spun, în ce regiune?

— Asta nu v-o pot spune.

— Atunci, vă atrag atenţia că imposibilitatea de a plasa mormântul din punct de vedere topografic ar putea avea consecinţe nefavorabile asupra identificării sale.

Maddox îl privi fără să clipească:

— Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, domnule profesor Blake.

Servitorul arab începu să strângă masa şi Maddox se ridică:

— V-aş propune să ne bem cafeaua afară, sub cort. Este mai răcoare şi cine vrea, poate să fumeze.

Oaspeţii ieşiră împreună cu el sub cort şi luară loc pe scaunele împletite din răchită aşezate în jurul unei măsuţe din fier. Grupul electrogen era plasat în direcţia în care bătea vântul, astfel încât zgomotul care venea de la el era purtat în depărtare de adierile serii.

Maddox făcu să circule în jurul mesei o cutie cu ţigări de foi.

— Sunt din ce în ce mai greu de găsit în America, spuse el, dacă nu se ridică blestematul ăsta de embargo cu Cuba. Dar aici este altceva. Le fumează toţi şefii de stat, toţi miniştrii şi deputaţii din semiluna ferilă.

— Dacă-i pe-aşa, ar putea să fumeze şi ei altele, rânji Gordon.

Blake îşi bău cafeaua şi-şi aprinse un trabuc:

— Când vreţi să încep? întrebă el.

— Chiar şi de mâine, îi răspunse Maddox. Dacă nu aveţi probleme după zborul de azi. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

În timp ce încă mai stăteau de vorbă, Blake observă o lumină care se apropia în mijlocul unui nor de praf pe pista care ducea la tabără şi, la puţin timp după aceea, zgomotul unui motor în doi timpi de la vehiculele speciale cu trei roţi îl acoperi pe acela al grupului electrogen. Maşinuţa se opri în parcare şi din ea coborî o persoană îmbrăcată într-o salopetă neagră şi cu o cască pe cap. Când şi-o scoase, o cascadă de păr galben i se prelinse pe umeri şi apăru chipul unei tinere femei cam de treizeci de ani care se apropie de cort cu paşi sprinteni şi grăbiţi. Maddox se ridică şi-i ieşi în întâmpinare:

— Sarah, hai, vino aici. Ai mâncat? Stai cu noi, îţi aduce imediat ceva.

Fata îşi scoase salopeta şi o atârnă de un stâlp, rămânând doar în jeans şi tricou. Blake o privi cu admiraţie, pe când o adiere de vânt îi răvăşea părul, acoperindu-i faţa.

— Fă cunoştinţă cu oaspetele nostru: profesorul William Blake.

— Ah, egiptologul, spuse fata întinzându-i mâna. Sunt Sarah Forrestall, bine aţi venit la Ras Udash. Sper că o să vă simţiţi bine în iadul ăsta. Avem treizeci de grade ziua şi două sau trei sub zero noaptea, dar poate să fie chiar mai rău. Aceasta este perioada cea mai potrivită a zilei: nu este nici prea cald, nici prea frig.

— Sunt obişnuit, spuse Blake.

— Sarah este topograful nostru. Ar putea să vă dea o mână de ajutor, spuse Maddox.

— Aşa este, spuse Blake. Un topograf este exact ceea ce îmi trebuie, dacă i-aţi permite să mă ajute.

Maddox nu reacţionă şi nici măcar fata nu păru să dea importanţă acestei glume şi se aşeză să mănânce sandviciurile cu friptură rece de pui pe care servitorul arab i le adusese împreună cu o sticlă de apă minerală.

— Domnul profesor Blake va începe lucrul chiar de mâine. Poţi să-l conduci acolo şi să-l ajuţi dacă are nevoie? o întrebă Maddox.

— Cu plăcere, răspunse fata. Vă aştept în parcare la ora şapte, dacă vă convine ora. Vă trebuie ceva anume?

— Nu mare lucru. Pentru început, o scară, chiar şi de frânghie, o centură de alpinism şi o coardă, o lanternă, un ghem de sfoară şi hârtie milimetrică, iar în rest mă descurc cu ce am eu. Mâine aş vrea să mă limitez doar la o recunoaştere generală a locului ca să-mi pot organiza munca. Nu am încă o idee precisă despre ce voi găsi acolo şi despre problemele pe care le voi avea de rezolvat. După aceea, ea mă va putea ajuta să stabilesc toate cotele şi să poziţionez obiectele din interiorul mormântului.

Fata păru dezamăgită:

— Îmi închipuiam că dumneavoastră o să veniţi cu multe bagaje, cu instrumente sofisticate şi când colo tot ce vă trebuie este o scară de frânghie şi o lanternă.

— Sunt un tip de modă veche, spuse Blake, dar, când va fi cazul, vă voi arăta cum se lucrează şi după unele metode avansate de cercetare. Pentru moment, este suficient atât. Vreau doar să-mi dau seama cine ar putea fi personajul îngropat în mormântul acela atât de depărtat de tot şi de toţi.

Gordon se ridică şi-i salută pe toţi, îndreptându-se spre locuinţa sa, imitat la puţină vreme după aceea de Sullivan. Maddox îşi privi ceasul:

— Pe aici mergem devreme la culcare, spuse el. Şi mâine mă aşteaptă o zi grea. Noapte bună, domnule profesor Blake.

— Noapte bună, domnule Maddox.

Fata se ridică şi ea în picioare şi se apropie de filtrul de cafea:

— Eu îmi fac o cafea, spuse. Vreţi şi dumneavoastră?

— Sigur că da, mi-ar face plăcere, răspunse Blake.

— O să vă ţină treaz. Nu vă simţiţi obosit?

— Sunt frânt, dar nu mi-e somn. Şi ştiu din experienţă că atunci când ţi se face somn, dormi. O cafea în plus sau în minus nu prea are importanţă.

— În orice caz, nu avem la dispoziţie decât zece minute sau cel mult un sfert de oră. Maddox nu reuşeşte să adoarmă cu zgomotul acela al generatorului de curent.

— Da, înţeleg.

— Şi, îndată, o să se facă un frig teribil. Aici, temperatura scade într-o clipă. Îi turnă cafeaua fierbinte într-un pahar de plastic. Cum vă simţiţi?

— Mă cam furnică pielea. Mă tem că n-o să pot închide ochii. Încă nu pot să cred ce s-a întâmplat. Sorbi o înghiţitură de cafea şi o privi pe fata care se aşezase în cercul de lumină dat de singurul bec care mai rămăsese aprins şi-şi aruncase salopeta pe umeri. Era foarte frumoasă şi ea ştia asta.

— Ce caută o fată ca dumneavoastră în asemenea locuri? o întrebă.

— Mă plătesc bine, spuse ea. Dar dumneavoastră?

— Vă place focul? întrebă Blake după câteva clipe de ezitare.

— Aţi vrea să faceţi un foc?

— Ei, sunt destule lemne uscate prin jur şi începe să se facă frig. În clipa aceea generatorul se opri şi tabăra nu mai fu luminată decât de razele lunii.

— Dacă vreţi, se poate face.

Blake merse până la albia pârâului secat, găsi un trunchi de copac uscat şi-l târî înspre cort, apoi adună sub el o grămăjoară de mărăcini uscaţi, crengi de tamarix şi de ginestră, şi dădu foc cu bricheta. Flacăra se înălţă trosnind şi învălui buşteanul într-un glob de lumină portocalie foarte strălucitoare.

— Frumos, nu-i aşa? Luă un scaun şi se aşeză în apropierea focului, aprinzându-şi şi o ţigară.

— Şi dumneavoastră? Ce face unul ca dumneavoastră prin locurile acestea?

Blake se întoarse spre ea şi-i privi faţa luminată de reflexele flăcării.

— Eram un egiptolog la Institutul Oriental din Chicago şi nu unul dintre cei mai slabi. M-am ars în urma unei mişcări imprudente şi superiorii şi colegii mei atâta aşteptau. Am acceptat munca asta pentru că eram la pământ.

— Sunteţi căsătorit?

— Divorţat. De... două zile.

— Rană proaspătă... îl privi cu o expresie ciudată care lui Blake i se păru compătimitoare.

— Ploaia cade întotdeauna tot peste cel care-i deja ud leoarcă, spuse el. Se mai întâmplă şi asemenea lucruri, dar nu moare omul din aşa ceva. O să mă ajute schimbarea de aer şi reînceperea lucrului.

Privirea fetei se încrucişă pentru o clipă cu a lui, luminată de flăcările focului, şi ea desluşi în acea privire ceva mult mai puternic decât frazele rostite de complezenţă. Simţi că el o dorea în clipa aceea mai mult decât orice pe lume şi se lăsă în voia instinctului.

— Puteţi conta pe sprijinul meu tehnic, spuse. Restul ar trebui să vi-l scoateţi din minte.

Blake nu mai spuse nimic, adună jarul sub trunchiul încă nears în întregime, aţâţă din nou flăcările, apoi se ridică:

— Mulţumesc pentru că mi-aţi ţinut companie, spuse. După care plecă.

Când intră în containerul său, simţi că-l cuprindea o senzaţie de claustrofobie amestecată cu furia pe care fraza gratuit dispreţuitoare a lui Sarah Forrestall i-o provocase şi se gândi că nu va putea adormi.

Luă sacul de dormit şi se îndepărtă în bezna nopţii, ieşind din tabără pe portiţa din spate, pornind de-a lungul dealurilor care mărgineau platoul înspre est. Puţin după aceea, intră în conul de umbră al muntelui în formă de sfinx şi o luă în sus prin albia secată a unui alt pârâu care cobora, ca şi celelalte spre vale. Găsi într-o cută a terenului o limbă de nisip fin şi curat şi se întinse pe el rămânând astfel cu ochii aţintiţi asupra constelaţiilor care străluceau incredibil de limpezi şi de vii.

Se gândi cu furie la pletele blonde ale lui Sarah şi la trupul său frumos conturat în lumina focului, îşi închipui ce gânduri îi trecuseră prin minte pe seama lui, până când liniştea cosmică a singurătăţii din jur îi pătrunse în suflet şi-l calmă. Toate fantasmele care-l asaltaseră până atunci dispărură şi începu să audă prin apropiere creaturile nopţii, să ghicească în întunericul nopţii pasul săltat al şacalului şi mersul timid şi prevăzător al gazelei.

Se gândi că nu se putea afla la vest de Luxor şi poate că era pe cale să adoarmă în vreun colţişor ascuns al deşertului, pe lângă râul Hammamat, unde se spunea că ar fi existat minele de aur ale faraonilor.

Rămase mult timp cu imaginea cerească a lui Ra în minte, cu centura lui de stele strălucitoare, până când ochii i se închiseră.

Sarah Forrestall venise, îndată după ce se despărţiseră, ca să bată la uşa lui şi spusese cu glas înăbuşit:

— Domnule Blake, îmi pare rău, nu voiam să vă jignesc. Domnule Blake...

Nu primise niciun răspuns şi se întorsese lângă foc ca să se bucure de căldura ultimelor flăcări pe care le aprinsese el. Profesorul Blake era cu totul diferit de ceea ce s-ar fi aşteptat: părea să fie un perdant de o factură cu totul specială, nu unul dintre aceia care aşteaptă răbdători pe malul râului până când văd plutind pe apă cadavrul

duşmanului lor. El părea să fie dintre aceia care se ridică de jos, mai devreme sau mai târziu, şi când se ridică, fac prăpăd.

Blake ajunse dimineaţa în parcare, cu puţin înainte de şapte şi văzu că Sarah era deja acolo şi încălzea motorul maşinii.

— Puteaţi să-mi deschideţi uşa aseară, îi spuse ea. Voiam să vă explic...

— Mi-aţi explicat foarte bine totul. Oricum nu eram înăuntru. Am dormit în albia pârâului.

— În wadi? Dar sunteţi de-a dreptul nebun. Scorpionii şi şerpii sunt atraşi de căldura corpului: putea să iasă foarte rău.

— Am preferat aşa.

— Aţi luat măcar micul dejun?

— Am băut o înghiţitură de apă. Mă ajută să scap de răul de avion după călătoria de ieri.

Sarah porni motorul şi se îndreptă spre sud, de-a lungul unui drumeag abia vizibil care dispărea uneori cu totul, fiind înlocuit de albia pârâului.

— Ar fi trebuit să mâncaţi ceva. Căutaţi în rucsacul meu, vă rog. O să găsiţi ceva de mâncare: sandviciuri şi fructe. Luasem pentru masa de prânz, dar este destulă mâncare.

— Mulţumesc, spuse Blake, dar nu făcu nicio mişcare. În stomac nu avea decât furie şi nerăbdare. Nu mai era loc pentru nimic altceva.

— Ţineţi-vă bine, spuse Sarah. Acolo, trebuie să ieşim din albia pârâului. Cuplă reductoarele şi ambală motorul la maximum. Maşina se căţără pe povârnişul abrupt, aruncând în urma roţilor o sumedenie de pietre, ajungând în cele din urmă din nou în poziţie orizontală.

Se aflau acum în faţa unei suprafeţe întinse de pământ, plată şi neagră, încinsă de soare.

— În partea aceea este? întrebă Blake.

— Da, cam la o oră de mers. Dacă nu punem la socoteală căldura, am scăpat de partea cea mai grea a drumului.

Blake scosese hârtia milimetrică şi o busolă şi privea mereu kilometrajul maşinii trasând un fel de itinerar şi schiţând elementele de relief din jur.

— Nu vă daţi bătut, aşa-i? întrebă Sarah.

— Nu. Şi nu înţeleg de ce nu vreţi să-mi spuneţi unde ne aflăm. Îmi închipui că dumneavoastră ştiţi foarte bine asta.

— Nu. Şi eu am venit aici cam cum aţi venit şi dumneavoastră şi mă feresc să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala. Maddox nu ştie de glumă şi trebuie să-mi păzesc pielea şi eu în tabăra asta, ce credeţi?

— O să-mi dau eu singur seama de asta, spuse Blake. Cunosc ţara asta cum îmi cunosc buzunarele. Peste trei sau patru zile cel mult o să-i fac o surpriză. Dar, în sinea sa, nu era chiar atât de sigur. Graba aia blestemată. Măcar dacă şi-ar fi luat la el LORAN. Navigatorul prin satelit ar fi stabilit într-o clipă numai punctul topografic.

Drumul se apropiase acum de creasta muntoasă care limita câmpia la est şi, la un moment dat, Blake observă ceva pe un bolovan.

— Opriţi, vă rog.

Sarah opri maşina şi tăie contactul.

— Ce s-a întâmplat?

— Inscripţii rupestre acolo, pe stânca aceea.

— Sunt sute din astea pe aici. Am făcut şi eu nişte desene după câteva. Dacă vreţi să le vedeţi, am un album plin cu schiţe în tabără.

— O să-mi facă plăcere să le văd, spuse Blake. Dar, acum, lăsaţi-mă să arunc o privire la astea, şi se apropie

de stâncă.

— Nu vă înţeleg, spuse fata, acolo vă aşteaptă un mormânt egiptean neatins şi dumneavoastră vă opriţi ca să vă uitaţi la scrijeliturile astea pe pietre?

— Scrijeliturile astea au fost făcute pentru a transmite un mesaj celui care trecea pe aici şi eu aş vrea să înţeleg acest mesaj. Orice element al unei mărturii din teritoriu este foarte preţios.

Terenul de lângă peretele stâncos era presărat cu bolovani şi unii dintre ei erau înconjuraţi de pietre mai mici, ca şi cum cineva ar fi vrut în mod special să atragă atenţia asupra lor.

Blake se apropie de perete şi privi cu atenţie urmele lăsate în piatră. Fuseseră făcute prin lovire cu un pietroi ascuţit şi reprezentau o scenă de la o vânătoare de ţapi sălbatici. Vânătorii ţineau în mâini arcuri şi săgeţi, încercuind animalul care era înfăţişat cu coarne mari, în formă de semilună, cu vârful spre spate. Făcu câteva fotografii şi notă poziţia pe harta sa. Apoi, se urcară din nou în maşină.

— Aţi mai urcat vreodată pe cursul pârâului până pe creastă? întrebă el deodată.

— De câteva ori.

— Şi nu aţi observat nimic ciudat?

— Cred că nu. Nu sunt acolo decât bolovani, şerpi şi scorpioni.

— Pe stânci sunt urme de focuri cu temperatură foarte înaltă.

— Şi ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, dar am văzut în mai multe locuri cum nisipul s-a transformat în sticlă.

— Poate că o fi fost vreo bombă cu fosfor. Au fost mai multe războaie prin părţile astea.

— Mă îndoiesc că ar putea fi urme de bombe. Nisipul

transformat în sticlă se afla pe fundul unor scobituri săpate artificial în stâncă şi, pe pereţii scobiturilor, se vedeau gravuri de felul celor pe care le-am văzut puţin mai devreme.

— Şi asta ce poate însemna?

— Că exista cineva care era în stare să aprindă focuri cu temperatură, cu trei mii de ani în urmă, în pustietatea asta.

— Interesant. Şi ce urmărea acel cineva?

— Nu ştiu. Dar mi-ar face plăcere să aflu.

Peisajul devenise şi mai dezolant, iar aerul supraîncălzit crea în depărtare iluzia unei suprafeţe de apă.

— Vara, locul ăsta trebuie să fie un adevărat cuptor, spuse Blake.

— Aşa este, răspunse Sarah. Dar în anotimpul acesta, vremea s-ar putea schimba. Câteodată trec ceva nori, se pot produce scăderi bruşte de temperatură şi să declanşeze furtuni, uneori dintre cele mai puternice. Albiile acestor wadi se umplu pe neaşteptate, pentru că terenul nu are nicio posibilitate de a reţine apa şi atunci au loc inundaţii catastrofale. Ne aflăm în mijlocul unei naturi total ostile.

Priveliştea se schimbă din nou prin apariţia unei cruste de calcar alburiu şi dur pe care jeepul se zdruncina la fiecare neregularitate a suprafeţei. Sarah încetini şi puse motorul într-o treaptă de viteză inferioară, apoi se îndreptă din nou către dealurile care se vedeau în stânga.

— Vedeţi scobitura aceea în peretele de piatră? spuse ea arătând către o zonă umbrită la doar câteva sute de metri. Acolo este. Am ajuns.

Blake respiră adânc. Era pe cale de a trăi cea mai puternică emoţie pe care o simţise vreodată în viaţă.

Îndată ce maşina se opri, coborî şi aruncă o privire asupra terenului din jur. Observă o mică adâncitură în

mijlocul unei platforme de calcar, unde erau îngrămădite sfărâmături de piatră şi nisip:

— Nu-i aşa că acolo este?

Sarah aprobă.

Blake clătină din cap:

— Nu înţeleg... tot această secretomanie şi locul acesta este lăsat complet nesupravegheat...

— Nu este nesupravegheat, spuse Sarah. Nimeni nu se poate nici măcar să se apropie de zona aceasta, dacă Maddox nu este de acord. Îl privi ţintă, drept în ochi. Şi, mai ales, nimeni nu se poate îndepărta. Pentru a ajunge la cea mai apropiată aşezare trebuie străbătute o sută de mile prin deşertul acesta, fără un fir de iarbă şi fără o picătură de apă.

Blake nu spuse nimic, îşi scoase haina, luă lopata din maşină şi se apropie de mica adâncitură, începând imediat să îndepărteze pietrele şi nisipul de deasupra. Apăru de îndată o tablă de fier care astupa intrarea.

— De ce aţi forat chiar aici? întrebă el.

— Din pură întâmplare, răspunse Sarah. Facem foraje şi scoatem carote, atât pe baza unor prospecţiuni geologice efectuate în prealabil, cât şi pe bază statistică. Numai asta, pot să vă garantez. Este o pură întâmplare. Asta-i situaţia.

Capacul greu din tablă avea în mijloc un inel: Blake agăţă de el cablul de la jeep şi-i făcu semn lui Sarah să dea înapoi. Ieşi la iveală o deschidere cilindrică străpungând stratul de calcar. Pe pereţi se mai vedeau urmele frezei, dar în fund era întuneric complet.

— Dumneavoastră aţi mai coborât vreodată acolo?

— Încă nu, spuse Sarah, luând din jeep scara de frânghie şi lanterna. Soarele ajunsese la amiază, dar căldura încă nu devenise insuportabilă din cauza lipsei totale a umidităţii. Blake bău câteva înghiţituri zdravene

din bidonul cu apă, apoi îşi legă centura de alpinist în jurul mijlocului. Luă ghemul de sfoară, legă un capăt la centură şi restul îl puse în maşină, pe scaunul şoferului.

Atârnă lanterna de una dintre carabinierele de la centură, apoi spuse:

— Urcaţi-vă în maşină şi porniţi motorul. Eu am să agăţ cablul troliului la centură şi dumneavoastră o să mă lăsaţi foarte încet în jos, în camera subterană. Apucaţi capătul sforii şi opriţi troliul atunci când simţiţi că trag de sfoară. Când trag din nou, continuaţi să mă coborâţi. Aţi înţeles?

— Perfect. Dar de ce nu folosiţi scara de frânghie? întrebă Sarah.

— Pentru că, dându-i drumul orbeşte, aş putea răsturna sau sparge vreun obiect fragil sau aşezat într-un echilibru precar. Mai întâi trebuie să-mi dau seama care este situaţia acolo jos.

Îşi agăţă cablul de centura de susţinere şi începu să coboare în interior.

Coborî cam doi metri, apoi simţi că se afla suspendat în interiorul subteranei şi trase de sfoară. Sarah opri troliul şi el aprinse lanterna.

O lume adormită de treizeci de secole se arătă în faţa privirii lui uluite şi, în tăcerea profundă a încăperii subterane, bătăile inimii sale părură să se amplifice neverosimil de mult; mirosuri captive acolo de milenii îi pătrunseră în nări cu adieri ciudate şi necunoscute, senzaţii violente şi contrastante îi asaltară toate odată sufletul, trezind emoţii paroxistice de mirare, nelinişte, teamă.

Raza de soare traversa un praf extrem de fin pe care doar simpla mişcare a aerului, cauzată de deschiderea intrării şi de coborârea lui, o stârnise şi, pe fundul mormântului, scălda într-o lumină puternică o panoplie pe care se zăreau un coif cu calotă de aramă şi de sidef, o

platoşă de aur de forma unor aripi de vultur larg desfăcute, încrustat cu pietre preţioase, chihlimbar, cuarţuri şi lapis-lazuli. Era o centură dintr-o ţesătură din fir de aur, cu o fibulă tot din lapis-lazuli, în formă de scarabeu de care era agăţată o sabie cu mânerul din abanos bătut cu nituri de argint. Erau două lănci şi două suliţe cu vârful de bronz şi mai era şi un arc mare cu tolba sa încă plină de săgeţi.

Sarah trase frâna de mână a maşinii şi apăru la marginea puţului strigând:

— Domnule Blake! Domnule Blake! Este totul în regulă?

Auzi doar vocea înăbuşită a profesorului murmurând:

— Oh, Doamne...

Blake tocmai îndreptase raza luminoasă a lanternei pentru a scoate din întuneric restul încăperii. Pe latura de nord a camerei funebre era un car de luptă demontat. Cele două roţi, cu câte patru spiţe, zăceau una peste alta într-un colţ, în timp ce lada era rezemată cu fundul de perete şi cu oiştea în sus, ajungând aproape de tavan. De oişte atârnau resturile hăţurilor, iar cele două zăbale din bronz căzuseră pe pământ pe cele două laturi ale lăzii carului.

Atârnate de peretele de nord mai erau şi alte obiecte de lux: un candelabru din bronz, un tron din lemn pictat, o rezemătoare de cap, suportul unui sfeşnic cu patru opaiţe, o ladă în care se păstrau, probabil, ţesături preţioase. Roti lanterna către peretele de sud şi, pentru un moment îl încercă o mare dezamăgire. În partea aceea, sarcofagul era aproape în totalitate acoperit de o grămadă de aşchii de piatră şi de bolovani, unii dintre aceştia de dimensiuni destul de mari.

Era atât de uluit şi de ameţit încât uitase să ceară fetei să-l coboare pe pardoseală. Trase de sfoară şi-i strigă către Sarah:

— Poţi să mă laşi până jos de tot, domnişoară Forrestall.

Sub mine nu este nimic. Dacă vreţi, puteţi coborî şi dumneavoastră; fixaţi de ceva scara de frânghie şi trimiteţi-o jos, o prind eu.

Sarah acţionă troliul şi, după câteva clipe, Blake atinse încet pământul, aproape în centrul mormântului, pe grămada de sfărâmături căzute de la străpungerea tavanului. Fata dădu apoi drumul scării de frânghie şi imediat coborî şi ea.

— Incredibil... spuse ea, privind în jur.

Blake îndreptă fascicolul de lumină către locul prăbuşirii tavanului:

— Aţi văzut? Din păcate, sarcofagul este aproape cu totul îngropat de surparea aceea. Sunt aproape sigur că a fost un cutremur. O să ne trebuiască mai multe zile de muncă pentru a scoate de acolo toate sfărâmăturile acelea. Vor forma afară o grămadă de dimensiuni destul de mari şi de o culoare foarte diferită de aceea a terenului din jur, astfel încât o să atragă atenţia de la o distanţă apreciabilă.

Se apropie de pereţi şi-i examină cu atenţie: fuseseră săpaţi cu dalta într-un calcar nu prea dur şi destul de friabil, dar nu existau urme de ornamente, cu excepţia unui început de inscripţie hieroglifică pe latura din stânga a sarcofagului. Privi pe pardoseală în faţa sarcofagului:

— Este ciudat, spuse el, dar nu există urne canopice: un lucru foarte ciudat, aş zice chiar unic.

— Despre ce este vorba? întrebă Sarah.

— Erau vase în care se puneau organele interne ale defunctului, după ce erau extrase din cavitatea toracică de cei care se ocupau de îmbălsămare. Este ca şi cum corpul acestui personaj nu ar fi trecut prin ritualul tradiţional al îmbălsămării. Acesta este şi el un lucru anormal, dat fiind rangul lui cu siguranţă foarte înalt. Cu condiţia ca vasele să nu se afle în interiorul sarcofagului.

Se apropie de marginea surpăturii şi o examină cu cea mai mare atenţie. Şi acolo era ceva ciudat: dacă fusese provocată de un cutremur, cum se explica faptul că toate obiectele rituale erau în perfectă ordine, cum de roţile carului, rezemate de perete, nu căzuseră şi cum se făcea că nici platoşa nu căzuse pe jos?

Mai observă şi alte anomalii: un stil de adunătură de-a valma a obiectelor, disparate şi din epoci diferite, ceva care părea o grabă în săparea pereţilor şi a încăperii în general, ca şi cum ar fi fost vorba despre o cavitate naturală care exista mai demult, adaptată şi mult lărgită, iar sarcofagul însuşi părea să fi fost săpat direct în stâncă. Dălţile tăiaseră piatra de jur împrejur şi îndepărtaseră materialul de prisos, rezultând, astfel, un obiect cu o formă paralelipipedică, acesta fiind la rândul său scobit în interior. Dar aceasta era o doar o presupunere şi nu s-ar fi putut confirma decât după îndepărtarea tuturor sfărâmăturilor rezultate din surpare.

Încercă să se urce pe mormanul de pietre, dar acestea se surpară peste el, umplând camera cu o pulbere extrem de fină.

— Fir-ar să fie! înjură el.

Sarah se apropie şi-l ajută să se ridice:

— E totul în regulă?

— Da, în regulă, răspunse Blake. N-am păţit nimic.

Aşteptă ca praful să se mai aşeze puţin şi se apropie din nou de locul surpării. Mica alunecare a pietrelor lăsase să apară, mai sus şi în dreapta sarcofagului, un ungher întunecos care părea a fi intrarea într-un coridor lateral. Încercă din nou să se urce pe mormanul de pietre, de data aceasta cu mai multă precauţie, şi ajunse aproape la nivelul deschizăturii.

Nu se putea vedea nimic pentru că galeria făcea aproape imediat o cotitură, dar, când se întoarse ca să

lumineze cu lanterna restul peretelui, văzu jos şi la dreapta, acolo unde începea surparea, ceva care strălucea pe pământ.

— Ce este? întrebă Sarah.

— Luminaţi aici, vă rog, spuse Blake, întinzându-i lanterna. Apoi luă din buzunar mistria şi începu să râcâie şi să cureţe locul de jur împrejur. Apăru un femur şi, după aceea, un craniu, iar după numai câteva minute, ieşiră la iveală câteva schelete înghesuite impresionant unul peste altul.

— Cine puteau să fie? întrebă Sarah.

— N-am nici cea mai mică idee, îi răspunse Blake. Corpurile au fost arse şi, după aceea, acoperite cu câteva lopeţi de pământ.

Era tulburat şi ameţit. Acea primă şi sumară recunoaştere îi pusese probleme uriaşe de înţelegere şi de interpretare. Putea reuşi, oare, vreodată, să descopere enigma personajului îngropat ca un faraon în mijlocul a ceva care nu însemna nimic?

Scoase aparatul de fotografiat şi fotografie fiecare detaliu vizibil al mormântului şi apoi începu să măsoare şi să deseneze fiecare piesă în parte, în timp ce Sarah începuse să traseze conturul locului şi să poziţioneze fiecare element al mormântului pe hârtie milimetrică.

Încetă lucrul abia când căldura şi oboseala îl determinară să se oprească. Trecuseră aproape trei ore fără să-şi dea seama. Dintr-o dată, se simţi foarte slăbit şi mort de oboseală şi, privind-o pe Sarah, îşi dădu seama că şi ea era, probabil, sleită de puteri.

— Să mergem, spuse el. Pentru astăzi, am făcut destul. Urcară la suprafaţă cu ajutorul scării de frânghie şi, când ajunseră afară, Blake fu nevoit să se rezeme de jeep ca să nu-şi piardă echilibrul.

Sarah Forrestall se apropie de el, parcă vrând să-i dea o

mână de ajutor:

— Domnule Blake, sunteţi un mare încăpăţânat: aţi rămas în gaura aceea ore întregi, fără să aveţi nimic în stomac şi după un zbor de zece ore şi nu mai punem la socoteală şi restul celor întâmplate. Am impresia că şi divorţurile sunt obositoare.

— Aşa este, spuse Blake. Merse şi se aşeză la umbra maşinii, după care ceru ceva de mâncare. La loc deschis, bătea un pic de vânt şi se simţi ceva mai răcorit.

— Ei, ce părere aveţi de asta?

Blake bău jumătate de sticlă de apă minerală înainte de a răspunde pentru că se simţea deshidratat, apoi începu:

— Domnişoară Forrestall...

— Ştiţi ce, domnule Blake, mi se pare o prostie să continuăm cu tot formalismul ăsta, dat fiind că, probabil, va trebui să lucrăm cot la cot mai multe zile. Dacă încă nu sunteţi supărat pe mine, din cauza frazei aceleia nefericite de aseară, aş vrea să-mi spuneţi pur şi simplu Sarah şi să ne tutuim.

— Ok, Sarah, cu plăcere. Dar nu mă mai trata astfel. Eşti o fată frumoasă şi probabil că eşti şi destul de inteligentă, dar vreau să nu uiţi că pot rezista fără să am de-a face cu o femeie timp de câteva săptămâni bune, fără să trebuiască să mă târăsc la picioarele nimănui.

Sarah primi lovitura în plin, dar Blake zâmbi ca pentru a nu dramatiza situaţia şi se întoarse la subiectul care-i interesa pe amândoi:

— Deci: tot ce este aici prezintă un interes extraordinar, mult mai mult decât mă aşteptam, dar lucrurile sunt foarte complicate. Această primă recunoaştere mi-a pus în faţă o groază de probleme de o importanţă covârşitoare.

— Adică?

— În primul rând, faptul că nu ştiu exact unde mă aflu îmi creează dificultăţi de interpretare aproape de netrecut.

— Şi, în afară de aceasta?

— Dotarea este eterogenă, mormântul în sine este diferit de toate celelalte pe care le-am văzut până acum şi se vede că a fost amenajat în mare grabă. Cineva a fost ucis înăuntru, înainte ca mormântul să fie pecetluit şi, în plus, surparea pe care ai văzut-o înăuntru nu a fost provocată de un cutremur, pentru că, altfel, şi panoplia ar fi căzut pe jos şi tot astfel s-ar fi întâmplat şi cu roţile carului de luptă care se află într-un echilibru foarte precar.

— După tine, din ce epocă datează?

Blake scoase din rucsacul fetei un măr şi muşcă din el.

— E greu de dat un răspuns precis, dar elementele pe care le am în vedere mă fac să-l plasez în noua dinastie, în vremea lui Ramses al II-lea sau a lui Merenptah, dar m-aş putea înşela. Am observat, de exemplu, pe o rezemătoare pentru cap cartuşul inscripţionat al lui Amenemaht al IV-lea care aparţine unei epoci mult mai îndepărtate în timp. Mă rog, este un adevărat puzzle.

— N-ai nicio idee despre personajul îngropat acolo?

— Deocamdată, nu. Dar trebuie să continui să descifrez textele şi, de asemenea, să dau la o parte urmările surpării şi să deschid sarcofagul. Caracteristicile mumiei şi ale obiectelor pe care le voi găsi pe lângă ar putea fi cheia pentru a descoperi identitatea personajului. Pot să-ţi spun doar că este vorba despre un bărbat de rang foarte înalt, poate chiar un faraon. Spune-mi unde ne aflăm, Sarah, şi voi înţelege totul mai uşor... Suntem la wadi Hammamat, nu-i aşa?

Sarah clătină din cap:

— Îmi pare rău, nu te pot ajuta. Te rog să nu-mi ceri aşa ceva.

— Cum vrei, spuse Blake, aruncând departe cotorul mărului. Îşi aprinse o ţigară şi rămase tăcut câteva minute, privind soarele care începea să coboare spre zarea

nesfârşitei întinderi a deşertului. Nu era nicio piatră, nicio cută a terenului în care să poată recunoaşte ceva care să-i fie cât de cât cunoscut. Totul era ciudat şi necunoscut, i se părea că până şi soarele era diferit prin locurile acelea şi în dimensiunea aceea, mai absurdă cu fiecare ceas care trecea.

Înfipse mucul de ţigară în nisip, apoi spuse:

— Pentru astăzi, cred că ne ajunge; putem să închidem totul şi să ne întoarcem în tabără. Sunt foarte obosit.

Ajunseră în tabără pe la asfinţit şi, după un duş rapid în containerul său, Blake se duse să-i comunice lui Maddox rezultatul cercetărilor de peste zi. Îi prezentă punctele sale de vedere şi îndoielile pe care această descoperire i le furnizase.

Maddox păru foarte interesat şi urmări cu atenţie fiecare cuvânt al raportului său. Când acesta termină, îl conduse până la uşă.

— Odihniţi-vă puţin, domnule Blake, îi spuse, probabil că sunteţi frânt de oboseală. Cina este la ora nouă şi jumătate, sub cortul beduin, dacă vă face plăcere să mâncaţi cu noi. Ieri seară am cinat mai târziu ca să vă aşteptăm pe dumneavoastră, dar, de obicei, mâncăm mai devreme, după modelul american.

— Voi fi acolo, spuse Blake, apoi, înainte de a ieşi. Am nevoie să developez şi să copiez filmele pe care le-am făcut.

— Avem aici toată aparatura necesară, pentru că facem deseori filmări aeriene din balon şi developăm materialul în laboratorul nostru. Sarah Forrestall vă va arăta unde este.

Blake îi mulţumi şi ieşi; se mai plimbă puţin prin tabără, după care începu să coboare pe wadi către sud, aşteptând ora stabilită pentru cină. Era prea obosit ca să mai lucreze.

Aerul se mai răcorise puţin; tufele de tamarix şi de

ginestră îşi lungeau umbrele peste prundişul curat de pe fundul albiei. Blake urmărea cu privirea şopârlele care alergau să se ascundă la trecerea sa şi, pentru o clipă, văzu un ţap sălbatic, profilat cu coarnele sale mari şi curbate spre spate pe discul soarelui care cobora în spatele dealurilor. Animalul păru să-l privească rămânând nemişcat timp de o clipă, apoi, dintr-o săritură, se întoarse şi dispăru de parcă s-ar fi topit în aerul înconjurător.

Merse aproape o oră înainte de a face calea-ntoarsă şi drumul acela lung îi mai linişti cugetul şi îndepărtă apăsarea pe care o simţea în ceafă de fiecare dată când se concentra mai multă vreme la locul de muncă. Soarele aproape că dispăruse după crestele dealurilor, dar razele sale aproape orizontale mai scoteau încă în evidenţă ieşiturile reliefului din jur, învăluindu-le într-o lumină arămie şi limpede.

În clipa aceea, pe când îşi relua drumul spre tabără, privirea îi fu atrasă de o înălţime din stânga sa, la o distanţă de aproximativ un kilometru, cu creasta încă luminată de razele asfinţitului.

Avea aspectul inconfundabil al unei piramide. Şi dungile orizontale create de stratificarea geologică accentuară această impresie, dând iluzia aproape perfectă a unei construcţii artificiale. Se gândi imediat la celălalt munte care străjuia tabăra şi care semăna cu un leu aşezat pe labele din faţă. Sau cu un sfinx?

Ce loc putea fi acela în care natura şi ciudăţenia hazardului creaseră cumva o replică la formele celui mai emblematic şi mai sugestiv peisaj al Egiptului antic? Meditä timp îndelungat la o asemenea îndoială, în vreme ce, peste valea de la Ras Udash cobora încet umbra serii.

5

Timp de mai multe zile, William Blake fotografie, descrise şi poziţionă, cu ajutorul lui Sarah, întreaga dotare a mormântului, dar nu mişcă niciun obiect din poziţia în care se afla şi preferă să construiască un fel de perete din scânduri, căptuşite cu o folie de polietilenă, pentru a izola sarcofagul şi surparea care-l acoperise în bună măsură.

Cu ajutorul lui Ray Sullivan, reuşi să construiască un fel de burlan ca să poată aspira continuu praful, când avea să scoată la suprafaţă materialele inutile rezultate din surpare. Pentru aceasta, construi deasupra intrării în mormânt un fel de ascensor şi, la capătul cablului de la troliul jeepului, legă un recipient confecţionat special în atelierul taberei. Când totul fu gata pentru a începe să cureţe locul, se duse, aşa cum făcea de obicei, la Maddox, cu puţin înainte de ora mesei de seară.

— Cum merge treaba, domnule profesor?

— Bine, domnule Maddox. Dar este o problemă despre care aş dori să discutăm.

— Despre ce este vorba?

— Munca preliminară de cercetare s-a terminat. Acum trebuie eliberat sarcofagul de materialele adunate asupra lui prin surpare. Am calculat că ar fi cam douăzeci de metri cubi de materiale inerte: praf, pietre, nisip care pot fi luate de acolo doar manual. Mă întreb acum câte persoane ar trebui să fie la curent cu ceea ce aţi descoperit: dumneavoastră, Sullivan,

Gordon, domnişoara Forrestall şi cu mine suntem cinci. Va fi nevoie de muncitori dacă vrem să terminăm lucrarea într-un timp rezonabil, dar aceasta ar însemna să afle şi alte persoane de descoperirea asta. Cred că

dumneavoastră trebuie să decideţi câte vor fi aceste persoane.

— Câţi oameni vă trebuie? întrebă Maddox.

— Doi la săpat, nu mai mulţi, ca să nu creăm acolo aglomeraţie; unul la sistemul de ridicare şi unul la troliu.

— O să vă dau trei muncitori. Sullivan se poate ocupa de troliu.

— Câte alte persoane din tabără ştiu de descoperire?

— Niciuna, în afară de cele pe care le-aţi menţionat dumneavoastră. Cât despre cei trei muncitori, am impresia că nu avem de ales.

— Într-adevăr.

— Cât timp va dura curăţarea locului unde s-a produs surparea?

— Dacă muncitorii lucrează cum trebuie, putem scoate până la doi, trei metri cubi de material pe zi, ceea ce înseamnă că în ceva mai mult de o săptămână am putea fi pregătiţi să deschidem sarcofagul.

— Foarte bine. Puteţi începe chiar de mâine. Îi voi alege eu personal pe muncitorii pe care o să vi-i dau. Mâine dimineaţă, la ora şapte, vă vor aştepta la parcare. Domnişoara Forrestall vă mai este de folos?

Blake şovăi o clipă, după care spuse:

— Da. Îmi este de mare ajutor:

La cină erau prezente, desigur, nu din întâmplare, doar persoanele care ştiau de existenţa acelui mormânt din deşert, astfel încât conversaţia continuă pe acelaşi subiect până la cafeaua pe care o băură afară, sub cort. Ascultându-i şi privindu-i cu atenţie, Blake îşi dădu seama că Sullivan, pe lângă că era un tehnician de mare valoare, era un om de încredere al lui Maddox, poate chiar garda sa de corp. În schimb, Gordon părea să fie un fel de intermediar între Maddox şi conducerea Companiei şi însuşi Maddox avea câteodată aerul că-l respectă foarte

mult, dacă nu chiar se teme de el. Nu încăpea nicio îndoială că persoana cea mai independentă era Sarah Forrestall şi nu era uşor de explicat cum se întâmplase aşa ceva.

La un moment dat, după ce Gordon şi Sullivan se retrăseseră, Maddox îl întrebă:

— Domnule profesor, în opinia dumneavoastră, care ar putea fi valoarea obiectelor aflate în mormântul acela?

Era o întrebare la care Blake se aştepta de mult timp:

— Teoretic, valoarea este aproape imposibil de stabilit: cu siguranţă mai multe zeci de milioane de dolari, răspunse el. Şi încerca să-şi dea seama de reacţia pe care cuvintele sale o provocau asupra celor doi interlocutori ai săi.

— Teoretic? întrebă Maddox.

— Chiar aşa. Să iei de aici şi să transporţi o asemenea cantitate de materiale este aproape imposibil. Ar trebui să mituiţi jumătate din funcţionarii publici din Republica Arabă a Egiptului şi tot n-ar fi de-ajuns, admiţând chiar că aţi putea reuşi să faceţi aşa ceva. Teoretic, aţi putea folosi avionul Falcon, dar ar trebui să-l transformaţi pentru transport de marfă, aici, pe loc, ceea ce n-ar fi un lucru prea simplu; fără a pune la socoteală că, pentru fiecare piesă, este nevoie de un ambalaj special, deci foarte voluminos. Multe piese nici n-ar încăpea pe uşa de acces a avionului. Dar, chiar admiţând că aţi reuşi să scoateţi din ţară un număr oarecare de obiecte, să zicem, pe acelea mai puţin voluminoase, nu veţi putea nici să le expuneţi, nici să acceptaţi ca eventualii cumpărători să facă publică achiziţia lor. Apariţia pe neaşteptate a unui lot atât de valoros de obiecte, complet inedit, ar face ca Republica Egipteană să solicite imediat clarificări şi, după aceea, restituirea lor şi mă gândesc că va fi foarte greu să explicaţi cele întâmplate. Sfatul meu, încă o dată, domnule

Maddox, este să anunţaţi descoperirea şi să permiteţi publicarea fotografiilor cu aceste obiecte.

Maddox nu spuse nimic şi Sarah Forrestall continuă să-şi bea cafeaua, ca şi cum lucrurile acestea nu ar fi prezentat pentru ea niciun interes.

— Nu depinde de mine, domnule profesor, spuse în cele din urmă Maddox. În orice caz, avem nevoie de o apreciere detaliată şi cât se poate de exactă a obiectelor din mormânt.

— O voi face, spuse Blake, dar numai când voi duce la bun sfârşit explorarea. Acum n-are niciun rost. Nu ştim nici măcar ce conţine sarcofagul.

— Cum vreţi, domnule Blake, dar să aveţi în vedere că n-o să mai rămânem multă vreme pe aici. Vă urez noapte bună.

— La fel, domnule Maddox, răspunse Blake. Apoi, când acesta plecă, se întoarse către Sarah:

— Ce-i povestea asta cu aprecierea?

— N-ai vrea să faci câţiva paşi înainte de a merge la culcare? îl întrebă fata. Blake veni după ea şi traversară amândoi tabăra, trecând prin faţa corturilor în care locuiau muncitorii, aceştia aflându-se afară, în jurul unor măsuţe pe care luaseră masa şi jucând acum cărţi şi bând bere. Nu mai era mult până la oprirea generatorului electric.

— Mi se pare destul de logic, continuă discuţia Sarah. Acolo jos sunt obiecte antice în valoare de câteva zeci de milioane de dolari şi este mai mult decât normal ca Warren Mining Corporation să caute să facă din asta o afacere.

— Eu credeam că şi căutarea, şi prelucrarea cadmiului este adevărata afacere pentru Warren Mining.

— Este cu adevărat aşa, dar Compania înoată în ape tulburi.

— De unde ştii?

— Zvonuri.

— Numai zvonuri?

— Nu. Am avut acces la un fişier secret din computerul central. Ei îmi datorează destul de mulţi bani. Era dreptul meu să mă informez asupra situaţiei financiare a Companiei.

— Mi se pare o adevărată nebunie. Crezi cu adevărat că ăştia se gândesc să-şi rezolve problemele financiare prin asemenea afaceri în domeniul arheologiei?

— De ce nu? Pentru ei, acelea nu sunt decât nişte obiecte oarecare, de mare valoare, şi vânzarea lor i-ar putea salva de la faliment. Spune-mi tu atunci, de ce ar fi pus ei la cale toată tevatura asta şi de ce te-ar fi chemat tocmai pe tine?

— Vrei să spui un falit?

— Vreau să spun un om scos din joc, izolat, deprimat...

Blake nu răspunse. În clipa aceea, generatorul se opri şi tabăra se cufundă în beznă, lăsând doar crestele munţilor să se bucure de minunea cerului înstelat. Blake îşi lăsă privirea să rătăcească prin nesfârşitul furnicar de luminiţe, de-a lungul vălului diafan al galaxiilor.

— Poate că ai dreptate, spuse. Dar ceea ce sunt eu are o importanţă destul de mică faţă de enigma pe care o ascunde mormântul acela. Trebuie să mă ajuţi să salvez acele mărturii cărora hazardul le-a permis până la noi, străbătând mileniile.

— Dar cum? Poate că nu ţi-ai dat seama că, în jurul nostru, acţionează o adevărată centură de control. Suntem întotdeauna supravegheaţi când ieşim din tabără şi pot să-ţi garantez că, de fiecare dată când ne întoarcem aici, cineva controlează până şi kilometrajul maşinilor pentru a vedea câţi kilometri am parcurs prin deşert. Cum crezi că ai putea străbate deşertul în asemenea condiţii, ducând cu tine o încărcătură de asemenea proporţii, şi cu ce maşină?

— Fir-ar să fie! se înfurie Blake, dându-şi seama de propria lui neputinţă. Fir-ar să fie!

— Vino, îi spuse Sarah, hai să ne întoarcem. Mâine ne aşteaptă o zi de muncă tare grea.

Merseră în tăcere până la containerul lui Sarah şi, în timp ce fata vâra cheia în broască, Blake îi puse o mână pe braţ:

— Sarah.

Fata se întoarse spre el, încercând să-i întâlnească privirea prin întuneric:

— Ce este?

— Nu se poate ca tu să nu ai o hartă topografică a zonei acesteia.

Întrebarea păru s-o dezamăgească pe Sarah.

— Ba da, dar n-o să-ţi servească la nimic. Au fost şterse toate indicaţiile şi coordonatele. Toate numele de localităţi sunt în arabă şi locul acesta, după cum ştii, se numeşte Ras Udash, dar nu cred că ţi-a ajutat la ceva dacă ai aflat asta.

— Într-adevăr. Totuşi, aş vrea să văd harta aceea. Te rog.

— Nu este un pretext ca să intri în locuinţa mea, domnule Blake?

— N-ar trebui exclusă şi varianta asta. Deci, mă laşi să intru?

Sarah deschise uşa:

— Ajută-mă să aprind lampa cu butan, spuse ea în timp ce orbecăia prin întuneric, căutând într-un sertar chibriturile. Apoi aprinse lampa şi o aşează alături de planşeta de desen pe care era fixată harta topografică:

— Uită-te aici. După cum vezi, aşa este cum ţi-am spus: nicio indicaţie şi, în total, cam zece denumiri de localităţi, printre care şi Ras Udash.

Blake îşi puse ochelarii şi examină cu atenţie harta:

— Este aşa cum îmi închipuiam. Harta asta a ieşit din imprimanta unui computer. Asta este metoda prin care au şters indicaţiile. Se poate presupune, totuşi, că pe undeva ar putea avea o matriţă a originalului care conţine şi coordonatele.

— Se prea poate.

— Ai cumva un hard disk mobil?

— Da, am.

— Ce capacitate are?

— Doi giga.

— Perfect, mai mult decât suficient.

— Am înţeles, spuse Sarah, vrei să găseşti exemplarul maşter, să copiezi harta originală pe disc, s-o copiezi pe computerul său, s-o introduci în memorie şi, după aceea, s-o printezi. Corect?

— Asta va fi ideea.

— Este o idee bună, dar eu nu ştiu unde să caut acel exemplar maşter, dacă el există cu adevărat. Şi în orice caz nu cred că aş reuşi să fac o asemenea operaţiune pe calculatorul lui Maddox, fără ca să-şi dea seama sau să intre la bănuieli cineva.

— Mi-ai spus că ai avut acces la un fişier secret din computerul central. Aşa că, dacă ai vrea să mă ajuţi, s-ar putea să reuşeşti încă o dată.

— Nu este acelaşi lucru. Tu îmi cer să efectuez o operaţiune care s-ar putea să ceară un timp destul de lung. Angajatul de la computerul central este un om de-al lui Maddox, un tehnician pe nume Pollak. Este o persoană total loială şefului său şi este întotdeauna la lucru atât timp cât generatorul funcţionează.

— Dar tu cum ai făcut ca să găseşti fişierul acela?

— Pollak este un tipicar: în fiecare dimineaţă, pe la zece, merge la latrină şi stă acolo cel puţin zece minute, câteodată chiar mai mult. Depinde dacă îşi ia cu el ziarele

pe care le citeşte pe closet, dar, pentru treaba de care ai tu nevoie, zece minute sau chiar cincisprezece s-ar putea să nu fie de-ajuns: harta topografică ocupă teribil de multă memorie, trebuie timp mult ca s-o găseşti, iar ca s-o copiezi, alt timp...

— Ştiu, spuse Blake. Dar eu trebuie neapărat să ştiu unde mă aflu. Doar aşa voi reuşi să aflu ce taină ascunde mormântul acela şi de ce se află într-un loc atât de izolat... Dacă tot ceea ce mi-ai spus este adevărat, este foarte probabil ca, după ce voi termina cu săpăturile, să mă trimită din nou aici ca să trec la jefuirea şi mutarea tuturor obiectelor funerare în perfectă siguranţă. Sarah, eu nu am venit aici ca să ajut nişte tâlhari, ci pentru a nu scăpa ocazia unică şi irepetabilă de a face o descoperire ştiinţifică extraordinară. Ajută-mă, pentru numele lui Dumnezeu!

— O să încerc mâine. Am deocamdată o jumătate de idee în cap.

— Îţi rămân recunoscător, spuse Blake. Dacă reuşim, o să pot să încerc, în sfârşit, să fac nişte raţionamente. Se îndreptă către ieşire. Noapte bună, Sarah.

— Noapte bună, Will. N-ai pentru ce.

— Vrei să ştii ceva?

Sarah îl privi curioasă:

— Ce anume?

— Treaba asta cu oprirea grupului electrogen la ora asta mi se pare o prostie fără seamăn.

— Este o hotărâre care-i aparţine lui Maddox, spuse Sarah. Sau poate că nu reuşeşte să adoarmă dacă ştie că vreun om de aici face ceva fără ca el să ştie... Totuşi, chestia asta ar putea avea şi nişte aspecte interesante. Aşa cum se spune de obicei: în tot răul mai e şi câte un bine.

Blake o privi ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară,

apoi îşi plecă fruntea, încurcat:

— Cred că glumeşti, dar, dacă nu-i aşa, ar fi bine să ştii că eu nu sunt tipul de bărbat care ar putea avea o aventură cu o femeie ca tine fără a ieşi făcut bucăţi în ziua în care această aventură ar lua sfârşit. Nu uita că acum ceva mai mult de o săptămână eram gata să renunţ la toată tevatura asta şi să părăsesc fără niciun regret această vale a plângerii. Echilibrul meu este încă foarte precar.

O mângâie pe mână, apoi o salută cu o aplecare a frunţii şi se îndreptă către locuinţa sa. În depărtare se auzi zgomotul ritmic al unui motor de elicopter şi tot în direcţia aceea se vedeau pâlpâind luminile în spatele conturului dealurilor. Auzi şi zgomotul câtorva jeepuri care mergeau pe la poalele muntelui şi văzu pentru o clipă şi dârele luminoase ale unor trasoare. Era, cu siguranţă, tabăra minieră cea mai ciudată pe care o văzuse vreodată.

Îndată ce intră la el, aprinse lampa cu butan şi începu să cerceteze inscripţiile din Cartea Morţilor pe care le fotografiase şi desenase de pe pereţii mormântului. Era acolo ceva ciudat sau neobişnuit în hieroglifele acelea, ceva de care, pentru moment, nu reuşea să-şi dea seama, ceva familiar în acelaşi timp, care îi revenea mereu în memorie. Erau, oare, nişte expresii sau nişte zicale? Sau era stilul caracterelor şi al ideogramelor?

Îşi pregăti un ceai fierbinte şi-şi aprinse o ţigară, mergând încolo şi încoace prin mica încăpere, încercând să dea un contur acelei intuiţii confuze care-i umbla prin minte.

Îşi turnă ceaiul închis la culoare şi strălucitor într-un pahar de sticlă, după obiceiul oriental, dizolvă în el două pătrăţele de zahăr şi sorbi câteva înghiţituri, gustând băutura tare şi dulce; trase adânc din ţigară şi, pentru o clipă, i se păru că se află în apartamentul lui Omar al

Husseini din Chicago, în după-amiaza aceea geroasă şi plină de disperare. Simţi cum inima Porni să-i bată nebuneşte; papirusul Breasted!

Iată ce-i amintea înscrisul acela de pe peretele mormântului! Utilizarea unor anumite ideograme cu semnificaţii bine determinate, modul în care scribul desena semnul „apă” sau semnul „nisip”. Era posibil să fi fost vorba despre aceeaşi persoană? Sau poate că era doar o coincidenţă întâmplătoare faptul că maniera de a scrie a lui Breasted semăna oarecum cu cea a scribului care decorase pereţii mormântului din deşert?

Se aşeză la masa de lucru, luă hârtie şi ceva de scris şi începu să scrie un mesaj care trebuia expediat a doua zi, prin poşta electronică. De emoţie, simţea cum îi tremură mâinile.

Corespondenţă secretă
Dr. Omar Ibn Khaled al Husseini
Institutul Oriental, Chicago
de la: William Blake

Dragă Husseini,

Studiez acum texte murale aparţinând, în bună parte, Cărţii Morţilor. Dar ceea ce este extraordinar este că semnele par să fie trasate de aceeaşi mână care a realizat papirusul Breasted. Poate că este o simplă impresie sau o coincidenţă stranie, dar trebuie neapărat să aflu dacă intuiţia mea se adevereşte. Prin urmare, te rog să-mi trimiţi prin poşta electronică, cât de repede posibil, o reproducere exactă a primelor trei rânduri care se află în posesia noastră din papirusul Breasted; află, dacă este posibil, dacă transcrierea lui Breasted poate fi considerată o reproducere exactă sau este doar una aproximativă a originalului.

Îţi rămân foarte recunoscător şi rămân în aşteptarea unui răspuns cât mai urgent din partea ta. Din nou îţi mulţumesc din tot sufletul pentru că m-ai găzduit acasă la tine în seara de Crăciun. Poate că astfel mi-ai salvat viaţa. Sau poate că mi-ai distrus-o, cine poate şti, dar, cu siguranţă, Bunul Samaritean nu era mai cumsecade decât tine.

Blake

A doua zi, îndată după ce se trezi, Blake se duse să bată la uşa lui Sarah care apăru în pijama şi-i întinse o dischetă.

— Sarah, aici este un fişier care trebuie expediat prin poşta electronică. L-ai putea lua cu tine atunci când mergi în biroul lui Maddox şi, dacă se întâmplă ca Pollak să intre pe neaşteptate în timp ce tu mai eşti acolo, i-ai putea spune că veniseşi pentru a-l ruga să expedieze un fişier prin poşta electronică. Ce părere ai?

— Am impresia că este o idee bună, chiar dacă toată treaba asta mi se pare o nebunie.

— Mulţumesc, Sarah. Am impresia că n-o să ne vedem astăzi, la săpături.

— Nu, pentru că o să am treabă aici, în tabără.

— O să-mi lipseşti, spuse Blake.

— Şi tu mie, spuse Sarah. Şi părea s-o spună cu toată sinceritatea.

Blake ajunse în cort, unde ceilalţi membri din grupul său erau deja la micul dejun şi luă şi el o ceaşcă de cafea cu lapte cu cereale şi curmale. Apoi luă ceva de mâncare pentru prânz şi Porni către parcare, urmat de Ray Sullivan:

— Domnişoara Forrestall nu vine astăzi la săpături, domnule Sullivan, îi spuse înainte de a se urca în jeep. Are treburi mai importante în tabără. O să ne descurcăm singuri.

— Nu-i nimic, domnule Blake, răspunse Sullivan punând

în mişcare maşina sa şi aşteptând să se urce şi cei trei muncitori nou-veniţi.

Cerul era parţial acoperit de un front de nori care înaintau dinspre nord-est şi bătea vântul peste întinderea pustie a deşertului. După o jumătate de oră de drum, Blake se întoarse în direcţia taberei şi văzu cu claritate muntele în formă de piramidă şi, în depărtare, celălalt munte în formă de sfinx. Dacă Sarah reuşea să-i facă rost de harta topografică purtând coordonatele locului ar fi ştiut, fără îndoială, să dea o semnificaţie acelor ciudate fenomene ale naturii.

Ajunseră la mormânt pe la nouă dimineaţa, când soarele era deja destul de sus. Blake coborî în camera subterană împreună cu cei trei oameni care trebuiau să sape şi să acţioneze ascensorul improvizat şi nu putu să nu observe uimirea celor doi care vedeau pentru prima oară ce era înăuntru. Lucrul acesta îi confirmă faptul că descoperirea fusese, într-adevăr, ţinută secretă şi nu ştiau de ea decât puţine persoane.

Îl lăsă afară pe Sullivan ca să acţioneze troliul şi să golească găleţile care urcau pe rând la suprafaţă. La fiecare lopată de material îndepărtat, observa că resturile de piatră, nisip şi praf se surpau şi mai în jos şi, încet-încet, suprafaţa laterală a sarcofagului ieşea la iveală. Era cuprins de o emoţie crescândă de fiecare dată când privea la acea ladă masivă de piatră, ca şi cum ar fi perceput trezirea unei voci care rămăsese tăcută timp de milenii, ca şi cum un strigăt ar fi fost pe cale să ţâşnească din interiorul acelui spaţiu ferecat între pereţii de piatră ai sarcofagului.

Oamenii care lucrau cu lopeţile erau harnici şi menţineau un ritm susţinut, încărcând cuva aşa-zisului ascensor la fiecare trei, patru minute.

La un moment dat, Blake observă ceva închis la culoare

pe jos, la nivelul pardoselii mormântului şi-i opri din lucru pe săpători. Îngenunche, scoase şpaclul din buzunarul hainei şi începu să îndepărteze spărturile de piatră şi să cureţe locul cu pensula. Era lemn, înnegrit de vreme şi de oxidare: s-ar fi putut spune că era o bucată dintr-o scândură.

Luă o aşchie ca mostră, apoi porunci să se continue cu înlăturarea spărturilor, ferindu-se să nu atingă ceea ce părea un fel de paravan din lemn care, aparent, nu avea nicio explicaţie. Când mai era puţin până la pauza pentru masa de prânz, unul dintre muncitori îl strigă: văzuse ceva ieşind dintre sfărâmături.

— Unde, arată-mi, spuse Blake apropiindu-se. Cam pe la jumătatea surpăturii, datorită alunecării părţii de sus a mormanului de resturi, ieşise la iveală un obiect cu o formă nedefinită care părea făcut din piele. Blake îl scoase de acolo cu o pensetă pentru lemn şi-l privi cu atenţie: era ceea ce mai rămăsese dintr-o sandală! Înfăşură obiectul în staniol şi-l puse alături de aşchia de lemn.

Sarah Forrestall rămase în containerul său, observând cu atenţie toate mişcările lui Pollak. Maddox plecase cu jeepul său înspre nord, împreună cu Gordon, aşa cum se întâmpla aproape în fiecare zi şi era greu de crezut că se va mai întoarce înainte de asfinţit. Tabăra era, practic, pustie dacă nu se luau în considerare oamenii de pază de pe înălţimile din jur, la o distanţă de câteva sute de metri.

Pe la zece dimineaţa, Pollak ieşi având în mână o revistă „Playboy”, un sul de hârtie igienică şi o sticlă de plastic plină cu apă şi se îndreptă către latrină.

Sarah ieşi în aceeaşi clipă pe uşa din spate, trecu pe lângă şirul de containere şi se apropie de locuinţa lui Maddox, sperând că Pollak nu închisese cu cheia în urma sa. Împinse uşa: era deschisă. Aprecie că avea între zece şi cincisprezece minute la dispoziţie şi aruncă o privire

înspre ceasul electronic care atârna pe un perete. Computerul era deschis şi pe ecran se vedeau diagrame referitoare la analizele mineralogice din teren, în diferite zone ale văii de la Ras Udash.

Sarah se aşeză în faţa tastaturii şi începu să examineze fişierele de pe hard disc. Avea la ea un binoclu şi putea să vadă în depărtare, prin ferestruica de pe peretele din faţă, pe deasupra ecranului, latrina şi picioarele lui Pollak cu pantalonii coborâţi până peste pantofi. Era un punct de observaţie foarte bun.

Erau mai multe directoare protejate care, cu siguranţă, conţineau documente secrete. Sarah scoase din buzunarul bluzei o dischetă şi porni un program de descifrare a cheilor de protecţie pe care ea însăşi le sustrăsese mai demult din biroul lui Maddox. Directoarele începură să cedeze unul după altul şi Sarah le copie pe un hard disc mobil pe care-l adusese cu ea, fără a şti dacă una dintre ele ar fi putut conţine originalul hărţii topografice. La ora aceea a zilei începuse să se simtă căldura radiind din tablele containerului care, în astfel de zile, se încălzea peste măsură.

Privi prin binoclu spre latrină şi văzu că Pollak îşi trăgea pe el pantalonii. Din momentul acela mai erau doar aproape trei minute până când el intra pe uşă.

Făcu în aşa fel ca ecranul monitorului să arate la fel ca atunci când intrase acolo şi ieşi, în timp ce Pollak trăgea după el uşa latrinei şi se pregătea să se lupte cu sacul de var. Aşteptă ca el să se întoarcă în birou, mai aşteptă câteva minute, după care bătu la uşă.

— Intră, strigă Pollak.

Sarah intră şi nu se putu abţine să nu strâmbe din nas: Pollak adusese cu el şi mirosul latrinei.

— Văd că azi aţi rămas în tabără, domnişoară Forrestall.

— Aşa este. Am de lucru în birou. Scoase din buzunar o

dischetă şi i-o întinse. Mi-a dat-o domnul profesor Blake. Trebuie s-o expediaţi cât se poate de repede cu poşta electronică. Pe etichetă se află adresa şi numele fişierului. Îndată ce veţi primi răspunsul, trebuie să i-l daţi domnului profesor; cred că este foarte important.

— Ştiţi şi dumneavoastră, domnişoară Forrestall, că toată corespondenţa care se trimite şi care se primeşte trebuie să fie controlată de domnul Maddox. Îndată ce se va întoarce, îi voi arăta mesajul şi-i voi cere permisiunea de a-l expedia cât de repede se va putea.

Sarah ieşi, se întoarse în containerul său şi cuplă imediat hard-discul mobil la computerul său, începând să treacă în revistă fişierele unul câte unul.

William Broke se întoarse în tabără la puţin timp după asfinţitul soarelui şi se duse imediat să bată la uşa lui Sarah fără măcar să mai treacă pe la el ca să facă un duş:

— Aveţi noutăţi? întrebă el imediat după ce intră.

Sarah clătină din cap:

— Din păcate, nu. Uită-te şi tu. Aici este originalul maşter al hărţii topografice, dar nu are nicio indicaţie. Este clar că nu vor să-şi asume nici cel mai mic risc.

Blake se lăsă să cadă pe un scaun, complet dezamăgit.

— Şi de la săpătură? Sunt noutăţi?

Blake scoase din buzunar un pacheţel:

— Am găsit o porţiune dintr-un perete din lemn, spuse el, între locul surpării şi pardoseală. Ceva foarte ciudat. Şi, în plus, o bucată dintr-o sandală de piele: trebuie să fac urgent o analiză cu carbon radioactiv ca să pot data obiectele.

— Carbon radioactiv? Nu ştiu cum s-ar putea face aşa ceva. Nu cred că în tabără poate avea cineva idee unde se poate afla un laborator care să facă astfel de analiză.

— Eu aş şti prea bine, dar numai dacă aş şti unde naiba ne aflăm.

Sarah lăsă capul în jos:

— Am făcut tot ce-am putut ca să-ţi fiu de folos, n-a fost uşor să mă concentrez asupra tuturor operaţiunilor necesare pe computer, într-un timp atât de scurt şi cu teama că Pollak ar fi putut intra în orice clipă şi mi-ar fi pus tot felul de întrebări încuietoare.

Blake se ridică:

— Nu sunt câtuşi de puţin supărat din cauza ta, Sarah, spuse el, doar că totul este absurd aici şi îmi scapă chiar şi sensul muncii mele. Este ca şi cum aş face săpături pe o altă planetă... fără indicaţii asupra locului, fără posibilitatea de a verifica datele. Oricum, îţi mulţumesc; îţi sunt foarte recunoscător pentru tot ce ai făcut. Ne vedem peste puţin timp, la cină.

Deschise uşa şi plecă. Sarah privi câtva timp în urma lui de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă întorcându-se şi privind-o, dar Blake o ţinu drept către locuinţa sa şi intră, trântind uşa după el. Probabil că era tare furios.

Cina fu servită sub cort, cu atât mai mult cu cât seara era călduţă, un fel de prevestire a primăverii. Blake se aşeză lângă Sarah şi aşteptă ca Maddox să-i pună obişnuita întrebare despre modul în care decurseseră lucrările, pentru a-i cere să facă în aşa fel încât să se analizeze cu carbon radioactiv obiectele pe care le adusese din mormântul subteran.

Pentru o clipă, Maddox păru să se afle în încurcătură:

— Vă daţi seama că nu suntem echipaţi pentru aşa ceva, spuse el, dar, dacă îmi veţi spune care sunt oraşele în care se pot efectua asemenea analize, aici în Orientul Apropiat, voi lua cât de curând măsurile necesare.

— Unul este la Muzeul egiptean din Cairo, spuse Blake. Mai este unul, foarte bine utilat, la Universitatea ebraică din Ierusalim, la Institutul de Arheologie, un altul la Universitatea din Tel Aviv...

— Lăsaţi-i, vă rog, toate aceste detalii domnului Pollak şi voi da dispoziţii să se rezolve.

Pollak se apropie ca să ia în primire fragmentele de lemn şi de piele învelite în staniol şi-i înmână un plic:

— Aveţi aici răspunsul la mesajul pe care l-am trimis azi-dimineaţă, spuse. A sosit acum câteva minute.

Blake puse plicul în buzunarul hainei pe care o atârnase de spătarul scaunului şi începu să sporovăiască liniştit cu Sarah. Părea că-şi recăpătase buna dispoziţie obişnuită. Când ajunseră la cafea, Pollak lipsi câteva minute şi, când reveni, şopti ceva la urechea lui Maddox care-şi bău în grabă cafeaua după care se ridică spunându-le celorlalţi:

— Scuzaţi-mă, mă sună de la Houston, trebuie să plec, dar voi nu vă deranjaţi. Domnişoară Forrestall, v-ar deranja să veniţi până la mine în birou?

Sarah se ridică de pe scaun şi-i aruncă o privire scurtă lui Blake care era şi el nedumerit: să fi descoperit, oare, Pollak incursiunea rapidă pe care o făcuse Sarah în biroul său?

Deodată, privirea îi căzu pe haina lui Sarah lăsată pe spătarul scaunului. Îşi strecură o mână în buzunarul ei drept, simţi inelul cu chei şi prin minte îi trecu o idee.

— Vă rog să mă scuzaţi şi pe mine, spuse el către Sullivan şi Gordon, mi-am uitat ţigările în container şi, după o cafea, ar merge una. Mă întorc imediat.

Gordon îi adresă un zâmbet compătimitor, ca şi cum Blake s-ar fi dus să-şi ia o doză de heroină şi spuse:

— Mergeţi, domnule profesor, mergeţi; o să vă aşteptăm.

Blake le mulţumi schiţând un gest cu capul, apoi se îndepărtă în grabă spre container. Când ajunse în faţa locuinţei lui Sarah, întoarse capul ca să vadă dacă nu-l observa cineva, apoi deschise uşa, Porni calculatorul şi începu să caute printre dischetele de pe birou, căutând

hard-discul mobil. Nu găsi nimic. Se duse către uşă ca să vadă dacă Sarah mai era încă în biroul lui Maddox, după care reveni în faţa calculatorului. Văzu că unul dintre sertarele biroului era încuiat, căută cheia potrivită în legătura pe care o avea la el şi-l deschise. Erau hărţi, notiţe, fotografii. Era şi hard-discul. Îl scoase, îl cuplă la mouse şi făcu să apară pe ecran lista fişierelor.

Avea un nod în gât din cauza emoţiei. Ce-ar fi zis Sarah dacă ar fi intrat tocmai în momentul acela? Poate că lipsa ei nu era decât un truc pentru a-l prinde asupra faptului. Deodată, văzu o siglă: TPC-H-5A. Tactical Pilotage Chart H-5A! O hartă topografică a departamentului Apărării! Asta trebuia să fie, neapărat.

Făcu o copie pe o altă dischetă, opri computerul, încuie la loc sertarul şi ieşi privindu-şi ceasul: şase minute trecuseră de când intrase.

Sarah şi Pollak erau tot în biroul lui Maddox. Închise uşa cu cheia şi Porni spre cort, după ce se asigurase încă o dată că ţigările erau la locul lor în buzunar.

Se aşeză la masă în timp ce chelnerul îi turnă cafea şi lăsă să cadă legătura de chei în buzunarul hainei lui Sarah, după care îşi aprinse o ţigară trăgând cu voluptate câteva fumuri.

— Uite un lucru care nu m-a atras niciodată, spuse Gordon. De fiecare dată când văd un fumător scotocindu-se disperat prin buzunare, îmi dau seama ce norocos sunt că nu mi-am aprins niciodată o ţigară.

— Aveţi dreptate, domnule Gordon. Pe de altă parte, trebuie să aveţi în vedere că viciul, mai mult decât virtutea, este ceea ce ne deosebeşte de animale. Aţi văzut vreodată un cal fumând?

Gordon schiţă un surâs acru şi schimbă vorba:

— Ray mi-a vorbit de peretele acela din lemn existent între pardoseala mormântului şi grămada de pietre pe

care dumneavoastră o numiţi „surpătură”. Este un lucru foarte ciudat: ce credeţi că ar putea fi?

— Am reflectat la asta o zi întreagă şi tot n-am ajuns la nicio rezolvare a acestei probleme. Dar ar putea fi o sumedenie de explicaţii. Din două una: în antichitate, peretele acela trebuie să fi fost orizontal sau vertical. În primul caz, ar fi avut un sens ca un capac pentru o cavitate scobită în pardoseală. Dar lucrul acesta nu este posibil pentru că altfel greutatea materialului căzut peste scânduri şi, mai devreme sau mai târziu, l-ar fi rupt o dată cu trecerea anilor, oricât de rezistent ar fi fost. Deci, peretele trebuie să fi fost vertical.

— Şi, atunci? Sarah se întorsese chiar atunci şi se aşezase lângă el.

— Ei bine, după mine, asta n-ar putea să însemne decât un singur lucru...

— Care? întrebă nerăbdătoare Sarah.

— Că surparea a fost provocată intenţionat pentru a împiedica intrarea în mormânt.

Sarah rămase câteva clipe fără să mai spună nimic. Lumina zilei dispăruse aproape de tot şi vântul aducea din deşert zgomote îndepărtate, ecouri ale unei activităţi misterioase care avea loc undeva dincolo de crestele dealurilor calcaroase de pe latura de nord-est a câmpiei.

— Mi se pare cam ciudat... spuse ea după o vreme. Toate mormintele egiptene sunt inaccesibile. Şi, în orice caz, încă nu ştim unde este intrarea şi încotro duce.

— Aşa este. Şi totuşi, surparea aceea este, după părerea mea, artificială. Peretele vertical susţinea o grămadă de sfărâmături amestecate. La un moment dat, cineva a făcut peretele să cadă în faţă şi o surpare a pătruns în mormânt şi a acoperit sarcofagul. În intenţia celui care a provocat surparea, aceasta ar fi trebuit să distrugă totul, ceea ce nu s-a întâmplat. Dispozitivul

pregătit n-a funcţionat decât în parte.

— Este o ipoteză îndrăzneaţă, spuse Sarah.

— Nu chiar atât de îndrăzneaţă pe cât crezi. Cel mai probabil este că volumul enorm de pământ şi de piatră a stat nemişcat multă vreme şi, prin urmare, a avut loc un proces de tasare care a oprit alunecarea întregii cantităţi în interiorul încăperii subterane. Dar dacă această ipoteză este adevărată, aşa cum cred eu, înseamnă că, nu se ştie când, a mai venit cineva ca să viziteze mormântul, mult timp după ce acesta fusese închis.

— Dar de ce?

— Nu am nici cea mai vagă idee, dar sper să aflu, mai devreme sau mai târziu.

— Şi, acum, ce intenţionezi să faci: să degajezi sarcofagul sau să continui săpăturile în direcţia peretelui din lemn?

— Dacă asta ar depinde de mine, aş săpa în direcţia peretelui de scânduri. Acolo se află dezlegarea acestei enigme. Dar mă îndoiesc că domnul Maddox va fi de acord. La urma urmelor, dumnealui este titularul acestei concesiuni.

— Aşa este, spuse Sarah.

În jurul mesei se aşternu tăcerea şi comesenii păreau absorbiţi fiecare de gândurile lui. În clipa aceea, Maddox îşi făcu apariţia, dar nu se aşează din nou la masă. Se îndreptă spre parcare şi, puţin după aceea, se auzi jeepul său care se punea în mişcare.

Sarah privi înspre parcare şi părea să fie furioasă.

Blake se ridică:

— Cred că o să mă duc la treabă, spuse el. Trebuie să citesc ce-mi răspunde colegul meu la întrebările pe care i le-am pus şi poate că aceasta o să mă ţină treaz şi o să lucrez toată noaptea.

— Eu, însă, o să mă duc la culcare, spuse Sarah. A fost

o zi grea. Îl privi cu înţeles pe Blake. El înţelegea cel mai bine, la ce se referea.

Blake o însoţi pe Sarah până în faţa uşii containerului:

— După părerea ta, unde a plecat Maddox, singur şi la ora asta?

— Nu ştiu, răspunse Sarah, şi nu mă interesează câtuşi de puţin. M-am învăţat să-mi văd de treaba mea, în locul acesta şi în activitatea de aici; te sfătuiesc şi pe tine să faci la fel, în măsura în care poţi face asta. Noapte bună, Will.

Îi atinse buzele cu un sărut fugar şi intră, închizând uşa după ea.

Blake simţi că-i luau foc obrajii, ca şi cum ar fi fost un elev de liceu la prima întâlnire amoroasă, dar întunericul îl ajută să ascundă totul. Porni către containerul său şi observă, întorcându-se pe acelaşi drum, că sub cort nu mai era nimeni.

Porni computerul şi introduse mai întâi copia pe care o făcuse de pe hard-discul mobil al lui Sarah. Apăru harta topografică şi, pe margine, apărură şi coordonatele. Sarah îl minţise!

Chiar în clipa aceea, i se păru că aude un zgomot abia perceptibil, parcă era scârţâitul slab al unei uşi. Se apropie de fereastră şi privi afară, tocmai la timp ca s-o vadă pe Sarah ieşind din locuinţa sa, închizând uşa în urma ei şi dispărând imediat după colţul containerului său.

Ieşi şi el, îndreptându-se către parcare mergând mereu în umbra şirului de containere. Când ajunse la parcare, Sarah dispăruse şi văzu că lipsea o maşină de teren. Mai trecură câteva minute şi, trăgând cu urechea, reuşi să desluşească în depărtare zumzetul maşinii. Sullivan, Gordon şi ceilalţi, care aveau locuinţele în vecinătatea grupului electrogen, nu auziseră nimic.

Zgomotul motorului se risipi de tot, purtat departe de

vântul care sufla dinspre nord şi, timp de câteva secunde, Blake mai putu zări sclipirea farurilor pe înălţimea unei creste. Probabil că Sarah îl urmărea pe Maddox către destinaţia necunoscută a acestuia, singură, în plin deşert.

Deşi se simţea înşelat, era cuprins de îngrijorare pentru soarta ei, gândindu-se la pericolele care-o pândeau, dar, în situaţia aceea, nu putea face nimic.

Se întoarse în camera sa şi se aşeză în faţa calculatorului: transcrise coordonatele de pe harta topografică şi le printă pe o foaie de hârtie, dar nu reuşi să ajungă la o localizare precisă, pentru că nu avea la îndemână o hartă generală a Orientului Apropiat. Trebuia să trimită datele acelea şi să obţină un răspuns din afară. Măcar să i le fi trimis Husseini. Dar cum să treacă de controlul lui Pollak?

Sigur că nu-i putea cere din nou lui Sarah să repete aceeaşi ispravă în timp ce Pollak era la latrină şi nu putea să facă el însuşi asta, dat fiind că trebuia să fie prezent acolo unde se săpa.

Îi veni o idee: va folosi sistemul hieroglifelor!

Probabil că nimeni din tabără nu ştia să descifreze hieroglife, iar un text în egipteana antică nu i-ar fi trezit bănuieli lui Pollak; în felul acesta, ar fi putut trimite informaţii mai detaliate. Citi răspunsul lui Husseini, pe care Pollak i-l dăduse copiat pe o dischetă. Spunea aşa:

Salut, Blake,

ceea ce îmi spui este extraordinar şi aş da orice ca să fiu împreună cu tine şi să citim împreună textul acela.

Iată răspunsul la întrebările tale:

Transcriu în continuare, exact aşa cum apar ele, cele trei rânduri aflate în posesia noastră din papirusul Breasted.

Şi urma textul în hieroglife.

Textul este aproape sigur o transcriere fidelă a originalului, cu toate caracteristicile sale paleografice. Breasted era scrupulos până la pedanterie. O transcriere de-a sa ar putea fi considerată aproape o fotocopie după original, dacă-mi ierţi anacronismul.

Comunică-mi îndată ce poţi care este situaţia. Sunt tare nerăbdător.

Husseini

Blake încărcă în computer un program de scriere cu hieroglife şi, cu ajutorul gramaticii pe care o adusese cu el, încercă să alcătuiască un mesaj pentru Husseini în care îi cerea să-i comunice cărui loc şi cărei regiuni îi corespundeau coordonatele pe care i le trimitea. Se strădui destul de mult să găsească în egipteana veche expresiile prin care să poată exprima termenii geografici moderni şi, când reciti textul, nu fu chiar atât de sigur că Husseini avea să înţeleagă ceea ce voia să-i spună, dar nu avea de ales. În intenţia sa, mesajul spunea următoarele:

„Locul în care am citit acele cuvinte este locul în care a fost îngropat un personaj de rang înalt de pe pământul Egiptului. Eu am pătruns în acest mormânt şi am văzut că era intact. Nu ştiu unde mă aflu, dar cifrele care corespund acestui loc sunt: treizeci şi opt cu optsprezece şi cu cincizeci la căderea nopţii; treizeci şi opt cu patruzeci şi trei la răsăritul soarelui”.

Sperând ca el să poată înţelege: – Latitudine nord 38° 18’50”, longitudine est 38°43”.

După ce termină, îl sună la telefon pe Pollak:

— Mă scuzaţi, domnule Pollak, sunt Blake, aş avea nevoie să trimit un mesaj.

— Despre ce este vorba, domnule profesor?

— Este un text în hieroglife şi am nevoie de sfatul unui coleg, acelaşi cu care am avut ultima corespondenţă.

— Îmi pare rău, domnule profesor, în absenţa domnului Maddox nu vă pot satisface cererea.

Blake insistă mai hotărât:

— Ascultaţi-mă, domnule Pollak, colegul meu este singura persoană în care am încredere şi mâine va pleca şi va lipsi de acasă timp de câteva săptămâni. Asta înseamnă că nu voi avea posibilitatea să aflu din textele pe care le-am transcris din mormânt toate informaţiile de care am nevoie şi îmi sunt, în unele cazuri, chiar indispensabile. Dacă dumneavoastră vreţi să vă asumaţi o asemenea răspundere, n-aveţi decât, dar nu cred că domnul Maddox va fi prea mulţumit.

Pollak tăcu câteva clipe şi Blake îi putea auzi respiraţia la celălalt capăt al firului ca şi bâzâitul generatorului de curent, mult mai clar, care se suprapunea peste cel pe care-l auzea el pe fereastră.

— Bine, spuse Pollak în cele din urmă, dacă dumneavoastră îmi garantaţi că este vorba doar despre aşa ceva.

— Nici nu poate fi vorba despre altceva, domnule Pollak, insistă Blake. Dacă aveţi computerul deschis, vă trimit textul acum, prin modem, astfel încât să-l puteţi expedia imediat. S-ar putea să primesc răspunsul în scurt timp... dacă aţi mai lăsa generatorul să meargă încă puţin timp.

— Într-adevăr, spuse Pollak, chiar voiam să profit de absenţa domnului Maddox ca să mai rezolv nişte afaceri şi să las frigiderele să meargă mai mult. Vă rog să-mi trimiteţi mesajul.

Blake puse receptorul în furcă respirând uşurat şi trimise imediat către computerul lui Pollak textul pe care-l

pregătise, sperând să-l mai găsească acasă pe Husseini. Calculă că, la Chicago, trebuia să fie între douăsprezece şi unu la amiază.

După ce expedie mesajul, aduse din nou pe ecran răspunsul primit mai devreme de la Husseini, printă cele trei rânduri ale papirusului Breasted, comparând fiecare semn şi fiecare detaliu paleografic cu textele din mormântul pe care-l explora acum: asemănarea era uluitoare. Se putea spune că acelaşi scrib întocmise amândouă textele. Era oare posibil?

După ce-şi termină analiza, îşi dădu seama că trecuseră aproape două ore şi generatorul încă mai funcţiona. Era zece fără un sfert. Evident, Maddox nu se întorsese şi, probabil, nici Sarah.

Deschise uşa şi se aşeză afară, sub cerul liber. Aerul era răcoros şi luna în descreştere rătăcea între un strat subţire de nori şi profilul unduitor al munţilor.

Se gândi la Sarah care umbla singură, noaptea, prin deşert, la Sarah care-l minţise şi care poate că se folosea de frumuseţea ei pentru a-l ţine în şah. Nimeni din tabără aceea nu era ceea ce părea să fie şi el îşi dădea seama că nu-şi putea permite să aibă vreun alt sentiment în afară de cel de neîncredere. Singurul contact, dificil şi greu de păstrat, era Husseini, colegul care-l culesese de pe stradă şi din frigul Crăciunului său de unul singur, un contact care s-ar fi putut întrerupe în orice clipă.

Îşi mai aprinse o ţigară şi încercă să se relaxeze, dar cu fiecare clipă care se scurgea, îşi dădea tot mai mult seama că se afla într-o situaţie grea şi periculoasă, o situaţie asupra căreia nu avea nicio posibilitate de control. Oamenii aceia care umblau noaptea prin deşert, zgomotele acelea din depărtare, luminile acelea ciudate din zare: ce legătură aveau toate astea cu o presupusă activitate de prospecţiuni miniere?

Se gândea că l-ar fi putut chiar ucide în locul acela, după ce obţinuseră ceea ce voiau sau să-l şantajeze, obligându-l să păstreze tăcerea pentru totdeauna.

Soneria telefonului îi întrerupse şirul gândurilor şi-l făcu să sară în picioare. Intră şi ridică receptorul:

— Alo.

— Sunt Pollak. Este un răspuns pentru dumneavoastră, domnule profesor. Dacă aveţi calculatorul deschis, puneţi-l pe modem. Vi-l transmit direct.

— Daţi-i drumul, domnule Pollak. Sunt pregătit. Mulţumesc.

Husseini îi răspundea în acelaşi fel, printr-un text scris cu hieroglife şi părea să fi înţeles perfect ceea ce i se ceruse. Mesajul său putea fi citit şi interpretat cu aproximaţie, conţinând şi câteva pasaje neclare sau ambigue, dar exista o frază care nu lăsa loc nici unui dubiu:

„Locul în care te afli se găseşte în deşertul numit Negev, în apropierea depresiunii care se numeşte Mitzpe Ramon, pe pământul Israelului”.

Şi, în continuare, adăuga:

„Cum este posibil aşa ceva?”

Gad Avner se despărţi de arheologul Ygael Allon pe la ora unu dimineaţa:

— A fost o vizită emoţionantă, domnule profesor, îi spuse atunci când ieşiră din tunelul de sub bolta Fortăreţei Antonia. Cât timp credeţi că va dura până când veţi ajunge la capătul tunelului?

Allon ridică din umeri:

— Greu de spus. Nu este o construcţie ca o casă sau un

sanctuar sau o clădire termală despre care cunoaştem, măcar cu aproximaţie, ce dimensiuni au: un tunel poate fi lung de zece metri sau, ce să zicem, chiar de trei kilometri. Lucrul extraordinar este că pare să se îndrepte către Templu.

— Aşa este, spuse Avner. Până una alta, o să dau imediat dispoziţii să se împrejmuiască toată aria aceasta de acces în zona săpăturilor şi voi face în aşa fel încât să aveţi la dispoziţie tot ce vă trebuie pentru a termina cât mai curând cercetările. Dat fiind locul în care ne aflăm, consider că sunteţi de acord cu mine că trebuie să păstrăm cel mai mare secret în privinţa acestei operaţiuni. Tensiunea este atât de mare încât apariţia unei simple ştiri ar putea duce la declanşarea unor incidente foarte grave.

— Da, fu de acord Allon, cred că aveţi dreptate. Noapte bună, domnule Cohen.

— Noapte bună, domnule profesor.

Se îndepărtă, urmat de tovarăşul său.

— Ferrario, îi spuse îndată ce făcură câţiva paşi, dă imediat dispoziţii să se blocheze circulaţia şi infiltrează câţiva dintre agenţii noştri printre muncitorii sau tehnicienii de la săpături. Vreau să fiu informat în permanenţă de ceea ce se petrece acolo jos.

— Dar, domnule, obiectă ofiţerul, blocarea circulaţiei va atrage atenţia şi...

— Ştiu, dar se pare că nu avem de ales. Ai vreo idee mai bună?

Ferrario clătină din cap.

— Poftim, vezi? Fă cum ţi-am spus. Te aştept în după-amiaza asta la barul de la King David să bem o cafea, pe la cinci.

— O să fiu acolo, răspunse Ferrario. Apoi făcu stânga împrejur şi dispăru în umbra Fortăreţei Antonia.

Avner ajunse acasă la el, în oraşul vechi şi urcă până la

etajul opt cu liftul. Parcurgea întotdeauna drumul acesta fără niciun fel de protecţie, dând ordine ferme ca niciunul dintre agenţii săi să nu îndrăznească să încalce teritoriul său privat. Calculase întotdeauna riscurile şi era mai liniştit aşa. Învârti cheia în broască şi intră.

Traversă tot apartamentul fără să aprindă nicio lumină şi ieşi pe terasă ca să privească oraşul de sus. Făcea aceasta în fiecare noapte, înainte de a se culca: îşi lăsa privirea să rătăcească pe deasupra cupolelor şi a turnurilor, asupra zidurilor împrejmuitoare ale oraşului, asupra moscheii lui Omar înălţându-se peste stânca pe care se aflase cândva sanctuarul lui Yahve. I se părea astfel că avea situaţia sub control, chiar şi atunci când se cufunda în somn.

Îşi aprinse o ţigară şi lăsă ca vântul rece dinspre munţii Carmei să-i înăsprească faţa şi să-i îngheţe fruntea.

La ora aceea, se gândea întotdeauna la morţii săi, la fiul său Aser, căzut în urmă cu douăzeci de ani într-o ambuscadă în sudul Libanului, şi la soţia sa, Ruth, care se dusese şi ea după puţin timp, incapabilă să-i supravieţuiască fiului ei. Se gândea la singurătatea sa, resimţită din plin în casa aceea, în conducerea organizaţiei sale, în însăşi existenţa sa.

Scruta orizontul înspre răsărit, cu ochii aţintiţi asupra deşertului Iuda şi înălţimilor Moab, simţind că duşmanul său se mişca precum o fantomă pe undeva, dincolo de dealurile acelea golaşe, de pământurile acelea sterpe.

Abu Ahmid, inabordabilul.

El era răspunzător direct de moartea fiului său şi de masacrarea camarazilor săi de arme şi, de atunci, jurase să-l vâneze fără nicio milă. Dar, de atunci, îl mai văzuse doar în treacăt, o singură dată, când pentru numai câteva clipe de întârziere îl scăpase din mână cu prilejul unei incursiuni a paraşutiştilor într-o tabără de refugiaţi din

Libanul de sud, dar era sigur că l-ar putea recunoaşte dacă l-ar mai întâlni din nou.

În bătaia vântului, ţigara i se termină mai repede ca de obicei. Gad Avner se întoarse în casă şi aprinse veioza de pe birou, pentru că văzuse clipind prin întuneric ledul de la telefonul secret.

— Alo, spuse.

— Sunt portarul de noapte, răspunse o voce de la celălalt capăt al firului.

— Te ascult.

— Lucrez mereu, dar este un mediu dificil şi apar mereu persoane neprevăzute... să spunem, nişte intruşi.

Avner tăcu câteva clipe, ca şi cum ar fi fost luat pe nepregătite, apoi spuse:

— Încurcă-lume de meserie. Cine sunt?

— Americani. Un comando. Se zvoneşte ceva despre o operaţiune care se desfăşoară chiar acum.

— Poţi să afli mai mult?

— O dată: 13 ianuarie. Şi situaţia pare să se complice destul de rapid.

— Mai este şi altceva din domeniul care mă interesează pe mine?

— Altceva care... dar trebuie să întrerup, domnule. Vine cineva.

— Bagă de seamă. Dacă ţi se întâmplă ceva, nu există nimeni care să te poată înlocui. Îţi mulţumesc, portar al nopţii.

Mica luminiţă verde se stinse şi Gad Avner deschise calculatorul, cuplându-se la banca de date a centralei care îi făcea un raport despre tot ce se petrecea în tot Orientul Apropiat în perioada aceea: întâlniri, reveniri, evenimente religioase, contacte politice şi diplomatice.

Un eveniment îi atrase atenţia în mod special: o paradă militară pentru comemorarea celor căzuţi în războiul din

Golf. Parada urma să aibă loc în prezenţa preşedintelui al Bakri, prin faţa palatului, restaurat, al lui Nabucodonosor, în Babilonia, la ora 17,30, pe 13 ianuarie.

Închise computerul, stinse luminile şi intră în dormitor. Pe noptieră, ceasul deşteptător cu radio indica ora două a zilei de 4 ianuarie. Mai erau nouă zile, cincisprezece ore şi treizeci de minute.

6

La două zile după aceea, Gad Avner se întorcea acasă pe la miezul nopţii şi deschise televizorul ca să se mai relaxeze puţin înainte de a se vârî în pat, dar, trecând de pe un canal pe altul, se opri la jurnalul de pe CNN şi-şi putu da seama câte de speriată era opinia publică internaţională de întorsătura pe care o luau evenimentele din Israel şi din Orientul Apropiat.

Îşi doreau cu toţii, în această situaţie politică iremediabil bolnavă, soluţii politice care nu mai apăreau, dar el, între timp, el, Gad Avner, şeful Mossadului, trebuia să ia măsuri: să prevadă şi să ia măsuri în consecinţă, indiferent de ce gândeau sau plănuiau politicienii. Timpul presa şi el încă nu ştia ce putea fi, în realitate, această Operaţiune Nabucodonosor.

Îşi îndreptă privirea spre fereastra brăzdată de şiroaiele de ploaie şi văzu, reflectată de geam, lumina verde intermitentă a telefonului secret. Închise televizorul şi ridică receptorul:

— Avner.

— Sunt portarul nopţii, domnule.

— Salut, portarul nopţii. Ai noutăţi?

— Destul de multe. Am descoperit cine sunt americanii. Este vorba despre un comando care va trebui să sprijine un atentat. La Babilonia. Îl vor ucide pe preşedintele al Bakri în timp ce va avea loc o paradă militară.

— Cine îl va ucide?

— Un grup de gărzi republicane, condus de un anume Abdel Bechir. Am auzit vorbindu-se că adevăratul său nume ar fi Casey şi ar fi copilul unui tată american şi al unei mame arabe, cunoscând perfect ambele limbi. Va fi

cam cum a fost asasinat preşedintele Sadat la Cairo. Doar că, de data aceasta, cel care comandă totul este altul.

— Cine?

— Nu ştiu, că generalul Taksun va fi succesorul la putere.

— Nici nu era greu de prevăzut asta.. Comentă nedumerit Gad Avner. Cel mai probabil este ca Taksun să nu mai fie în viaţă la 13 ianuarie. Dacă aş fi în locul lui al Bakri, l-aş fi împuşcat de mai mult timp. Prea viteaz, prea popular, prea deschis la tot felul de idei, prea mult băgat în seamă prin cancelariile din Orientul Apropiat. Şi chiar de aici, de la noi. De altfel, dacă al Bakri ar scăpa din acest atentat, Taksun ar fi, cu siguranţă, acuzat şi împuşcat, pe drept sau pe nedrept, nu mai are nicio importanţă. Al Bakri nu aşteaptă decât un pretext. Altceva ce mai e?

— Comandoul american face parte din Delta Force şi se află sub acoperire la Mitzpe Ramon. Se antrenează pentru incursiune aeriană. Se pregătesc să intervină în sprijinul lui Taksun dacă va fi nevoie.

Avner făcu o scurtă pauză: i se părea imposibil ca forţele aeriene să fi permis, fără să ştie adevărul, instalarea unei baze de antrenament pentru un comando american, pe poligonul său din Mitzpe. Dar, mai ales, i se părea imposibil ca americanii să-i fi ascuns adevărul despre toată această afacere. Cineva trebuia, desigur, să plătească pentru asta. Spuse:

— Mai este şi altceva?

— Da, domnule, răspunse interlocutorul său după o oarecare ezitare. Este ceva despre care nu v-am spus nimic până acum, pentru că nu este un lucru prea clar, ca să nu spun chiar inexplicabil, chiar dacă, la început, m-am gândit că ar putea prezenta un interes direct pentru misiunea mea. Dar, acum, chiar că nu mai ştiu ce să cred.

— Despre ce este vorba?

— Despre nişte săpături, domnule... săpături arheologice în apropierea unei localităţi numite... Ras Udash.

Maşina se opri în faţa ambasadei americane şi plantonul se apropie, privind în interior:

— Domnule, spuse el, ambasada este închisă, trebuie să reveniţi mâine.

— Nici nu mă gândesc, răspunse bărbatul care se afla pe bancheta din spate. Anunţă-mă la ambasador.

Plantonul clătină din cap:

— Glumiţi, domnule. Este ora două noaptea.

— Nu glumesc deloc, răspunse bărbatul. Spune-i că Gad Avner vrea să-l vadă, imediat. O să mă primească.

Plantonul clătină din cap neîncrezător dar spuse:

— Aşteptaţi o clipă.

Formă apoi un număr la centrala telefonică a ambasadei, schimbă câteva cuvinte cu o persoană de la capătul celălalt al firului, apoi aşteptă un răspuns. Se întoarse la maşină cu o expresie uimită în priviri:

— Ambasadorul vă primeşte, domnule Avner.

Plantonul îl însoţi în interiorul clădirii şi-l invită să ia loc într-un salonaş. Ambasadorul intră imediat după aceea şi se vedea limpede că vizita aceea neaşteptată îl scosese din aşternuturi. Nu se îmbrăcase cu altceva, ci doar îşi trăsese un halat peste pijama.

— Ce s-a întâmplat, domnule Avner? îl întrebă cu o expresie destul de alarmată.

— Domnule Holoway, începu imediat Avner fără nicio introducere, preşedintele al Bakri va fi asasinat la orele 17,30, pe 13 ianuarie, probabil cu sprijinul dumneavoastră, dacă nu chiar cu răspunderea dumneavoastră directă; aţi instalat un comando din Delta Force sub acoperire la Mitzpe Ramon, fără a-mi cere părerea sau aprobarea. Este

o comportare foarte gravă şi extrem de periculoasă în situaţia în care ne aflăm şi cer o explicaţie imediată.

Ambasadorul Holoway primi în plin această lovitură:

— Îmi pare foarte rău, domnule Avner, dar nu am primit niciun fel de instrucţiuni care să-mi permită să vă dau un răspuns. Pot să vă spun că nu avem responsabilităţi directe în plănuirea unui eventual atentat asupra preşedintelui al Bakri, dar că privim cu bunăvoinţă posibilitatea ca puterea de la Bagdad să treacă în mâinile generalului Mohammed Taksun.

— Bine, domnule Holoway, acum boacăna a fost făcută şi-mi doresc să vă daţi seama că nimic nu se poate întâmpla în ţara asta, nimic, vă rog să înţelegeţi, absolut nimic, fără ca eu să nu fiu înştiinţat. Vă rog să raportaţi aceste lucruri preşedintelui dumneavoastră, să raportaţi şi celor de la CIA şi să raportaţi de asemenea că nu există acorduri la nivel atât de înalt încât să nu ţină seama de părerea lui Gad Avner.

Holoway îşi plecă fruntea şi nici nu îndrăzni să sufle când îl văzu pe oaspetele său aprinzându-şi o ţigară, deşi pe pereţi se afla la vedere un afiş:

Vă suntem recunoscători dacă nu fumaţi

— Mai aveţi să-mi spuneţi şi altceva, domnule Avner? spuse după aceea, încercând să-şi ascundă stânjeneala provocată de acea vizită atât de arogantă.

— Aş vrea să vă întreb ceva, domnule Holoway: dumneavoastră ştiţi ce este Operaţiunea Nabucodonosor?

Holoway îl privi uimit:

— N-am idee, domnule Avner. N-am nici mai mică idee despre aşa ceva.

Avner veni lângă el învăluindu-l în norul de fum albăstrui de la ţigara pe care o ţinea între degete şi-l privi

ţintă în ochi:

— Domnule Holoway, spuse, vreau să mai ştiţi că, dacă acum mă minţiţi, voi face tot ce-mi stă în putere ca să vă fac viaţa cât mai amară aici în Ierusalim: şi ştiţi că sunt în stare să fac asta.

— V-am spus adevărul, domnule Avner. Vă dau cuvântul meu.

— Vă cred. Acum, vă rog să comunicaţi superiorilor dumneavoastră de la Washington că vreau să fiu consultat înainte de a se lua orice decizie asupra mişcărilor comandoului pe care-l aveţi în craterul de la Mitzpe Ramon şi că trebuie să aibă în vedere posibilitatea de a-l retrage de acolo în cel mai scurt timp.

— Aşa voi face, domnule Avner, spuse ambasadorul.

Avner privi în jur în căutarea unei scrumiere dar, negăsind niciuna, stinse chiştocul într-o farfurioară de Sevres care împodobea centrul unei etajere, scandalizându-l şi mai mult pe ambasadorul american.

În clipa aceea, cineva bătu discret la uşa salonaşului. Cei doi se priviră surprinşi unul pe altul: cine putea, oare, să fie la ora aceea târzie din noapte?

— Intră, spuse ambasadorul.

Intră un funcţionar, salutându-i pe cei doi cu o înclinare a capului, apoi, întorcându-se către superiorul său, spuse:

— Este un comunicat pentru dumneavoastră, domnule ambasador. Puteţi să veniţi pentru o clipă?

Holoway se scuză faţă de oaspetele său şi ieşi în urma funcţionarului, înainte ca Avner să aibă timp pentru a-şi lua rămas bun. Reveni în încăpere, vizibil tulburat:

— Domnule Avner, spuse el, am primit în clipele acestea ştirea că generalul Taksun l-a arestat şi l-a împuşcat, după un proces sumar, pe Abdel Bechir şi cinci gărzi republicane, sub acuzaţia de conspiraţie şi înaltă trădare. Execuţia a avut loc, puţin după miezul nopţii, într-

o cazarmă din Bagdad.

— Era de prevăzut. Taksun a înţeles că, dacă atentatul ar fi eşuat, pentru el n-ar fi existat cale de scăpare. A preferat să nu rişte şi a făcut el prima mutare. V-aţi plasat greşit încrederea, domnule Holoway, şi aveţi acum pe conştiinţă cam mulţi morţi şi un trădător care vă cam încurcă. Halal rezultat, n-am ce zice. Noapte bună, domnule ambasador.

Ieşi din ambasadă şi fu condus de şofer până în oraşul vechi. Acolo îi dădu drumul şi continuă drumul pe jos. Trecând pe lângă Zidul plângerii, se opri să privească baza Fortăreţei Antonia: barierele erau la locul lor şi doi oameni în uniformă de camuflaj făceau de pază: Ygael Allon continua să facă săpături în adâncurile lui Moriah. După câte i se spusese, în numai câteva zile cercetătorii vor ajunge la nivelul Templului. Dăduse dispoziţii să fie anunţat în momentul acela: avea să intre împreună cu ceilalţi în galeria subterană pentru a ajunge sub stânca pe care se aflaseră timp de mai multe secole tronul lui Dumnezeu şi Chivotul Alianţei. Se întreba dacă toate acestea nu constituiau cumva un semn şi, de asemenea, ce s-ar fi întâmplat cu Israelul dacă i-ar mai fi fost dat încă o dată să trăiască în exil. Trecu pragul casei sale şi dispăru pe coridorul întunecat.

Omar al Husseini petrecuse mai multe zile într-un calm relativ şi câteodată ajunsese chiar să-şi facă iluzii că totul s-ar fi putut pierde în neant. În seara aceea se întorsese acasă pe la cinci după-amiază şi se aşezase la masa de lucru ca să-şi rezolve corespondenţa şi să-şi pregătească cursurile pentru a doua zi. Mai avea încă pe măsuţa din salonaş copiile de pe microfilmul care reproducea primele trei rânduri ale papirusului Breasted. Ce voia să spună Blake cu mesajul acela, cu rugămintea lui ciudată?

Stabilise pentru seara aceea o întâlnire cu asistentul său, acelaşi care-l însoţise în Egipt, la El Quma, în căutarea originalului. Era un băiat din Luxor care îşi luase licenţa la Cairo, obţinând după aceea o bursă de studii la Institutul Oriental. Se numea Selim şi era copilul unor ţărani foarte săraci care lucrau o bucată de pământ de pe malul Nilului.

Sosi la ora fixată, pe la şase şi jumătate, şi-l salută cu mult respect pe profesorul său. Husseini îi făcu o cafea, apoi îi spuse:

— Selim, ce aţi descoperit voi atunci în privinţa papirusului Breasted la El Quma? Erau cu adevărat unele descoperiri de făcut sau era doar un aranjament ca să-i luaţi nişte bani profesorului Blake? Suntem aici doar tu şi eu şi orice mi-ai spune, va rămâne între noi. Nu trebuie să mă minţi...

— N-am intenţia să vă mint, domnule profesor.

— Selim, profesorul Blake a făcut o descoperire extraordinară: un mormânt egiptean al unei mărimi din Noul Regat, intact. Dar în descoperirea lui este ceva care se leagă de papirusul Breasted, ceva extrem de important. El ţi-a făcu bine întotdeauna şi ţi-ar face şi acum, dacă s-ar afla aici. Şi-a pierdut locul de muncă de la Institut, soţia l-a părăsit, un lucru groaznic pentru un american şi acum singura sa posibilitate de a demonstra lumii că este un mare savant, colegilor săi că au greşit atunci când l-au dat afară, de a-i arăta soţiei sale că nu este un falit, un învins. Eu nu-l cunoşteam şi l-am întâlnit doar ocazional, până când l-am adunat de pe stradă în ajunul Crăciunului, vânăt de frig. Mi-a arătat multă afecţiune şi multă recunoştinţă pentru modesta ospitalitate pe care i-am oferit-o, un lucru rar printre oamenii aceştia care dau importanţă în primul rând carierei şi afacerilor.

Selim, ascultă-mă bine: situaţia profesorului Blake este fericită şi dificilă în acelaşi timp. Dacă am înţeles bine, el

se află în faţa unei descoperiri formidabile şi a enigmei unei situaţii destul de, dificile; în plus, cei care i-au cerut să lucreze ca savant pentru ei îl ţin de fapt prizonier. Noi suntem singura sa posibilitate de a primi o mână de ajutor. Vreau să ştiu acum de la tine dacă eşti dispus să-l ajuţi ştiind dinainte că el nu poate face nimic pentru tine, că nu-ţi poate susţine cariera şi că, dimpotrivă, ar putea să ţi-o pună în dificultate dacă s-ar afla că mai eşti încă legat de el.

— Puteţi conta pe mine, domnule profesor Husseini. Ce vreţi să ştiţi?

— Tot ce ştii despre papirusul Breasted... şi dacă mai există posibilitatea de a-l găsi.

Selim trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— O să vă spun tot ce ştiu. S-a întâmplat în urmă cam cu cinci luni, pe la jumătatea lunii septembrie. Domnul profesor Blake obţinuse o finanţare consistentă de la Institutul Oriental pentru cercetări în Egipt şi-mi ceruse să-l ajut în cercetările sale. Eu m-am născut la mică distanţă de El Quma şi-i cunosc pe toţi cei de acolo. Se poate spune că locuitorii acelui sat şi din împrejurimi sunt căutători clandestini de obiecte antice, din generaţie în generaţie. Savanţii şi cercetătorii trebuie să aibă relaţii bune cu jefuitorii de morminte din El Quma.

— Am acolo un prieten din copilărie, un băiat pe nume Ali Mahmudi; ne scăldam în Nil împreună, furam fructe de pe tarabele din piaţă şi amândoi am început să fim interesaţi de antichităţile egiptene când nici nu ne schimbaserăm toţi dinţii de lapte. Un strămoş de-al său îl însoţise pe Belzoni la Abu Simbel, bunicul său fusese angajat ca săpător la mormântul lui Tutankhamon, cu Camarvon şi Carter, iar tatăl său a săpat la Saqqara cu Leclant şi Donadoni. Drumurile noastre s-au despărţit atunci când tatăl meu, după ce a vândut o serie de ushabti

şi două brăţări dintr-un mormânt de prin dinastia a XXII-a, a reuşit să facă rost de bani pentru ca eu să pot studia la Universitatea din Cairo. Acolo am făcut în aşa fel încât să merit o bursă de studii care m-a adus la Institute, unde l-am cunoscut şi apreciat pe domnul profesor Blake al nostru. Ali, în schimb, a continuat să jefuiască morminte, dar nu din cauza asta s-a întrerupt prietenia noastră. Îndată ce am sosit la El Quma, am mers să-l întâlnesc şi el ne-a invitat pe amândoi la cină. N-a spus nimic interesant, s-a limitat la a povesti despre vremurile de demult, vorbind despre isprăvile strămoşilor săi în Valea Regilor. Apoi, când am plecat şi eu m-am retras în camera mea pentru a mă culca, a venit să bată la uşa mea şi m-a întrebat de ce mă întorsesem şi ce căutam. Era o căldură sufocantă şi eram sigur că n-o să pot dormi. Aşa că am urcat pe terasa casei în care fusesem găzduit şi i-am povestit despre munca mea şi despre ce căutam: un papirus pe care un american îl văzuse într-o casă din El Quma, cu circa optzeci de ani în urmă. Cunoşteam numele şi primele rânduri ale papirusului. Nimic altceva.

„De ce vrei papirusul acela?” m-a întrebat el. „Pe piaţă se găsesc multe lucruri mai interesante.”

— „Pentru că îl interesează pe profesorul meu şi, dacă eu îl ajut pe el, mă va ajuta şi el pe mine, îmi va prelungi bursa de studii şi poate că-mi va face rost şi de un post la Universitate.”

Ali n-a spus nimic; privea apa Nilului care strălucea sub razele lunii. Amândoi păream băieţii de altădată, când stăteam în nopţile de vară visând la ce aveam să facem când vom fi mari, când visam să cumpărăm o barcă şi să coborâm pe Nil până în Deltă, călătorind apoi pe toate mările lumii. La un moment dat mi-a spus:

— „Vrei să te faci american?”

I-am răspuns:

— „Nu, nu vreau să mă fac american, vreau să-mi fac studiile într-o universitate americană bună şi, după aceea, să mă întorc în Egipt şi, într-o zi, să devin director general al Antichităţilor. Ca Mariette, ca Brugsch şi Maspero...”

— „Ar fi foarte frumos”, mi-a spus Ali. „Atunci chiar că am face nişte afaceri bune împreună.”

Husseini ar fi vrut să mai scurteze discuţia şi să ajungă mai repede la o concluzie, dar îşi dădea seama că pentru Selim era important să dea toate acele informaţii de atmosferă. Era o modalitate de a intra într-o legătură mai profundă cu interlocutorul şi de a da o mai mare credibilitate povestirii sale.

— Spune mai departe, îi spuse.

Selim începu din nou să vorbească:

— „La un moment dat, s-a ridicat, vrând să plece, şi eu l-am condus pe scări până la portiţa din zidul care împrejmuia clădirea. Ajunşi acolo, s-a întors către mine şi mi-a spus:

— „Tu cauţi papirusul Breasted”. Şi a plecat.

— Şi tu, ce ai făcut? întrebă Husseini.

— Îl cunoşteam bine pe Ali, ştiam ce însemna acel mod al său de a comunica fără a vorbi. N-am făcut nimic şi l-am aşteptat să se întoarcă. A dat un semn de viaţă după câteva zile, l-am găsit în faţa uşii, pe când mă întorceam acasă, pe la miezul nopţii. Eram îngrijorat pentru că domnul profesor Blake începea să se teamă că nu vom duce la bun sfârşit cercetările şi ştia că la Chicago cineva îi pusese deja gând rău. Ali avea în mână o foaie de hârtie pe care erau desenate câteva rânduri de hieroglife: era începutul papirusului Breasted. M-a apucat ameţeala, domnule profesor...

— Mai departe, spuse din nou Husseini, privindu-l drept în ochi.

— I-am spus că rândurile acelea le aveam şi eu şi atunci

el a scos o fotografie polaroid... Era chiar acela, domnule Husseini... papirusul Breasted!

— Ce anume te-a făcut să crezi asta?

— Fotografia reprezenta papirusul împreună cu alte câteva obiecte funerare şi, teoretic, putea fi vorba de orice altceva, dar, după aceea, mi-a arătat o fotografie foarte veche, îngălbenită de vreme, în care se vedea acelaşi papirus, alături de aceleaşi obiecte, puse pe o masă în casa unui felah. Acum, domnule Husseini, chiar dacă în fotografia aceea nu apărea James Henry Breasted, era normal să consider că era vorba despre acel papirus. Cu atât mai mult cu cât corespundea ca aspect general, cu o ruptură sus în dreapta şi o fâşie lipsă pe latura stângă, pe trei sferturi din margine. În orice caz, aş putea să jur că era vorba despre aceleaşi obiecte care fuseseră fotografiate cu un aparat polaroid la optzeci de ani distanţă de prima fotografie, cea îngălbenită de trecerea timpului.

— Ce-ai făcut atunci?

— Cel mai logic lucru era să-l rog să-mi arate imediat papirusul, în numele vechii noastre prietenii... Nici nu vă închipuiţi cât puteam fi de agitat. Abia aşteptam să-i spun toate astea domnului profesor Blake: cine poate şti ce faţă ar fi făcut când i-aş fi spus totul!

— Şi, cu toate acestea?

— Cu toate acestea, l-am întrebat cum se făcea că toate obiectele acelea ieşeau la suprafaţă după nouăzeci de ani.

— Aşa este. O întrebare firească.

— Bun, am auzit o poveste incredibilă... dacă aveţi răbdare s-o ascultaţi, domnule Husseini.

Husseini îl îndemnă cu un semn din cap să continue şi-i mai turnă cafea. Selim reîncepu să povestească:

— Bunicul lui Ali luase parte la explorarea grotei de la

Deir el Bahri, ca şef al echipei de muncitori auxiliari angajaţi de Emil Brugsch care era atunci director al Serviciului de Antichităţi. Brugsch îl suspectase întotdeauna de activităţi nelegale pentru că era prieten cu felahi din El Quma care găsiseră grota cu mumiile regale şi care vânduseră un număr de obiecte preţioase înainte de a fi fost descoperite de cercetători, fiind descoperiţi şi forţaţi să spună care era sursa negoţului lor. Nu era departe de adevăr. Şeful său de echipă era un tânăr chipeş şi plin de energie, dar cu buzunarele goale şi, îndrăgostindu-se până peste cap de o fată din Luxor, o cameristă de la Hotel du Nil, voia să facă avere ca să poată oferi un dar de seamă familiei fetei cu care dorea să se însoare. A încercat, astfel, câteva obiecte pe care le furase din grota mumiilor regale. În alte condiţii, ar fi aşteptat luni sau chiar ani înainte de a scoate acele obiecte pe piaţă, dar dragostea este dragoste şi inima nu ascultă de nicio poruncă. Tânărul era atât de nerăbdător să se prezinte cu daruri adecvate la familia fetei, încât îşi pierduse orice urmă de prudenţă şi, contrar sfaturilor unor prieteni, dăduse sfoară în ţară printre cei care frecventau „Winter Palace Hotel” că avea de vânzare câteva obiecte importante şi preţioase, datând dintr-o epocă străveche. James Henry Breasted se afla printre aceşti domni şi, auzind că printre obiectele scoase la vânzare se afla şi un papirus, a cerut imediat să-l vadă. A fost stabilită o întâlnire, dar, între timp, informaţia ajunsese şi la urechile celui care conducea serviciul Antichităţi, Emil Brugsch, care avea întotdeauna informatorii săi în hotelurile din Luxor şi, mai ales, la „Winter Place Hotel”. Între el şi Breasted nu erau relaţii prea bune şi Brugsch bănuia că multe odoare importante care începuseră să constituie colecţiile de la Institutul Oriental din Chicago erau de provenienţă dubioasă. Într-o noapte de pe la sfârşitul

primăverii, Breasted l-a întâlnit pe bunicul prietenului meu, Ali, într-un loc de pe malul Nilului şi de acolo, a fost condus călare în casa în care se aflau obiectele. Breasted s-a arătat deosebit de interesat de îndată ce a văzut papirusul, dar interlocutorul său dorea să vândă tot lotul de obiecte, dându-şi seama că risca să fie descoperit dacă încheia o serie de tranzacţii separate şi cu mai mulţi cumpărători. Breasted a încercat să insiste, dar celălalt îi cerea numai pentru papirus ceva mai puţin decât îi ceruse pentru tot lotul de obiecte puse în vânzare, astfel că Breasted nu ar fi fost capabil să facă această achiziţie cu fondurile pe care le avea la dispoziţie la Cairo. Nu voia nici în ruptul capului să renunţe, dar, în situaţia aceea, trebuia să ceară alte fonduri de la Chicago, printr-o telegramă. A cerut permisiunea să fotografieze obiectele, dar, pentru un lucru ca acesta nu putea fi aranjat prea uşor, i s-a permis doar să copieze papirusul. Breasted abia începuse să transcrie textul când a sosit un felah asudat tot, prevenindu-l că oamenii lui Brugsch se aflau pe urmele lui. Desigur, Breasted nu trebuia să se lase surprins într-o asemenea situaţie, aşa că s-a îndepărtat în mare secret, furios, după ce lăsase toţi banii pe care-i avea asupra lui sub titlul de acont. Bunicul lui Ali a ascuns totul şi, după o vreme, a făcut o fotografie cu obiectele pe care le pusese în vânzare, inclusiv cu papirusul, dar, timp de mai multe zile şi săptămâni, şi-a dat seama că era supravegheat cu stricteţe de oamenii Serviciului de Antichităţi, motiv pentru care n-a mai reuşit să-l întâlnească pe Breasted.

Sărmanul băiat a trebuit să renunţe la visul său de dragoste cu camerista de la Winter Palace şi, după doi ani, s-a însurat cu o fată din El Quma, dintr-o familie atât de săracă, încât tatăl fetei a acceptat să primească doar câţiva saci cu mei şi o dublă de orez ca dar de nuntă. Trecuseră doar câteva luni de la căsătorie, când, într-o zi,

în timp ce lucra pe o stâncă din apropiere de Deir el Bahri, a alunecat şi a căzut. L-au dus acasă aproape mort, dar înainte de a-şi da sufletul a reuşit să-i spună soţiei sale, însărcinată cu primul lor copil, unde ascunsese obiectele acelea. Secretul a transmis astfel din generaţie în generaţie...

Husseini îl întrerupse:

— Mi se pare ciudat ca o asemenea comoară să rămână ascunsă timp de mai multe generaţii. Îmi închipui că nici tatăl prietenului tău Ali nu se scălda în aur.

— Într-adevăr, domnule profesor, şi, dacă ar fi putut, ar fi vândut-o îndată ce ar fi fost posibil. Fapt este că nu puteau şi însuşi Breasted a fost primul care a rămas dezamăgit... Să vedeţi, la puţină vreme după moartea omului nostru, direcţia Antichităţilor a pus să se construiască o baracă pentru paznicii care trebuiau să supravegheze zona aceea destul de întinsă care prezenta un deosebit interes arheologic şi istoric.

— Am înţeles, spuse Husseini. Baraca a fost construită chiar deasupra locului în care bunicul lui Ali îşi îngropase comoara.

— Exact. Şi nu numai atât. În decursul anilor, baraca a fost transformată într-o adevărată cazarmă din cărămizi, prin urmare o construcţie stabilă şi definitivă. Doar de puţin timp fusese demolată pentru ca pe acolo să treacă o şosea nouă, iar prietenul meu Ali, într-o noapte cu lună nouă, urmând indicaţiile pe care bunicul şi tatăl lui le transmiseseră, intrase în posesia micului tezaur de la Deir el Bahri.

— Dar tu... cum de te-ai gândit să îl abordezi tocmai pe prietenul tău Ali?

— Pentru că existase întotdeauna la El Quma zvonul despre acea comoară ascunsă împreună cu un papirus de o valoare inestimabilă pe care-l vânaseră atât Breasted,

cât şi Emil Brigsch. Îi spusesem aceasta domnului profesor Blake atunci când văzusem că se interesa de acele trei rânduri ale papirusului Breasted şi tocmai pentru aceasta se hotărâse să-şi mute cercetările la El Quma, în Egipt.

— Nu s-ar putea spune, admise Husseini, că n-ai făcut o treabă foarte bună. Ce s-a mai întâmplat după aceea?

— Ei bine, mai mult sau mai puţin ceea ce ştiţi deja şi dumneavoastră, domnule profesor. Eu am început să negociez cumpărarea acelui lot de obiecte pentru că Ali, le fel ca şi bunicul său, voia să vândă totul dintr-o dată, dar cerea destul de mult...

— Cât cerea? întrebă Husseini.

— Jumătate de milion de dolari, într-un cont la o bancă din Elveţia.

Husseini lăsă să-i scape un şuierat de mirare.

— După tratative îndelungate, am reuşit să reduc suma la trei sute de mii de dolari, dar tot era o sumă enormă. Domnul profesor Blake a trebuit să pună în joc toată credibilitatea sa pentru a obţine imediat o sută de mii de dolari numerar pentru a plăti un acont. Îndată ce au sosit banii, am pus la cale întâlnirea, dar, când domnul profesor Blake a apărut, poliţia egipteană a făcut o descindere. Au venit prin surprindere, ca şi cum ar fi ştiut dinainte...

— Şi papirusul?

— Să spun drept, nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. Ali a reuşit să se facă nevăzut şi probabil că l-a luat cu el. Sau nu-l luase pentru nimic în lume: este un băiat foarte bănuitor şi nu are încredere în nimeni. Luase, în orice caz, celelalte obiecte: două brăţări, un pandantiv... foarte frumoase, adevărate capodopere. Se aflau pe masă atunci când a năvălit poliţia.

— Nu mi-ai spus un lucru, spuse Husseini. Selim îşi ridică privirile şi-l fixă cu o expresie dezamăgită, ca şi cum s-ar fi simţit vinovat sau ar fi avut o comportare incorectă.

Domnul profesor Blake mi-a spus că mai ales un lucru îl convinsese de autenticitatea papirusului: faptul că alţi misterioşi şi puternici cumpărători se interesau de el. Nu ştii nimic despre asta?

— Nu, domnule... Nimic.

Husseini merse la fereastră: afară ningea şi fulgii albi se legănau prin aer ca nişte confetti în timpul unui carnaval, dar strada era pustie şi, în depărtare, înăbuşit de valurile de ninsoare, se auzea un sunet, ca al unui corn de vânătoare, poate sirena vreunui vaporaş care străpungea ceaţa de pe lac în căutarea unui port invizibil.

— Tu ce-ai făcut după aceea? întrebă dintr-o dată Husseini.

— Eu nu eram acolo când a venit poliţia pentru că aşteptam afară, în maşină. Dar am fost îngrijorat după ce am văzut că-l luaseră de acolo, cu sirenele urlând, pe sărmanul domn Blake...

— Ce crezi, unde ar putea fi papirusul în clipa asta?

— N-aş putea spune. S-ar putea să fie la Ali, sau la aceşti... alţi cumpărători, dacă este adevărat ceea ce aţi spus dumneavoastră...

— Sau la guvernul egiptean, sau la guvernul american. S-ar putea să-l aibă chiar şi Blake.

— Blake, domnule?

— Spun şi eu aşa... în realitate, nu ştim nimic despre ceea ce s-a petrecut în ziua aceea la Khan el Kalil. Ali a fugit, tu nu erai acolo... Nu era decât domnul Blake.

— Asta-i adevărat şi, după părerea mea, nu sunteţi singurul care v-aţi gândit la asta.

— Ce vrei să spui?

— Alaltăieri, rămăsesem până târziu să lucrez în biroul meu de la Institut şi l-am văzut pe domnul profesor Olsen descuind cu cheia şi intrând în biroul care fusese al domnului profesor Blake.

— Ai idee ce putea să caute?

— Nu ştiu, dar am început să-l urmăresc şi am descoperit alt lucru: domnul profesor Olsen este iubitul fostei soţii a domnului profesor Blake. Şi aceasta durează de ceva vreme. Eu cred că toate astea ar putea însemna ceva.

— N-am nicio îndoială în privinţa asta, Selim. Dar acum trebuie să găsim capătul firului şi să vedem în ce fel am putea acţiona. Lasă-mă să mă gândesc. O să-ţi dau un semn de viaţă cât mai curând.

— Atunci eu plec, domnule profesor. Mulţumesc pentru cafea.

— Mi-a făcut plăcere vizita ta, Selim. Continuă să-mi spui tot ce mai vezi.

Îl conduse până la uşă, aşteptă ca maşina lui Selim să dispară în lungul străzii şi, după aceea, se întoarse în casă. Se aşeză în camera cufundată în tăcere şi simţi că singurătatea îl apăsa: în viaţa sa nu era în clipele acelea nimic care să-i poată trezi un sentiment sau o emoţie. Nu mai era interesat nici măcar să-şi desăvârşească în continuare cariera universitară. Un singur lucru ar fi dorit: să citească până la sfârşit papirusul Breasted.

Se auzi sunând telefonul celular şi Husseini privi la ceas, dar nu se mişcă din loc. Telefonul suna în continuare, umplând casa de nelinişte. În cele din urmă, Husseini îl luă în mână cu un gest ca al unui automat:

— Alo, spuse.

— Bună seara, domnule Husseini, spuse o voce. Controlaţi-vă, vă rog, poşta electronică. Aveţi acolo un mesaj.

Husseini închise telefonul fără să spună nimic şi rămase nemişcat, gândindu-se fără să-şi dea seama cât timp rămase astfel: îşi dădu seama, când se ridică şi se apropie de calculator, că trecuse aproape o oră.

Intră în reţea şi deschise caseta cu poşta electronică. Era un mesaj care spunea:

3x3 = 9

Închise calculatorul şi se aşeză pe podea, aprinzându-şi o ţigară: sosiseră toate cele trei echipe. Se aflau pe pământ american, gata să intre în acţiune.

Telefonul sună din nou pe la miezul nopţii, când încerca să adoarmă. Răspunse:

— Sunt Husseini.

— Domnule Husseini, se auzi o voce metalică în receptor, pentru mine, cele mai frumoase oraşe din America sunt Los Angeles şi New York, dar dumneavoastră aţi face bine să rămâneţi la Chicago ca să vă întâlniţi cu nişte prieteni. Dumneavoastră sunteţi cel care cunoaşte adresele. Era o voce perfectă, complet lipsită de accent, s-ar fi putut spune aseptică.

Nu mai era nicio îndoială: aleseseră deja obiectivele finale. Acum vor avea pretenţia să-l vadă pe Abu Ghaj intrând în joc. Dar Abu Ghaj murise. De puţină vreme.

Şi chiar dacă nu murise, poate că era mai bine să-l ucidă: Abu Ghaj nu se putea pretinde a fi judecător pentru viaţa şi moartea a milioane de persoane care nu-i făcuseră niciun rău, în momentul în care ar fi primit ordinul.

Stinse toate luminile şi medită în tăcere mult timp: nu prevăzuse că totul se va petrece cu o asemenea precizie de cronometru, că planul lui Abu Ahmid s-ar putea pune în mişcare ca angrenajul unei maşini de război. Dar îl cunoştea pe Abu Ahmid şi fu cuprins de o îndoială îngrozitoare: când ar fi fost sigur că armele erau plasate şi armate, s-ar fi limitat, într-adevăr, să le folosească doar ca ameninţare? Ar fi rezistat tentaţiei de a da lovitura de moarte unui inamic pe care-l ura din răsputeri după ce

pusese mâna pe Ierusalim?

Se gândea cum ar putea să se ucidă şi, în timp ce se gândea la asta, vedea perfect în întuneric scena sinuciderii sale: poliţiştii care intrau în casă a doua zi, măsurau, luau amprente. Se vedea pe el însuşi prăvălit într-o baltă de sânge (un foc de pistol?), sau atârnând de tavan, spânzurat cu cureaua de la pantaloni.

Se gândi la William Blake care cotrobăia printr-un mormânt subteran de-al faraonilor, săpat în mod ciudat în stâncile Israelului şi se gândi că nu avea pe nimeni care să-i poată veni în ajutor, aşa prizonier cum se afla în mâinile unor necunoscuţi, în imposibilitate de a se mişca. Şi se mai gândi şi că, ucigându-se, poate că maşinăria aceea şi-ar fi încetinit mersul, dar nu s-ar fi oprit şi William Blake ar fi rămas singur în mormântul acela.

Se gândi la ferocitatea lui Abu Ahmid şi simţi pe şira spinării fiorul îngheţat al spaimei, revăzu scene din trecutul pe care credea că-l îngropase în adâncul memoriei: trădători căzuţi în mâinile lui pe care îi schingiuise cu încetul zile întregi pentru a stoarce din trupurile lor sfârtecate până şi ultima picătură de durere. Ştia că dacă ar fi trădat sau nu ar fi îndeplinit misiunile încredinţate de Abu Ahmid ar fi născocit pentru el pedepse şi mai sălbatice, poate că ar fi găsit o modalitate de a-l ţine în viaţă săptămâni, poate luni, poate ani creând pentru el un infern fără sfârşit.

Era posibil să nu te supui unui asemenea om?

Se hotărî să-şi joace cartea, dar mai întâi îşi va pregăti o cale de scăpare în moarte. Căută în agendă un număr de telefon şi, considerând că ora încă nu era prea târzie, îl sună pe medicul său, doctorul Kastanopoulos, şi-i ceru o programare pentru a doua zi la orele 18 pentru ceva urgent. După ce obţinu ceea ce dorise, se aşeză în faţa calculatorului ca să-şi citească mesajele de poştă

electronică. Era unul care spunea:

DR115. S14.1.23

Conform codului care fusese stabilit pentru echipe, acel mesaj însemna că fiecare dintre ele ar fi trebuit să-l întâlnească la ieşirea 115 South de la Dan Ryan, la 14 ianuarie, orele 23. Asta însemna că a doua zi avea să se întâlnească, faţă în faţă, cu unul dintre cavalerii Apocalipsului.

Se simţea obosit de moarte, dar ştia că, dacă s-ar fi întins pe pat, n-ar fi putut adormi: nu mai exista niciun locşor în mintea şi în timpul său care să nu fi fost plin de coşmaruri.

Deschise televizorul şi pe ecran apărură imaginile de la o ediţie specială. Vocea crainicului anunţa că preşedintele al Bakri fusese victima unui atentat la orele 17,10, din ziua de 13 ianuarie, în timp ce asista la o paradă militară în faţa zidurilor Babilonului.

Era un reportaj CNN care înfăţişa secvenţele unei învălmăşeli totale: mii de persoane care se călcau în picioare pentru a fugi din tribunele aliniate în dreapta şi în stânga unei şosele, unităţi militare aflate pe traseul defilării trăgeau nebuneşte, ca şi cum ar fi fost atacate de un inamic nevăzut: tancuri uriaşe de fabricaţie sovietică care se căzneau să se întoarcă şi îşi roteau turelele de parcă ar fi vrut să tragă asupra unui atacant care nu se lăsa ţintit.

Peste tot fulgerau girofarurile ambulanţelor şi ale maşinilor de poliţie, iar în mijlocul tribunei, sub un baldachin cu însemnele naţionale, o mare baltă de sânge. Se vedea o targă transportată în goana mare către un elicopter care cobora în clipa aceea în mijlocul şoselei şi, după aceea, lua imediat înălţime. Obiectivul unei alte

camere, care probabil că era instalată undeva mai sus, urmărea acum zborul elicopterului pe deasupra cupolelor aurite şi printre minaretele moscheilor din Bagdad.

Vocea crainicului se auzea spunând că, după cum transmitea agenţia de presă naţională, preşedintele Al Bakri se afla în stare critică la secţia de reanimare şi că medicii luptau cu disperare ca să-i salveze viaţa. Adăuga, însă, imediat după aceea că acest lucru era foarte puţin probabil: martori oculari văzuseră fulgerarea exploziei în imediata vecinătate a preşedintelui şi pe infirmieri adunând din jurul său fragmente din corpul său sfârtecat. Cea mai probabilă ipoteză era a unui kamikaze din opoziţie care adoptase tehnica echipelor sinucigaşe ale grupării Hamas. Era greu de presupus că ar fi putut reuşi cineva să plaseze o bombă în tribunele care fuseseră controlate centimetru cu centimetru de forţele de securitate, până cu câteva minute înainte de începerea ceremoniei.

Husseini plecă fruntea, în timp ce pe ecran apărea un spot publicitar şi se gândi la cine s-ar fi putut afla în spatele acelui atentat care avea loc într-un moment atât de critic pentru scena politică din Orientul Mijlociu.

Când se reluă emisiunea, camerele prezentau o persoană oficială de rang înalt, cu caschetă de tanchist, înconjurat de garda sa personală. Purta un bandaj gros, pătat de sânge, pe umărul stâng şi dădea ordine celor din jur. Crainicul spuse că era generalul Taksun, posibilul om forte al perioadei de după moartea lui al Bakri. Un om care se putea baza pe respectul şi ataşamentul trupelor de elită ale armatei şi care se bucura de o anumită reputaţie şi în exterior.

Privirea lui Husseini rămase aţintită asupra expresiei aspre şi hotărâte a generalului, mişcările sale precise ca ale unuia care urma indicaţiile unui scenariu studiat de mult timp şi se gândi că, în spatele acelui atentat, s-ar fi

putut afla spionajul american. Pentru americani, generalul Taksun era omul cu care se putea ajunge la o înţelegere.

În clipa aceea sună telefonul şi Husseini ridică receptorul.

— Noi am fost, domnule Husseini, spuse o voce metalică.

7

Sarah Forrestall ajunse cu jeepul până în vârful dealului din apropierea taberei, apoi tăie contactul şi coborî fără motor până la parcarea maşinilor. Coborî din maşină şi o împinse până la locul în care stătea de obicei, în rând cu celelalte vehicule, apoi respiră adânc şi privi în jur. Totul în jur era cufundat în tăcere şi containerele se puteau distinge prin întuneric doar datorită razelor discrete ale lunii care ilumina puţin întinderea alburie a văii. Deodată, văzu o sclipire de lumină pe una dintre colinele care înconjurau tabăra înspre vest şi se ascunse în umbra unui camion. Îndată după aceea, auzi şi zgomotul maşinii de teren cu care Maddox plecase din tabără.

Maşina se opri la mică distanţă de ascunzişul său, Maddox coborî şi schimbă câteva cuvinte cu bărbaţii care erau cu el: erau cu toţii în uniforme de camuflaj şi purtau în mâini arme automate.

Îi auzi în continuare vorbind în şoaptă între ei, apoi văzu că militarii se îmbarcau din nou în maşina de teren şi se îndepărtau spre sud. Mai aşteptă puţin până când Maddox intră în containerul său, apoi se strecură către propriul său container, vârî cheia în broască şi deschise uşa, dar, pe când voia să intre, un braţ îi bară drumul chiar în prag.

— Will, spuse ea tresărind. M-ai speriat cumplit.

— Şi tu pe mine, răspunse Blake. Ce-ai căutat în deşert în toiul nopţii? Şi asta-i oră de întors acasă?

— Ştii ce, hai să intrăm, spuse fata. Nu cred că este cazul să stăm aici la două noaptea şi să sporovăim de una, de alta.

— Cum vrei, spuse Blake, în timp ce fata aprindea lampa cu butan, dând-o imediat foarte încet şi astupând

ferestrele. Dar cred că tu îmi datorezi o explicaţie.

— De ce? întrebă Sarah.

— Pentru că m-am îndrăgostit de tine şi tu ştii asta; mă faci să cred că nu-ţi displace, dar mă laşi baltă. Mă laşi în beznă, deşi tu ştii că am neapărată nevoie de ajutor, din toate punctele de vedere. Nu ştiu dacă m-ai înţeles.

Sarah se întoarse spre el şi, din privirea ei, Blake putu înţelege că acele cuvinte pe care i le spusese n-o lăsaseră indiferentă:

— Am înţeles foarte bine. Dar nu ai dreptate: am riscat pentru tine, pentru a-ţi face rost de informaţiile pe care le doreai. Nu-i vina mea că n-am avut mai mult noroc.

— Sigur că nu este vina ta, spuse Blake. Am copiat originalul maşter şi l-am examinat în computerul meu. Acolo sunt coordonate şi se referă la o localitate din deşertul Negev, Israel. Suntem cam la patruzeci de mile la sud de Mitzpe Ramon şi cam la cincisprezece mile est de graniţa egipteană. Şi tu ştiai asta. În plus, repet, ce-ai avut de făcut prin împrejurimi, la ora asta, cu jeepul? Îmi închipui că te-ai dus cu Maddox şi cu ai lui, dar de ce şi pentru cine?

Sarah se aşeză istovită pe un scaun şi scoase un oftat prelung:

— Dar chiar mă iubeşti cu adevărat? spuse ea privindu-l ţintă. Şi ce aşteptai ca să mi-o spui?

— Mă rog, ca să-ţi spun de la început, nu ştiu cine dracu’ eşti şi ce naiba faci pe aici şi pentru cine dracu’ lucrezi...

— Şi ce-ţi pasă ţie de asta? întrebă fata. Se ridică şi se apropie de el, atât de mult încât el putu să-i simtă pentru o clipă parfumul, amestecat cu mirosul pielii sale asudate, după care ea îl sărută strângându-l în braţe cu o forţă pătimaşă.

Blake simţi cum un val de căldură îi inundă sufletul şi-i

întunecă mintea: i se părea că uitase cât de violent putea dori un trup de femeie, cât de ameţitor putea fi parfumul care urca dintre sânii unei femei frumoase.

Încercă să se menţină lucid:

— Sarah, de ce m-ai minţit? spuse el depărtându-se puţin de ea, dar continuând s-o privească în ochi. Atmosfera era încărcată, containerul părea să se micşoreze cu fiecare clipă care trecea, ca şi cum pereţii s-ar fi apropiat unul de altul, obligând bărbatul şi femeia să se limiteze la un spaţiu din ce în ce mai strâmt şi mereu mai saturat cu senzaţiile şi dorinţele lor.

Sarah îşi scoase în faţa lui bluza şi pantalonii plini de praf, apoi spuse:

— Cred că am să fac un duş. Te rog să nu pleci.

Blake rămase singur în mijlocul acelei încăperi ticsite de hărţi, cărţi, de haine în huse de plastic şi asculta clipocitul duşului în cabina minusculă, cu pereţii aburiţi, şi bătăile din ce în ce mai puternice ale inimii sale. Simţea un tremur interior gândindu-se la clipa în care clipocitul duşului se va opri dintr-o dată: ultima dată când făcuse dragoste cu Judy fusese cu şase luni înainte. O viaţă. Şi Judy se mai afla încă în sufletul lui, cu privirea aceea numai a ei, cu parfumul părului, cu graţia mişcărilor.

Se gândi la mormântul din mijlocul deşertului, dincolo de muntele-sfinx şi dincolo de muntele-piramidă, la enigma faraonului înmormântat la o distanţă de necrezut de Valea Regilor. Se gândi la locul acela în care natura şi întâmplarea produseseră o replică la cele mai măreţe monumente de pe malurile Nilului, şi totuşi, în clipele acelea, bătăile nebuneşti ale inimii făceau ca orice gând să dispară; mesajul omului înmormântat de milenii şi uitat într-o hrubă mizeră din cel mai arid deşert al continentului nu se putea impune în faţa forţei acelei chemări pe care o percepea de dincolo de perdeaua de aburi.

Se trezi cu ea în faţă, goală, pe neaşteptate, şi abia atunci îşi dădu seama că nu se mai auzea zgomotul apei de la duş.

Mâinile ei, încă ude, îl dezbrăcară încet şi apoi se plimbară pe corpul şi pe faţa sa, ca şi cum ar fi vrut să pună stăpânire pe un teritoriu dorit de mult timp.

Blake o duse în pat şi o îmbrăţişă cu o frenezie lacomă, o mângâie cu o ardoare incredibilă, o sărută din ce în ce mai pătimaş, eliberându-şi sufletul de amintiri şi de suferinţă, în timp ce ea îl primea cu o senzualitate tot mai înflăcărată, mai lacomă şi mai învăluitoare. Şi, când el îşi desprinse privirile de pe corpul ei ca s-o privească drept în ochi, o văzu transfigurată de plăcere, devenind şi mai frumoasă, răspândind o strălucire misterioasă, o lumină blândă şi sleită de puteri.

Rămase câteva clipe, contemplând-o pe când ea se abandona extenuată, cu trupul cuprins de acea moliciune relaxată vecină cu somnul apoi, dintr-o dată, bărbatul tresări, de parcă se trezea dintr-un vis.

— Acum, răspunde-mi, spuse, te rog.

Sarah îl privi şi ea, ridicându-se în faţa lui şi ţinându-i mâinile într-ale ei:

— Nu încă, Will, spuse, şi nu aici.

Profesorul Husseini stinse toate luminile din casă, puse în funcţiune robotul telefonic, apoi luă cutiuţa neagră şi o strecură într-un buzunar interior al hainei. Ieşi pe stradă şi se îndreptă spre maşina parcată nu departe, lângă trotuar. Se întâlni cu un coleg, profesorul Sheridan, specialist în limba akkadienilor, care ieşise la plimbare cu câinele său şi-l salută cu o înclinare a capului. Era sigur că acesta se va întreba unde putea el să meargă la ora aceea şi pe un asemenea ger şi că ar fi găsit cu siguranţă o explicaţie răutăcioasă, dar probabil nevinovată.

Porni motorul şi intră după puţin timp pe bulevardul larg care urmărea malul lacului Expo, strălucitor sub felinarele care răspândeau pe gheaţă zone de lumină verzuie. Lăsase în dreapta clădirile Universităţii, purtând pe turnuri căciuli de zăpadă, şi, mai încolo, clopotniţa capelei.

Era o privelişte fascinantă şi spectrală în acelaşi timp, cu care încă nu reuşea să se obişnuiască şi-şi amintea de prima zi în care pusese piciorul în capela Universităţii şi o considerase lipsită de orice însemn care putea fi atribuit unei anumite confesiuni religioase. Putea foarte bine să fie şi o moschee.

— Asta era, aşadar, America, gândise atunci. Nu putea alege un crez în mod special şi, deci, lipsa unui crez era singura opţiune.

După câteva minute intră pe Dan Ryan aproape pustie o luă pe breteaua care-l ducea pe direcţia sud. Depăşi o maşină a poliţiei care mergea încet în patrulare pe autostradă şi putu distinge silueta masivă a agentului de culoare aflat la volan.

Merse în urma unei cisterne sclipitoare cu piesele ei cromate şi cu şiragul de beculeţe colorate de avertizare, până la intersecţia a 111-a, apoi trecu pe banda din dreapta. Puţin mai încolo observă un Pontiac vechi station-wagon cu număr de Indiana, care înainta cu o viteză constantă de patruzeci de mile la oră. Se gândi că ar fi putut să fie chiar el.

Văzu maşina cotind la intersecţia a 115-a, cu puţin timp înainte de ora unsprezece, şi intrând în parcarea unui magazin de vinuri şi lichioruri, fiind sigur acum că pe el îl aştepta.

Respiră adânc şi opri maşina, lăsând aprinse luminile de poziţie. Omul ieşi din maşina sa şi stătu pe loc preţ de câteva secunde în mijlocul parcării pustii. Purta jeans, pantofi de jogging şi o canadiană cu gulerul ridicat. Pe cap

avea o şapcă purtând emblema lui Chicago Bulls.

I se păru că se uită înspre el ca pentru a se asigura că nu se înşală, după care îl văzu trăgându-şi ceva peste faţă... un passe- montagne. Omul se apropie cu pas grăbit şi sprinten, deschise portiera din dreapta şi intră în maşină.

— Salam alekhum, Abu Ghaj, spuse el aşezându-se. Sunt numărul unu din grupul doi şi-ţi transmit salutări din partea lui Abu Ahmid. Scuză-mă că nu mă arăt la faţă, dar este o măsură absolut necesară de siguranţă pe care avem cu toţii ordin s-o adoptăm. Doar Abu Ahmid ne-a văzut cum arătăm şi ne poate recunoaşte.

Era acea voce metalică pe care o auzise vorbindu-i la telefon. Husseini îl privi: avea alura, vocea şi mişcările unui bărbat tânăr, cam de douăzeci şi cinci de ani. Observase mişcările sale în timp ce se apropia şi deschidea portiera: sprintene, aproape armonioase, sigure dar prudente, iar privirea care strălucea de după passe-montagne părea indiferentă, dar era atentă, ţinând sub control tot ce se întâmpla în jur. Omul acela era, evident, o maşinărie de război, de o eficienţă şi o precizie extraordinare.

— Sunt onorat, continuă el, să lucrez sub coordonarea marelui Abu Ghaj. Isprăvile tale sunt admirate şi acum în toate teritoriile Islamului şi eşti un model demn de urmat pentru oricare luptător din jihad.

Husseini nu-i răspunse nimic, ci aşteptă ca el să continue:

— Operaţiunea noastră este pe cale să se încheie. Cei trei catâri cumpăraţi din târgul de la Samarkand sunt pe punctul de a ajunge la destinaţie. Unul dintre ei se afla în autocamionul care mergea înaintea ta pe autostradă, îţi aminteşti?

— Îmi amintesc, spuse Husseini.

— Ascultă-mă, Abu Ghaj, continuă celălalt, grupul unu va ajunge la destinaţie peste două zile, grupul trei peste trei zile, grupul doi este... deja pe poziţii. Cei trei măgari pot fi înşeuaţi în orice moment.

Husseini se gândi că temerile sale deveneau din ce în ce mai întemeiate: „a înşeua catârii” era, evident, expresia codificată care însemna montarea bombelor şi era la fel de evident că folosirea acelui limbaj chiar şi într-o discuţie atât de secretă era impusă de teama unor interceptări de la distanţă. Sau poate că doar de stilul oriental atât de înflorit...

— Abu Ahmid m-a trimis să-ţi spun că va trebui să trimiţi mesajul la douăzeci şi patru de ore după ce ultimul catâr se va afla instalat în grajdul său.

— În total, patru zile, se gândi Husseini. Situaţia evolua acum cu o rapiditate imposibil de oprit. Megalomania lui Abu Ahmid era pe cale să ajungă pe culmi nebănuite. Şi totuşi, încă nu reuşea să înţeleagă de ce îl alesese tocmai pe el şi, mai ales, ce-l făcea să fie atât de sigur că el va aduce la îndeplinire tot ceea ce i se cerea să facă. Coborî geamul din partea lui şi se întoarse către tânărul care era aşezat lângă el:

— Te deranjează dacă fumez? îl întrebă punând mâna pe pachetul de ţigări.

— Nu, răspunse tânărul. Dar îţi face rău ţie însuţi, pe lângă că îi dăunează celui care stă lângă tine.

Husseini clătină din cap:

— De necrezut, spuse el, gândeşti ca un american.

— Trebuie, îi răspunse celălalt fără să clipească.

Husseini se rezemă comod de spătarul scaunului său, trase prelung din ţigară şi suflă fumul pe fereastră, o dată cu un nor de aburi:

— Ce altceva ţi-a mai spus Abu Ahmid?

În mod ciudat, tânărul nu se întoarse spre el, dar vârî

mâna în buzunarul interior al canadienei scoţând de acolo un plic.

— Mi-a spus să-ţi dau asta şi să te întreb dacă îl cunoşti. Husseini îşi reveni din amorţeala care-l cuprinsese pe neaşteptate şi întinse mâna ca să ia plicul. Era ceva cu totul neaşteptat.

Îl deschise şi văzu că înăuntru se aflau trei fotografii care înfăţişau aceeaşi persoană în copilărie, în adolescenţă şi în tinereţe.

Tânărul continua să privească în gol în bezna din faţa lui. Repetă iarăşi, mecanic:

— Abu Ahmid întreabă dacă îl cunoşti pe omul acela. Husseini continua să privească tăcut fotografiile, mai întâi fără să înţeleagă şi, după aceea, ca şi cum ar fi fost lovit de un trăsnet, cu o expresie înspăimântată şi cu ochii în lacrimi spuse:

— S-ar putea să fie... dar... nu se poate... S-ar putea să fie... fiul meu? Nu-i aşa? Este fiul meu?

— Aşa este, Abu Ghaj. Abu Ahmid spune că este fiul tău.

— Unde este? întrebă cu capul plecat, în timp ce lacrimi neaşteptate îi brăzdau obrajii.

— Nu ştiu.

Husseini mângâia cu degetele imaginea băiatului pe care de multă vreme îl credea mort. Abu Ahmid îi adusese, cu mulţi ani în urmă, un coşciug micuţ având înăuntru resturile de nerecunoscut ale unui copil pe care o grenadă îl sfârtecase în timpul bombardării unei tabere de refugiaţi. Era întocmai cum îl vedea în fotografiile acelea: aşa şi-l închipuise de fiecare dată când se gândise cum ar fi putut arăta, ca adolescent, ca băiat, dar numai dacă acea cruzime a oamenilor i-ar fi permis să crească. Dar Abu Ahmid îl ţinuse ascuns ani întregi, în cea mai mare taină, ca să-l folosească într-o zi ca ostatic... Iată că venise ziua

aceea în care să-l oblige pe el, Omar al Husseini, să se supună fără nicio împotrivire. Şi iată de ce Abu Ahmid era atât de sigur că ordinele sale vor fi aduse la îndeplinire...

Acum, când fiul său se afla în mâinile celui mai cinic şi mai nemilos om pe care-l cunoscuse vreodată, nici măcar sinuciderea nu mai putea fi o cale de scăpare... Era prins în cursă.

— Abu Ahmid zice că băiatul este bine şi să nu-ţi faci griji.

Se lăsă o tăcere mormântală în automobilul care se răcise de tot. Tânărul mai spuse, după o scurtă pauză:

— Nu te bucuri, Abu Ghaj?

Şi cuvintele lui fără nicio intonaţie clară sunară ca şi cum ar fi fost pronunţate pe un ton batjocoritor, plin de cruzime.

Husseini îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi-i dădu înapoi fotografiile.

— Abu Ahmid spune că le poţi păstra, spuse tânărul.

— N-am nevoie de ele, răspunse Husseini. Chipul lui l-am purtat întotdeauna întipărit în suflet.

Tânărul luă plicul şi în sfârşit se întoarse către el. Husseini îl putu privi pentru o clipă drept în ochi, dar întâlni doar o sclipire imobilă, ca de gheaţă:

— Eşti îngrijorat, dar, crede-mă, este infinit mai bine decât golul, decât neantul. Eu, poate că sunt pe cale să mor, dar nu am tată, nici mamă, n-am fraţi sau surori. Şi nici măcar prieteni... N-o să mă plângă nimeni. Va fi ca şi cum n-aş fi existat niciodată. Rămâi cu bine, Abu Ghaj.

Se îndepărtă spre maşina sa şi, după ce aceasta se puse în mişcare, Husseini rămase mult timp privind urmele pe care omul le lăsase pe zăpadă, ca şi cum ar fi fost ale unei fantome. Apoi Porni motorul şi plecă.

William Blake coborî încet în încăperea subterană,

aşteptă ca şi Sarah să ajungă lângă el, apoi aprinse lumina şi se îndreptă spre locul în care începuse să cureţe resturile surpării, scoţând la iveală peretele de scânduri.

— Aici se află ferecat secretul acestui mormânt, spuse el către Sarah. Dar înainte să trec la treabă, răspunde-mi la întrebări: aici nu ne poate auzi nimeni, Sullivan are în urechi doar zgomotul generatorului de curent şi al troliului.

Sarah se rezemă de perete şi nu spuse nimic.

— Ştiai că suntem în Israel şi nu mi-ai spus nimic; ştii, de asemenea, că Maddox nu se ocupă doar de cercetări miniere. Erau doi bărbaţi în uniformă de camuflaj împreună cu el astă-noapte când v-aţi întors, iar tu fuseseşi împreună cu el pe dealuri, cu maşina de teren, până în clipa aceea.

— Ţi-am ascuns, într-adevăr, ceva până acum, dar am făcut-o numai pentru binele tău: dacă ai fi ştiut unde ne aflam, curiozitatea te-ar fi pus în pericol...

— M-ar fi ferit să merg pe o cale greşită. Eu credeam că mă aflu în Egipt.

— Egiptul nu-i decât la câteva mile spre est.

— Egiptul despre care vorbesc eu este pe malurile Nilului

— Ar fi fost şi mai periculos pentru tine să ştii ce face Maddox.

— Nu mă interesează. Acum vreau să ştiu şi, de asemenea, vreau să ştiu totul despre tine. Am făcut dragoste împreună: nu crezi că ar fi cazul?

— Nu. Nu cred şi consider în continuare că tu trebuie să rămâi în afară de toate astea. Ai deja o enigmă de dezlegat, ar trebui să-ţi fie suficient.

Blake aţinti asupra ei o privire hotărâtă. Atmosfera începea să se înfierbânte în interiorul mausoleului şi chiar şi aerul devenise dens şi apăsător:

— Dacă nu-mi răspunzi la întrebări, îi voi spune că astă-

noapte l-ai urmărit şi că alaltăieri ai intrat în biroul său şi i-ai copiat fişierele din calculator.

— N-ai să faci aşa ceva.

— Ba, cum să nu şi pot să i-o şi dovedesc, dat fiind că am o copie de pe originalul maşter pe care tu l-ai reprodus. Şi te asigur că nu este în avantajul tău să rişti. Nu glumesc deloc.

— Eşti un porc.

— Şi asta nu-i nimic, pot să mai fac şi altele.

Sarah se apropie de el:

— Chiar crezi că mă poţi obliga să vorbesc prin asemenea ameninţări? Atunci, o să-ţi spun eu ceva: în tabăra asta, nu mă ai decât pe mine. Dacă, dintr-un motiv oarecare, prezenţa ta aici ar deveni stânjenitoare, nimeni nu va ezita să te facă să dispari, îngropat sub câteva lopeţi de pământ şi de pietre. Maddox n-ar sta pe gânduri nicio clipă, iar Pollak i-ar da cu plăcere o mână de ajutor.

— Asta mi-o închipuiam şi eu, dar n-aveam de ales.

— Ba, cum să nu ai? Puteai să rămâi la Chicago şi, la nevoie, chiar să-ţi schimbi meseria... dar acum nu mai are rost să vorbim, pentru că aici treburile merg prost: dacă vrei chiar să ştii, guvernul proiectase o operaţiune secretă şi hotărâse să folosească una dintre taberele de lucru înfiinţate de Warren Mining Corporation ca bază pentru această operaţiune. Aceasta şi pentru că, în trecut, înainte de a deveni manager la Warren Mining,

Maddox a lucrat pentru guvern. Acum, operaţiunea a eşuat chiar dacă, să spunem, întâmplarea a făcut ca obiectivul să fie totuşi atins. În schimb, a provocat o enormă nemulţumire serviciului de spionaj israelian, care este indispensabil guvernului american pe aceste teritorii şi care nu a fost înştiinţat despre toate acestea, într-o asemenea situaţie, nimeni nu mai are încredere în nimeni şi, în plus, ideea lui Maddox de a te implica în aceste

săpături a devenit supărătoare, greu de suportat în continuare...

— Dar de ce m-a adus Maddox aici? Este adevărat că au dificultăţi financiare sau ai inventat tu totul?

— A fost o hotărâre pripită a lui Maddox şi o mai veche manie a lui pentru egiptologie. Oricum, eu mi-am făcut o idee: Maddox a avut, cu siguranţă, asigurarea unei mari recompense din partea guvernului pentru colaborarea sa, recompensă pe care, însă, va trebui s-o verse în conturile companiei ca s-o salveze de la faliment. Când a descoperit mormântul ăsta nenorocit, s-a gândit să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură şi să bage în propriul său buzunar banii pe care i-ar putea obţine pe aceste comori, chiar dacă ar trebui să-i împartă într-un mod mai mult sau mai puţin echitabil cu Sullivan şi cu Gordon. Îmi închipui că ţi-au făcut şi ţie o propunere în sensul ăsta.

— Aşa este. Dar nu m-am angajat la nimic.

— Problema este că situaţia generală în partea asta a lumii este pe cale să se deterioreze şi sunt de aşteptat evenimente grave. Nu mai este timp pentru bazaconiile tale. Dacă vrei un sfat, pune-i la muncă zi şi noapte pe oamenii ăştia, dă la o parte toate pietrele alea surpate, fă un catalog cu obiectele găsite şi pleacă, dacă mai poţi. Când toată porcăria asta se va termina, am să te caut şi am putea petrece împreună şi câteva clipe mai liniştite. Şi chiar să ne cunoaştem mai bine... cine ştie. Eu am rămas cu o anumită curiozitate...

Blake rămase tăcut, privind-o în ochi, încercând să-şi stăpânească emoţia, spaimele, neliniştea pe care cuvintele ei i le provocaseră. Apoi, aplecându-şi capul, spuse doar atât:

— Mulţumesc.

Se întoarse până sub intrarea în mormânt şi-i semnală lui Sullivan să-i trimită jos pe muncitori şi să coboare

cablul troliului.

Reîncepu să cureţe locul surpării şi, împotriva conştiinţei sale de cercetător, de fiecare dată când vedea câte o aşchie de lemn din acel perete, luat de lopeţile săpătorilor şi aruncat în bena legată de cablul troliului, simţea o durere, dar, în situaţia aceea, nu avea de ales. Dacă ar fi procedat ca de obicei, folosind peria şi şpaclul, ar fi fost necesare săptămâni întregi, dar acum îşi dădea seama că orele sale de lucru erau numărate.

Îşi permise doar o jumătate de oră pentru masă şi ieşi la suprafaţă împreună cu Sarah aşezându-se la umbra cortului ca să mănânce un sandvici cu carne de pui şi să bea o bere.

Când era gata să coboare din nou sub pământ, văzu un nor de praf care se apropia dinspre tabără şi, la puţin timp după aceea, putu distinge mai bine despre ce era vorba: era una dintre maşinile Companiei miniere care se opri la intrarea în micul şantier. Portiera se deschise şi coborî Alan Maddox.

— Ce surpriză, spuse Blake. Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite pe şantierul meu?

— Te salut, Sarah, spuse Maddox, văzând-o pe fată aşezată ceva mai încolo. Apoi, adăugă, privindu-l pe Blake:

— Am noutăţi: a sosit răspunsul de la analiza cu carbon radioactiv a eşantioanelor pe care le-am dus la laborator. A costat o grămadă de bani, dar ne-au servit în cel mai scurt timp. Am crezut că vă fac o plăcere aducându-vă eu însumi rezultatul şi cât mai repede.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse Blake fără a-şi ascunde tulburarea. Pot să-l văd?

— Pentru asta am venit, spuse Maddox întinzându-i un plic închis.

Blake îl deschise, scoase în grabă foaia de hârtie şi citi rezultatul:

Eşantioane de lemn: jumătatea secolului al XIII-lea î.Hr. ± 50 de ani

Eşantioane de piele: începutul secolului al VI-lea î.Hr. ± 30 de ani.

Maddox îl privea cu nerăbdare, aşteptând să audă răspunsul:

— Ei, ce spune?

Blake clătină din cap:

— Este un rezultat deosebit de corect, dar eu nu reuşesc să înţeleg...

— De ce? Ce semnificaţie are?

— Toate elementele pe care le-am avut în vedere până acum mă fac să datez mormântul acesta în al doisprezecelea sau al treisprezecelea secol î.Hr., ceea ce se confirmă prin analiza lemnului din scânduri, dar, în privinţa eşantionului de piele, rezultatul îmi indică începutul secolului al şaselea... Nu reuşesc să pricep...

— Cineva a intrat în mormânt cu şase secole înainte de Hristos, poate pentru a-l jefui, ce este ciudat aici?

— Tocmai asta este: că mormântul n-a fost jefuit. De ce a mai intrat, atunci, misteriosul vizitator?

O vreme, Maddox nu spuse nimic şi părea să mediteze.

— Beţi ceva? îl întrebă Blake. Este apă şi nişte suc de portocale: s-ar putea să mai fie rece.

— Nu, mulţumesc, am băut ceva adineauri. Spuneţi-mi, domnule Blake, cât timp vă va trebui ca să terminaţi cu îndepărtarea resturilor de pământ?

— Nu prea mult... spuse Blake. Poate până mâine seară...

— Şi, după aceea, ce veţi face, veţi deschide sarcofagul?

Blake dădu din cap afirmativ.

— Vreau să fiu şi eu de faţă în momentul acela. Trimiteţi pe cineva să mă cheme, domnule Blake, vreau să fiu acolo împreună cu dumneavoastră când veţi ridica blestematul ăla de capac.

— În regulă, domnule Maddox. Mulţumesc pentru că aţi venit. Şi acum, dacă nu mai aveţi treabă cu mine, m-aş întoarce la lucru.

Maddox schimbă câteva cuvinte cu Sullivan, o salută pe Sarah, apoi se urcă în maşină şi plecă. Blake fu coborât cu troliul şi reîncepu lucrul.

Sarah veni după el la scurt timp după aceea:

— Chiar ai de gând să deschizi sarcofagul acela mâine seară?

— Foarte probabil.

— Şi cum te gândeşti să faci asta?

— Placa de deasupra iese în afară de jur împrejur cu vreo zece centimetri. Vor fi de ajuns patru bârne şi patru cricuri hidraulice. Cu alte două bârne vom face capacul să alunece în jos până când se va rezema pe pardoseală. Crezi că există aşa ceva prin tabără?

— O să mă ocup eu de asta deseară. În cel mai rău caz o să folosim cricurile de la jeepuri: ar trebui să fie suficiente.

Muncitorii scoseseră de-acum la iveală cea mai mare parte din peretele de scânduri şi, pe măsură ce scoteau afară resturile, pe latura de est a mormântului apărea un fel de arhitravă sub care continua să alunece material din surpare.

Blake se apropie şi îndreptă lanterna către arhitravă.

— Ce este? întrebă Sarah.

Blake privi arhitrava şi, după aceea, porţiunea din peretele de scândură care fusese acoperit şi păru cuprins imediat de o agitaţie ciudată.

— Poate că am reuşit, spuse. Dă-mi metrul.

Sarah luă metrul din coşul cu unelte şi i-l întinse. Blake se căţără pe mormanul de pământ, alunecând de mai multe ori până reuşi să ajungă la arhitravă şi s-o măsoare. Apoi, coborî şi măsură lăţimea paravanului din scânduri:

— Ştiam eu, spuse. Este exact aşa cum am bănuit. Peretele ăsta din lemn era în poziţie verticală şi acoperea deschizătura aceea.

— Apoi, la un moment dat, cineva l-a făcut să cadă ca să astupe definitiv intrarea în acest mormânt.

— Şi eu cred aşa. Şi mă gândesc că, atunci când vom mişca din loc peretele din lemn, vom da şi de stâlpii de sprijin.

Le ceru muncitorilor să aibă grijă şi să strice cât mai puţin scândurile în timp ce dădeau la o parte pământul, apoi luă şi el însuşi o lopată şi începu să sape pe partea dinspre sarcofag, în timp ce muncitorii continuau să sape în partea dinspre peretele de lemn. Dăduse acum de material mai moale, în special nisip, amestecat cu pietriş ceva mai mărunt, ca nişte boabe de porumb, aşa încât se înlătura mai cu spor decât se aşteptase. Sarah fusese şi ea cuprinsă la rândul ei de o agitaţie la fel de ciudată şi, pentru că nu mai avea răbdare să stea şi să privească, umplea şi ea coşurile şi le golea în benă, dând dovadă de o energie surprinzătoare. Sudoarea îi lipise cămaşa uşoară de bumbac pe piele, scoţându-i în evidenţă formele şi făcea să-i sclipească în penumbra subteranei pielea bronzată ca patina de pe bronzul unei statui antice.

Amândoi îşi legaseră la gură câte o batistă pentru a se apăra de praful des pe care munca a patru oameni îl stârnea din grămada aceea de dărâmături şi pe care aspiratorul nu reuşea să-l absoarbă cu totul.

La un moment dat, Blake se opri şi luă din coşul cu unelte măturica şi pensula şi începu să îndepărteze praful care se adunase în toate adânciturile de pe suprafaţa

sarcofagului.

— Ce este? întrebă Sarah.

— Piatra sarcofagului este gravată... s-ar putea chiar până la bază.

Sarah lăsă lucrul pe seama muncitorilor şi îngenunche alături de Blake.

— Aprinde lanterna şi luminează-mi dintr-o parte, razant, spuse el în timp ce continua să cureţe suprafaţa de calcar, mai întâi cu măturica şi după aceea cu pensula cu păr de porc. Sarah făcu ce i se spusese şi rămase privindu-l pe tovarăşul său care trecea cu degetele peste semnele săpate în piatră. Apărea, prin contrastul puternic dat de lumina razantă, un şir de semne hieroglife care păstra urme ale culorilor folosite de scrib: ocru, indigo, negru, galben.

— Ce înseamnă? întrebă Sarah.

— Nimic, răspunse Blake. Nu are niciun sens.

— Cum se poate aşa ceva? întrebă fata.

— Am nevoie să văd toată inscripţia. Nu voi putea descoperi o semnificaţie completă până când nu vom ajunge la pardoseală. Să continuăm.

Blake luă din nou lopata în mâini şi reuşi să sape un canal liber între mormanul de pământ amestecat cu pietriş şi peretele sarcofagului, suficient de larg ca să se poată mişca destul de liber, apoi începu să cureţe suprafaţa pentru a scoate la iveală inscripţia.

Când termină de curăţat, îşi dădu seama imediat că scribul trebuia să fie tot acela care realizase şi celelalte inscripţii care apăreau în mormânt, acelaşi care redactase şi papirusul Breasted.

Începu să citească şi Sarah încerca să-i descifreze reacţiile pe măsură ce ochii lui parcurgeau de sus în jos rândurile inscripţiei. Când termină, se ridică şi se apropie de ea: avea o expresie aiurită, aproape tulburată, ca şi

cum textul acela i-ar fi aruncat mintea într-un vârtej al nedumeririi.

— Ce spune, Will, ce spune inscripţia?

Blake clătină din cap:

— Nu pot să spun cu certitudine... Dacă ar fi adevărat ceea ce cred eu, ar fi o asemenea enormitate încât...

— Despre ce este vorba? Spune-mi şi mie despre ce este vorba!

Muncitorii auziră tonul ridicat al fetei şi se întoarseră către ea, încetând să mai încarce pământul în coşuri şi Blake îi făcu semn să nu mai insiste. Spuse numai:

— Fă câteva fotografii în timp ce eu copiez textul. Trebuie să fiu sigur... trebuie să fiu sigur... Nu-i aşa de simplu. De unul singur întotdeauna poţi greşi... Vorbim mai târziu de asta. Acum, ajută-mă.

Sarah nu mai insistă, luă aparatul de fotografiat şi făcu câteva fotografii cu inscripţia, în timp ce Blake, aşezat pe pământ, o copia cu cea mai mare grijă pe o coală de desen fixată pe o planşetă de lemn.

În timpul acesta, muncitorii aproape că terminaseră degajarea de pământ a peretelui de scânduri şi apăreau acum, la capătul peretelui de est al mausoleului o arhitravă şi doi stâlpi care încadrau o deschizătură puţin mai mică decât aceea a peretelui de scânduri.

— Curăţaţi de tot peretele şi terminaţi cu pământul care a mai rămas până la sarcofag, spuse Blake. Mai sunt câteva ore şi ar trebui să reuşiţi. Dacă terminaţi până deseară vă asigur că veţi primi un premiu zdravăn de la domnul Maddox.

Cei doi muncitori se apucară imediat de treabă şi Blake începu să sape şi el în locul în care, în prima zi, descoperise scheletele. Nu erau decât oasele albe a patru adulţi, foarte probabil de sex masculin. De jur împrejur descoperi urme de sulf şi de bitum, substanţele cu care

fuseseră arse corpurile. Adună oasele într-o lădiţă şi le puse într-un colţ al mormântului. După ce termină, îi făcu semn lui Sarah să iasă după el afară. Se urcară în bena ascensorului şi fură traşi afară de troliu.

— Cum merg lucrurile? întrebă Sullivan.

— Bine, răspunse Blake. Dacă totul merge cum trebuie, înainte de căderea serii vom termina de scos pământul rezultat din surpare. Ne vedem mai târziu, domnule Sullivan. Continuaţi dumneavoastră, în timp ce noi o să facem câţiva paşi.

— Foarte bine, spuse Sullivan şi coborî din nou bena în interiorul mormântului. Dar să nu vă îndepărtaţi prea mult şi să fiţi atenţi la crăpăturile solului, la şerpi şi la scorpioni.

— Nu vă faceţi griji, domnule Sullivan, spuse Sarah, o să am eu grijă de el.

Blake bău din termos puţină apă rece, după care se îndepărtă în direcţia unei înălţimi care se zărea înspre est, nu prea departe de şantier. Soarele coborâse foarte mult către orizont şi alungea peste măsură umbrele către poalele colinei.

Blake mergea repede, ca şi cum s-ar fi grăbit să ajungă mai repede în locul pe care şi-l fixase ca reper.

— De ce mergem aşa de repede? întrebă Sarah.

— Pentru că vreau să fim acolo înainte ca soarele să cadă sub orizont şi acum este o chestiune de numai câteva minute.

— Nu pricep, spuse Sarah încercând să se ţină după el. Ce căutăm acolo? Şi ce ai citit aşa de extraordinar în inscripţia aceea?

— Ţi-am mai spus, răspunse Blake, nu sunt sigur. Hieroglifele pot fi interpretate în mai multe feluri. Trebuie să găsesc nişte confirmări, alte elemente, înainte de a mă pronunţa. Şi, mai ales, trebuie să deschid sarcofagul acela...

Urca acum, gâfâind, în timp ce lumina scădea aproape cu fiecare pas şi cerul de deasupra capului său devenea de un albastru din ce în ce mai închis.

Ajunse, în sfârşit, în vârf şi se întoarse înapoi ca să privească platoul pe care maşina lui Sullivan şi utilajele sale se zăreau izolate în mijlocul unei pustietăţi fără margini.

— Ce cauţi? întrebă iarăşi Sarah.

— Nu vezi nimic? întrebă Blake privind atent terenul din faţa lor.

— Nu, spuse Sarah. Nimic în afară de jeepul lui Sullivan, de maşina noastră şi de utilaje.

— Priveşte şi mai departe, spuse Blake cu o expresie enigmatică, Chiar nu vezi nimic?

Sarah clătină din cap, rătăcind cu privirea peste câmpia pustie:

— Nu, doar pietre.

— Tocmai, spuse Blake, pietre. Dar, dacă te uiţi mai atent vei vedea nişte şiruri de pietre care formează un fel de perimetru. Iar mormântul se aflăcam în centrul acestui perimetru.

Sarah privi mai atent, în timp ce soarele cobora complet sub linia orizontului, şi observă patru pietre în colţurile unui dreptunghi mare şi altele înşirate în interiorul acelui perimetru, parcă pentru a trasa nişte împărţiri ulterioare ale spaţiului respectiv.

În clipa aceea, o pasăre nocturnă de pradă îşi părăsea cuibul de pe un pisc îndepărtat al craterului Mitzpe şi zbura către centrul bolţii cereşti ca să ia în stăpânire împărăţia nopţii.

— Ştiai de aceste semne pe câmpie? întrebă Sarah.

— Aici sunt semne peste tot: pe pământ, pe stânci. Sunt gravuri rupestre, şiruri de pietre, un limbaj mut până în clipa asta. Am desenat şi am măsurat multe dintre ele în

fiecare moment pe care l-am avut liber de la săpături... Acum a sosit momentul de a le da şi lor cuvântul... Spune-mi, ai cumva o Biblie în locuinţa ta?

— O Biblie?

— Da.

— Nu sunt prea credincioasă, Will. Mă tem că nu am nicio Biblie... Dar este posibil să aibă Pollak una: este un porc bătrân, dar este şi un bigot, dacă am înţeles eu bine.

— Întreabă-l şi roagă-l să ţi-o împrumute, am nevoie de ea. O să-ţi explic după aceea. Vino acum, să coborâm să vedem cum merge treaba acolo...

Trecură pe lângă Sullivan care golea bena chiar în clipa aceea:

— Cred că suntem pe cale să terminăm, spuse, bena vine mereu pe jumătate goală.

— Cobor eu, spuse Blake.

Blake coborî cu cablul troliului şi constată că surparea fusese complet înlăturată: cei doi muncitori curăţau acum cu mătura peretele de scânduri. Bărbile şi părul lor erau pline de praful fin care mai plutea încă în aer.

— Când terminaţi, spuse, închideţi intrarea dar nu luaţi pânzele: mai este încă mult praf în aer.

Ceru să fie scos la suprafaţă şi se urcă în maşină, împreună cu Sarah, în timp ce Sullivan punea la loc uneltele şi agăţa de benă placa de fier pentru închidere, pentru a o trage deasupra intrării.

Sarah conducea jeepul de-a lungul pistei luminate de ultimele raze ale asfinţitului, în timp ce Blake parcurgea cu privirea foile pe care copiase inscripţia gravată pe sarcofag.

— Chiar nu vrei să-mi spui ce este scris pe piatra aceea? întrebă dintr-o dată fata.

— Sarah, aici nu este vorba despre a spune sau a nu spune. Vezi tu, hieroglifele sunt un sistem de scriere în

care cele mai multe dintre semne au o varietate de semnificaţii în funcţie de poziţia pe care o ocupă în frază sau în contextul general...

— Poveşti. Am văzut ce tulburat erai... nu poţi să negi. Înseamnă că mintea ta a descoperit o semnificaţie. Da sau nu?

— Da... recunoscu Blake. Dar nu-i suficient ca să mă pot pronunţa: dă-mi răgaz noaptea asta şi ziua de mâine. Îţi promit că vei fi prima care va afla.

Jeepul urca acum pe malul de sud al pârâului secat şi începea să coboare prin albia sa accidentată, plină de bolovani uriaşi, în depărtare străluceau luminile taberei. Peste puţin timp se dădea semnalul pentru cină.

Îndată ce ajunseră în parcare, Blake coborî din maşină:

— O să mai pleci şi la noapte? o întrebă el pe Sarah.

— Nu ştiu, depinde...

— Găseşte-mi Biblia aceea, te rog.

— O să fac tot posibilul şi chiar imposibilul, dacă va fi necesar.

Îi zâmbi, îşi aruncă rucsacul pe umăr şi se îndepărtă spre containerul său. Blake, însă, se aşeză pe o piatră şi-şi aprinse o ţigară. Cât timp trecuse de la noaptea aceea îngheţată de la Chicago? I se părea că o veşnicie, dar nu trecuse decât ceva mai mult de două săptămâni. Cine ştie ce gândise Judy dacă nu l-a mai văzut, dacă nu a mai vorbit cu el la telefon... îi făcea plăcere gândul că dispăruse aşa, cu totul şi dintr-o dată, din viaţa ei. Cu siguranţă, s-ar fi aşteptat ca el s-o sune, să-i trimită mesaje peste mesaje, să cerşească iertarea doar ca s-o mai vadă.

Şi Sarah? După câte îşi închipuia, ea va dispărea după ce-şi va încheia misiunea şi el ar fi trebuit să-şi înfrunte din nou viaţa din hăul în care căzuse, cu condiţia ca ăştia să nu-i facă felul... Dar, dacă s-ar fi întâmplat şi aşa, cel puţin

trăise clipele cele mai intense din viaţa sa şi, probabil, din a multor oameni care îşi duc viaţa pe faţa pământului ca şi cum nici n-ar fi trăit. Până în seara zilei următoare, el va fi pus în faţa celei mai mari enigme a istoriei omenirii, era sigur de asta, şi-l va vedea la faţă, pentru prima dată, pe faraonul nisipurilor.

Mai rămase încă puţin, bucurându-se de căldura blândă de peste zi înmagazinată în piatra pe care stătea, apoi se ridică şi ajunse la locuinţa sa.

Îndată ce închise uşa, dădu drumul radioului pe care-l avea pe noptieră, lăsă volumul cât mai tare şi intră sub duş. Era ora buletinului de ştiri şi aparatul prindea un post cipriot care emitea în limba engleză. Vocea crainicului era grăbită, tonul era alarmat: vorbea despre o concentrare masivă de trupe iraniene la graniţa de sud, cu Irakul, puţin mai la nord de Kuweit şi de insulele Shatt el Arab. Crainicul adăuga că generalul Taksun obţinuse din partea Naţiunilor Unite şi a guvernului american permisiunea de a mobiliza măcar o parte a armatei sale în apărarea frontierelor ameninţate şi că guvernul american îi dăduse un răspuns pozitiv. Era cunoscută simpatia de care Taksun se bucura în unele cercuri ale Departamentului de stat.

În Israel avusese loc un alt atentat sinucigaş, de data aceasta în interiorul unei sinagogi, într-o zi de sâmbătă, provocând un adevărat măcel... Poliţia afirma că explozibilul fusese introdus în locul sacru cu o zi înainte. Doar astfel luptătorul kamikaze ar fi putut pătrunde în clădire trecând prin controalele de securitate. Preşedintele Benjamin Schochot scăpase ca printr-o minune teafăr dintr-un atentat şi ministrul de Interne înăsprise toate măsurile de securitate şi închisese punctele de trecere în teritoriile palestiniene.

Blake închise robinetul duşului şi se apropie mai mult de radio, ştergându-şi energic părul.

Intră Sarah în clipa aceea şi arătă spre radioul deschis:

— Ai auzit şi tu?

— Da, spuse Blake. Şi nu-mi place câtuşi de puţin. Situaţia din regiunea asta a scăpat cu totul de sub control. Nu m-ar mira ca Maddox s-o şteargă cât de curând.

Sarah puse pe masă o carte:

— Ţi-am făcut rost, spuse. Mi-a împrumutat-o Pollak şi a făcut nişte ochi mari cât cepele când i-am cerut-o. S-o fi gândit că am intrat într-o criză mistică.

Blake se îmbrăcă, în timp ce Sarah răsfoia distrată cartea sfântă.

— Ce speri să găseşti aici? întrebă la un moment dat, ridicând ochii înspre el

— Confirmarea unei bănuieli, spuse Blake.

Sarah închise cartea şi se apropie de uşă punând mâna pe clanţă:

— Peste cinci minute ne întâlnim la masă, spuse ea.

Şi ieşi.

8

Gad Avner intră în biroul preşedintelui Schochot care-l întâmpină cu o mină posomorâtă.

Avner îl salută dând din cap:

— Domnule preşedinte...

— Luaţi loc, domnule Avner, îi spuse preşedintele. Doriţi ceva? Un whisky, un trabuc?

Avner ştia foarte bine unde duceau acele introduceri şi ştia, de asemenea, că după calm avea să urmeze imediat furtuna. Clătină din cap, refuzând politicos:

— Nu, mulţumesc, domnule preşedinte, nu iau nimic.

— Domnule Avner, începu Schochot, nu vreau să vorbesc, pentru moment, de atentatul asupra mea... şi puse un anumit accent pe acel „pentru moment”. Vreau ca dumneavoastră să-mi explicaţi cum a fost posibil să explodeze o bombă într-o sinagogă, într-o zi de sabat: nu s-a mai întâmplat aşa ceva niciodată. Dacă serviciile noastre de securitate nu pot înlătura pericolul ca locurile sacre ale naţiunii să fie profanate de terorism, înseamnă că, într-adevăr, am decăzut. Moralul oamenilor este la pământ. Sondajele spun că în fiecare zi creşte numărul celor care se gândesc să-şi părăsească ţara şi să emigreze în America, în Franţa, în Italia. Chiar şi în Rusia. Trebuie să asistăm neputincioşi la formarea unei noi diaspore? Domnule Avner, dumneavoastră ştiţi mai bine decât mine că, dacă poporul lui Israel va trebui să-şi părăsească din nou pământul, de data aceasta va fi pentru vecie. Nu va mai exista cale de întoarcere... Vorbea cu convingere, cu îngrijorare, nu ca un politician şi Avner îl înţelese.

— Domnule preşedinte, bomba a fost adusă în interiorul sinagogii din subsol. Am găsit sub pardoseală un tunel

lung ca de cincizeci de metri care pleacă dintr-un canal al oraşului. Un canal pe care l-a construit guvernul dumneavoastră pentru a servi noii instalări de coloni...

Pentru moment, preşedintele păru dezarmat, dar imediat îşi reluă atacul:

— Dar nu există un control asupra clădirilor sinagogilor înainte de începerea slujbelor? Era vorba despre un kilogram de Semtex. Un kilogram este ditamai pachetul: nu poate trece neobservat.

— Domnule preşedinte, reconstituirea evenimentului, aşa cum am făcut-o noi este următoarea: un comando de terorişti a săpat tunelul, lăsând doar un perete subţire sub pardoseală şi şi-a continuat lucrul probabil vineri seara sau sâmbătă dimineaţa. Ultima inspecţie a serviciului de securitate nu a găsit absolut nimic şi a dat credincioşilor permisiunea de a intra. Când sinagoga a fost plină, au spart peretele cu o mică încărcătură explozivă şi luptătorul sinucigaş a sărit în interior acţionând detonatorul pe care-l avea asupra lui împreună cu explozibilul. Luaţi prin surprindere, cei de faţă nu au avut timp să facă nicio mişcare. Acum, dumneavoastră veţi putea, cu siguranţă, să spuneţi că sarcina noastră este să şi prevedem, nu numai să luăm măsuri şi să acţionăm, dar ştiţi foarte bine că există o limită şi pentru organele care, totuşi, au doar anumite mijloace şi un anumit număr de oameni. Nu putem, fizic, să controlăm subsolul ţării altfel decât să patrulăm la suprafaţă. Cu toate acestea, tehnicienii mei instalează acum senzori în toate sinagogile şi în alte locuri publice, dispozitive care pot capta zgomote suspecte şi vibraţii care provin din subsoluri. Este o operaţiune complexă şi costisitoare şi din planurile duşmanilor face parte şi presiunea continuă pe care o exercită asupra noastră, cu scopul de a ne provoca o cheltuială din ce în ce mai mare în termeni de bani, trudă, resurse umane...

Nu putem rezista dacă presiunea nu scade. Nu vorbesc despre mine: dacă dumneavoastră nu aveţi încredere în mine, nu vă faceţi scrupule, sunt gata să mă dau la o parte. Nu am ambiţii, domnule preşedinte, decât doar să vă protejez pe dumneavoastră şi poporul... dar dacă aveţi la dispoziţie un om mai bun şi mai bine pregătit decât mine, chemaţi-l şi-i predau funcţia mea, chiar acum. O pun la dispoziţia dumneavoastră.

Se ridică cu intenţia să plece, dar preşedintele îl opri:

— Luaţi loc, domnule Avner, vă rog.

Gad Avner se aşează şi cei doi se priviră în faţă, în tăcere, câteva clipe. De pe stradă aproape că nu se mai auzea niciun zgomot şi oamenii se retrăseseră fiecare pe la casa lui, împinşi de întunericul nopţii şi de teamă.

Schochot se ridică şi se apropie de fereastră:

— Uitaţi-vă, domnule Avner, nu mai este nimeni pe străzi. Lumea este înspăimântată.

Avner se ridică şi el şi se apropie de preşedinte. Fereastra vastului birou dădea înspre oraşul vechi şi spre cupola aurită a Stâncii, exact ca fereastra apartamentului său.

— Acolo sunt soldaţii noştri, spuse. Iată-i. Şi sunt şi oamenii mei, dar pe ei nu vi-i pot arăta.

Preşedintele oftă:

— Ce aveţi de gând să faceţi?

Avner îşi aprinse o ţigară, trase adânc fumul în piept după care tuşi de câteva ori.

— Fumaţi prea mult, domnule Avner, îi spuse preşedintele aproape îngrijorat. Ştiţi că vă poate face mult rău.

— N-o să mor din cauza fumatului, domnule preşedinte, mă tem că n-o să mai ajung până acolo. Aşa că, de ce să-mi mai fac probleme şi din cauza asta? Ascultaţi-mă acum pentru că trebuie să vă spun un lucru nu prea plăcut...

— Ce poate fi mai rău decât ceea ce ştim deja?

— Vă amintiţi că, în urmă cu câteva săptămâni, am vorbit în şedinţa Cabinetului despre această... Operaţie Nabucodonosor, cerând mai multe mijloace împotriva a ceea ce consideram a fi o ameninţare gravă şi iminentă...

Schochot se încruntă:

— Vreţi să spuneţi că aceşti atentatori constituie începutul operaţiunii?

— Nu ştiu, este foarte probabil... dar cel mai mult mă tem că va trebui să luptăm pe două fronturi: terorism intern şi atac extern. Frontal.

— Nu se poate. I-am bătut întotdeauna în câmp deschis. Şi avem şi acum o superioritate tehnică zdrobitoare. Nu vor îndrăzni.

— Eu mă tem că vor îndrăzni.

— Aveţi indicii... dovezi?

— Nu... presentimente.

Schochot îl privi neîncrezător:

— Presentimente?

— Este greu de explicat... Un copoi simte în aer lucruri de genul acesta. Nu are nevoie de probe. Eu simt că nenorocitul acela este în spatele tuturor acestor lucruri... este în spatele asasinării lui al Bakri... şi al venirii la putere a lui Taksun care i-a prins pe picior greşit pe americani, într-un mod în afară de orice bănuială.

— Care nenorocit?

— Abu Ahmid, cine altcineva?

— Dar Taksun se bucură de stima şi aprecierea americanilor.

— Şi totuşi, pe al Bakri nu l-au ucis ei. Aveau un comando la Mitzpe Ramon pentru operaţiunea aceea. Dumneavoastră ştiaţi asta, domnule preşedinte?

Timp de câteva clipe, Schochot rămase perplex şi Avner insistă, pe un ton de reproş evident:

— Dumneavoastră ştiaţi asta?

— Ştiam, Avner.

— Şi de ce nu m-aţi ţinut şi pe mine la curent?

— Pentru că mă gândeam că dumneavoastră vă veţi opune la operaţiunea aceea şi că...

— Spuneţi deschis.

— Că îmi veţi pune beţe în roate într-un moment în care nu pot să intru în conflict cu americanii.

— Eu aş fi plecat capul, nu aş fi combătut acţiunea dumneavoastră. Doar că aş fi făcut orice ca să vă conving să renunţaţi.

— Dar de ce asta? Americanii au încredere în Taksun şi veţi fi şi dumneavoastră de acord că, pentru noi, este mult mai bine cu el decât cu al Bakri.

— Eu nu am încredere în nimeni şi cu atât mai puţin în Taksun. Dacă este un prieten al americanilor, este un trădător şi un vândut. Dacă nu este, aşa cum cred eu, atunci, cineva a scos castanele din foc în locul lui, pentru motive destul de diferite de cele pe care şi le-ar putea imagina prietenii noştri de la Washington.

— Ceva care ar putea avea de-a face cu această misterioasă Operaţiune Nabucodonosor?

Avner îşi aprinse încă o ţigară şi Schochot observă că erau siriene, marca Orient. Un năravtipic pentru omul din faţa sa.

Avner avu din nou un acces de tuse, o tuse seacă şi enervantă, după care continuă.

— Eu nu înţeleg povestea asta cu trupele iraniene la graniţa de la Shatt el Arab. Nu are niciun sens. Şi chiar mai puţin sens are mobilizarea cerută de Taksun: are aerul unei comedii... Nu-mi place, nu-mi place deloc. În plus, ştiu că oamenii lui Taksun au intrat în legătură cu Siria şi cu Libia. M-aş fi aşteptat de la el să se întâlnească mai degrabă cu iordanienii şi cu saudiţii, nu vi se pare?

— Sunteţi sigur de asta?

— Da.

— Şi ce aţi aşteptat ca să-mi spuneţi?

— V-o spun chiar acum, domnule preşedinte, şi am comunicat toate acestea şi statului major al forţelor armate.

Schochot clătină din cap:

— Nu, nu are niciun sens. Americanii ar mobiliza o altă armată, ca pe vremea războiului din Golf. Nu este absolut deloc posibil, credeţi-mă.

Avner stinse ţigara într-o scrumieră de pe biroul preşedintelui şi se ridică. Schochot se ridică şi el ca să-l însoţească până la ieşire:

— Domnule Avner, îi spuse, eraţi în funcţia asta şi în guvernul celălalt şi în coaliţia trecută, dar eu am în dumneavoastră o încredere deplină. Vă cer să rămâneţi la postul dumneavoastră şi să vă continuaţi munca. Eu... voi evita ca, pe viitor, să mai iau decizii importante fără a vă cere sfatul.

Avner se opri cu mâna pe clanţa uşii:

— Domnule preşedinte, l-aţi citit cumva pe Polibius?

Schochot îl privi mirat:

— Istoricul grec? Da, cred că am citit ceva, la universitate.

— Polibius spune că istoria nu este cu totul în mâinile oamenilor care o fac. Există imponderabilul, *tyche*, cum o numeşte el, adică întâmplarea. Eu presimt că duşmanii noştri au pregătit totul, de data aceasta, cu o grijă deosebită: doar întâmplarea ne mai poate veni în ajutor. Noapte bună, domnule preşedinte.

Se lăsă dus acasă de şofer şi urcă singur, ca de obicei, la ultimul etaj. Pe masa din bucătărie, găsi nişte friptură rece de pui şi nişte felii de pâine în prăjitor. O sticlă de apă

minerală şi ibricul de cafea pregătit pe aragaz completau tabloul mesei sale.

Deschise uşa către balcon şi respiră adierea care venea dinspre deşertul Iuda, aducând, parcă, de data aceasta, mireasma unei primăveri timpurii. Cu toate ţigările pe care le fuma, se mira câteodată în sinea lui că simţul mirosului îi rămăsese intact.

Se aşeză să mănânce ceva şi, între timp, răsfoia ziarele şi agenda cu treburile pentru a doua zi. Când termină, intră în baie ca să se pregătească de culcare şi, pe când ieşea, auzi semnalul liniei sale secrete.

Ridică receptorul şi de la celălalt capăt al firului o voce cunoscută îl salută ca de obicei:

— Sunt portarul nopţii, domnule.

— Te ascult, portarul nopţii.

— Comandoul de la Mitzpe este pe cale să se risipească, dar este ceva care îmi scapă. Caut să descopăr faţă de cine este cu adevărat subordonat comandantul misiunii.

— Ce vrei să spui?

— Am impresia că el joacă la două capete, dar încă nu reuşesc să înţeleg care este cel de-al doilea interlocutor.

— Ultima dată mi-ai spus ceva despre o săpătură arheologică. În ce stadiu este?

— Până mâine seară va fi deschis sarcofagul şi s-ar putea să fie identificată mumia. Dacă această operaţiune se încheie, s-ar putea să nu mai aibă niciun sens să mai rămân aici mult timp, doar dacă nu se întâmplă ceva neprevăzut: situaţia este complicată şi dificilă. Dacă nu mă înşel, s-ar părea că se duc tratative, dar, aşa cum v-am mai spus, încă nu ştiu cine se află de cealaltă parte a mesei. S-ar putea ca această comoară din mausoleu, care este, cu siguranţă, de o valoare inestimabilă, să facă parte din aceste tratative, dar nu sunt sigur. Încep, totuşi, să am

nişte bănuieli: tezaurul acesta ar putea servi cuiva aici, în Israel...

Avner rămase fără grai la auzul acestor cuvinte, gândindu-se la cine s-ar fi putut referi. Începu şi el să aibă nişte bănuieli, dar se limită să spună doar:

— Fii prudent şi sună-mă, dacă poţi, îndată ce se va profila o clarificare. Noapte bună.

— Noapte bună, domnule.

Convorbirea se întrerupse şi Gad Avner, sleit de puteri, se întinse pe pat. Se simţea asediat de un duşman prezent peste tot în jurul său şi nu ştia unde să lovească pentru a se apăra.

Maddox îi făcu semn bucătarului să aducă la masă cafeaua şi făcu să circule printre comeseni o cutie cu ţigări de foi cubaneze. Erau prezenţi doar şase: el, Pollak, Sullivan, Gordon care se întorsese de câteva ore, Sarah şi Blake. Prin urmare, Maddox putea vorbi fără grijă:

— Domnilor, mâine, domnul profesor Blake va deschide sarcofagul şi va examina mumia, scoasă la lumină pentru prima dată după mai mult de trei mii de ani. Eu am dorit să fiu de faţă la această operaţiune: este un moment pe care nu vreau să-l pierd. Îmi închipui că şi dumneavoastră veţi avea aceeaşi dorinţă: aveţi ceva împotrivă, domnule Blake?

— Nu, domnule Maddox, n-am nimic împotrivă. Aş vrea doar să ştiu ce aveţi de gând să faceţi cu obiectele funerare de acolo?

— Aceasta este o decizie pe care o vom lua în ultimul moment. Acum, însă, aş vrea ca dumneavoastră să prezentaţi celor care sunt prezenţi aici rezultatele săpăturilor dumneavoastră în interiorul mausoleului. Îndepărtarea pământului surpat era neapărat necesară pentru a putea ridica şi da la o parte capacul sarcofagului,

dar am impresia că acolo v-aţi putut da seama cu mai mare claritate de situaţia generală în care s-a produs prăbuşirea. Nu-i aşa?

— Ştiţi cu toţii, începu Blake, că mormântul era parţial astupat de o surpare a materialului inert: nisip şi sfărâmături de piatră care au trebuit îndepărtate pentru a elibera sarcofagul care fusese în mare parte îngropat dedesubt. În primul moment, m-am gândit, într-adevăr, la un cutremur, dar curând am fost nevoit să-mi schimb părerea, când am putut constata că toate obiectele de uz funerar se aflau nemişcate din locul lor iniţial. Dacă ar fi avut loc un cutremur atât de puternic încât să provoace o prăbuşire de asemenea proporţii, multe obiecte ar fi căzut şi unele dintre ele, vase de sticlă şi de ceramică, probabil că s-ar fi spart. Deci, nu era vorba despre un cutremur, ci de o surpare provocată: când şi de ce trebuia să descopăr. Am început, aşadar, să scot la suprafaţă materialul acela inert, utilizând o benă legată la cablul de pe jeepul domnului Sullivan. După un timp, mi-am dat seama că sub mormanul acela de pământ şi pietre se afla un panou din scânduri pus pe pardoseala mormântului, un lucru pe care, în momentul acela, nu am ştiut cum să mi-l explic. La puţin timp după aceea, am descoperit, într-o zonă de pe marginea peretelui de scânduri, resturi din ceva care semăna cu o sandală. Am cerut o analiză cu carbon radioactiv pentru cele două tipuri de obiecte: un fragment din peretele de lemn aflat sub mormanul de pământ surpat şi o bucată de piele din sandală. Rezultatele au sosit ieri şi sunt surprinzătoare: peretele este făcut din lemn de salcâm, foarte rezistent, şi datează cam de pe la jumătatea secolului al XIII-leaî.Hr. Sandala, în schimb, este din secolul al VI-lea. Un lucru foarte ciudat. Când am terminat cu îndepărtarea materialului din surpare, am putut constata că peretele de scândură făcea parte,

aproape sigur, dintr-un sistem de protecţie a mormântului. Atunci când cineva neautorizat încerca să pătrundă înăuntru, peretele cădea la pământ şi provoca o surpare de pietre şi de nisip care avea să blocheze intrarea şi, probabil, să-l surprindă înăuntru pe intrus. Un sistem de protecţie asemănător a mai fost întâlnit în marile morminte în formă de tumuli ale regilor Frigiei, în Asia Mică. Prezenţa sandalei pe care analiza cu carbon radioactiv a datat-o la începutul secolului al VI-lea î.Hr. Ne face să credem că surparea a avut loc în perioada aceea. Această situaţie ridică, însă, o serie de probleme: cine era omul cu sandala? Un tâlhar? Dar, dacă ar fi fost aşa, de ce nu a fost prins sub dărâmături? Faptul că şi-a pierdut doar o sandală ne face să ne gândim că ştia perfect ce făcea. Ideea mea este că era vorba despre un preot care, dintr-un motiv oarecare, cunoştea taina acestui mormânt şi, prinzând de veste că ar putea fi profanat sau jefuit, a declanşat mecanismul care provoca surparea, astupând pentru totdeauna intrarea.

— Şi această operaţiune, interveni Maddox, s-a întâmplat la mai mult de cinci secole după ce mumia fusese depusă în mormânt.

— Aşa cred şi eu, spuse Blake.

— Dar în cinci secole peretele din lemn ar fi trebuit să cedeze singur. Surparea s-ar fi putut produce şi spontan.

— S-ar fi putut, replică Blake, dar n-a fost aşa. Din două motive: peretele din scânduri este întărit cu două bare din bronz şi clima foarte uscată a contribuit la conservarea lemnului care şi-aşa, prin natura lui, este foarte rezistent; în plus, sandala ne face să credem că a fost cineva acolo în momentul surpării, cineva care nu a fost surprins de acest eveniment, dar care l-a provocat. Dacă n-ar fi fost aşa, i-aş fi găsit în interiorul mormântului oasele şi nu sandala.

Blake îşi întrerupse prezentarea şi cu toţii rămaseră tăcuţi, aşteptând ca el să vorbească din nou. Văzând că nu erau întrebări, îşi continuă expunerea:

— Prezenţa dispozitivului şi faptul că un preot l-ar fi putut acţiona la distanţă de secole înseamnă că exista cineva care cunoştea şi transmitea secretul dintr-un motiv pe care în prezent nu-l cunoaştem.

— Vă aşteptaţi să aflaţi aceasta mâine, când veţi deschide sarcofagul? întrebă Maddox.

— Asta sper şi eu, răspunse Blake.

— Atunci mai bine ar fi să mergem cu toţii să ne odihnim: mâine ne aşteaptă o zi plină de muncă şi de emoţii. Vă doresc noapte bună, domnilor.

Se ridicară cu toţii şi fiecare se îndreptă către containerul său. La scurt timp după aceea, tocmai cât era necesar pentru ca oamenii să se spele pe dinţi şi să-şi îmbrace pijamaua, grupul electrogen se opri şi tabăra se cufundă în beznă şi în tăcere.

William Blake ajunse în locuinţa sa, aprinse lampa cu butan, apoi se aşeză, deschise Biblia şi începu să citească, luându-şi notiţe într-un carneţel. Din când în când, liniştea era sfâşiată de şuieratul avioanelor de vânătoare cu reacţie care treceau la mică înălţime pe deasupra taberei. Rămase astfel mult timp, absorbit de lectură, până când, deodată, i se păru că aude în depărtare zgomotul caracteristic ale palelor unui elicopter. Se uită la ceas: era ora unu dimineaţa.

Se ridică în picioare şi se apropie de fereastra din spatele containerului pentru a privi în deşert în partea de unde se auzea zgomotul: o văzu pe Sarah ieşind din container pe fereastra din spate şi pierzându-se în întuneric. O văzu reapărând în spatele unui tufiş, după care dispăru din nou. Clătină din cap şi vru să se apuce din nou de lucru, când auzi, abia perceptibil, zgomotul unui

motor şi văzu pe conturul unei dune un jeep care înainta cu farurile stinse către un punct din zare unde se zărea o luminiţă slabă.

Oftă, apoi ieşi pe uşa din faţă şi-şi aprinse o ţigară. Era întuneric beznă şi cerul era şi el acoperit de nori. Luă de pe jos o nuia, o crestă cu briceagul, puse în crăpătură ţigara aprinsă şi înfipse băţul în pământ, apoi se strecură în spatele containerului şi merse până la parcare. Lipsea maşina lui Maddox.

Se întoarse la containerul său şi luă restul de ţigară încă aprins ca să-l termine. Aerul era răcoros şi aducea din depărtare miros de praf udat: ploua pe undeva, pe pământul uscat şi sterp.

I se părea în clipele acelea că este un cavaler care face de strajă. Ce-l mai aştepta şi a doua zi? Ce se va întâmpla cu tezaurul din mormânt şi ce va face el dacă ipoteza nebunească pe care încerca s-o verifice se dovedea a fi adevărată?

Se întoarse la lucru şi-şi cuprinse capul în mâini, încercând să-şi dea seama cum putea fi salvat mormântul din deşert Falconul nu putea duce toate acele obiecte, desigur, dar s-ar fi putut folosi jeepurile, sau s-ar fi putut aduce prin deşert nişte camioane. Ar fi fost suficient să se stabilească un punct de întâlnire în vreun loc secret, să se efectueze transbordarea şi apoi să se care totul în vreun loc izolat de pe coasta mediteraneană.

Era ora trei dimineaţa şi William Blake se ridică de la masa de lucru ca să se spele pe faţă şi să-şi facă o cafea. În timp ce aprindea focul la maşina de gătit, auzi un zgomot abia perceptibil de paşi pe pietriş, venind din spatele containerului. Aruncă o privire pe fereastră şi o văzu pe Sarah escaladând fereastra din spate a

containerului său pentru a intra la ea. Aşteptă câteva clipe şi apoi ieşi şi el, desculţ, ca să nu facă nici cel mai mic zgomot şi se apropie de containerul fetei, lipindu-şi urechea de perete. Nu auzi decât zgomotul pe care-l făcea apa trecând prin robinete, paşi, apoi tăcere. Se întoarse la el, dar la puţin timp după aceea, auzi zgomotul unui motor dinspre parcare: probabil că Maddox se întorcea din expediţia sa nocturnă.

Blake îşi bău cafeaua, un amestec italienesc pe care-l găsise la mica prăvălie din tabără şi cu care reuşea să prepare ceva oarecum asemănător cu un espresso, îşi aprinse o ţigară şi se apropie de harta pe care o întinsese pe singura masă liberă. Dintr-o dată, tabloul începea să prindă viaţă: ipoteze aparent absurde începeau să se contureze, itinerare uitate se desfăşurau pe neaşteptate sub ochii săi.

Luă dintr-un sertar imaginile cu gravurile rupestre fotografiate în diferite locuri, de-a lungul drumului prin deşert care-l ducea către mormânt şi ele începeau să formeze o înşiruire coerentă de semne şi de semnificaţii. Se gândi la cei doi munţi în formă de piramidă şi de sfinx, în timp ce chipul faraonului din deşert începea încet-încet să iasă la iveală din atâta mister, ca discul soarelui care apare din ceaţa dimineţii.

Se făcuse ora cinci când Blake ieşi din locuinţa sa şi se duse să bată la uşa lui Alan Maddox.

— Scuzaţi-mă, domnule Maddox, spuse când îl văzu apărând în halat, cu ochii cârpiţi de somn. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, acum.

— Nu vă simţiţi bine? întrebă Maddox privindu-l pieziş, în lumina neclară a zorilor, faţa sa era pământie şi ochii înroşiţi de nesomn îi dădeau un aer buimac şi chiar

neliniştitor.

— Nu, mă simt bine, domnule Maddox. Am neapărat nevoie să trimit un e-mail înainte de a mă apuca de lucru. Este foarte important.

Maddox îl privi nedumerit:

— Cunoaşteţi foarte bine regulile pe care ni le-am impus în această tabără: niciun contact cu exteriorul până când nu se încheie operaţiunea. Trebuie să înţelegeţi şi dumneavoastră asta...

— Domnule Maddox, eu am comunicat deja cu exteriorul, o dată când dumneavoastră nu eraţi aici şi, după cum vedeţi, nu s-a întâmplat nimic rău...

— Dar cum...

— Lăsaţi-mă să intru, vă rog, şi o să vă explic totul.

Maddox bombăni:

— O să-l iau eu la întrebări pe Pollak...

— După cum v-aţi dat seama, nu s-a întâmplat absolut nimic. Eu sunt un om de onoare şi mi-am luat un angajament faţă de dumneavoastră; intenţionez să-mi ţin cuvântul. Atunci era vorba despre un text hieroglific pentru care îmi trebuia neapărat o soluţie pentru a-l descifra. Am primit-o la scurt timp după aceea, tot prin e-mail, şi asta mi-a permis să merg înainte cu cercetările mele. Ascultaţi-mă, domnule Maddox, închipuiţi-vă că eu reuşesc să aflu cine este personajul înmormântat în mausoleul de la Ras Udash: valoarea obiectelor s-ar tripla *ipso fado,* doar prin această informaţie. Nu vă pasă?

— Intraţi, spuse Maddox. Dar trebuie să acceptaţi să fiu de faţă atunci când expediaţi mesajul. Îmi pare rău, dar nu pot face altfel.

— Şi Pollak a făcut tot aşa: a controlat scrisoarea însoţitoare şi a verificat dacă textul era într-adevăr o inscripţie hieroglifică. Am un program special pentru astfel de situaţii, uitaţi.

Se aşează în faţa computerului, îl deschise şi încărcă programul de scriere de pe două dischete, după care începu să compună un text cu caractere hieroglifice.

— Extraordinar, murmură Maddox, privind, din spatele oaspetelui său de dimineaţă, cum străvechea limbă a Nilului prindea formă şi dimensiune pe ecranul unei maşini electronice.

Omar Husseini intră în casă, îşi turnă puţină cafea şi se aşeză la masa de lucru pentru a citi lucrările scrise ale puţinilor săi studenţi, din primul semestru, dar nu reuşea să se concentreze şi nu reuşea să-şi dezlipească privirea de la fotografia unui copil, aşezată în faţa lui pe masă: fotografia fiului său. Îl chema Said şi i-l născuse o fată din sat, o anume Suray pe care i-o dăduseră ca soţie părinţii lui, după ce trataseră mult timp cu familia ei pentru a obţine o zestre corespunzătoare.

N-o iubise niciodată şi era normal să fie aşa în cazul unei soţii pe care n-o alesese el şi care nu-i plăcea, dar ţinuse la ea pentru că era cuminte şi devotată familiei, precum şi pentru că îi dăruise un fiu.

Îi plânsese ca morţi pe amândoi, după ce casa în care locuiau fusese lovită de o grenadă şi îi înmormântase în cimitirul satului, la umbra firavă a copacilor scheletici din vârful unui deal pietros, ars de soare.

Soţia sa fusese lovită de o schijă şi murise în urma hemoragiei, dar despre copil îi spuseseră că fusese lovit aproape în plin şi era de nerecunoscut, aşa că nici nu putuse să-l vadă pentru ultima dată înainte de a-l înmormânta.

Chiar în seara aceea, în timp ce-şi plângea încă morţii, şezând pe pământ în faţa ruinelor casei sale, venise la el un bărbat ca să-i ofere posibilitatea de a se răzbuna: se apropia de cincizeci de ani, cu mustăţile sure şi dese, şi-i

spuse că vrea să facă din el un mare luptător al Islamului, că vrea să-i ofere o nouă viaţă, un nou scop, noi prieteni cu care să împartă primejdiile şi idealurile.

Acceptase şi jurase să servească acea cauză chiar cu preţul vieţii. Îl duseseră într-o tabără de antrenament de lângă Baalbek, în valea Bakaa, îl învăţaseră să se folosească de cuţit, de mitralieră, de grenade, de aruncătoarele de rachete, îi aţâţaseră ura pe care deja o nutrea faţă de duşmanii care îi distruseseră familia şi după aceea îl aruncaseră într-o serie de acţiuni, din ce în ce mai îndrăzneţe şi mai distrugătoare, până ce făcuseră din el un luptător nemilos şi imposibil de capturat, legendarul Abu Ghaj, până ce-l făcuseră să merite, într-o bună zi, să-l întâlnească personal şi să-l vadă în faţă pe cel mai mare combatant al Islamului, cel mai de temut inamic al sioniştilor şi al celor care-i susţineau: Abu Ahmid.

Fuseseră ani de foc şi de entuziasm în care se simţise erou, în care văzuse şi frecventase personaje de rang înalt, dormise în hoteluri de mare lux, mâncase în cele mai bune restaurante, întâlnise femei foarte frumoase care-i cădeau de îndată în braţe. Abu Ahmid ştia să-i răsplătească din plin pe luptătorii săi cei mai curajoşi şi mai îndrăzneţi.

Apoi, pe neaşteptate, sosise ziua în care sângele şi pericolul permanent îl făcuseră să nu-şi mai poată controla nervii şi căzuse într-o criză profundă. Avea o înţelegere cu Abu Ahmid: că va lupta doar atât timp cât va avea forţa şi curajul necesare. Astfel încât, într-o noapte, luă un avion şi plecă, având documente false, mai întâi la Paris, unde şi-a completat studiile de limba coptă, apoi în Statele Unite. Trecuseră de atunci aproape şaisprezece ani şi niciodată Abu Ahmid nu dăduse vreun semn de viaţă. Dispăruse în neant. El însuşi uitase totul, îşi şterse din amintire toată viaţa anterioară, ca şi cum nici n-ar fi existat.

Nu mai urmărea ce făcea mişcarea sa, nici ce se

întâmpla în patria sa de origine. Se integrase aici, se cufundase în studiu şi în viaţa tihnită şi paşnică a clasei americane de mijloc. Avea o iubită, se ocupa cu hobby-uri, juca golf, începuse să-l pasioneze baschetul şi fotbalul american.

Singura amintire care-i mai rămăsese era cea a copilului pe care-l pierduse: Said. Fotografia lui stătuse întotdeauna acolo, pe masa sa de lucru şi în fiecare zi care trecea şi-l imagina crescând, mijindu-i mustaţa, schimbându-şi vocea, devenind un bărbat. În acelaşi timp, el continua să se simtă tatăl acelui micuţ din fotografie care nu mai creştea niciodată şi aceasta îl făcea să se simtă, într-un fel, mereu tânăr.

Din această cauză, nu mai dorise să se însoare şi nici să mai aibă alţi copii. Apoi, într-o zi, se întorseseră dintr-o dată toate fantasmele trecutului său, împreună cu fotografia unui băiat pe care-l recunoscuse imediat ca fiind fiul său şi încă nu reuşea să se convingă şi să creadă că era adevărat.

Merse la dulăpiorul din baie ca să ia un calmant, dar, chiar în clipa aceea, auzi sunând telefonul celular. Se duse să răspundă.

— Salam alekhum, Abu Ghaj, era aceeaşi voce metalică, uşor schimbată din cauza transmisiei. Suna şi el de pe un celular.

— Toţi catârii au fost înşeuaţi. Suntem gata să mergem la târg.

— Bine, răspunse Husseini. O să transmit mesajul.

Aşteptă câteva minute, gândindu-se încă la modul în care ar fi putut să scape din situaţia aceea, să şteargă totul, trecut şi prezent, pentru a reveni la cariera sa liniştită de profesor american sau, poate, pentru a muri. Dar orice făcea nu găsea nicio cale de scăpare. Mai putea, oare, să vadă coloanele de la Apamea, palide în zori şi roşii

la asfinţit, ca nişte torţe uriaşe.

Cerul de afară era cenuşiu, cenuşie era strada şi cenuşii casele şi viitorul său era tot cenuşiu.

Tot atunci se auzi soneria şi-l făcu să tresară: cine putea să fie la ora aceea? Nervii săi erau la pământ şi nu mai reuşea să-şi controleze emoţiile şi totuşi, într-o vreme (pentru cât timp?), fusese Abu Ghaj, o maşinărie ucigătoare, un automat neobosit.

Se apropie de uşă şi întrebă:

— Cine este?

— Sunt Sally, se auzi răspunsul timid al unei voci care părea a unui copil. Mă întorceam acasă şi am văzut lumina aprinsă: pot intra?

Husseini scoase un suspin de uşurare şi deschise: era prietena sa, secretara bibliotecii. Nu se mai întâlnise cu ea de câteva zile.

— Ia loc, îi spuse el stânjenit.

Fata se aşeză. Era blondă şi avea trupul frumos împlinit, cu ochi mari, albaştri, şi o privire puţin îngrijorată:

— Nu mai ştiu nimic de tine de multă vreme, spuse ea. Te-am supărat cu ceva?

— Nu, Sally. N-ai făcut nimic rău. Este vina mea. Trec printr-o perioadă tare grea.

— Nu te simţi bine? Pot să-ţi fiu de folos?

Husseini era foarte nervos: ştia că ar fi trebuit să sune imediat şi, fără să vrea, îşi privi ceasul. Fata se simţi umilită şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu este ce crezi tu, Sally, trebuie să iau un medicament la anumite ore, de aceea mă uitam la ceas... Aşa este, nu mă simt bine.

— Ce ai? Pot să fac ceva pentru tine?

— Nu, spuse el. Nu poţi să faci nimic. Nimeni nu poate face nimic, Sally. Este un lucru pe care trebuie să-l rezolv de unul singur.

Se apropie de el şi-l mângâie pe obraz:

— Omar...

Dar Husseini deveni ca o stană de piatră:

— Iartă-mă, nu sunt în stare...

Ea lăsă capul în jos, încercând să-şi ascundă lacrimile.

— N-am să te pot suna o vreme, Sally, dar nu te supăra pe mine... O să te anunţ eu când o să mă simt mai bine.

— Dar aş putea... insistă fata.

— Nu, este mai bine aşa, crede-mă. Trebuie să mă descurc cum pot şi singur... Acum, du-te să te culci; s-a făcut târziu.

Fata se şterse la ochi şi ieşi din casă. Husseini rămase în prag urmărind-o cu privirea pe când se îndrepta către maşina sa, apoi închise uşa în urma sa, luă celularul şi formă un număr. Răspunse un robot şi el lăsă un mesaj:

Toţi catârii sunt înşeuaţi. Conducătorii lor sunt gata să meargă la târg.

Privi din nou figura copilului din fotografie şi, în clipa aceea, simţi că grenada aceea care îi distrusese casa cu atâta timp în urmă exploda din nou, chiar atunci, în sufletul său, făcându-l ţăndări. Nu mai ştia cine era şi ce făcea, ştia doar că trebuia să meargă înainte, cu orice preţ: mai devreme sau mai târziu, adevăratul om din el avea să se întoarcă la lumină şi să lupte. De o parte sau de alta.

Privirea i se opri pe computer şi-şi aduse aminte de colegul său, William Blake. Deschise aparatul şi intră pe Internet, căutând poşta electronică. Găsi imediat două mesaje de la colegi, după care, ultimul, mesajul de la William Blake. Scris în hieroglife.

Traducerea cea mai probabilă ar fi putut fi aceasta:

Faraonul nisipurilor îmi va arăta
chipul său înainte ca soarele acestei zile să apună.
Şi înainte de asfinţit poate că-i voi afla şi numele.
Numele îl vei avea peste douăsprezece ore.
Dar tu, între timp, caută papirusul pierdut.

Era un termen precis şi Husseini privi ceasul: mesajul fusese abia expediat, când în Israel probabil că era ora şase dimineaţa, ora locală. Viitorul mesaj avea să vină a doua zi, înainte de amiază, ora de la Chicago. Trebuia să lase computerul deschis: în felul acesta vedea imediat eventualele mesaje şi-i putea transmite lui Blake un răspuns imediat.

Încercă între timp să compună un mesaj de confirmare pe care să-l expedieze imediat şi spera ca Blake să-l poată interpreta astfel:

Peste douăsprezece ore voi fi aici. Caut papirusul pierdut.

Expedie mesajul, apoi încercă să se întoarcă la munca lui, dar trebuia să facă un efort uriaş ca să se concentreze. Când termină, constată că trecuse un timp de două ori mai lung decâti-ar fi fost necesar pentru a corecta o jumătate de duzină de teste. Era aproape unsprezece şi încă nu mâncase nimic. Luă două pastile de Maalox în loc de cină şi un calmant, sperând că va putea adormi.

Se vârî în pat şi fu cuprins de un somn agitat şi tulbure îndată ce somniferul începu să-şi facă efectul şi rămase în starea aceea de toropeală trudită timp de aproape cinci ore. Apoi intră într-o fază de moţăială, întorcându-se mereu de pe o parte pe alta în căutarea unei poziţii în care să poată adormi cu adevărat. Dar auzea un semnal insistent care îi venea din lumea viselor: s-ar fi putut

spune că suna cineva la uşă. Nu reuşea să-şi dea seama dacă sunetul acela făcea parte din vis,. Aşa cum spera el, sau era real.

La un moment dat, încetă şi îşi imagină că Sally se afla de partea cealaltă a uşii şi că aştepta ca el să-i deschidă. Se gândi că ar fi fost tare frumos dacă ea ar fi putut intra şi ar fi venit în pat alături de el. Trecuse mult timp de când nu mai făcuse dragoste cu ea. Dar nu era soneria de la intrarea în casă: aceea nu avea acel sunet continuu, dar cu intermitenţe. Altceva era...

Se ridică repede în capul oaselor, strângându-şi tâmplele în palme. Era telefonul celular. Îl deschise:

— Alo, spuse el.

Se auzi vocea obişnuită:

— A sosit ordinul. Atacul va fi declanşat peste treizeci şi patru de ore, noaptea, pe vreme rea. Se prevede o furtună de nisip neobişnuit de violentă... Caută în cutia ta poştală. O să găseşti un pachet cu o casetă video care conţine mesajul, îl vei transmite peste exact nouă ore. Îţi doresc o zi bună, Abu Ghaj.

Se sculă din pat, îşi aruncă pe umeri un halat şi ieşi, umblând prin zăpadă până la cutia poştală. Găsi pachetul şi se întoarse înfrigurat cu gândul să-şi facă o cafea.

Sorbi lichidul fierbinte aprinzându-şi o ţigară şi, în vremea aceasta, privea la pachetul înfăşurat în hârtie de ambalaj aruncat de el pe masa din bucătărie. Ar fi vrut să-l deschidă şi să vadă ce conţinea, dar îşi dădu seama că, dacă ar fi făcut aşa ceva, ar fi fost indispus toată ziua şi poate că nici nu se va putea duce la serviciu. Şi totuşi, trebuie să facă efortul de a nu da nimic de bănuit celor din jur.

Ieşi din casă la şapte şi jumătate şi la opt intră în biroul său de la Institutul Oriental. Îşi luă corespondenţa din cutia poştală şi pe cea de serviciu şi începu să le citească,

aşteptând să se facă ora la care-şi începea cursul. Auzi o bătaie în uşă şi spuse:

— Intră.

Era Selim, asistentul lui Blake.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, domnule profesor, spuse.

— Intră, ia loc. Ce vrei să-mi spui?

— Domnul profesor Olsen a plecat din nou în Egipt.

— Când?

— În dimineaţa asta, cred. Va merge la Luxor, la sediul Institutului.

— Altceva?

— A apărut prietenul meu Ali, de la El Quma.

— Cel cu papirusul?

— Chiar el.

— Ce noutăţi sunt?

— Spune că papirusul este încă la el.

— Minunat. Dar putem avea încredere în el?

— Eu zic că da.

— Ce propui să facem?

— Dacă vrem să-l recuperăm ne trebuie bani. Ali nu va aştepta la nesfârşit. Încă mai are acontul: este dispus să-şi respecte cuvântul dat.

— Doar Institutul poate elibera un cec de două sute de mii de dolari, dar n-o vor face niciodată. Povestea asta a papirusului este încă fierbinte...

Selim ridică din umeri:

— Atunci nu cred că mai avem vreo speranţă. Ali are şi o altă ofertă, şi încă foarte generoasă, dar n-a vrut să-mi spună din partea cui.

— Înţeleg, spuse Husseini.

— Atunci?

Husseini bătea darabana nervos cu degetele în masă, muşcându-şi buza de jos: o idee îşi făcea încet loc în

mintea lui.

— Întoarce-te în biroul tău, Selim. Vin şi eu după ce-mi ţin cursul şi voi găsi cei două sute de mii de dolari. Poţi să-i transmiţi un mesaj lui Ali?

— Sigur.

— Atunci dă-i drumul. Spune-i că ai să vii cu banii.

Selim ieşi, iar Husseini rămase pe gânduri, bătând în continuare ritmic cu degetele în masă, apoi deschise celularul şi formă un număr. Când auzi semnalul robotului, vorbi:

— Situaţie urgentă. Cer eliberarea banilor depozitaţi la International City Bank. Trebuie să procur structuri de acoperire.

Închise telefonul şi rămase în aşteptare, bătând din ce în ce mai nervos darabana cu degetele în masa de stejar. Mai avea cinci minute până începea cursul.

Deodată, telefonul sună şi o voce sintetizată spuse:

— „Eliberare acordată până la trei sute de mii de dolari. Cod de restituire: Gerash.200/ x. Repet: Gerash.200/x.”

Husseini îşi notă şi, după aceea, închise. Era cazul să meargă la curs: îşi luă servieta cu note, teste, diapozitive şi Porni spre aula în care îl aşteptau studenţii.

Băncile erau aproape toate ocupate şi el începu să vorbească:

— Vom vorbi astăzi despre mitul Marii Biblioteci din Alexandria, distrusă de arabi, conform celei mai răspândite tradiţii. Vă voi demonstra că este vorba despre un fals. În principal, din două motive. Primul: biblioteca nu mai exista de câteva secole atunci când arabii au cucerit Egiptul. Al doilea: arabii au fost întotdeauna susţinători ai culturii şi nu inamici ai ei...

William Blake privi şirul de caractere apărut pe ecranul său şi se gândi că ar fi putut spune:

Când vei trece graniţa nopţii tale eu voi fi prezent. Sunt în căutarea papirusului.

Îşi imagină că, între a douăsprezecea şi a treisprezecea oră din momentul acela, Husseini se va afla în faţa computerului său, conectat la Internet.

— Vă mulţumesc, domnule Maddox, spuse. Acum putem pleca.

Ieşiră afară pe când orizontul începea să se lumineze spre răsărit şi Blake se opri în faţa uşii lui Sarah. Bătu.

— Vin acum, răspunse ea şi, după puţin timp, apăru în prag. Era îmbrăcată cu pantaloni scurţi kaki, cizmuliţe pentru mersul prin deşert şi o cămaşă de model militar. Îşi adunase părul la ceafă şi era foarte frumoasă.

— Arăţi groaznic, îi spuse ea de îndată ce-l văzu. Ce-ai făcut azi-noapte?

— Am lucrat până dimineaţa.

— Şi eu, spuse Sarah. Mă rog, nu chiar toată noaptea.

— Aşteaptă-mă în parcare. Doar cât fac un duş şi-mi prăjesc o felie de pâine, după care vin şi eu. Între timp, tu pregăteşte uneltele. Vine şi Maddox, ştii sau nu?

Fata dădu din cap aprobator. Închise uşa după ea şi porni către parcare.

Maddox se apropie de ea:

— S-ar zice că asta este ziua cea mare. Nu ţi-a spus nimic Blake despre ce are de gând?

— Nu. Dar cred că nici el nu este prea sigur pe el. Se va pronunţa după ce va fi deschis sarcofagul.

— Nu ştiu... am impresia că ascunde ceva. Stai în preajma lui: vreau să ştiu tot ce gândeşte. N-o să-ţi pară rău: la sfârşit va fi destul pentru toţi.

— Şi pentru el?

— Şi pentru el, spuse Maddox.

Sosiră şi Sullivan împreună cu Gordon, după care veni şi Blake cu un teanc de hârtii, spunând:

— Ei, ce ziceţi, pornim?

9

William Blake se urcă în jeep împreună cu Sarah şi porniră înspre săpăturile de la Ras Udash. În urma lor venea maşina lui Maddox condusă de Sullivan.

— Da’ chiar că arăţi ca naiba, spuse Sarah privindu-l pieziş pe tovarăşul său de drum.

— N-am fost niciodată frumos, dar, când nu închid nici măcar un ochi toată noaptea, situaţia nu poate fi mai bună.

— Ai reuşi să traduci inscripţia?

— Da.

— Este ceva interesant?

— Este ceva care poate da peste cap destinul lumii, poate răni cumplit două treimi din omenire, lăsându-i fără glas pe cei care rămân neatinşi şi care mai sunt în stare să înţeleagă ce se petrece, spuse Blake pe un ton rece, ca şi cum ar fi spus un număr de telefon.

Sarah se întoarse către el:

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Deloc. Este purul adevăr.

— Şi eşti sigur că interpretarea ta este cea corectă?

— Nouăzeci la sută.

— Ce mai lipseşte?

— Trebuie să deschid sarcofagul acela şi să-l văd la faţă.

— Pe faraon?

— Pe oricine ar fi fost înmormântat înăuntru.

— De ce?

— Mormântul poate fi gol: n-ar fi pentru prima oară. În cazul acesta, îndoielile mele vor fi şi mai mari. Sau poate că personajul de acolo este cu totul altul decât acela care

cred eu.

— Şi cine crezi că ar putea fi?

— N-aş putea să-ţi spun. Nu încă.

— Dar ai să-mi spui?

Blake nu-i răspunse.

— N-ai încredere în mine, aşa-i?

Blake tăcu în continuare.

— Şi, totuşi, sunt singura persoană din tabăra asta care îţi poate salva viaţa. Şi, în plus, am făcut dragoste amândoi.

— Aşa este. Şi aş vrea să mai fac.

— Nu schimba vorba.

— Dezvăluirea acelei identităţi ar avea un impact devastator.

— Şi din cauza asta nu ai încredere. Aşa este? Nici dacă ţi-aş spune ce pune la cale Maddox şi ce vor face cu mormântul acela al tău?

Blake se întoarse brusc către ea.

— Văd că te interesează asta, spuse Sarah.

— Am să-ţi spun. După ce voi da capacul acela la o parte.

— Îţi mulţumesc

— Feliile mele de pâine s-au ars de tot în prăjitor. Ai ceva de mâncare în rucsacul tău?

— Da, biscuiţi şi nişte cafea în termos. Serveşte-te.

Blake aşteptă ca drumul să fie ceva mai plat şi fără bolovani, după care îşi turnă, nu fără oarecare dificultate, puţină cafea într-un pahar, luă o mână de biscuiţi şi începu să mănânce.

— Ei bine, continuă Sarah, astă-noapte l-am urmărit pe Maddox până la un anume loc, ca să văd cu cine avea să se întâlnească.

— Ai ascultat şi ce vorbeau? întrebă Blake între o înghiţitură şi alta.

— Luasem cu mine o jucărie foarte potrivită din punctul ăsta de vedere: un microfon direcţional de mare fidelitate.

— Eşti bine utilată.

— Asta-i munca mea.

— Şi, ce s-a întâmplat acolo?

— Maddox s-a întâlnit cu Jonathan Friedkin. Ştii cine-i ăsta?

— Nu.

— Este şeful absolut al israeliţilor ortodocşi extremişti. O grupare de fanatici periculoşi.

— Fanatismul este întotdeauna periculos, oriunde s-ar manifesta.

— Ei visează să înlăture de la putere guvernul republican şi să instaureze în locul lui o monarhie de tip biblic...

— Am auzit despre aşa ceva...

— Dar mai este şi altceva. Planul lor este să distrugă moscheea Al Aqsa de pe muntele Moriah şi să construiască în locul ei al patrulea Templu

— Un plan sugestiv, n-am ce spune. Şi cum se gândesc să facă asta?

— Nu ştiu. Dar situaţia dramatică de peste tot din Orientul Mijlociu nu face altceva decât să dea apă la moară mişcărilor extremiste, şi de o parte şi de alta.

— Aşa este... visurile... Puterea viselor este mai mare decât orice altceva. Forţa lor este nimicitoare. Vrei să-ţi spun ceva? Şi eu, dacă aş fi evreu, aş visa să reconstruiesc Templul pe muntele acela.

Îşi aprinse o ţigară şi suflă încet fumul peste aerul deşertului.

— Şi ai fi în stare să faci moarte de om pentru asta?

— Nu. Eu nu.

— Will, Maddox este de acord cu ei: vor vinde toate obiectele funerare din mormântul de la Ras Udash şi-şi vor

împărţi banii între ei. O sumă uriaşă. Le-au arătat cumpărătorilor fotografiile şi schiţele pe care le-ai făcut. Oferta este în total, de o sută de milioane de dolari, din care douăzeci de milioane îi vor reveni lui Maddox. Mai mult decât suficient pentru ca el să-şi rezolve toate problemele. Restul va servi pentru a finanţa gruparea lui Friedkin.

— Nenorociţii. Şi când vor face toate astea?

— Mâine noapte.

— Glumeşti? Nu se poate.

— Aşa o să facă. Vor sosi două camioane de la Mitzpe şi vor încărca toate obiectele din mormânt, după care se vor îndrepta spre coastă: acolo se va afla o navă care va lua totul la bord. Plata se va face la predarea mărfii. Vezi cămila, plăteşti cămila, după cum se spune prin părţile astea. Nu ştiai?

— Habar n-aveam.

— Chiar o să-mi spui ce ai aflat din inscripţia aceea?

— Am să-ţi spun. După ce voi deschide sarcofagul.

— Îţi mulţumesc.

— Sarah.

— Da.

— Te iubesc.

— Şi eu.

Trecură prin faţa stâncilor prăvălite şi, după aceea, prin dreptul lespezii sculptate cu semne rupestre. Mai aveau puţin până la platoul pietros care acoperea mormântul de la Ras Udash.

— Cum te simţi? întrebă Sarah.

— Câteodată parcă mi se taie respiraţia, alteori ca şi cum aş avea o gaură în stomac. În concluzie, foarte prost.

— Trebuie să fii tare. Este o zi hotărâtoare şi ai lucrat toată noaptea.

— Ce crezi, ce sfârşit mi-au pregătit ăştia?

— Am impresia că n-au de gând să-ţi facă vreun rău. Maddox ţi-a oferit şi bani, într-o vreme. După părerea mea, cred că ar trebui să-i accepţi. O să te suie în Falcon şi o să te ducă la Chicago. O să depună pe numele tău o sumă frumuşică la o bancă elveţiană şi totul va fi dat uitării. Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face probleme.

— O să încerc. Dar cred în continuare că situaţia este grea, dacă nu chiar critică.

Se opriră pe şantier şi coborâră din maşini, aşteptând să sosească şi celelalte două maşini: prima cu Maddox şi cu Sullivan, a doua cu muncitorii şi cu Gordon.

Sullivan trase frâna de mână, apoi desfăşură cablul troliului, îl trecu prin rotiţele scripetelui şi agăţă cârligul de capacul care acoperea intrarea, dându-l la o parte.

— Dacă vreţi să coborâţi, eu sunt pregătit.

— Bine, spuse Blake, coborâţi scara şi, după aceea, uneltele. După ce totul va fi jos, trebuie să coborâţi şi dumneavoastră, pentru că jos va fi nevoie să ne daţi o mână de ajutor.

Îndată ce scara ajunse pe pardoseala mormântului, coborî în interior, urmat de Sarah. Îndată după ei coborâră muncitorii, după care Maddox şi, la urmă, Sullivan.

— Dacă domnul Gordon vrea să vadă ce este aici, este mai bine să stea deoparte până când vom deschide sarcofagul. Suntem deja prea mulţi înăuntru şi mă tem să nu spargem ceva.

Aerul stătut din încăperea subterană se umplu imediat de mirosul corpurilor asudate şi atmosfera deveni curând destul de apăsătoare.

Blake potrivi patru bucăţi groase de lemn la cele patru colţuri ale sarcofagului şi deasupra fiecăreia aşeză câte un cric zdravăn, hidraulic, folosit la camioane. Pe cricuri montă patru bârne: două, paralele, de-a lungul laturilor lungi ale sarcofagului şi două mai scurte de-a curmezişul,

pe laturile scurte. Puse nivela pe fiecare şi modifică grosimea lemnelor de la baza cricurilor, până când cele patru grinzi fură perfect orizontale. În partea de nord a sarcofagului, montă o rampă dintr-o structură de ţevi, pe care se afla o platformă din scânduri groase, unse cu vaselină, pentru ca, pe ele, capacul sarcofagului să alunece până pe pământ când venea momentul ca el să fie dat în lături complet.

Când toate aceste lucrări pregătitoare se încheiară, totul fiind verificat încă o dată cu echerul şi cu nivela, Blake îi puse pe cei doi muncitori la cele două colţuri de la sud ale sarcofagului; Sarah şi Sullivan trecură la cele două colţuri dinspre nord:

— Fiţi atenţi acum, spuse, toate astea nu sunt chiar ideale pentru ceea ce avem de făcut, dar nu avem altceva, aşa că trebuie să ne descurcăm cu ce avem. Problema este să reuşim să împingem în sus cu cele patru cricuri, lin şi concomitent în toate patru colţurile, pentru că, altfel, riscăm să spargem placa de piatră a capacului. Lemnul de dedesubt şi de deasupra vor amortiza destul de bine micile neregularităţi ale ridicării, aşa că n-ar trebui să avem prea mari dificultăţi. În orice caz, fiecare dintre voi va trebui să fie atent la semnalul meu şi, în acelaşi timp să tragă cu ochiul la cel pe care-l are în faţă şi la cel de alături, pentru ca forţa aplicată asupra cricurilor să fie egală pentru toate şi constantă. Fiecare mişcare de acţionare a cricului trebuie să se oprească la sfârşitul cursei şi să reînceapă la semnalul meu. Atenţie, prima parte a ridicării este crucială pentru că atunci se va desprinde capacul de muchia pereţilor pe care se sprijină. Dacă va fi necesar, într-o a doua etapă, cele două cricuri de la sud vor ridica mai mult până când vor crea un plan înclinat şi placa de deasupra va putea aluneca pe rampă până la pământ. Dar aceasta se va petrece abia când voi vedea ce se află în interiorul

sarcofagului. Aveţi de pus întrebări?

Nu scoase nimeni vreo vorbă şi Blake respiră adânc şi spuse:

— Sunteţi gata?

Muncitorii erau cuprinşi şi ei de încordarea care domnea în spaţiul strâmt al mormântului şi erau lac de sudoare. Lui Maddox transpiraţia îi curgea deja şiroaie la subsuori şi la baza gâtului şi-şi trecea nervos batista pe frunte şi pe sub bărbie.

Blake privi sarcofagul şi toată instalaţia improvizată din jurul acestuia, apoi o privi ţintă pe Sarah care se afla exact în faţa lui. În privirea lui era o emoţie uriaşă, dar şi un calm desăvârşit. Avea privirea unuia care îşi pune viaţa în joc, cu tot sângele rece de care este în stare.

— Acum, spuse el. Haideţi!

Şi începu să coboare mâinile în jos, cu o mişcare lentă şi egală. Sarah, Sullivan şi cei doi muncitori, mişcară şi ei în jos pârghia cricurilor, urmărind mişcarea mâinilor sale. Grinzile scoaseră un scrâşnet înăbuşit şi capacul de piatră trosni, ridicat din locul său după trei mii de ani de nemişcare. Cele patru braţe continuau mişcarea în jos, în timp ce Blake le dirija coborârea, făcând şi el semn în jos cu mâinile, ca un dirijor care trebuie să dea ritmul orchestrei pe care o conduce.

Pârghiile ajunseseră aproape de sfârşitul cursei şi Blake examină capacul care se ridicase cam cu doi centimetri. Nu era niciun şanţ de etanşare: lespedea fusese pur şi simplu sprijinită pe marginea de sus a pereţilor. Preţ de o clipă simţi un miros vag de substanţe răşinoase şi, după aceea, doar mirosul prafului milenar. Pe frunte avea broboane de sudoare şi cămaşa îi era udă leoarcă. Cei doi muncitori păreau nişte statui antice: acum doar câteva picături de sudoare străluceau pe frunţile lăsate libere de kefiah. Erau obişnuiţi din totdeauna să se adapteze la

toate vitregiile deşertului.

— Acum, a doua împingere, spuse. Ridicaţi pârghia până sus de tot şi fiţi atenţi la mişcarea braţului meu când voi da semnalul de începere a coborârii. Sarah, eşti în stare? Vrei să te înlocuiască domnul Gordon? întrebă el văzând o undă de nesiguranţă în ochii fetei.

— Totul este ok, Blake. Putem începe.

— Foarte bine. Atunci, fiţi atenţi... haideţi!

Şi începu să coboare încet braţul stâng ca să însoţească mişcarea celor patru braţe care apăsau pe pârghiile cricurilor.

Lemnul scrâşni din nou şi capacul se mai înălţă cu trei centimetri. Sarah scoase, abia auzit, un suspin de uşurare.

Blake privi la tijele centrale ale cricurilor: ajunseseră cam la jumătate. Atunci, luă mai multe pene din lemn şi le puse între capac şi muchia pereţilor sarcofagului astfel încât să slăbească mecanismul cricurilor şi să mai înalţe adaosul de sub talpa lor.

— Este un sistem foarte ingenios... spuse Maddox. Sunteţi foarte priceput, domnule Blake.

— Sunt obişnuit să ies din situaţii dificile, asta-i tot. Nu mă încred total în cricurile astea şi nu vreau ca pistoanele să iasă cumva din cilindri. Prefer să înalţ suportul de sub ele. Dacă avem noroc, peste puţin timp vom încheia prima fază a operaţiunii.

Îl puse pe Gordon să-i lase jos cu bena alte bucăţi de scândură şi le aşează peste cele de la început, înălţând astfel baza cu şapte, opt centimetri. Apoi, puse nou în poziţia de la început cele patru bârne şi verifică unghiurile şi orizontalitatea. Când totul fu gata, le făcu semn tovarăşilor săi să treacă fiecare la locul său şi să pună mâna pe pârghiile cricurilor.

Maddox veni înspre Sarah:

— Lasă-mă pe mine, spuse. Eşti obosită.

Sarah nu se opuse şi se rezemă de zid. Bluza ei, udă complet de transpiraţie, era lipită de trup, ca şi cum ar fi ieşit chiar atunci din apă.

Blake făcu din nou semn cu mâna şi cele patru pârghii începură să coboare încet, în acelaşi timp şi oprindu-se la capătul cursei. Blake putea vedea acum o porţiune din peretele interior al sarcofagului, iluminată de lumina care venea de afară, până la o adâncime de vreo treizeci de centimetri.

Repetă pentru a patra oară operaţiunea şi îndepărtă penele puse sub capac. Venise momentul să privească în interior.

— Vreţi să priviţi dumneavoastră primul, domnule Maddox? întrebă.

Maddox clătină din cap:

— Nu. Dumneavoastră aţi condus toată operaţiunea asta într-un mod magistral, domnule profesor. Este corect ca dumneavoastră să priviţi primul.

Blake făcu un semn aprobator, luă o lanternă şi se urcă pe un scăunel ca să lumineze în interiorul sarcofagului. Pentru o clipă, căută să întâlnească privirea lui Sarah, înainte de a-şi îndrepta ochii spre interiorul mormântului deschis al faraonului nisipurilor.

Acolo era corpul unui om, complet înfăşurat în fâşii de pânză, dar nici măcar acolo nu era nici urmă de vasele canopice în care ar fi trebuit să se afle organele interne ale defunctului. Probabil că îmbălsămarea fusese făcută în grabă şi nu în totalitate.

Pe faţă avea masca egipteană tipică, având deasupra obişnuitul nemeş din bronz smălţuit, dar nu era vorba despre un portret convenţional sau tradiţional. Figura aceea era realizată cu un realism impresionant, ca şi cum

artistul ar fi sculptat-o după un model viu şi nu sub influenţa unui canon de mult depăşit care era practicat după regulile şcolii din Amama.

Un nas ascuţit şi exprimând o fire voluntară, maxilare puternice, două sprâncene dese, sub o frunte uşor încruntată, dădeau acelor trăsături solemne o aură de forţă dură, neostoită.

Braţele, încrucişate pe piept, aveau sub ele două obiecte absolut neobişnuite: un toiag curbat, din lemn de salcâm, şi un şarpe din bronz cu solzii pe alocuri auriţi.

La cotul drept îi atârna o amuletă ankh, din aur masiv şi, pe inima sa, fusese pus un scarabeu din turmalină.

Blake îşi dădu seama de la prima privire că ar fi putut ajunge la obiectul acela, aşa că, după o clipă de ezitare, întinse mâna în interiorul sarcofagului. Nu era loc suficient ca să-i încapă şi capul între capac şi marginea peretelui, astfel încât fu nevoit să bâjbâie, coborând de fiecare dată mâna cu numai câţiva milimetri, ca să nu provoace vreo stricăciune înăuntru.

Deodată, simţi suprafaţa rotunjită şi netedă a scarabeului şi-l apucă între degete scoţându-l afară.

Întoarse încet pe toate părţile, până când în lumină ajunse şi partea de dedesubt. Purta o inscripţie în hieroglife:

pe care o putu interpreta fără nicio îndoială ca fiind cuvântul:

MOISE

Simţi că-şi pierde cumpătul şi se clătină pe picioare.

Sarah veni imediat lângă el ca să-l ajute:

— Te simţi bine, Blake?

— E prea stresat, spuse Maddox. Daţi-i un pahar cu apă.

Blake scutură din cap:

— Nu am nimic, spuse. Doar tensiunea nervoasă este de vină. Aruncaţi şi voi o privire: este... este extraordinar.

Apoi, rezemându-se cu spatele de sarcofag, se lăsă să alunece în jos, până ajunse pe pardoseala mormântului, complet sleit de puteri.

Maddox se urcă şi el pe scăunel, aprinse o lanternă şi privi în interior.

— Oh, Doamne Dumnezeule, exclamă el.

Selim Kaddoumi opri maşina în parcarea de la Water Tower Place, îşi luă servieta din piele maro, îşi ridică reverul paltonului şi Porni de-a lungul trotuarului. Când dădu colţul spre Michigan Avenue, îşi simţi faţa ca tăiată de lama îngheţată a vântului şi gândul îi zbură la nopţile călduţe de pe malurile îndepărtatului Nil. Se gândi la ceea ce îl aştepta în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Se grăbi spre intrare şi intră, întâmpinat de atmosfera artificială a acelui „mall”, cu muzica monotonă a micilor cascade care se scurgeau din una într-alta, printr-un culoar de plante din plastic verde. Urcă la primul etaj cu scara rulantă: cascadele acelea îl fascinau şi-i plăcea să privească lucirea micilor monede de pe fundul fiecăreia dintre bazinele de marmură.

Cineva îi spusese că era un obicei al turiştilor de a arunca un bănuţ în una dintre marile fântâni ale Romei, pentru că, în felul acesta, aveau să se întoarcă neapărat în Cetatea Eternă. Dar ce sens avea să arunci monede în asemenea fântâni? Oamenii reveneau zilnic în locurile acelea, oricum, ca să facă obişnuitele cumpărături. Mai

erau unele aspecte ale civilizaţiei occidentale care îi scăpau.

Luă ascensorul de la parter, urcă până la etajul al treilea şi intră la librăria editurii Rizzoli. Privi cu curiozitate printre rafturi, până când ajunse la sectorul cărţilor de artă. Îşi puse pe pardoseală servieta şi începu să răsfoiască un splendid volum legat în pânză neagră, cu gravuri aurite ale Baptisteriului din Florenţa. Titlul său era *Mirabilia Italiae,* „Minuni ale Italiei”.

La puţin timp după aceea, un alt domn se apropie şi puse şi el pe jos o servietă absolut identică şi începu să se uite într-un volum cu stampe de Piranesi. Selim puse cartea la loc, luă cealaltă servietă, lăsând-o pe a sa şi se apropie de un alt raft. Alese un ghid al Italiei *Off the beaten track*, plăti la casă şi ieşi, fără să privească în urmă.

Ajunse la ascensor, coborî la mezanin şi, după aceea, coborî în holul mare cu scara rulantă, pe lângă cascadele care se scurgeau una în alta până la parter. Când ieşi pe trotuar, aerul era şi mai îngheţat şi parcă îi provocă pe trahee un tremur puternic, aproape dureros. Se îndepărtă tuşind spre parcare şi ajunse la maşina sa, aşezându-se pe scaunul şoferului. Puse servieta pe scaunul din dreapta şi o deschise. Înăuntru era un plic cu zece teancuri de bani, fiecare cu douăzeci de bilete de o mie, şi un bilet de la British Airways pentru Cairo.

La puţin timp după aceea, se afla pe autostrada care ducea la aeroportul O’Hare. Burniţa, dar în scurt timp ploaia se transformă în măzăriche: micile bobiţe de gheaţă loveau în linişte parbrizul.

Omar al Husseini ieşi din holul central de la Water Tower Place cu servieta de piele maro şi se apropie de o

cabină telefonică. Introduse o monedă de un sfert de dolar în aparat şi formă un număr.

— Chicago Tribune, se auzi răspunzând de la capătul firului o voce feminină.

— Daţi-mi, vă rog, redacţia faptului divers.

— Scuzaţi-mă, domnule, puteţi să-mi spuneţi cum vă numiţi?

— Faceţi cum vă spun, fir-ar să fie. Este o urgenţă.

Fata de la centrală tăcu o clipă, uluită, după care spuse:

— Bine. Aşteptaţi, vă rog, o clipă.

Timp de câteva secunde se auzi melodia de aşteptare, apoi o voce bărbătească răspunse:

— Faptul divers.

— Ascultaţi-mă cu atenţie. Peste cinci minute, un poştaş de la Serviciul rapid de corespondenţă Fedex va preda la portarul dumneavoastră un pachet învelit în hârtie de ambalaj, adresat redacţiei voastre. Conţine o casetă video. Priviţi-o imediat: este o chestiune de viaţă şi de moarte pentru mii de oameni. Repet: este o chestiune de viaţă sau de moarte pentru mai multe mii de persoane. Nu este o glumă.

— Dar ce...

Husseini puse receptorul în furcă şi se duse în parcare la automobilul său. Porni motorul şi se îndreptă către clădirea în care se afla sediul ziarului „Chicago Tribune”. Când ajunse la câteva sute de metri, se opri simulând o defecţiune pentru că nu era chip să parcheze în zona aceea.

Îşi făcu de lucru cu cricul şi cu roata de rezervă, până văzu furgoneta de la Federal Express oprindu-se în faţa clădirii în stil gotic a lui „Tribune” şi un angajat coborând cu un pachet gri. Scoase din buzunarul interior al hainei un binoclu puternic şi privi intrarea. Un bărbat cu părul alb ieşea precipitat în întâmpinarea poştaşului, semna

chitanţa şi deschidea grăbit pachetul, scoţând din el o casetă video.

Husseini puse la loc cricul şi roata de rezervă exact când o maşină a poliţiei se oprea în spatele lui.

— Aveţi nevoie de ajutor? îl întrebă poliţistul scoţând capul pe fereastră.

— Nu, mulţumesc: am avut doar o pană de cauciuc. Am rezolvat-o. Mulţumesc.

Urcă în maşină şi se întoarse cât putu de repede acasă, aşteptând jurnalul de seară la televiziune.

Era o seară cenuşie şi posomorâtă care colinda străzile metropolei ca un înger al morţii.

Alan Maddox ieşi la suprafaţă şi se duse la Gordon care stătea la umbră sub foaia de cort fixată de Sullivan între jeep şi câţiva bolovani de pe jos.

— Du-te jos, Gordon. Du-te jos să vezi şi tu. Este ceva incredibil; n-am mai trăit niciodată în viaţă o asemenea emoţie. Este... este acolo înăuntru un om care-şi doarme de trei mii de ani somnul de veci. Şi totuşi masca lui exprimă o vitalitate atotbiruitoare, o forţă care nu s-a potolit nici după atâţia ani. Am privit ţintă la pieptul lui înfăşurat în fâşii de pânză şi, pentru o clipă, am avut impresia că-l văd ridicându-se de parcă ar fi respirat.

Gordon îl privi cu o expresie rătăcită. Maddox era aproape de nerecunoscut: avea faţa plină de sudoare şi de praf, cămaşa leoarcă şi cearcăne la ochi, ca şi cum l-ar fi încercat o trudă uriaşă. Nu spuse nimic şi coborî cu cea mai mare precauţie pe treptele scării de frânghie.

La puţin timp după aceea, ieşiră la suprafaţă şi Blake, urmat de Sarah. Privi o clipă soarele care începea să coboare către orizont, apoi se întoarse către Maddox:

— Am terminat.

Maddox îşi privi ceasul:

— A trecut foarte repede timpul. Am stat ore întregi acolo dedesubt şi parcă n-au trecut decât câteva minute.

— Aşa este.

Gordon ieşi şi el.

— Ei, ce zici? îl întrebă Maddox.

— Stupefiant. Absolut stupefiant.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă Maddox.

— Astăzi nu mai facem nimic altceva, răspunse Blake. Dacă vreţi, vă puteţi întoarce în tabără. Eu am să mai rămân puţin ca să mă asigur că sarcofagul va fi bine astupat cu folie de plastic. Expunerea la aer ar putea dăuna mumiei. Ne întâlnim la cină.

— Bine, spuse Maddox. Simt nevoia să fac cât mai repede un duş.

Blake coborî din nou în mausoleu: capacul era susţinut de penele din lemn, înălţat cu vreo treizeci de centimetri de la marginea sarcofagului. Aşteptă ca muncitorii să-l acopere cu o folie de plastic şi mai rămase acolo chiar şi după ce ei ieşiră la suprafaţă. Se urcă pe suporturile pe care stăteau cricurile şi îndreptă lanterna spre interiorul sarcofagului. Chipul sculptat în lemn căpăta din spatele plasticului translucid un aspect şi mai neliniştitor, ca şi cum ar fi fost cufundat într-un lichid lăptos.

Blake îl fixă insistent mult timp, parcă hipnotizat de privirea aceea magnetică. Tresări auzind vocea lui Sarah care-l striga:

— E totul în regulă acolo jos?

— Da, îi răspunse el. Totul este în regulă.

Coborî pe pământ şi se îndreptă spre scară, dar, înainte de a urca, îşi mai aruncă o dată privirea către sarcofag, murmurând:

— I-ai tras pe sfoară pe toţi... De ce? De ce?

Sullivan aşteptă să-l vadă ieşind şi apoi închise intrarea în mormânt cu placa de oţel, pe care o acoperi după aceea

cu nisip. Apoi Porni motorul maşinii sale şi se îndepărtă.

Începea să se întunece.

— Mergem şi noi? întrebă Sarah.

— Lasă-mă să mai fumez o ţigară, răspunse Blake. Am nevoie să mă liniştesc puţin.

Sarah se aşeză pe un bolovan şi William Blake îşi aprinse o ţigară rezemându-se cu spatele de roata jeepului.

— Ai avut parte de o confirmare a presupunerilor tale? întrebă Sarah după câteva clipe de tăcere.

— Întru totul.

— Vrei să-mi spui şi mie?

— Îţi promisesem deja. Blake se răsuci către ea: avea ochii umezi de parcă ar fi fost gata să plângă.

— Ce ai?

— Ştiu cine este omul înmormântat în sarcofagul acela.

— Mi-am dat seama când te-am văzut citind hieroglifele gravate pe pântecele acelui scarabeu. Erai ca şi cum te-ar fi lovit de trăsnet. Este, aşadar, ceva atât de tulburător?

— Mai mult decât tulburător. Este înspăimântător: acolo înăuntru este mumia lui Moise.

Sarah clătină din cap nevenindu-i să creadă:

— Nu se poate...

— Am început să presimt asta când am văzut scrijeliturile acelea de pe pietre: o nuia şi un şarpe... un om cu braţele ridicate în faţa unui foc aprins...

— Tufişul care ardea?

— Poate... şi, după aceea, urmele acelea de pe munte ale unui foc cu o putere nemaivăzută. Îţi aduci aminte de Cartea Ieşirii? Fum şi fulgere de foc acopereau muntele sacru, în timp ce Dumnezeu îi dicta legea sa lui Moise, în bubuitul tunetelor şi sunetele de trâmbiţe... Sarah, tabăra

instalată de Warren Mining Corporation se află la poalele Muntelui Sinai. Bănuielile mele au crescut când am descoperit că suntem în Israel şi nu în Egipt. Niciun mare demnitar egiptean nu ar fi fost înmormântat atât de departe de pământul Nilului...

— Şi inscripţia?

— Să ne urcăm în maşină, spuse Blake. N-aş vrea să trezim bănuieli.

Sarah Porni motorul şi maşina se puse în mişcare. Blake scoase din buzunar o foaie mototolită şi începu să citească:

Fiul Nilului sacru
şi al principesei regale Bastet Nefrere,
prinţ al Egiptului, preferat al lui Horus,
a trecut pragul nemuririi
departe de Pământurile Negre şi de
locurile iubite de pe malurile
Nilului, în timp ce conducea poporul
khabiru să se aşeze la graniţa cu Amurru
pentru ca şi în locurile acelea uscate şi îndepărtate
să ia fiinţă o naţiune care să se supună faraonului, stăpân
peste Egiptul de Sus şi peste cel de Jos.
Aici să poată el să primească suflul vital
şi de aici să poată trece pragul lumii
de dincolo de pământ ca să poată ajunge la câmpiile Ialu
şi acolo unde se află Apusul.

— Este ca în formulele rituale din Cartea Morţilor.

— Numele său nu este pomenit în inscripţie. De aceea aşteptai să deschizi sarcofagul, ca să ai o ultimă confirmare?

— Da. Dar era doar un exces de prudenţă. Mă aflam deja în posesia unui număr impresionant de indicii: inscripţia vorbeşte despre un prinţ, fiu al Nilului, şi despre o prinţesă egipteană, ceea ce se potriveşte perfect cu Moise care, conform tradiţiei, a fost salvat din apele Nilului şi adoptat de o prinţesă regală. În plus, acest om moare departe de Egipt, într-un loc arid şi pustiu, în timp ce conduce un grup de khabiru, adică de evrei, ca să se instaleze la graniţa cu Amurru, adică Palestina şi aceasta se poate referi foarte bine şi la povestirea din Ieşirea: pe de altă parte, un prinţ egiptean înmormântat în afara Egiptului nu ar avea nici pe departe un asemenea tratament. Am meditat la paginile Bibliei: moartea lui Moise este învăluită în mister. Se povesteşte că s-a urcat pe muntele Nebu, pe malul de răsărit al Iordanului, împreună cu câţiva dintre înţelepţi şi acolo a şi murit. De fapt, nimeni nu a ştiut vreodată unde era mormântul lui. Cum este posibil ca un popor întreg să uite locul în care a fost înmormântat părintele şi întemeietorul său?

— Şi tu cum ţi-ai explicat aceasta?

— Înainte de a intra în acel mormânt mă gândeam că, în realitate, Moise nici nu a existat vreodată, că era un întemeietor mitic de ţară şi de popor, ca Romulus, ca Enea.

— Şi acum?

— Acum este altceva: adevărul este că Moise nu numai că a existat, dar a fost din totdeauna egiptean. Poate că a fost atras de monoteismul lui Amenophis al IV-lea, un faraon „eretic” care a instaurat cultul unui singur zeu, Aton, dar, în fapt, el a rămas mereu egiptean. Şi şi-a dorit să moară ca un egiptean, să fie înhumat într-un mormânt egiptean, cu un ritual egiptean, desigur, în limita posibilităţilor.

— Dar toate astea nu au sens. Cum şi-ar fi putut pregăti

un mormânt ca acesta şi să-l şi împodobească; să sculpteze sarcofagul şi să pregătească mecanismele care să mascheze intrarea în el, fără ca oamenii din jur să-şi dea seama?

— Sanctuarul de sub cort. Iată explicaţia. Îţi aduci aminte? Nimeni nu avea acces în acel sanctuar în afară de el şi de cei mai apropiaţi colaboratori şi prieteni: Aaron şi Iosif. Oficial, pentru că în cortul acela se manifesta prezenţa lui Dumnezeu, în realitate, pentru că acest cort acoperea lucrările de pregătire a nemuririi sale egiptene, sălaşul său de veci.

— Vrei să spui că sanctuarul acoperea intrarea în mormântul său?

— Sunt sigur că, practic, aşa era. De pe colina din vecinătatea taberei de la Ras Udash se mai văd încă pietrele indicatoare. Am făcut măsurători: coincid perfect cu măsurile menţionate în Cartea Ieşirii.

Sarah clătina din cap ca şi cum nu ar fi putut sau nu ar fi vrut să-şi creadă urechilor.

— Şi mai mult. Într-o zi, un grup de israeliţi conduşi de un bărbat pe nume Kora i-au contestat lui Moise dreptul de a călăuzi poporul şi de a-i impune legile sale. Este evident că oamenii aceştia constituiau nucleul unei mişcări de opoziţie. Moise i-a provocat să apară cu el în faţa Domnului, adică să intre împreună cu el în Templul de sub cort. Ei bine, o prăpastie se deschise sub tălpile lor şi fură înghiţiţi de pământ. Şi iată interpretarea mea: un fel de chepeng i-a făcut să cadă în mormântul care era deja în mare parte săpat şi corpurile lor au fost arse şi apoi îngropate incomplet, lucru confirmat de scheletele acelea pe care le-am găsit la capătul peretelui răsăritean. Oamenii din depărtare probabil că au zărit, prin pânza cortului sacru, sclipiri sinistre, au simţit miros de pucioasă şi de carne arsă, au auzit strigăte disperate. O spaimă

respectuoasă i-a ţintuit pe loc în corturile lor, tremurând de frică, în bezna nopţii.

— Will... nu ştiu dacă textul inscripţiei aceleia îţi permite să mergi atât de departe... Ipoteza ta este prea îndrăzneaţă...

— Dar grozav de logică...

— În plus s-ar putea deduce de aici că şi Cartea Ieşirii ar fi redarea exactă a unor fapte întâmplate aievea.

— Greşeşti. Este cu totul invers. Eu am aici o serie de mărturii materiale care confirmă mărturia literară a Cărţii Ieşirii. Am găsit urme de pucioasă şi de smoală şi în interiorul mormântului şi tu însăţi ai văzut oasele acelea îngrămădite într-un colţ şi acoperite cu puţin praf. Nu-ţi este de ajuns?

— Resturile lui Kora şi ale îndrăzneţilor săi adepţi care au cutezat să-l înfrunte pe Moise?

— Aşa s-ar părea. Şi, dacă aş putea face analiza chimică a urmelor de foc pe care le-am găsit în mormânt şi să le compar cu cele pe care le-am găsit pe munte, sunt sigur că ar atesta prezenţa aceloraşi substanţe. Probabil cele care provocau coloana de foc care călăuzea poporul noaptea şi fumul care-i călăuzea pe oameni ziua. Aceleaşi care au provocat flăcările şi tunetele de pe muntele sfânt atunci când el primeşte Tablele legii.

— Gata, ajunge! spuse Sarah. Nu mai vreau să ascult!

Dar Blake vorbea din ce în ce mai grăbit:

— Şi locul! Gândeşte-te la locul acesta: suntem în apropierea unei piramide şi a unui sfinx, două formaţiuni naturale care amintesc într-un mod impresionant de cel mai cunoscut peisaj sacru al Egiptului. Un amănunt care nu poate fi întâmplător pentru un prinţ egiptean nevoit să-şi construiască lăcaşul de veci departe de patria sa.

Dar Sarah continua să clatine din cap. Se vedea limpede că era foarte tulburată.

— Şi asta nu-i tot, continuă Blake. Moise în persoană a dat ordin să fie exterminaţi madianiţii, un trib de care era legat prin legături de familie, dat fiind că soţia sa, Sefora, era madianită. Singura explicaţie plauzibilă este că el sau alţii în locul lui au vrut să creeze o zonă pustie în jurul locului în care urma să fie înmormântat el, păstrându-se astfel secretul.

— Doamne... murmură Sarah.

— Eu... nu-mi închipuiam că tu eşti atât de credincioasă, spuse Blake.

— Nu este din cauza asta, îi răspunse fata. Poate că nu sunt, dar ideea că două treimi din întreaga omenire, că toate cele trei mari religii monoteiste ar putea fi ameninţate cu distrugerea de această teorie a ta...

— Nu este doar o teorie, din păcate; eu aduc şi dovezi.

— Dar îţi dai seama ce spui? Profetul monoteismului universal n-ar fi fost decât un impostor.

— Sarah, mumia aceea de acolo, de sub pământ, purta deasupra inimii un scarabeu având gravat pe el numele lui Moise.

— Cum poţi să fii atât de sigur de asta?

Blake luă stiloul şi desenă pe bloc-notesul său şirul de ideograme pe care le văzuse gravate pe scarabeu:

— Vezi? spuse. Primele două semne înseamnă M şi S şi până aici ar putea exista dubii. Pentru că, în limba egipteană, nu se scriu vocalele, cele două consoane ar putea să însemne şi altceva, dar celelalte trei ideograme care urmează precizează: „Conducător al asiaticilor”, aceştia din urmă fiind evreii. Nu. Eu nu am nicio îndoială. Şi, apoi, cadavrul nu a fost îmbălsămat după canoanele tradiţionale din cauză că era imposibil să fie găsiţi prin aceste locuri specialişti în îmbălsămări ca aceia de la Casa morţilor din Teba. Totul se potriveşte. Iar inscripţia săpată pe sarcofag se poate foarte bine referi la episodul salvării

lui Moise din apele Nilului şi la călătoria sa în deşertul Sinai, aşa cum este ea descrisă în Cartea Ieşirii. Eu nu pot face altceva decât să iau act de ceea ce am văzut, citit şi descoperit.

— Dar de ce? Trebuie să existe un motiv. Dacă toată această poveste a ta este absurdă, indiciile tale nu vor fi suficiente ca s-o facă plauzibilă.

— M-am gândit toată noaptea, încercând să găsesc o explicaţie.

— Şi?

— Nu ştiu... Este foarte greu să dau un răspuns. Ne referim la un bărbat care a trăit cu mai bine de trei mii de ani în urmă. Şi nu ştim dacă toate cuvintele Bibliei ar trebui luate aşa cum sună ele sau ar trebui interpretate. Şi cum să fie interpretate? Poate că ambiţia l-a îndemnat să facă toate astea... ambiţia de a fi părintele unei naţiuni, la fel cum era faraonul în Egipt. Ceea ce el, în realitate fiu al unor părinţi necunoscuţi, n-ar fi putut fi niciodată... Şi, în final, în momentul suprem al morţii, el nu a putut rezolva acest conflict care-i sfâşiase conştiinţa toată viaţa: sânge şi trup de evreu, educaţie şi mentalitate de egiptean...

— Şi surparea? Şi peretele acela din lemn? Şi sandala? Ce legătură au lucrurile acestea cu teoria ta? Poate că, judecând mai atent aceste ultime elemente, ai putea găsi un alt răspuns, mai plauzibil.

— Am găsit deja un răspuns. Omul care şi-a pierdut sandala ştia unde se află mormântul pentru că, printr-o modalitate oarecare, un grup restrâns de oameni păstrase secretul ascunzătorii de-a lungul timpului, dar, probabil, niciunul nu intrase acolo. Aşadar, trebuie să fi fost vorba despre un evreu, poate un preot, poate un levit, adică un membru al familiei lui Levi care făcea parte din casta religioasă, poate un profet... Nu ştiu ce putea să caute în acest loc, acum douăzeci şi şase de secole. În orice caz,

ceea ce a văzut aici probabil că l-a tulburat atât de mult încât l-a făcut să pună în funcţiune mecanismul de protecţie ca să astupe mormântul pentru totdeauna. Dacă ar fi avut la dispoziţie explozibil, l-ar fi aruncat în aer. Sunt sigur că aşa ar fi făcut.

Lumina amurgului se stingea pe deasupra nisipurilor din deşertul Paran, se întunecau piscurile sterpe ale munţilor şi peste încreţiturile line ale pământului se aşternea, parcă, o patină ca de bronz. Luna începea să se vadă tot mai limpede, diafană, pe cerul de un albastru curat care se întuneca din ce în ce mai mult.

Sarah nu mai scoase nicio vorbă. Ţinea mâinile încleştate pe volan şi nu-şi ridica mâna dreaptă decât pentru a schimba vitezele atunci când treceau printr-o porţiune de drum mai accidentat.

Blake tăcea şi el: mai avea încă în faţa ochilor imaginea faraonului dintre nisipuri, imobilitatea sa parcă ireală, severitatea mândră a feţei, trăsăturile chipului redate cu precizie.

La un moment dat, când apăruseră deja în depărtare luminile taberei, Sarah se răsuci din nou spre el:

— Este ceva ce nu înţeleg. Ai vorbit despre urmele de pe munte ale unui foc care dădea temperaturi foarte înalte...

— Aşa este.

— Şi le-ai pus în legătură cu felul în care Dumnezeul lui Israel s-a arătat în faţa lui Moise.

— Aşa cred eu.

— Şi asta ar face ca muntele care străjuieşte tabăra noastră să corespundă Muntelui Sinai, adică acolo unde Moise a primit Tablele legii.

— După toate probabilităţile.

— Dar eu am ştiut din totdeauna că Muntele Sinai se află la capătul de sud al peninsulei, pe când aici ne aflăm

la nord, în deşertul Negev.

— Aşa este. Şi totuşi, acesta este teritoriul madianiţilor şi puţin mai la nord se întinde cel al amalekiţilor, popoarele din deşert cu care s-au întâlnit fiii lui Israel. Şi este perfect justificat ca Sinai să se afle în zona aceasta. Determinarea la care te referi tu, aceea care plasează Muntele Sinai în partea de nord a peninsulei, este de origine bizantină şi poate că se datorează pelerinajului făcut pe pământul sfânt de regina Elena, mama lui Constantin, dar a fost lipsită întotdeauna de orice fundament real. Acolo nimeni nu a găsit vreodată nici cea mai mică urmă a Ieşirii biblice şi toate relicvele care sunt expuse acolo sunt nişte falsuri pentru a stimula dărnicia în pomeni a vizitatorilor milostivi.

— Nu ştiu... spuse Sarah. Totul pare atât de absurd... Timp de atâtea secole, sute de milioane de oameni, printre care savanţi, filosofi, teologi, au acceptat epopeea Ieşirii ca o povestire perfect coerentă. Cum este posibil ca toţi, dar absolut toţi să se fi înşelat? Tu, acum, tu, William Blake din Chicago, vii şi spui despre credinţa a două miliarde şi jumătate de oameni că este rodul acţiunilor unui impostor. Eu îţi înţeleg argumentele şi, cu toate acestea, nu reuşesc să le accept în totalitate... Eşti sigur de teoria ta? Nu există nimic care să arunce măcar o umbră de îndoială asupra ei?

William Blake se întoarse încet către ea.

— Poate că ar exista, spuse el.

— Ce anume?

— Privirea ta.

Omar al Husseini intră în casă în primele ore ale după-amiezii şi lăsă deschis televizorul, trecând mereu de la un canal la altul, pe măsură ce se dădeau buletine de ştiri, dar nu reuşi să audă niciun semn în legătură cu caseta predată la „Chicago Tribune”.

Intră atunci în biroul său şi se aşeză în faţa

computerului, intrând de îndată pe Internet. Accesă caseta de poştă şi acolo văzu scris „Blake”. Deschise fişierul şi se află în faţa unui şir de ideograme hieroglifice:

MOISE

după care urma semnătura: *William Blake.*

Se lăsă pe spătarul scaunului, ca lovit de un trăsnet. Nu reuşi decât să murmure:

— Oh, Allah, îndurător şi Milostiv...

10

— Un mesaj foarte scurt de data aceasta, spuse Pollak cu un zâmbet aiurit, văzând că Blake îi trimisese colegului său doar cinci ideograme transcrise de pe o foaie de hârtie.

— Aşa este, spuse Blake laconic.

— Deci, asta-i tot?

— Tot. Putem merge să mâncăm: domnul Maddox şi ceilalţi ne aşteaptă deja.

În timp ce Pollak închidea calculatorul, Blake îi întâlni pe ceilalţi comeseni în cort şi se aşeză salutând cu o înclinare a capului. În jurul mesei domnea o încordare vizibilă şi pe chipul lui Maddox se putea descifra o stânjeneală care putea fi în legătură cu intenţiile sale pentru următoarele douăzeci şi patru de ore. Cu toate acestea, la apariţia lui Blake, spuse:

— Vreau să-l felicit pe domnul profesor Blake pentru strălucita izbândă pe care a repurtat-o şi sper că în cel mai scurt timp ne va putea spune şi nouă ce conţine inscripţia pe care a transcris-o de pe sarcofag, precum şi explicaţia pe care o dă dânsul în privinţa surpării pe care a găsit-o în mormânt. Folosea cuvinte alese, ca şi cum ar fi fost unul care se pricepe. Era încă unul dintre năravurile lui.

Blake îi mulţumi şi spuse că-i vor mai trebui încă vreo câteva ore de lucru pentru a putea aşterne pe hârtie un raport amănunţit, dar că nu mai era mult până la încheierea cercetărilor sale. Discuţiile continuară cam fără chef şi cu pauze, semn că, după toate câte văzuseră şi trăiseră în ziua aceea, lipseau argumentele sau dovezile.

Era însă evident că fiecare dintre cei de faţă îşi avea gândurile şi planurile proprii sau poate că erau nişte

curenţi electrici prin atmosferă care influenţau dispoziţia şi comportarea persoanelor.

În special Maddox şi Blake care, totuşi, se aflaseră unul lângă altul pe parcursul întregii zile, păreau că nu au nimic să-şi spună. Maddox reuşi doar să facă nişte mărturisiri de complezenţă ca:

— A fost cea mai neobişnuită experienţă din toată viaţa mea, deşi am trecut prin tot soiul de situaţii în toţi anii aceştia de când lucrez în toate ţările lumii.

Sarah interveni şi ea, la fel de previzibil:

— Dacă mi s-ar fi spus înainte de a accepta acest post ce mă aştepta aici, m-aş fi gândit că am de-a face cu nişte nebuni; este adevărat, totuşi, că a fost o experienţă fantastică, mai ales pentru mine care am fost prezentă acolo zi de zi.

Sullivan stătu cu nasul în farfurie toată seara şi aproape că nu scoase nicio vorbă, în timp ce Gordon începu la un moment dat o discuţie pe teme meteorologice, prilej ca să-şi demonstreze mândria de american din Boston, educat în Anglia. Şi totuşi, cuvintele sale îi puseră la curent pe toţi cei prezenţi asupra eventualităţii ca situaţia din tabără să devină cam dificilă din cauza banală a unor schimbări climatice neprevăzute.

— Am ascultat prognoza despre timp, spuse el în timp ce se servea cafeaua. În următoarele douăzeci şi patru de ore se aşteaptă o furtună de nisip neobişnuit de violentă care va afecta o bună parte din Orientul Apropiat şi care s-ar putea abate foarte probabil şi asupra taberei noastre. Se prevăd perturbări ale comunicaţiilor, întreruperi ale zborurilor de linie, o vizibilitate redusă pe suprafeţe de mii de mile pătrate.

— Suntem pregătiţi să facem faţă şi unor asemenea evenimente, îi răspunse Maddox. Avem alimente şi apă suficiente, iar containerele noastre sunt dotate cu filtre

pentru aer pe care le putem pune în funcţiune cu ajutorul unui generator de curent suplimentar. Dumneavoastră, domnule Pollak, trebuie să vă asiguraţi că totul este pregătit şi în perfectă stare de funcţionare pentru a nu fi afectaţi de această situaţie.

Pollak se ridică şi se îndreptă către micul container în care se afla generatorul auxiliar, în schimb, Maddox îi salută pe toţi şi se retrase.

— Tu ce faci? îl întrebă Sarah pe Blake atunci când rămaseră singuri.

— Eu mai rămân pe aici. Trebuie să vorbesc cu Maddox.

— Vrei un sfat? Nu face asta.

— N-am de ales.

— Îmi închipuiam... în cazul ăsta, ascultă-mă cu atenţie...

— Ce este?

— Nu-i sufla nicio vorbă lui Maddox despre ce ţi-am spus referitor la operaţiunea de mâine noapte sau eşti un om mort şi intru şi eu în necazuri până la gât: n-o să-i fie prea greu să-şi dea seama de unde ai informaţiile. Dacă îţi oferă bani, ia-i. Dacă refuzi, se va convinge că nu poate avea încredere în tine şi te va lichida. Fii atent la ce-ţi spun eu acum. N-o să stea prea mult pe gânduri: o groapă în nisip se sapă foarte repede. Nimeni nu ştie că eşti aici, nimeni nu va veni să te caute. Ar fi ca şi cum ai dispărea în neant, înţelegi?

— Ar mai fi şi mesajele mele e-mail.

Sarah ridică din umeri:

— În hieroglife? O să înţelegi...

— Şi tu? Erai şi tu alături de mine.

— Eu sunt o înghiţitură prea mare pentru el.

— Înţeleg.

— Te rog din suflet. Dacă îţi oferă bani, acceptă-i: am impresia că-i eşti destul de simpatic. Dacă nu va fi nevoit

să te ucidă, o să-i facă plăcere să te salveze. Dar dacă refuzi banii pe care ţi-i oferă el, după părerea mea îţi semnezi condamnarea la moarte. În special în împrejurările actuale, cu toţi oamenii ăia implicaţi în afacerea asta şi cu tot scandalul care s-ar părea că o să izbucnească dintr-un moment în altul. Te aştept. Nu face pe prostul. Aş dori mult să putem continua discuţia pe care am întrerupt-o noaptea trecută.

— Şi eu, spuse Blake mai mult în sinea sa.

Sarah dădu să se îndepărteze, dar el o opri:

— Sarah, mai este un lucru pe care nu ţi l-am spus.

— Despre ce este vorba?

— Despre inscripţie.

— Cea de pe sarcofag?

Blake dădu din cap aprobator. Sarah zâmbi:

— Nu sunt egiptolog, dar ţi se citea pe faţă că-mi ascundeai ceva. Păreai un motan cu şoarecele în gură... Ei, ce este?

— Nu este adevărat că textul pe care ţi l-am citit continua cu Cartea Morţilor. Ceea ce urmează este un blestem.

— Mi se pare normal. M-aş fi mirat să fie altfel. Şi să nu-mi spui că un savant crede în tâmpeniile astea care nu i-au ţinut niciodată departe pe tâlharii din oricare epocă.

— Aşa este. Acesta, însă, conţine ceva convingător... Aşteaptă-mă, dacă nu eşti prea obosită

— Te aştept, spuse Sarah şi se îndepărtă trecând prin mijlocul taberei iluminate de razele lunii, iar William Blake rămase pe loc o clipă, gândindu-se că ar fi vrut să fie cu ea în cu totul altă parte.

Stinse restul ţigării sub tocul pantofului şi o Porni în urma lui Maddox care, între timp, aproape că ajunsese la containerul său.

— Domnule Maddox, spuse el când ajunse în prag.

Putem schimba două vorbe?

— Cu plăcere, spuse Maddox. Intraţi, vă rog. Dar avea expresia unuia care are de-a face cu un pisălog.

Aprinse lumina şi merse să deschidă dulăpiorul care-i servea de bar:

— Scotch?

— Un scotch ar merge foarte bine, mulţumesc.

— Ce părere aveţi despre furtuna asta de nisip, domnule Blake? Pare să fie vorba despre un fenomen neobişnuit de puternic.

— S-ar putea să ne dea de furcă. Şi s-ar putea să provoace şi pagube importante. Dar nu despre asta voiam să vorbim.

— Ştiu, spuse Maddox turnându-i un pahar de Macallan din rezerva lui personală. Vreţi să vorbim despre mormântul de la Ras Udash, dar eu...

Blake aţinti un deget înspre interlocutorul său, îl privi ţintă, drept în ochi, şi după aceea îi spuse dintr-o suflare:

— Domnule Maddox, trebuie să vă întreb dacă aveţi de gând să jefuiţi mormântul subteran de la Ras Udash şi să duceţi toate obiectele cu care a fost dotat acolo unde consideraţi de cuviinţă.

— Domnule Blake, ce dracu...

— Nu, ascultaţi-mă domnule Maddox, sau n-o să mai am curajul să merg mai departe: trebuie să opriţi imediat această operaţiune pentru că nu aveţi niciun drept să faceţi aşa ceva.

— Asta o spuneţi dumneavoastră, domnule Blake. Eu dau ordine în tabăra asta şi, dacă vă puneţi de-a curmezişul, n-am să ezit să...

— Domnule Maddox, înainte de a mai spune altceva, ascultaţi ceea ce vă spun eu: dumneavoastră nu vă puteţi atinge de acest mormânt pentru că reprezintă un complex extraordinar al cărui mister a fost doar bănuit prin studiile

mele efectuate în grabă şi superficial. Dacă dumneavoastră duceţi undeva acele comori, se va pierde un tezaur de cunoştinţe care a ajuns neatins până la noi după mai bine de treizeci de secole, vor fi pierdute nişte informaţii pe care nu le vom putea recupera niciodată, informaţii care ar putea fi vitale pentru întreaga specie umană.

Maddox clătină din cap, ca şi cum până atunci ar fi ascultat doar nişte bazaconii:

— Dumneavoastră mi-aţi spus că sunteţi pe cale să descoperiţi cine este personajul înmormântat acolo şi că aceasta ar face ca valoarea întregului complex să crească. V-am dat şi permisiunea, nu numai o dată, să trimiteţi, pe riscul meu, mesaje e-mail către colegii dumneavoastră ca să-i consultaţi şi pe ei. Am dreptate?

— Aşa este, spuse Blake aplecând capul.

— Şi atunci?

— Tocmai aici este problema: este foarte probabil că ne aflăm în faţa unui personaj de o importanţă imensă, poate chiar un personaj istoric foarte cunoscut. Vă imaginaţi... Blake încercă să-şi recapete suflul care parcă i se oprise în gât, imaginaţi-vă că mumia unui mare faraon ar fi fost ameninţată cu profanarea în timpul unei perioade de anarhie şi că preoţii au vrut s-o ducă într-un loc în care să nu poată fi găsită sau că un mare conducător de oşti, angajat într-o campanie militară deosebit de importantă, ar fi decedat departe de capitala ţării sale, din cauza unei răni sau a unei boli şi că trupul său nu a putut, din motive pe care nu le cunoaştem, să fie transportat pentru îmbălsămare şi pentru celelalte ritualuri în Valea Regilor. Domnule Maddox, eu am făcut tot posibilul să storc mai multe informaţii din mormântul acela, dar au rămas încă multe semne de întrebare. Nu ştiu încă dacă deschiderea laterală, de unde s-a produs surparea, se continuă mai

departe şi până unde şi nu ştiu exact la ce serveşte.

— Din păcate, nu mai avem timp...

— În plus, n-aţi vrut niciodată să-mi spuneţi unde ne aflăm.

— Nu aveam de ales.

— Vă rog, nu faceţi asta.

— Îmi pare rău, domnule Blake: înţelegerea era clară. Dumneavoastră trebuia să faceţi un anumit lucru şi l-aţi făcut, repede şi bine. Restul a fost întotdeauna treaba mea. Nu-i aşa?

Blake lăsă capul în jos.

— Îmi pare rău că nu aţi reuşit să faceţi mai mult şi să aflaţi mai multe: îmi dau seama foarte bine că şi curiozitatea dumneavoastră de om de ştiinţă se simte greu lovită în asemenea momente, dar trebuie să aveţi în vedere şi faptul că aţi avut parte de o ocazie unică în lume, un adevărat privilegiu. Dacă sunteţi înţelept, mulţumiţi-vă cu asta: veţi primi o sumă de bani suficientă ca să vă permiteţi să trăiţi fără griji tot restul zilelor şi, dacă doriţi, să vă refaceţi viaţa. Alan Maddox nu este un nerecunoscător. Voi dispune de bani în maximum patruzeci şi opt de ore. Pot să vă înmânez o sumă în numerar sau, mai bine, să vi-i depun într-un cont la o bancă elveţiană. Şi aceasta înseamnă că veţi renunţa la orice fel de publicitate. Dacă veţi încălca acest angajament, îmi pare rău să vă spun că vă expuneţi la un risc foarte mare.

Cele spuse de el erau foarte clare şi Blake dădu din cap.

— Foarte bine, spuse Maddox, luând gestul acela făcut din cap drept o dovadă a acceptării. V-am făcut rezervare la zborul direct El Al de la 21,30, de la Tel Aviv pentru Chicago.— De ce nu de la Cairo?

— Pentru că avem o convenţie foarte avantajoasă cu El Al.

— Nu pot să mai fac nimic ca să vă conving să vă răzgândiţi?

Maddox clătină din cap.

— Măcar lăsaţi-mă să organizez operaţiunile de ambalare şi de încărcare: riscaţi să produceţi stricăciuni grave obiectelor.

— Ar fi grozav, spuse Maddox. Chiar nu ştiam cum să vă propun aşa ceva.

— Încă un lucru: aveţi intenţia să vă atingeţi de mumie?

Privirea lui avea o expresie stranie, ca a unuia care vrea să-şi pună în gardă interlocutorul asupra unui pericol de moarte. Maddox îşi dădu seama de gravitatea întrebării şi nu ştiu ce să-i răspundă.

— De ce mă întrebaţi? spuse el după câteva clipe de ezitare.

— Pentru că am nevoie să ştiu. Şi, în orice caz, eu n-aş face aşa ceva în locul dumneavoastră.

— Dacă aveţi impresia că mă puteţi speria, greşiţi: doar nu vă aşteptaţi să cred în blestemele faraonilor şi în toate balivernele acelea.

— Nu. Dar, oricum, vreau să ştiţi că inscripţia de pe sarcofag conţine cel mai crud şi mai înspăimântător dintre blestemele pe care eu le-am întâlnit în douăzeci şi cinci de ani de cercetare şi de studii. Şi nu este vorba, pur şi simplu, de un blestem: mai degrabă este o profeţie care menţionează tot ce li se va întâmpla profanatorilor.

— Se referă, aşadar, şi la dumneavoastră, spuse Maddox cu un zâmbet ironic.

— Se poate.

— Şi ce vă face să credeţi că acest blestem ar fi mai eficient decât toate celelalte care n-au reuşit să protejeze nici măcar unul dintre mormintele pe care erau gravate?

— Felul în care începe. Spune aşa: „Cine va deschide uşa lăcaşului său de veci, va vedea chipul lui Isis,

însângerat”.

— Impresionant, spuse Maddox şi mai ironic. Şi ce-i cu asta?

— Mâine noapte va fi o eclipsă totală de lună. Şi luna va căpăta o culoare roşietică: chipul însângerat al lui Isis. Dacă este o coincidenţă, este cu adevărat una ciudată.

— Chiar că este o coincidenţă.

— Dar îndată după aceea se spune că în ziua următoare, suflarea lui Seth va cufunda pământul în beznă, de la răsărit până la apus, pe o mare întindere de pământ, timp de o noapte, o zi şi încă o noapte. Dacă domnul Gordon a recepţionat corect prognoza meteorologică, mi se pare că trebuie să ne aşteptăm la o furtună de nisip peste o bună parte din Orientul Apropiat, începând, poftim ce întâmplare, de mâine noapte, cu o puternică scădere a vizibilităţii şi întreruperea comunicaţiilor în diferite localităţi, pe o durată de peste douăzeci şi patru de ore. Trebuie să fiţi de acord că şi aceasta este o coincidenţă teribilă, dat fiind că „răsuflarea lui Seth” este cunoscută de toată lumea ca fiind vântul deşertului.

— Închideţi la loc sarcofagul, domnule Blake, spuse Maddox fără a reuşi să-şi ascundă starea de nervozitate, şi scutiţi-mă de tâmpeniile astea. Dotarea mormântului este deja foarte preţioasă. Nu am nevoie de acele puţine obiecte care se află în interiorul sarcofagului; şi, pentru a scoate masca funerară a mumiei, singura piesă cu adevărat valoroasă, va trebui să ridicăm capacul cu încă douăzeci de centimetri, ceea ce înseamnă alte ore de muncă. Nu avem la dispoziţie atât timp. Restul mă interesează prea puţin.

— Asta este ceva mai bine. Noapte bună, domnule Maddox.

Gad Avner mergea în urma lui Ygael Allon care ţinea în mâna dreaptă o lampă cu neon, făcând lumină în galeria prin care mergeau deja de aproape un sfert de oră.

— După ce am înlăturat două înfundări provocate de prăbuşiri datând din epoca antică târzie şi din cea medievală, galeria s-a dovedit a fi în mare parte liberă. Iată, priviţi, spuse el apropiind lampa de peretele din stânga, acestea sunt scrijelituri de la începutul secolului al şaselea. Poate că datează din perioada în care oraşul a fost asediat de Nabucodonosor.

Numele acela îl făcu pe Avner să tresară abia perceptibil, îşi trecu o batistă peste frunte, ştergându-şi transpiraţia şi privi mai atent urmele de pe perete.

— Ce înseamnă?

— Încă n-am înţeles prea bine, dar pare o indicaţie topografică, ca şi cum ar semnala o deviere a galeriei într-o altă direcţie. Literele zgâriate sub desen spun: „apă” sau „pârâu pe fund”.

— Un puţ?

— Se poate. În timpul asediilor se săpau deseori galerii ca aceasta, pentru a ajunge la apă. Dar inscripţia aceea s-ar putea să însemne şi altceva.

— Adică?

— Veniţi cu mine, îi spuse arheologul şi continuă să înainteze de-a lungul galeriei care, la un moment dat, cotea brusc spre stânga şi, după aceea, continua destul de drept până la un punct unde se întrerupea. La stânga se vedeau urmele unui foraj explorator făcut în perete, la dreapta era o uşă din scânduri închisă cu un zăvor încuiat cu lacăt.

— Iată, spuse Allon. Deasupra capului nostru avem treizeci de metri de piatră compactă şi apoi platoul Templului. Uitaţi-vă aici, spuse, aplecându-se şi făcând lumină cu lanterna.

— Sunt nişte trepte, observă Avner.

— Într-adevăr. Ele duc spre coasta muntelui. Eu cred că este vorba despre o scară care venea de la Templu. Poate chiar de la Sanctuar. Am făcut un mic sondaj aici, vedeţi? Şi am dat peste un morman de materiale: cenuşă, fragmente de tencuială, moloz. Ar putea fi vorba şi despre materiale rămase de la distrugerea şi incendierea Templului, în 586 î.Hr., resturi căzute de la nivelurile superioare în golul scării, astupând-o în bună parte.

— Vreţi să spuneţi că, urcând pe aceste trepte, am putea ajunge la nivelul pardoselii Templului lui Solomon sau la dependinţele de sub el?

— După toate probabilităţile.

— Extraordinar. Ascultaţi, domnule Allon, cine altcineva, în afară de dumneavoastră, are cunoştinţă de lucrul acesta?

— Cei doi asistenţi ai mei.

— Şi muncitorii?

— Sunt ucraineni şi lituanieni sosiţi de curând şi care nu ştiu niciun cuvânt în ivrit. Mai ales în limbajul tehnic pe care îl folosim între noi.

— Sigur?

— La fel de sigur cum sunt că mă aflu aici cu dumneavoastră.

— Ce este după peretele acela?

Allon scoase din buzunar o cheie şi descuie lacătul:

— Acesta este locul în care am făcut descoperirea care a atras cel mai mult atenţia. Obiectul este încă pe locul în care a fost găsit, fiind lăsat, cum spunem noi, *in situ.* Veniţi, domnule inginer.

În faţa lor se deschidea o nouă galerie care părea să se îndrepte spre sud:

— Duce, probabil, către bazinul Siloe şi valea Cedronului, spuse Allon. Iată ce ar putea însemna semnul

acela. În momentul acesta urmăm indicaţia pe care am găsit-o scrijelită pe peretele galeriei principale şi parcurgem o altă galerie care trebuia să fie o continuare fie a celei principale, fie a scării care cobora de la Templu. Locul în care ne-am oprit prima dată trebuie să fi fost intersecţia celor două căi. Uitaţi-vă, de aici a trebui să scoatem mult material de sedimentare care astupa aproape complet trecerea prin acest loc. Şi, dedesubt, am găsit asta...

Allon se opri şi lumină mai de aproape, cu lanterna, un bulgăre de argilă în care era prins şi aproape cimentat un obiect deosebit de strălucitor.

— Oh, Doamne... spuse Avner şi îngenunche în noroiul încă umed. N-am văzut în viaţa mea ceva asemănător.

— Nici eu, ca să fiu sincer, spuse Allon, lăsându-se pe vine. Apropie şi mai mult lanterna şi o mişcă de câteva ori, făcând să scânteieze safirele, comalinele, chihlimbarul şi coralul prinse în aurul de culoare puţin roşcată care strălucea şi el în noroi.

— Ce este? întrebă Avner.

— O cădelniţă. Şi semnul pe care-l vedeţi imprimat aici, pe latura aceasta, spune că aparţinea Templului. Dragă prietene, în acest obiect s-a ars tămâie pentru Dumnezeul Părinţilor noştri, în Sanctuarul înălţat de Solomon.

Vocea îi tremura când pronunţa aceste cuvinte şi, în lumina lămpii, Avner văzu că ochii îi străluceau.

— Pot... să-l ating? întrebă el.

— Puteţi să faceţi acest lucru, răspunse Allon.

Avner întinse mâna şi atinse uşor suprafaţa vasului: o cupă de o perfecţiune desăvârşită, având piciorul împodobit cu o serie de pietre preţioase încastrate într-un şir de grifoni înaripaţi, atât de mult stilizaţi încât apăreau doar ca o succesiune de motive geometrice. În jurul marginii de sus se afla un cerc reprezentând crenguţe de

palmier care se continuau pe capacul perforat, înconjurat de o intarsie cu argint înnegrit de timp. Mânerul rotund al capacului era o mică rodie din aur care-şi dezvelea din interior sâmburii realizaţi din minuscule bobiţe de coral.

— De ce un obiect atât de preţios se află aici? întrebă Avner.

— Eu nu am decât o singur răspuns la această întrebare a dumneavoastră: cineva a încercat să pună în siguranţă vasele sfinte înainte ca ele să fie profanate de invadatorul babilonian. Printre altele, această cădelniţă a fost, probabil, făcută şi dăruită destul de recent: este ieşită dintr-un atelier canaanean din Tyr sau din Byblos sau este rezultatul muncii unui meşter din acel oraş care-şi mutase atelierul aici la Ierusalim, pentru a satisface comenzile de odoare pentru Sanctuar. Aceste motive ornamentale pe care le vedeţi sunt caracteristice pentru un stil inconfundabil pe care noi, arheologii, îl numim „orientalizant”. Este datat între sfârşitul celui de-al şaptelea secol şi primul sfert al secolului al şaselea î.Hr.

— Epoca în care a avut loc asediul condus de Nabucodonosor.

— Exact. Acum, este foarte probabil ca persoanele care au adus într-un loc sigur vasele sfinte să fi făcut aceasta în ultima clipă, când a devenit clar că babilonienii vor da năvală dintr-o clipă în alta. Poate atunci când regele Sedechia a ieşit în grabă printr-o breşă făcută în zid în apropierea bazinului de la Siloe... şi-l aştepta o soartă cumplită... Graba a fost atât de mare încât nu a mai fost timp ca obiectele să fie ambalate cu grija necesară, astfel încât această cădelniţă a căzut pe jos şi acolo a rămas până ieri seara când am găsit-o. Trebuie să ne mai gândim şi la faptul că acela care o transporta mergea foarte repede, şi, din cauza aceasta n-a mai luat în seamă faptul că unele obiecte, desigur, chiar dintre cele importante,

mai cădeau pe jos din desaga sa.

— Înseamnă că, la capătul acestei galerii, s-ar putea să se afle tezaurul Templului?

Allon şovăi:

— Orice este posibil. Sigur, nu se poate exclude ipoteza că această galerie ar duce la vreo cameră secretă, dar nu putem fi siguri. Mâine vom reîncepe lucrul. Acum, voi duce afară acest obiect: la suprafaţă se află o echipă de poliţişti care mă aşteaptă ca să mă escorteze până la seiful Băncii Naţionale.

— Obiectul acesta este cea mai preţioasă relicvă care a rămas pe pământul lui Israel din vremurile întoarcerii noastre în Palestina.

Allon luă cu mare grijă cădelniţa şi o depuse într-o casetă căptuşită cu vată pe care o purta pe umăr.

Plecară înapoi spre ieşirea din galerie, pe sub arcul Fortăreţei Antonia. Şi, în timp ce ieşeau, Avner văzu de îndată ledul roşu al telefonului celular: era un semnal de alarmă de nivel ridicat.

Îl salută pe arheolog şi-i strânse mâna cu mută căldură:

— Mulţumesc, domnule profesor Allon. Vizita aceasta a fost o deosebită onoare pentru mine. Vă rog să mă informaţi asupra oricărui lucru nou ce ar apărea în cursul cercetărilor dumneavoastră. Acum, trebuie să plec: sunt chemat de urgenţă şi trebuie să văd despre ce este vorba.

— La revedere, domnule Cohen, spuse Allon şi Porni încadrat de poliţiştii care-l conduseră până la un furgon blindat parcat ceva mai departe.

Avner îşi ascultă mesajele de pe robot şi găsi unul care spunea: „Chemare de cea mai mare urgenţă la ministerul

Apărării. Stare de alarmă maximă”. Vocea părea să fie a lui Nathaniel Ashod, şeful de cabinet al preşedintelui.

Privi la ceas: era unsprezece. Trebuia să cheme pe cineva de la birou ca să-l ia de acolo şi începu să formeze

numărul, dar în clipa aceea un Rover negru se opri lângă el şi din maşină coborî Fabrizio Ferrario:

— Domnule Avner, repede, ne chinuim să dăm de dumneavoastră prin toate colţurile oraşului. Aţi verificat dacă telefonul vă funcţionează? Nu reuşeam să vă prindem în niciun fel.

— Pentru că mă aflam sub treizeci de metri de stâncă.

Tânărul îi deschise portiera şi, după aceea, se aşeză lângă el pe bancheta din spate:

— Dă-i drumul, îi spuse şoferului, după care se întoarse către Avner. Ce-aţi spus, domnule?

— Ai auzit foarte bine, Ferrario, mă aflam în tunel cu profesorul Allon de la Universitatea ebraică. Şi acum, spune-mi ce naiba se întâmplă?

— Mă tem că avem probleme serioase, domnule, spuse ofiţerul. Domnul ministru vă va explica totul.

Intrară în minister printr-o uşiţă de serviciu şi Ferrario îl conduse pe scări, coridoare şi ascensoare până la un salonaş auster, mobilat doar cu o masă şi cu cinci scaune.

Erau acolo preşedintele Schochot, ministrul Apărării Aser Hetzel, şeful de stat-major Aaron Yehudai, ministrul de Externe Ezra Shiran şi ambasadorul american Robert Holoway. În mijlocul mesei erau două sticle cu apă minerală şi câte un pahar de plastic în faţa fiecăruia dintre cei convocaţi.

Când intră, se întoarseră cu toţii înspre el şi toţi aveau o expresie tulburată, aproape aiurită. Doar comandantul Yehudai avea chipul său obişnuit de soldat.

Fabrizio Ferrari se retrase închizând uşa în urma sa.

— Luaţi un scaun, domnule Avner, spuse preşedintele. Ştirile sunt cum nu se poate mai proaste.

Avner se aşeză, gândindu-se că peste un minut îi vor da vestea că se declanşase Operaţiunea Nabucodonosor şi el se va înfuria ca o fiară şi le va aduce aminte că el spunea

de cel puţin două luni că era un pericol de moarte şi nimeni nu catadicsise să-l asculte.

Ambasadorul american luă cuvântul:

— Domnilor, în urmă cu o oră, cineva a sunat la „Chicago Tribune”, anunţând iminenta sosire a unei casete video şi cerând ca aceasta să fie vizionată imediat pentru că era vorba despre viaţa multor mii de persoane. La cinci minute după aceea, o dubiţă de la poşta rapidă a predat la poartă un pachet care conţinea caseta în cauză. Redactorul-şef de la „Tribune” a văzut caseta împreună cu directorul, după care a sunat la FBI. La câteva minute după aceea, imaginile erau transmise la biroul preşedintelui din Washington. Pe casetă se văd trei grupuri teroriste diferite, în timp ce asamblează tot atâtea dispozitive nucleare în trei localităţi diferite din Statele Unite.

— De unde puteţi fi siguri că se află cu adevărat în Statele Unite?

— Au furnizat o dovadă care este în acelaşi timp şi o batjocură. Printr-un telefon anonim, au indicat locul în care fuseseră asamblate bombele, în exact aceleaşi condiţii în care apăreau în imaginile video. Cu singura diferenţă că lipseau bombele, dar la faţa locului mai rămăseseră ambalajele...

— Imaginile puteau să fi fost create pe computer.

— Este exclusă această ipoteză, spuse Holoway. Experţii noştri spun că este vorba despre un original care nu are nicio urmă de intervenţie ulterioară. În orice caz, o copie de pe această casetă ne-a fost transmisă şi nouă şi va fi aici peste puţin timp.

— S-ar putea să fie doar nişte modele, special confecţionate, aşa cum se văd prin filme, dar pline cu rumeguş.

— Nici nu poate fi vorba: în imagini se văd prim-planuri

cu un detaliu de la contorul Geiger în funcţiune.

— Ce vor?

— Nimic. Un text suprapus spune că vor urma şi alte mesaje. FBI, CIA şi toate forţele speciale ale poliţiei din toate statele au primit ordin să treacă prin sită întregul teritoriu ţării, de la un capăt la altul, şi să-i găsească pe nenorociţii aceia, dar avem de-a face cu cea mai dramatică situaţie cu care s-au confruntat Statele Unite de la Pearl Harbor până în prezent.

— Niciun indiciu? întrebă Avner.

— Nu, până acum, niciunul. Preşedintele şi oamenii lui cred că s-ar putea să fie vorba despre un comando de fundamentalişti islamici. Dar persoanele care apar în imagini au feţele acoperite cu o cagulă şi nu pot fi recunoscute.

— Experţii de la Pentagon caută să recunoască tipul de bombe, dar filmările sunt parţiale şi nu prezintă o vedere complet panoramică: ipoteza de lucru este că ar putea fi vorba despre blestematele bombe „portabile” despre care se vorbeşte de multă vreme, nişte bijuterii ale tehnicii ex-sovietice, un fel de mine care încap într-o valijoară şi pot fi transportate cu mare uşurinţă.

— Puterea?

— Ar fi, după opinia unora, bombe tactice de cinci sute de kilotone, uşor de montat, de transportat, de camuflat. Dar, dacă sunt detonate într-o zonă urbană cu mare densitate de locuitori, ar provoca un adevărat masacru. Se calculează între cinci sute şi şapte sute de mii de morţi, o jumătate de milion de răniţi, iar alte trei sute de mii de persoane ar putea fi atinse de radiaţii mortale şi ar muri pe parcursul a trei, patru ani de la explozie: suficient pentru a îngenunchea o naţiune. În plus, se pare că aceste bombe ar putea fi declanşate direct chiar de persoana care le transportă, fără a mai fi nevoie de faimoasa valiză neagră

care îi însoţeşte peste tot pe preşedinţii Rusiei şi Statelor Unite.

Avner îl privi în faţă pe Yehudai:

— Domnule general, acesta este începutul Operaţiunii Nabucodonosor. Vor ataca mâine, pe vreme rea, vor arunca în luptă mijloace terestre în timp ce noi nu ne vom putea folosi de superioritatea noastră aeriană şi nimeni nu ne va putea veni în ajutor: Statele Unite se vor afla sub o ameninţare mortală şi nu vor putea acţiona, făcând presiuni şi asupra aliaţilor europeni pentru ca nici aceştia să nu facă nimic.

— Doamne... spuse preşedintele.

— Era de aşteptat, spuse Avner; eu continuam să ţin sub observaţie munţii dinspre deşertul Iuda şi nu puteam concepe că atacul putea fi declanşat dinspre partea cealaltă a Atlanticului... nenorocit blestemat.

Yehudai se ridică în picioare:

— Domnilor, dacă aşa stau lucrurile, cer permisiunea de a lansa un atac preventiv cu aviaţia şi cu forţele noastre de rachete pentru a distruge la sol cât mai multe dintre forţele aeriene arabe: trebuie să merg la statul meu major, să lansez alarma roşie şi să pun în aplicare planul de apărare a teritoriului nostru. Putem chema toţi rezerviştii în şase ore şi toate unităţile de luptă pot fi pe poziţii într-o oră, gata să intre în acţiune.

— Cred că propunerea generalului Yehudai ar fi singura posibilă, domnilor, spuse preşedintele. Într-o asemenea situaţie, nu putem risca să pierdem niciun minut.

— O clipă, domnule preşedinte, spuse ambasadorul Holoway. Eu nu cred că ar fi înţelept să luăm o asemenea hotărâre. Nu avem nicio declaraţie de război din partea vreunei ţări arabe, nici informaţii de la sateliţi din care să rezulte că ar exista mişcări masive de trupe şi, deocamdată, nicio cerere de la acel comando terorist care

a adus bombele pe teritoriul nostru. Atacul vostru ar fi un act de război cu toate efectele sale şi ar compromite pentru totdeauna orice posibilitate de a duce la bun sfârşit un proces de pace în zona aceasta. Este un lucru la care guvernul meu ţine foarte mult.

Se priviră cu toţii unul pe altul, fără a scoate niciun cuvânt. Primul care vorbi fu Avner:

— Domnule preşedinte, sunt tot atât de sigur ca şi de faptul că mă aflu aici că aceste două acţiuni sunt legate între ele: teroriştii au dus bombele acelea pe teritoriul american pentru a imobiliza America, în timp ce aici se va da atacul decisiv, în spatele acestui plan se află Abu Ahmid, iar atentatul asupra lui al Bakri face parte şi el din această strategie. Nu am încredere în prietenul vostru Taksun, spuse el întorcându-se către Holoway. Sunt sigur că în acest moment îşi pregăteşte planul de atac în vreun buncăr din palatul lui al Bakri. Eu sunt adeptul atacului, chiar împotriva opiniei americanilor. Pielea aflată în joc este a noastră, adăugă el şi-şi mai aprinse o ţigară, în ciuda tuturor afişelor care interziceau fumatul şi-o ameninţau pe contravenienţi cu amenzi serioase.

Holoway se făcu vânăt la faţă:

— Domnule Avner, comportamentul dumneavoastră este inadmisibil...

— Care, cel cu fumatul? Haideţi, domnule Holoway, milioane de persoane îşi riscă viaţa şi vă îngrijoraţi că în prăpădiţii aceia de plămâni ai dumneavoastră intră o nimica toată de fum. Tatăl meu şi mama mea şi-au sfârşit zilele tot în fum, într-un cuptor de la Auschwitz. Duceţi-vă dracului de nenorocit!

— Domnilor, interveni preşedintele, domnilor, trebuie să găsim împreună cea mai bună soluţie. Nu este momentul potrivit ca să vă certaţi. Şi dumneavoastră, domnule Avner, vă rog să-mi faceţi plăcerea să stingeţi ţigara aceea

şi vă promit că, după ce se vor termina toate necazurile, am să vă fac cadou un stoc dintre cele mai bune havane care se pot găsi în comerţ. Acum, domnule Holoway...

— Îmi pare rău, domnule preşedinte, am instrucţiuni precise din partea guvernului meu: nicio mişcare până ce nu aflăm ce vor.

— Şi dacă nu am lua în seamă sfatul dumneavoastră?

— Veţi fi lăsaţi singuri: niciun dolar, nicio piesă de schimb, nicio informaţie. De data aceasta, guvernul meu este foarte hotărât să nu se lase implicat într-un alt război. Opinia publică nu ar accepta aşa ceva.

— Prin urmare, decizia ne aparţine, spuse preşedintele Schochot îndreptându-se către Yehudai. Domnule general, luaţi-vă toate măsurile pentru o alarmă totală, dar nu lansaţi niciun atac fără ordinul meu.

Yehudai se ridică în picioare, îşi îndesă bereta pe cap şi ieşi întâlnindu-se pe drum cu un soldat care înmâna chiar în clipa aceea un plic ofiţerului care făcea de pază în faţa uşii. Acesta îl luă în primire de la curier şi bătu la uşă.

Ofiţerul intră şi-i întinse preşedintelui plicul:

— A sosit chiar acum, domnule preşedinte.

Schochot îl deschise: înăuntru se afla o casetă video.

— Vreţi s-o vedeţi? spuse el către Holoway.

Holoway dădu din cap aprobator.

Avner ridică din umeri:

— Eu am aflat deja tot ceea ce trebuia să ştiu. Noapte bună, domnilor, spuse. Şi să dea Dumnezeu să nu ne fie ultima.

Îi salută pe toţi cei de faţă printr-un semn cu capul şi ieşi.

Fabrizio Ferrario îl aştepta în maşină şi, îndată ce-l văzu urcând, îi oferi o ţigară şi i-o aprinse:

— E atât de rău precum pare? îl întrebă.

— Chiar mai rău. Du-mă acasă. Mă tem că o să fac din

nou o noapte albă.

Ferrario nu mai întrebă nimic, Porni motorul şi se îndreptă către oraşul vechi, acolo unde se afla locuinţa şefului său.

Avner rămase mut tot timpul, rumegându-şi încruntat gândurile. Când maşina se opri în faţa casei sale, deschise portiera şi, cu un picior înăuntru şi cu celălalt afară se răsuci către agentul său:

— Ferrario, în următoarele douăzeci şi patru de ore se pot întâmpla de toate, chiar şi un nou holocaust. Tu, la urma urmelor, eşti nou pe aici. Dacă vrei să te întorci în Italia, nu te condamn.

Ferrario nici nu întoarse capul:

— Aveţi vreun ordin să-mi daţi pentru noaptea asta, domnule?

— Da. Stai pe-aproape pentru că s-ar putea să am nevoie de tine. Şi, dacă vrei să faci o plimbare, du-te înspre Fortăreaţa Antonia, la tunelul lui Allon, ştii unde este?

— Sigur că ştiu. Acolo de unde v-am luat astăzi.

— Aşa este.

— Vezi care este situaţia pe acolo. Asigură-te că militarii asigură o supraveghere perfectă. Dacă observi cea mai mică neregulă sau ceva suspect, sună-mă.

Ferrario se îndepărtă şi Avner ajunse cu ascensorul la etajul al şaselea. Deschise uşa către balcon şi rămase privind în tăcere noaptea care acoperea munţii din deşertul Iuda.

„Probabil că de acolo o să vii ca să mă ucizi, fecior de căţea,” bombăni el printre dinţi. „Dar eu am să fiu aici ca să te aştept”. Închise fereastra şi se întoarse în living. Se aşeză în faţa computerului şi căută toate informaţiile pe care le avea în banca de date despre fiecare bombă nucleară cunoscută sau imaginată, pentru a vedea dacă

putea descoperi un obiect prezentat mai precis pornind de la detaliile pe care le văzuse pe caseta video.

Deodată văzu cu coada ochiului cum clipea ledul de la telefonul secret. Ceasul arăta câteva minute după miezul nopţii

— Sunt portarul nopţii, domnule, spuse vocea.

— Ce veşti ai, portar al nopţii?

— A fost deschis sarcofagul şi mumia a fost identificată.

— Cu certitudine?

— Da. Omul îngropat sub nisipurile de la Ras Udash este Moise, cel care a condus poporul din Israel când acesta a ieşit din Egipt.

Avner tăcu încremenit de uimire, apoi spuse:

— Nu se poate, este absolut imposibil.

— Sunt dovezi incontestabile. A fost descifrată o inscripţie de pe sarcofag care îi dezvăluie identitatea.

— Ceea ce spui este foarte grav, portar al nopţii. Vrei să spui că acest conducător al lui Israel era un păgân care a dorit să moară printre zeii cu cap de pasăre şi de şacal? Vrei să spui că toată credinţa noastră nu valorează nimic şi că înţelegerea dintre Dumnezeu şi Avraam nu a fost respectată?

— Spun doar că omul acela este Moise, domnule.

— Există posibilitatea vreunei erori?

— Foarte mică, după cât se pare. Pe pieptul mumiei a fost găsit un scarabeu care purta gravat numele său.

— Înţeleg... spuse Avner, rătăcit. După ziua în care primise vestea morţii fiului său, nu credea că vreo veste îl mai putea zdruncina în asemenea grad.

— Mai este şi altceva, domnule.

— Ce mai poate fi după o asemenea veste, portar al nopţii?

— Mâine, când se va întuneca, toate obiectele din mormânt vor fi scoase şi vândute unui grup de extremişti

ortodocşi. Oameni de-ai lui Jonathan Friedkin. Mai pot fi acolo şi unele materiale care încă n-au fost studiate şi care ar aduce şi alte dovezi pentru identificarea mumiei. S-ar putea întâmpla ca oamenii lui Friedkin să se hotărască să acţioneze în alt moment ca să nu mai plătească suma promisă...

— Ştii unde va avea loc predarea obiectelor?

— Nu cu precizie. Dar bănuiesc că vor veni pe drumul dinspre Mitzpe. Vor avea nevoie de camioane şi aceea este singura şosea pe care pot circula asemenea vehicule. Dar s-ar putea să vină şi dinspre Shakarhut. Acolo este o mică aşezare de coloni.

— Am înţeles.

— Mai vreţi să ştiţi şi altceva?

Avner cugetă câteva clipe, apoi spuse:

— Da. Crezi că acel comando din Delta Force se mai află în apropiere de Ras Udash?

— Au mai rămas doar aproximativ şase puşcaşi marini, cred, dar vor pleca şi ei cât de curând.

— Foarte bine. Asta-i tot. Noapte bună.

— Noapte bună, domnule.

Avner puse receptorul în furcă, după care formă un număr la un alt telefon.

— Yehudai, răspunse de cealaltă parte o voce răguşită.

— Sunt Avner, comandante. Unde eşti?

— La statul-major.

— Ascultă, am o veste foarte gravă: un grup de integrişti din Hamas a dat o lovitură în tabăra companiei Warren Mining de lângă Mitzpe Ramon. Vor folosi tabăra ca bază pentru a declanşa o serie de atacuri teroriste în sudul ţării. Şi pe acolo este şi Be’er Sheva. Îţi dai seama ce-ar putea însemna asta?

— Îmi dau seama: ar putea încerca să dezarmeze baza noastră de ripostă nucleară.

— Distruge-i, comandante, chiar în noaptea asta. Nu putem risca să fim ameninţaţi şi de acolo, cu toate câte se pregătesc în alte părţi. Nu trebuie să scape niciunul, comandante. M-ai înţeles? Niciunul.

— Am înţeles foarte bine, domnule Avner, răspunse generalul Yehudai. Nici măcar unul. Ai cuvântul meu.

Avner închise şi merse la fereastra terasei ca să admire luna plină care răsărea din spatele munţilor Iudeii. Cu coada ochilor vedea pe masă aparatul, mut acum, al liniei secrete.

— La revedere, portar al nopţii, şopti. Shalom.

11

William Blake se întoarse în containerul său şi se aşeză pe treapta de la intrare, gândindu-se la ceea ce ar fi trebuit să facă în următoarele douăzeci şi patru de ore. Se gândea că procedase înţelept când nu-i dezvăluise lui Maddox identitatea personajului îngropat în mormântul de la Ras Udash, pentru că nu putea prevedea ce efect şi urmări ar fi putut avea această informaţie asupra lui.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dădea seama mai limpede că jefuirea şi risipirea acelor obiecte erau o pierdere de nesuportat şi că ar fi vrut să împiedice cu orice preţ asemenea lucruri. Pentru aceasta, de câtva timp, în mintea sa îşi făcuse apariţia, creat aproape maşinal, un fel de plan de salvare care apărea în clipele acelea, la fel de spontan, ca singura posibilitate demnă de luat în seamă. Comportarea sa cooperantă din timpul convorbirii cu Maddox îl supăra acum şi simţea că trebuie să acţioneze cât mai curând, luând iniţiativa în mâinile lui. Dar nu putea face nimic de unul singur.

Se duse să bată la uşa lui Sarah.

— Cum a fost? îl întrebă fata invitându-l înăuntru. Avea părul ud de la duş şi purta doar un tricou, ca şi cum se pregătea să se culce.

— Am încercat în toate felurile să-l conving, dar n-am putut face nimic.

— M-aş fi mirat să fi fost altfel: toate aerele acelea ale lui de intelectual nu sunt decât o mască. Nu-l interesează decât banii. Şi, apropo de bani: ţi-a oferit o plată?

— Da, un depozit substanţial, într-un cont elveţian.

— Şi sper că l-ai acceptat.

Blake tăcu stânjenit câteva clipe.

— Doar n-ai fost nebun, insistă Sarah alarmată.

— Nu, nu.. Am acceptat... sau, mai bine zis, l-am făcut să creadă că eram dispus să accept.

— Important este că el te-a crezut. Altfel eşti un om mort.

Îi înconjură gâtul cu braţele şi-l sărută:

— M-am obişnuit cu ideea că exişti: m-ar necăji foarte tare să trebuiască să te consider răposat.

— Şi pe mine, te rog să mă crezi.

— Atunci, hai să nu ne prostim. Mâine seară, Maddox va da totul fanaticilor ălora şi tu îl vei ajuta dacă va fi nevoie. Ne vom lua banii, vom pleca din văgăuna asta şi vom da uitării timpul petrecut aici. Eu am făcut ce trebuia să fac. Tu de asemenea. Dacă am fi putut face ceva mai bun şi mai mult, am fi făcut. Dar acum a venit momentul să plecăm, crede-mă. Aici, dintr-o clipă în alta, poate izbucni un tărăboi cum nici nu-ţi poţi închipui... în schimb, poimâine o să ne aflăm într-un avion către bunele şi vechile noastre State, luându-ne adio de la toată mizeria asta. Îndată ce-mi rezolv unele treburi, vin să te iau într-un week-end pe lac. Închiriem o cabană şi stăm acolo câteva zile. Fii atent că ştiu şi să gătesc...

— Sarah, mă gândesc să mă duc la Ras Udash.

Sarah amuţi.

— Şi vreau ca tu să mă ajuţi.

— Eşti nebun de legat. Ce să faci la Ras Udash?

Blake scoase dintr-un buzunar un carneţel şi făcu repede o schiţă:

— Ascultă-mă, când am curăţat galeria de resturile surpării... nu am luat totul de acolo. Mormanul de pământ şi de nisip era, în partea de sus, destul de bătătorit. Eu l-am răzuit doar cu lopata, astfel încât să pară că ar fi fundul unei nişe, dar, cu câteva lovituri de târnăcop, putem deschide intrarea spre coridorul lateral ca să

vedem încotro duce. Mă gândesc că ar trebui să ajungă la vreo cale de ieşire sau poate chiar la o altă încăpere.

— Şi dacă ar fi aşa?

— Acesta este planul meu: dacă găsim calea de ieşire, vreau să pun în siguranţă acolo tot ce pot căra şi apoi vreau să închid galeria şi să blochez intrările.

— Am impresia că nu-ţi dai seama...

— Nu, Sarah, m-am gândit la toate. În mormânt sunt trei obiecte de dimensiuni ceva mai mari: trei sunt din lemn şi două din piatră de calcar pictată. Cele din piatră pot cântări cam cincizeci de kilograme, dar amândoi le putem transporta fără probleme. Statuile din lemn sunt uşoare. Celelalte obiecte: vase pentru ars ierburi, rezemători pentru cap, sfeşnice, vase, cupe, arme şi bijuterii, sunt în total cincizeci şi şase şi toate sunt de mici dimensiuni. Nu ne trebuie mai mult de o oră şi jumătate, încă o oră ne mai ia să închidem sarcofagul: o să-l facem să coboare punând sub cricuri suporturi din ce în ce mai subţiri. O altă jumătate de oră ne va trebui ca să instalăm explozibilul şi să îngropăm totul sub vreo sută de mii de metri cubi de nisip. Este deluşorul acela imediat la est de intrarea deschisă de Maddox. Dacă facem să explodeze o încărcătură de explozibil la jumătatea pantei, înclinarea va fi suficientă pentru ca nisipul să alunece la vale şi să acopere intrarea în mormânt.

— Am înţeles, spuse Sarah, nici nu-ţi pasă de week-end, nici de nimic altceva, te interesează doar nenorocita aia de onoare academică. Te întorci în America, prezinţi documentaţia, după care te întorci aici şi scoţi totul la iveală: cea mai răsunătoare descoperire arheologică din toate timpurile. Scuzele mele şi aplauze pentru marele William Blake care va primi cel puţin postul de director la Institutul Oriental.

— Greşeşti, eu...

— Dar nu te gândeşti la consecinţe? Descoperirea ta va zăpăci de cap două treimi din omenire, va distruge unul dintre stâlpii ebraismului, Islamului şi creştinismului.

— Au murit Ra şi Amon, Baal şi Tanit, Zeus şi Poseidon: poate dispărea şi Iahve al Israelului fără ca Dumnezeu să înceteze să mai existe.

— Eu te-aş ajuta mai degrabă să pui explozibil în mormântul acela: este cea mai bună soluţie. Crede-mă.

— Nu, Sarah. Dacă mormântul acela s-a păstrat neatins până la noi, după peste trei mii de ani, nu avem dreptul să-l distrugem.

— Dar planul tău este imposibil de aplicat: nu ne putem îndepărta de tabără fără ca ei să-şi dea seama...

— Tu ai făcut asta.

— Nu avem explozibil...

— Nu este greu de intrat în depozit. Cheile sunt la muncitori şi tu poţi găsi un pretext oarecare...

— Şi nu ştim nici ce naiba poate fi în spatele acelui perete din capătul coridorului. S-ar putea să fie o altă surpare, ne-am putea trezi prinşi ca într-o cursă de şoareci şi să murim sufocaţi...

— Dacă nu mă ajuţi, o fac eu de unul singur.

Sarah îşi lăsă privirile în jos.

— Deci?

— Am să te ajut. Pentru că, altfel, este ca şi cum te-ai sinucide. Dar, pe urmă, o să ne răfuim noi.

— Îmi convine.

— Îmi închipui că-ţi dai seama că nici vorbă că ne vom mai putea întoarce în tabără. Te-ai gândit la ce vom face după aceea?

— Jeepul este întotdeauna alimentat cu benzină şi are şi o rezervă de apă. Luăm un pachet sau două cu raţii de salvare şi, apoi, plecăm. Eu m-aş feri de drumul către Mitzpe Ramon şi m-aş îndrepta spre sud, prin valea Arava

până la Yotvata şi la Eilat. De acolo mai vedem noi... Atunci, eu mă duc la depozit.

— Mai bine nu. Fac eu asta. Tu ai trezi bănuieli. Adună-ţi lucrurile, umple toate bidoanele cu apă şi vino la parcare peste un sfert de oră. Nu uita de crema de protecţie contra soarelui: s-ar putea să avem nevoie de aşa ceva.

Blake intră în containerul său şi începu să-şi pregătească lucrurile. Se simţea cuprins de o agitaţie ciudată, pentru că, în asemenea condiţii, captivitatea aceea devenise de nesuportat şi ideea de a pleca departe de această tabără şi de oamenii aceia i se părea un adevărat vis. Privi de mai multe ori la ceas, numărând minutele şi, de nervi, mai fumă o ultimă ţigară înainte de a ieşi.

Luna nu apăruse de după dealuri, dar o lumină vagă înspre răsărit îi arăta că astrul nopţii era pe cale de a se arăta deasupra deşertului Paran. Când mai erau doar câteva minute până la ora fixată, Blake stinse ţigara, se duse la baie şi ieşi afară prin ferestruica din dos, după ce aruncase afară mai întâi rucsacul.

Se opri o clipă ca să se uite spre capătul parcării şi văzu o umbră întunecată care se apropia încet de maşini: era Sarah.

Se târî şi el în direcţia aceea până când ajunse lângă ea.

— Aici sunt, şopti.

— Şi eu, îi răspunse Sarah. Ia-o din loc, peste un minut plecăm.

Se apropie de jeep ca să pună rucsacul la spatele maşinii, dar abia făcu o mişcare când se auzi zgomotul grupului electrogen şi, pe neaşteptate, totul în jur fu luminat ca ziua.

— Staţi pe loc! se auzi o voce.

— Maddox, fir-ar al dracului! înjură Sarah. Sari! S-o

ştergem!

— Opriţi-i! strigă Maddox către un grup de bărbaţi care veniseră în jurul lui.

Blake sări în maşină în timp ce Sarah pornea motorul şi pleca în viteză. Oamenii lui Maddox porniră în fugă către parcare şi unul începu să tragă, strigând fără încetare:

— Stai! Opriţi-vă!

— Ce fac ăia? strigă Sarah cu privirea aţintită doar la drumul din faţa ei. Blake se întoarse şi ceea ce văzu îi tăie răsuflarea:

— Oh, Doamne, spuse el apucând-o de braţ pe Sarah, priveşte, priveşte acolo!

Sarah se întoarse preţ de o clipă şi văzu nişte faruri spintecând bezna nopţii şi apoi auzi zgomotul inconfundabil al palelor de elicopter şi urletul unor motoare ambalate la maximum:

— Elicoptere de asalt! strigă ea. Haide! Haide! Şi Porni cu toată viteza, în timp ce oamenii lui Maddox săreau în alte maşini şi făceau manevre ca să iasă din parcare.

Nu mai avură când: întunericul fu sfâşiat în urma lor de o serie de fulgere orbitoare şi de bubuiturile asurzitoare ale tunurilor care loveau cu o precizie ucigătoare containerele, maşinile, depozitele. La zgomotul ca de ciocan al tunurilor se adăuga pârâitul armelor automate care măturau tot ce se vedea în conul de lumină al reflectoarelor, ridicând norişori de nisip şi aruncând spre cer sute de pietre care scânteiau ca nişte meteoriţi.

Jeepurile săriră în aer ca nişte jucării de tablă, apoi un tunet făcu să tresară munţii şi un uriaş glob de foc făcu lumină pe o rază de câteva mile când fu atins depozitul de explozibil.

— Ce se întâmplă? Ce naiba se întâmplă? striga Sarah care nu-şi putea lua privirile de la drumul pe care trebuia să-l parcurgă.

— Elicopterele au atacat tabăra şi o rad de pe faţa pământului, strigă Blake. Este un adevărat infern. Trag cu toate armele pe care le au şi în tot ce văd în faţa ochilor.

Sarah stinsese farurile şi mergea doar cu luminile de poziţie, ca să nu poată fi observată.

— Acum coboară! strigă Blake care era întors către spatele maşinii. Tabăra nu se mai vede din cauza dealurilor, dar văd cum elicopterele zboară în cerc şi caută să coboare.

Într-adevăr, elicopterele dispărură dincolo de dealuri, dar lumina farurilor şi dârele trasoarelor aşterneau pe cer o lumină ireală, ca a zorilor.

Timp de câteva clipe, se mai auzi doar zgomotul ritmic al elicelor şi bâzâitul motoarelor, apoi începură din nou să pârâie armele automate.

— Au coborât pe pământ. Probabil că acum cercetează terenul palmă cu palmă. Accelerează! Trebuie să ne îndepărtăm cât putem de mult.

— Am făcut aproape cinci kilometri, spuse Sarah după o vreme, de-acum ar trebui să fim în siguranţă.

În vremea aceasta, luna începuse să urce pe bolta cerului, răspândind o lumină puternică peste întinderea alburie a deşertului şi Sarah putu să meargă în continuare destul de repede şi chiar să accelereze când ajunseră în zona mai netedă a câmpiei.

Maşina de teren trecea ca un bolid lăsând în urma sa o dâră lăptoasă de praf alb luminată de razele lunii.

Când ajunseră aproape de Ras Udash, Sarah opri motorul, coborî de la volan şi se lăsă să cadă pe pământ sleită de puteri.

Blake se apropie de ea:

— N-am mai condus niciodată o maşină ca asta, dar aş fi putut să te schimb dacă mi-ai fi explicat cum să fac...

— Lasă, nu-i nimic, spuse Sarah. A fost o minune că ne-

am salvat pielea. Un minut mai mult şi...

— Dar cine erau?

— Habar n-am. N-am văzut nimic pentru că trebuia să văd pe unde merg. Ai văzut cumva nişte simboluri pe părţile laterale ale elicopterelor?

— Era un adevărat balamuc de bubuituri, dâre de trasoare, fulgerări de explozii... dar n-am reuşit să zăresc nimic şi, de altfel, ne-am şi îndepărtat foarte rapid.

— Maddox trebuie să fi călcat pe nervi pe cineva care s-a supărat rău de tot, spuse Sarah. Doamne, suntem în viaţă, de parcă ne-am născut a doua oară.

— Se vede şi de aici lumina incendiilor înspre Mitzpe, uită-te.

Sarah se ridică în picioare şi privi înspre apus unde se vedea un pâlpâit neclar de lumini, dincolo de linia ondulată a dealurilor.

— Aşa este, spuse. Acum, ce ai de gând să faci? Am impresia că planul tău nu mai are sens.

— Aşa este, răspunse Blake, dar, oricum, vreau să cobor în mormânt ca să văd ce este cu coridorul lateral şi să închid sarcofagul. După aceea, o să plasez încărcăturile de explozibil.

Luă lopata din maşină şi dădu în lături nisipul de pe placa de oţel care astupa intrarea. Apoi luă cârligul cablului de la troliu şi-l agăţă de inelul din mijlocul capacului.

— Ascultă, spuse Sarah, să plecăm imediat de aici. S-ar putea să-şi fi dat seama careva că am fugit. Nu s-ar putea spune cu certitudine că aici suntem în deplină siguranţă.

— Hai, ajută-mă, mai repede, spuse Blake, ca şi cum nici nu auzise vorbele fetei. Porneşte maşina şi târăşte câţiva metri placa asta. Mi-ar fi suficient şi o jumătate de metru ca să mă pot strecura. O să coborâm cu o frânghie.

Sarah se supuse, cuplă motorul în marşarier şi acceleră:

jeepul oscilă de mai multe ori pe pietriş, se dădu în dreapta şi în stânga până găsi o aderenţă mai mare pentru roţi şi începu să tragă: placa de oţel alunecă încet într-o parte, eliberând o parte din intrarea în mausoleu. Blake îşi legă la centură capătul unei frânghii, legă celălalt capăt de inelul capacului greu şi coborî în interior.

Aprinse o lampă cu neon şi privi în jurul său: totul era în ordine şi capacul sarcofagului era tot suspendat pe structura primitivă pe care o inventase el. Dădu în lături folia de plastic care învelea sarcofagul şi se urcă pe scăunel, rămânând nemişcat ca să privească masca de deasupra chipului mumiei.

Cu un realism impresionant, portretul reproducea trăsăturile unei figuri maiestuoase şi severe, expresia plină de energie a unui bărbat obişnuit să se impună în faţa mulţimilor doar prin simpla forţă a privirii.

Tresări ca şi cum s-ar fi trezit pe neaşteptate când simţi mâna lui Sarah care-i atingea braţul.

Coborî în tăcere şi legă cu o bucată de lemn pârghiile de la fiecare pereche de cricuri, astfel încât să poată fi acţionate în acelaşi timp de o singură persoană. Le ridică, ajutat de Sarah, până când putu scoate penele de sub capac, le înlocui cu altele mai subţiri şi acţionă din nou cricurile, coborând de fiecare dată capacul cu câţiva centimetri, până când acesta reveni în poziţia sa iniţială.

— Treaba asta ne-a luat o oră şi cinci minute, spuse el după ce terminară, ştergându-şi fruntea şi privind la ceas. Mai mult decât prevăzusem.

— Întotdeauna este nevoie de mai mult timp decât prevezi, spuse Sarah. Să mergem acum, cât timp afară mai este întuneric.

Blake se întoarse către coridorul lateral de unde curăţase materialele surpate:

— Vreau să văd ce este acolo, spuse el luând un

târnăcop.

— Hai să plecăm, îl rugă din nou Sarah. Locul ăsta nu-mi place. Şi, apoi, am lăsat în suspensie povestea aceea cu blestemul...

— Nu prea a fost timp pentru explicaţii.

— Aşa este. În orice caz, e momentul să plecăm. Să închidem gaura asta, să detonăm explozibilul şi să pornim spre Yotvata. Dacă hardughia aia de afară ne mai ajută, putem spera să ajungem la Eilat înainte de schimbarea vremii. Maşina poate merge cu maximum şaptezeci de kilometri pe oră, ceea ce înseamnă o medie de patruzeci, cincizeci. Te-ai gândit şi la asta? Iisuse, te-ai putea întoarce oricând aici când totul se va potoli; ai putea săpa şi până în centrul pământului, dacă vrei.

— Doar o jumătate de oră, spuse Blake. Acordă-mi doar o jumătate de oră şi după aceea plecăm. Nu ştiu dacă mă voi putea întoarce în locurile acestea: vreau să văd ce este acolo, în spate. Luminează-mi, te rog.

Sarah îndreptă lampa cu neon către coridorul din spatele surpăturii şi Blake începu să sape ca şi cum ar fi dărâmat un zid. După câtva timp, simţi că târnăcopul loveşte în gol.

— Ştiam eu, spuse el din ce în ce mai emoţionat, de partea cealaltă este un loc gol.

Lărgi, gâfâind, deschizătura şi-i ceru lui Sarah lampa ca să facă lumină în spatele mormanului de pământ.

— Ce este acolo? întrebă Sarah.

— Resturi de la surpare acoperind în parte o galerie care urcă la fel ca o rampă.

— Mai avem doar un sfert de oră, spuse Sarah. Mi-ai promis.

Blake continua să sape cu târnăcopul şi să tragă în spatele lui resturile de pământ şi de piatră, până când deschise o trecere suficient de largă încât să permită

trecerea unui om.

— Vino, spuse şi începu să înainteze în partea cealaltă.

Sarah îl urmă şovăind, luminând cu lampa de neon trecerea strâmtă. Parcurseră cam zece metri, când Sarah se opri pe neaşteptate şi trase cu urechea.

— Ce este? întrebă Blake.

— Elicopterele... fir-ar să fie, au aşteptat să se lumineze de ziuă şi s-au luat pe urmele maşinii.

— Sarah nu avem de unde să ştim asta. Am mai văzut şi altădată trecând elicoptere prin părţile astea...

Dar zgomotul devenea tot mai puternic şi se auzea tot mai aproape. Şi imediat după aceea se auzi pârâitul unei mitraliere.

Sarah strigă:

— Hai să ieşim de aici, repede! Şi dădu să se întoarcă, dar chiar în aceeaşi clipă o explozie făcu pământul să se cutremure până sub picioarele lor, un fulger lumină ca ziua mormântul subteran şi coridorul în care, îndată după aceea, se auzi o bufnitură înfundată răsunând în întuneric.

— Au lovit maşina şi încărcăturile de explozibil. Suntem îngropaţi aici!

— Încă nu, spuse Blake. Repede, pe aici. Fă lumină, fă lumină aici!

Se auzi încă o explozie.

— Canistrele cu benzină... spuse Sarah încercând să urce pe rampa înclinată. Chiar în clipa aceea, în spatele lor se auzi un zgomot sinistru, un fel de scrâşnet şi după aceea un zgomot mai puternic de piatră care se surpa.

— Doamne Dumnezeule, vibraţiile fac să se surpe tunelul, strigă Sarah. Repede, să fugim, s-o luăm din loc!

Galeria se îngustase şi traseul ei era într-o urcare lină: Sarah şi Blake urcau neîncetat, fără să-şi poată permite nicio clipă de răgaz, scăldaţi în sudoare, cu inimile bătându-le nebuneşte de o spaimă claustrofobă şi de

senzaţia de apăsare care părea să-i strivească.

În timp ce alergau înainte, urmăriţi de surparea continuă de pietre şi de nisip, printr-un praf sufocant pe care lampa nu-l putea străpunge, Blake se opri dintr-o dată ca împietrit, privind către latura stângă a galeriei, acolo unde se zărea o scobitură ca un fel de nişă.

— Vino, haide! strigă Sarah. Ce mai aştepţi? Hai! Hai mai repede!

Dar Blake părea paralizat de ceea ce vedea, sau poate avea impresia că vede, în faţa sa, o strălucire tulbure a unor aripi de aur în mijlocul unui nor de praf alb, sub bolta de piatră, şi sclipirile înceţoşate ale unui tezaur.

Sarah îl apucă de un braţ şi îl târî mai departe, cu o secundă înainte ca tavanul tunelului să se prăbuşească deasupra capului său şi continuă să-l tragă după ea până când simţi că-i sare inima din piept.

Se lăsară să cadă pe fundul galeriei pentru că nu mai aveau niciun strop de putere.

Nu se mai auzea acum niciun zgomot: doar câteva pietre care încă mai cădeau desprinse din pereţi. Praful se risipea încet şi se putea simţi că un curent de aer îl împingea treptat în sus.

— Este o deschizătură acolo, spuse Sarah gâfâind. Poate că reuşim să ieşim pe acolo.

Blake se ridică primul: pe frunte îi curgea sânge, acolo unde fusese lovit şi zgâriat de pietrele căzute din tavanul tunelului; mâinile îi erau jupuite şi faţa plină de sudoare şi de praf albicios. Ţinea încă târnăcopul în mână şi părea ieşit din minţi, ca un nebun.

— Trebuie să mă întorc acolo jos, spuse el luând-o înapoi. Tu nu ştii ce am văzut eu acolo...

Sarah îl apucă de amândouă braţele şi-l împinse cu spatele la perete:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Will. Trebuie să ne

salvăm vieţile. Dacă nu ieşim de aici, murim. Hai să plecăm, pentru Dumnezeu, să plecăm de aici...

Blake păru să se trezească din ciudata sa letargie şi-şi continuă drumul către ieşire, continuând să se întoarcă înapoi, din când în când, până când zăriră o geană de lumină.

Era o rază subţire care se strecura printr-o crăpătură de la capătul tunelului, acesta părând să ajungă la suprafaţă în acel loc.

Blake se apropie şi ridică târnăcopul pentru a lărgi crăpătura, dar, în clipa aceea, văzu căzând praf de afară şi auzi nişte glasuri înăbuşite. Îi făcu semn lui Sarah să rămână nemişcată şi să nu facă nici cel mai mic zgomot şi-şi apropie urechea de crăpătura din stâncă: se auzea acum un zgomot de paşi care se îndepărtau şi apoi, ceva mai departe, zgomotul unui elicopter cu palele rotorului învârtindu-se la turaţie redusă.

— Au aterizat, şopti el. Patrulează prin zonă, probabil că ne caută.

— Poţi auzi în ce limbă vorbesc? întrebă Sarah.

— Nu. S-au îndepărtat acum şi vocile sunt acoperite de zgomotul elicopterului. Eu aş zice să încercăm să ieşim, ca să vedem ce se întâmplă.

Lărgi crăpătura cu târnăcopul până când îşi putu strecura prin spărtură întâi capul şi, mai apoi, umerii până când se află în interiorul unei mici grote în care se simţea o duhoare insuportabilă de urină. Pe jos se vedeau urme proaspete de cizme militare.

Când Blake trecu dincolo, o ajută şi pe Sarah să iasă.

— Doamne, spuse fata, ce pute aşa?

— Nu-i decât urină de ţap sălbatic, ibex. Ei folosesc aceste grote ca adăpost pentru noapte şi nisipul de pe jos este acoperit complet de excrementele lor. Am văzut multe asemenea locuri peste tot în Orientul Mijlociu. Vino,

să vedem ce se petrece afară. Dar în timp ce spunea aceasta, auzi cum motorul elicopterului se înteţea şi simţi şuieratul palelor care se înşurubau în aer.

Se târâră pe fundul peşterii până când ieşiră prin deschizătură şi se aflară pe povârnişul dealului de la Ras Udash, situat deasupra şantierului în care munciseră atâtea zile şi din care se ridica acum o coloană groasă de fum negru. Elicopterul era de-acum departe.

— Doamne ce dezastru, spuse Blake.

Maşina fusese lovită în plin şi piese din ea se vedeau risipite peste tot. Explozia săpase un crater uriaş şi sfărâmăturile de piatră amestecată cu pământ şi nisip formaseră un muşuroi enorm pe locul unde fusese mai devreme intrarea în mormântul subteran.

Fuseseră două încărcături de explozibil şi patru canistre de benzină.

— O lovitură zdravănă, spuse Sarah. Privi înspre elicopterul care se vedea acum ca un punct negru pe cerul cenuşiu.

— Ai observat dacă avea vreo emblemă? întrebă.

Blake clătină din cap:

— N-am văzut nimic. Ai observat urmele de cizme?

Sarah aruncă o privire către urmele răspândite peste tot în jurul intrării în grotă:

— Încălţăminte impermeabilă tip NATO. Este dintre cele mai obişnuite şi zeci de armate au în dotare astfel de încălţăminte. După aparenţe, ar putea fi egipteni, americani, saudiţi, israelieni. Elicopterul era, în orice caz, de fabricaţie occidentală, dar nici acest amănunt nu spune prea mult

Deschise rucsacul:

— Ne-au mai rămas doar proviziile pe care le aveam la noi. Tu ce ai?

Blake îşi deschise şi el rucsacul:

— Un bidon cu apă, câteva pliculeţe cu cereale, două pătrăţele de carne, napolitane, o cutie de curmale şi una de smochine uscate.

— Nimic altceva?

— Chibrituri, sfoară, aţă şi ac, cuţit de vânătoare, săpun, cremă de protecţie. Nimicurile obişnuite... şi hârtie topografică, busolă.

Începură să coboare către câmpia pustie. Pe cer, lumina începea să scadă şi se pornise un vânt rece dinspre nord care abătea spre pământ coloana de fum, făcând-o să se târască în depărtare, ca un şarpe, printre stânci şi bolovani

La un moment dat, Sarah îl văzu pe Blake îndreptându-se către un punct din stânga sa şi aplecându-se să ia de pe jos ceva.

Se apropie de el:

— Ce este?

William Blake se întoarse: ţinea în mâini o Biblie cu paginile pârjolite de explozie.

— Nu s-a mai salvat nimic altceva, spuse. Nu s-a salvat altceva...

— Dacă ar fi fost nişte soldaţi occidentali ar fi adunat-o de pe jos, nu crezi? Poate că erau arabi... Ah, n-are niciun rost să ne mai stoarcem creierii. Mă tem că nu vom putea ajunge la niciun rezultat.

Se aşezară pe jos şi băură cu grijă apă din bidoane, apoi Blake scoase din buzunar pachetul de ţigări şi-şi aprinse una, continuând să privească fix norul de fum care şerpuia peste întinderea pustie. Părea să fie cu gândurile foarte departe.

— Drumul spre Yotvata rămâne cea mai bună soluţie, spuse Sarah. Dacă economisim apa şi mâncarea putem reuşi: sunt cam o sută treizeci de kilometri până acolo.

— Aşa este, spuse Blake, dacă nu ne prinde furtuna la noapte.

— S-ar putea să nu se abată şi peste regiunea asta.
— S-ar putea. Dar nu este imposibil.
— Will.
— Da?
— De ce te-ai oprit în tunel? Ai riscat să mori.
— Am văzut...
— Ce anume?
— Aripi de îngeri... din aur.
Sarah clătină din cap:
— Eşti obosit, ai vedenii...
— Poate că am crezut doar că văd...
— Ce să vezi, pentru numele lui Dumnezeu?
— Îngerii din aur, îngenuncheaţi... deasupra Chivotului. Şi mai erau şi alte obiecte, vase, cădelniţe...
Sarah îl privi în ochi, derutată:
— Doamne, William Blake, sigur eşti în toate minţile?
— Da, răspunse Blake. Şi, în sfârşit, totul îmi este clar. Ştiu de ce se afla sandala aceea în mormânt şi poate că ştiu şi cui îi aparţinea. Răsfoi Biblia pârjolită în faţa ochilor fetei. Vezi, Am descoperit aceasta aici... într-un pasaj din Cartea Macabeilor.

Sarah îi aruncă o privire uluită şi se zgribuli sub jacheta de bumbac care nu o putea apăra prea mult de vântul pătrunzător care bătea din ce în ce mai tare dinspre nord.

— Sandala aceea datează cam din vremea în care babilonienii, conduşi de regele Nabucodonosor, au asediat Ierusalimul. Cineva şi-a dat seama că, în cel mai scurt timp, păgânii aveau să năvălească în oraş, să profaneze Templul, să jefuiască tezaurul, să ia cu ei Chivotul. Trecând prin vreun pasaj secret, cunoscut numai de el, a luat acele obiecte preţioase şi le-a dus departe. Ţinta sa era un loc aflat în deşertul Paran, unde se aflase primul sanctuar de sub cort, la poalele Muntelui Sinai. Urma să ascundă Chivotul acolo unde acesta se aflase prima oară.

Poate că a găsit din întâmplare acea mică grotă şi s-a gândit că ar fi putut fi o ascunzătoare potrivită sau poate că ştia de existenţa unei peşteri în apropierea locului unde se aflase Sanctuarul de sub Cort şi s-a dus intenţionat acolo. A coborât în tunel şi a depus tezaurul pe care-l adusese cu el într-o nişă existentă în perete...

— Şi, după aceea? întrebă Sarah, vrăjită şi aproape ameţită de vârtejul în care o arunca acest trecut atât de îndepărtat din punctul ei de vedere.

Blake continuă să vorbească:

— Omul îşi făcuse datoria şi se pregătea să se întoarcă de unde venise, dar galeria aceea care se afunda în măruntaiele pământului şi care părea să-l fi aşteptat chiar pe el ca s-o viziteze i-a atras irezistibil curiozitatea şi el, în loc să urce, a început să coboare. Desigur, îşi lumina drumul cu un biet opaiţ şi, când s-a aflat, fără să ştie, în dreptul intrării în mormânt, a declanşat involuntar mecanismul primitiv care proteja intrarea şi a provocat surparea în interiorul mormântului a unei cantităţi enorme de pământ, piatră şi nisip. A fost momentul în care, târât în interiorul mormântului de acea surpare neaşteptată, şi-a pierdut sandala, singurul obiect din acel mic univers funebru care provenea dintr-o cu totul altă epocă. Probabil că şi el a fost purtat în jos, dar surparea s-a oprit curând pentru că vreo infiltraţie de apă făcuse ca roca să se stabilizeze, ca şi cum ar fost cimentată. Intrarea nu fusese astupată de tot şi probabil că a putut vedea interiorul mormântului, citind şi primele rânduri ale inscripţiei de pe sarcofag, dacă, aşa cum este probabil, cunoştea hieroglifele şi limba egipteană. Dacă a intuit adevărul, se poate să fi fost descumpănit. A găsit ieşirea şi, căzut pradă disperării, a dispărut fără să lase vreo urmă.

— Cine era omul acela? Ai spus că ştii cui îi aparţinea acea sandală, întrebă Sarah.

Blake răsfoi ultimele pagini ale cărţii, pe jumătate arse de explozii:

— Volumul acesta conţine un apendice de mare valoare: textele apocrife ale Vechiului Testament. Sunt texte pe care le-am citit de multe ori cu ocazia cercetărilor mele, dar, când am recitit noaptea trecută un anumit pasaj, m-am lămurit.

— Care fragment? întrebă din nou Sarah care încă nu reuşea să înţeleagă cu adevărat cum se făcea că omul acesta putea descifra indicii lăsate acum treizeci de secole, ca un detectiv care ajunge la locul crimei la câteva ore după ce aceasta s-a comis.

Este o scriere apocrifă a lui Baruh. În el se spune că, atunci când Ierusalimul a fost asediat, învăţătorul său a dispărut din oraş şi a lipsit timp de două săptămâni. Învăţătorul lui era chiar omul despre care vorbeşte Cartea Macabeilor: profetul Ieremia! Şi două săptămâni sunt exact timpul necesar pentru a veni aici de la Ierusalim călare pe un măgar şi pentru a se întoarce. Da, omul cu sandala era Ieremia, profetul care a deplâns tragedia Ierusalimului, părăsit de locuitorii săi şi de regii ucişi sau luaţi în sclavie.

Sarah nu mai spuse nimic şi-l privi ţintă pe bărbatul cu care vorbea şi care avea ochii aţintiţi undeva departe în faţa sa. Vântul îi făcea să fluture părul năclăit de praf şi parcă îi pătrundea până în sufletul pustiit.

— Să mergem, Blake, spuse ea într-un târziu. Trebuie să plecăm. Drumul este lung şi greu. Dacă furtuna de nisip ne prinde pe drum, de data asta chiar că suntem cu adevărat pierduţi.

— Un moment, spuse Blake. Eu ţi-am spus totul despre mine, dar tot nu ştiu cine eşti.

— Sunt, într-adevăr, un tehnician: ai văzut cu ochii tăi. Şi am lucrat pentru Warren Mining. Dar am fost trimisă aici de o organizaţie privată care lucrează pentru FBI. Maddox se află de mai mult timp în vizorul lor şi Biroul considera suspectă această campanie în această perioadă şi în aceste locuri. Asta-i tot. Dar eu nu lucrez ca un angajat obişnuit: am punctele mele de vedere şi modul meu de a acţiona, iar când mă aflu într-o situaţie oarecare mă comport cum cred eu mai bine.

— Mi-am dat seama de asta.

— Acesta este adevărul: în primele momente nu am avut încredere nici măcar în tine fiindcă, în munca mea, ştiu că nu trebuie să am încredere în nimeni. Apoi, am încercat doar să te ţin pe cât posibil departe de toate astea, fiind sigură că, într-un mod sau în altul, ai putea găsi o soluţie ca să te laşi ucis. Şi acum, te rog, hai să plecăm.

Înaintară pe câmpia pustie, străbătând o porţiune netedă şi stearpă, presărată ici-colo de tufe de mărăcini arşi de secetă, între timp, soarele se înălţase deasupra orizontului şi începea să încălzească atmosfera, iar pe întinderea dreaptă străluceau nenumăratele aşchii de cremene neagră răspândite cât se vedea cu ochii.

Se opriră când soarele era sus pe cer, ca să se odihnească puţin, dar nu exista niciun pic de umbră unde să se poată feri de razele arzătoare ale soarelui.

Cu ajutorul hărţii topografice, Blake încercă să determine poziţia în care se aflau, în timp ce Sarah ronţăia fulgi de cereale.

— Şi când te gândeşti că în biroul lui Pollak era un LORAN portabil. Cu el am fi putut afla exact unde ne aflăm cu o aproximaţie de maximum zece metri.

— Trebuie să ne descurcăm cu ce avem, spuse Blake. După toate probabilităţile am parcurs cam zece mile. Dacă

mergem tot aşa, către seară ar trebui să ajungem pe şoseaua spre Beer Menuha, cam în punctul acesta, spuse el punând degetul pe hartă.

Privi către răsărit, unde cerul începea să fie acoperit de o ceaţă lăptoasă.

— Tot nu mi-ai spus cum continua inscripţia, spuse Sarah.

— Aşa este, răspunse Blake. Împături harta, puse busola în buzunar şi porni mai departe sub razele orbitoare ale soarelui.

Selim Kaddoumi ateriză în seara de 5 februarie pe aeroportul din Luxor şi luă un taxi care-l duse până la periferia oraşului, unde plăti şi Porni mai departe pe jos.

Îi fură necesare cam douăzeci de minute pentru a ajunge la casa cea veche unde rămăsese doar mama sa care nu vru, la început, să deschidă, pentru că nu-i venea să creadă că era chiar fiul ei şi venise la ora aceea târzie din noapte fără s-o fi anunţat mai din vreme.

— Mamă, îi spuse, o să-ţi explic totul mai târziu. Acum am ceva foarte important de făcut.

Îşi scoase imediat hainele occidentale, se îmbrăcă într-o galabia obişnuită şi ieşi în grabă pe uşa din spatele casei. După ce merse vreo jumătate de oră, ajunse într-o zonă pustie de la marginea deşertului. Se vedea un pâlc de palmieri nu departe de o fântână şi, la puţin timp după aceea, apăru un băiat cu un urcior sub braţ şi începu să-l umple cu apă.

Se apropie de el şi-i spuse:

— Salam alekhum, nu-i o oră cam târzie ca să iei apă din fântână? Ai putea să cazi înăuntru pe întunericul ăsta.

— Alekhum salam, el sidi, răspunse băiatul fără să se intimideze. Iei apă atunci când ţi-e sete.

Selim îşi descoperi faţa şi se apropie:

— Sunt Kaddoumi, spuse el. Unde este Ali?

— Să plecăm de aici, spuse băiatul, vino după mine.

Porniră pe o cărare luminată ca ziua de luna plină şi ajunseră pe culmea unei coline nu prea înalte. Mai departe se vedea, în mijlocul văii, satul El Quma. Se opriră în faţa unei cocioabe de la jumătatea pantei. Băiatul împinse uşa şi-l lăsă să intre pe oaspetele său.

— Nu văd pe nimeni aici, spuse Selim.

— Ali cred că ţi-a spus că este supravegheat. Mişună pe aici aceiaşi oameni ca data trecută, înţelegi? Trebuie să fim foarte atenţi. Ai banii la tine?

Tânărul dădu aprobator din cap.

— Atunci, aşteaptă aici. La o anumită oră din noapte el va sosi. Dacă la răsăritul soarelui nu-l vei vedea, întoarce-te aici mâine noapte, fără să fii văzut, şi aşteaptă până când o să-l vezi venind... Inshallah.

— Inshallah, spuse Selim.

Băiatul închise uşa şi târşitul paşilor săi se pierdu în depărtare pe cărarea care ducea la El Quma.

Selim stinse opaiţul şi aşteptă în tăcere, pe întuneric, fumând o ţigară. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, camera goală, tencuită cu lut i se păru aproape luminoasă în razele albăstrii ale lunii pline de afară. Era obosit după lunga călătorie pe care o făcuse şi din cauza orei târzii, dar încerca să rămână treaz cu orice preţ. Fuma o ţigară după alta şi, din când în când, se ridica în picioare ca să se mai dezmorţească, mişcându-se încoace şi încolo prin încăperea destul de strâmtă. Uneori mai arunca şi câte o privire prin crăpăturile obloanelor ca să vadă dacă urca cineva din vale.

La un moment dat fu învins de oboseală, îşi lăsă capul pe spătarul scaunului şi aţipi. Dormi atât timp cât oboseala era mai puternică decât neliniştea şi junghiurile cauzate de scaunul incomod. Când deschise din nou ochii şi privi în

jur, văzu că se lăsase un întuneric ciudat şi camera era cufundată într-o lumină tulbure şi roşietică. Se apropie de fereastră ca să arunce o privire afară şi văzu în faţa sa discul lunii aflat acum deasupra căsuţelor din El Quma, acoperit aproape complet de o umbră roşie.

O eclipsă cum nu mai văzuse niciodată în viaţa sa: umbra nu ascundea discul lunii, ci îl învelea într-un fel de funingine sângerie şi acea faţă schimbată a astrului nocturn făcuse ca peste vale să coboare o tăcere adâncă şi totală, ca şi cum animalele nopţii ar fi privit încremenite acea neliniştitoare transfigurare.

Se simţea obosit mort şi se gândi să plece de acolo, dar, în clipa în care îşi lua de pe jos valijoara, văzu că uşa se deschide şi o siluetă întunecată îi acoperă întregul cadru. Tresări.

— Tu eşti, Ali?

Personajul păru să şovăie o clipă, apoi căzu în faţă. Selim îl prinse înainte de a se lovi de podea şi-l sprijini cu grijă, punându-i haina sub ceafă:

— Ali... tu eşti?.

Aprinse bricheta, recunoscând chipul prietenului său palid de moarte şi când îşi scoase mâna de sub trupul său, văzu că era plină de sânge.

— Oh, Allah milos şi îndurător... prietene... prietene... ce ţi-au făcut?

— Selim... horcăi tânărul, Selim, papirusul... Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare rece.

— Unde este? Unde este?

— Winter Palace... bărbatul chel cu mustăţi roşcate... are o geantă cu catarame... de argint.

Întoarse ochii plini de spaimă către luna roşie, apoi îşi dădu sufletul cu un suspin prelung.

Selim privi în jur zăpăcit, apoi trase cu urechea la un sunet îndepărtat: sirene. Încă puţine minute şi s-ar fi aflat

într-o situaţie ca a profesorului Blake, dar cu mult mai periculoasă. Trebuia să plece numaidecât de acolo. Îi închise prietenului său pleoapele şi ieşi în bezna nopţii alergând cât mai repede, către valea unui torent secat care tăia în două valea, în dreapta sa, cam la o jumătate de milă.

Abia mai avu timp ca să arunce la pământ în spatele unui bolovan, când văzu două maşini ale poliţiei urcând în plină viteză către deal şi oprindu-se în faţa căsuţei în care zăcea prietenul său mort. Dacă ar mai fi rămas acolo doar câteva clipe în plus, ar fi fost prins cu mâinile pătate de sânge, alături de un cadavru.

Aşteptă ca poliţiştii să plece şi, asigurându-se că nu mai era nimeni primprejur, Porni încet către cărarea pe care venise.

Când ajunse în curtea casei se duse la fântână şi scoase o găleată de apă, vârându-şi mâinile în ea. Apa se coloră imediat în roşu.

12

Fabrizio Ferrario intră în biroul lui Avner cu o valiză neagră pe care o puse pe jos în faţa biroului şefului său.

— Iată cum fac ei ca să mişte chiar şi prin furtuna de nisip, spuse el făcând să sară încuietorile valizei.

Avner se ridică şi dădu ocol biroului.

— Ce-i asta? întrebă, aruncând o privire la aparatul care se vedea în interiorul valizei.

— Un radiofar. Au pus o mulţime peste tot, pe direcţiile de invazie. Se mişcă în negura cea mai deasă conduşi de semnalele pe care le emit aparatele astea.

— Şi noi putem să ne folosim de elicoptere şi aviaţie doar la douăzeci la sută din capacitate. Condiţiile meteorologice de la est de Iordan sunt mizerabile... Cum de ai pus mâna pe un asemenea aparat?

— Le-au lăsat cam peste tot, prin corturile beduinilor. Am reuşit să găsesc unul datorită unui informator. Cum sunt previziunile meteo?

— Infecte: pentru următoarele douăzeci şi patru de ore, este prevăzută o înrăutăţire continuă a vremii. Când se va limpezi atmosfera, riscăm să ne trezim cu ei la uşa casei.

Ferrario închise la loc valiza.

— Trebuie să mă duc la şedinţa cu statul-major şi cu experţii americani. Trebuie să vii şi tu. Din păcate, ştiu că vom avea parte de cele mai proaste veşti, dar cel puţin o să aflăm la ce moarte să ne aşteptăm.

Ferrario apucă mânerul voluminoasei valize şi o duse până la ascensor, aşteptă ca şi Avner să intre în cabină şi apăsă pe butonul de coborâre. Maşina statului-major îi aştepta în stradă şi cei doi bărbaţi se aşezară pe bancheta din spate.

— Se pare că indivizii care au trimis caseta au dat un semn de viaţă. Acesta este motivul pentru care vor fi prezenţi şi americanii la şedinţa de azi. Ar trebui să-i iau la şuturi în dos. Nu ne-au lăsat să lovim noi primii şi acum o să spună că nu pot face nimic, spuse Avner. Aş fi gata să jur că aşa o să se întâmple.

— Dacă au trei bombe atomice în casă, nici nu-i mai putem înjura, comentă Ferrario.

Maşina se opri la numărul 4 de pe strada Ashdod şi Ferrario le dădu oamenilor de pază sarcina să care bagajul pe care-l adusese cu el la etajul patru unde avea loc şedinţa.

Erau de faţă aceiaşi oameni care luaseră parte şi la prima şedinţă. O dată cu Avner mai apăru şi generalul Yehudai, şeful de stat-major şi comandantul armatei.

De partea cealaltă a mesei şedeau trei bărbaţi în civil sosiţi cu puţin timp înainte de la ambasada americană. Avner îi făcu semn lui Ferrario să aştepte afară împreună cu valiza sa şi intră, salutându-i pe cei de faţă. Văzându-le chipurile, se putea ghici cu uşurinţă că nu se putea aştepta la nicio veste bună.

Unul dintre cei trei, generalul Hooker de la Pentagon începu să vorbească nu fără o oarecare stânjeneală:

— Ne pare rău să recunoaştem că am greşit... începu el. Generalul Yehudai avea dreptate: prezenţa dispozitivelor nucleare pe teritoriul nostru, aşa cum am văzut pe caseta trimisă la „Tribune”, este în legătură directă cu ceea ce se petrece acum în partea aceasta a lumii. S-a sunat la Departamentul de Stat şi o voce înregistrată a transmis acest mesaj.

Apăsă tasta unui casetofon şi făcu să se deruleze o casetă. O voce ciudată, cu un timbru metalic, dar complet lipsită de accent străin spunea:

În timp ce ascultaţi acest mesaj, este în curs atacul

forţelor islamice împotriva sioniştilor pentru a-i alunga o dată pentru totdeauna de pe toate teritoriile pe care le-au ocupat prin forţă cu ajutorul imperialiştilor americani şi europeni. Va fi o luptă dreaptă, pentru că, de data aceasta, nu va exista posibilitatea nici unei intervenţii străine. Dacă guvernul american sau oricare alt guvern al unei ţări aliate lui ar încerca să intervină, vor fi amorsate dispozitivele nucleare pe care vi le-am prezentat şi care se află deja pe teritoriul Statelor Unite ale Americii"

Urmă un bâzâit scurt şi, după aceea, se făcu linişte. Cei de faţă se priviră unii pe alţii. Avner nu spuse nimic gândindu-se că tot ce avea el de spus era ştiut deja de toţi ceilalţi, dar privirea sa spunea mai mult decât mii de cuvinte.

— Ameninţarea, din păcate, este absolut credibilă. Experţii noştri au constatat că înregistrarea video era autentică şi originală şi, după cum deja ştiţi, teroriştii au ajuns la un asemenea grad de îndrăzneală, încât ne-au indicat chiar locurile în care a fost făcută înregistrarea, cu urmele palpabile ale operaţiunii care era prezentată în imagini, astfel încât să nu mai încapă nicio îndoială.

— Îmi închipui că această ştire a fost ţinută în secret până în acest moment, spuse ministrul de Interne.

— Aşa este, spuse generalul Hooker, dar dacă am reuşi să stabilim locul în care se află bombele, atunci vor fi puse în aplicare măsurile de neutralizare şi, în acelaşi timp, un program de evacuare a populaţiei. Avioane având la bord o aparatură foarte sofisticată survolează în acest moment teritoriul Statelor Unite încercând să localizeze eventuale surse de radiaţii, dar este vorba despre o operaţiune cu rezultate nu prea sigure. Este destul de probabil ca inamicii noştri să fi luat măsuri pentru ca dispozitivele nucleare să fie ecranate pentru a evita posibila lor descoperire de către aparatura noastră. Nici încercările de

a intercepta posibile contacte între ei nu au dat până acum niciun rezultat. Din păcate, întreaga ţară este ţinută ca ostatică a acestor criminali şi, pentru moment, nu are posibilitatea de a ajuta pe nimeni pentru că nu se poate ajuta nici pe ea însăşi. De acum înainte nu vom putea risca nici măcar să avem alte consultări ca aceasta care se desfăşoară în aceste clipe, pentru că, dacă acest lucru ar fi descoperit, ar putea fi considerate o formă de ajutorare şi ar fi declanşate represaliile.

Îşi plecă fruntea şi nu mai spuse nimic.

— Vă mulţumesc, domnule general Hooker, spuse preşedintele Schochot. Ne dăm seama de situaţia voastră şi vă suntem, în orice caz, recunoscători pentru că trebuie să suportaţi această înspăimântătoare ameninţare din cauza prieteniei pe care ne-aţi arătat-o. Se întoarse către şeful statului-major.

— Domnule general Yehudai, vreţi să ne prezentaţi care este situaţia?

— Trei corpuri de armată, două irakiene şi unul sirian, se deplasează sub acoperirea furtunii, aparent fără să fie incomodaţi de condiţiile meteorologice absolut nefavorabile. Domnul Avner vă va explica mai târziu cum au reuşit acest lucru. Un al patrulea corp de armată, iranian, traversează Kuweitul în direcţia câmpurilor petrolifere ale Arabiei Saudite. Pare evident că vor să pună stăpânire pe ele. Informatorii noştri apreciază ca iminent în Egipt o lovitură de stat, de sorginte fundamentalistă, sprijinită de Libia şi de Sudan şi trebuie, în consecinţă, să ne asigurăm spatele şi din direcţia aceea. Pare probabilă ipoteza că actualul guvern ar putea fi obligat să denunţe tratatul de pace cu noi şi să participe la război, alături de celelalte ţări care ne atacă. Se înregistrează deja tulburări şi manifestaţii de stradă ale ultranaţionaliştilor. Un atac s-ar putea înregistra dintr-o clipă în alta şi pe frontul din

Sinai. De la cea mai mare parte a aeroporturilor noastre militare aflu că decolarea avioanelor noastre de vânătoare se face cu mare dificultate din cauza vremii foarte proaste, dar, cel puţin, şi aparatele lor se află în aceeaşi situaţie. Problema va apărea atunci când va trebui să facem faţă tuturor forţelor aeriene inamice coalizate: printre altele, iranienii le-au restituit irakienilor avioanele care le fuseseră încredinţate spre pază după războiul din Golf. Domnul Avner vă va explica acum cum reuşesc unităţile de blindate să înainteze prin norii de nisip către graniţele noastre.

Avner se duse la uşă şi-l invită înăuntru pe Ferrario. Tânărul deschise valiza şi le-o arătă celor de faţă:

— Radiofaruri, spuse el, alimentate de la acumulatori sau de la o sursă fixă, acolo unde există curent electric la reţea. Emit un semnal constant care conduce blindatele pe itinerare foarte precise.

— A existat vreo declaraţie de război? întrebă Hooker.

— Sigur că nu, răspunse preşedintele. Taksun ne-a comunicat că este vorba despre manevre combinate cu Siria. Neruşinarea nu-i lipseşte şi, pe deasupra, este conştient că nu are de ce să se teamă.

Se auzi în clipa aceea un ciocănit în uşă şi Ferrario ieşi ca să vadă despre ce era vorba. Se întoarse în scurt timp, palid şi încordat:

— Domnilor, spuse, ni se semnalează că au început să aibă loc incursiuni ale unor comandouri hezbollah în Galileea, sprijinite de aruncătoare de rachete şi, ceea ce este mai grav, trei bombe au explodat acum zece minute la Tel Aviv, Haifa şi Ierusalimul de vest. Sunt mai mult de şaizeci de morţi şi o sută de răniţi, mulţi dintre aceştia foarte grav. Există temerea că în următoarele ore atentatele sinucigaşe ale celor din Hamas se vor înmulţi.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă Hooker.

— Să luptăm. Ce altceva am putea face? Am mai ieşit victorioşi şi altădată, singuri împotriva armatelor arabe coalizate împotriva noastră, spuse Yehudai. Îmi voi lansa paraşutiştii asupra întregului Liban de sud pentru a-i contracara pe cei din hezbollah, voi ridica în aer toate bombardierele care pot zbura şi vom arunca peste ei toate bombele pe care le avem în depozite. Blindatele şi artileria sunt gata să intre în luptă pe malul Iordanului. Este foarte probabil ca şi Iordania să li se alăture sau va fi nimicită şi, într-o asemenea situaţie nici Egiptul nu va avea de ales... Dar, dacă nu vom reuşi să-i oprim, ne rămâne oricum o ultimă carte dejucat. N-o să ne aruncăm în mare. Nu vom mai fi niciodată un popor fără ţară.

— Generalul Hooker se ridică în picioare şi-l privi drept în ochi:

— Domnule general Yehudai, spuse, vreţi să spuneţi că vă gândiţi să folosiţi arma nucleară?

— Fără nicio ezitare, răspunse Yehudai după ce schimbase o privire fugară cu preşedintele său. Dacă va fi absolut necesar.

— Dar vă daţi seama că s-ar putea ca şi ei să-şi fi procurat dispozitive atomice din republicile islamice foste sovietice? De acolo provin, cu siguranţă, bombele plasate pe teritoriul nostru. O ripostă nucleară ar putea provoca represalii de acelaşi fel. Rachetele lor au rază de acţiune scurtă, dar suficientă...

Yehudai îl privi pe preşedintele său şi apoi pe generalul american:

— Armageddon, spuse. Dacă aşa trebuie să fie, să fie aşa. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, generale Hooker, dar trebuie să merg la oamenii mei de pe câmpul de luptă. Îi salută pe toţi cu o aplecare a capului: Domnule preşedinte, domnule Avner... apoi se îndepărtă şi zgomotul cizmelor sale de soldat răsună mai puternic decât ar fi fost normal

în sala cufundată în tăcere.

Cei trei americani salutară şi se ridicară şi ei, îndreptându-se spre ieşire dar, în timp ce deschidea uşa pentru a-i lăsa să treacă, Avner îi făcu un semn lui Ferrario şi acesta îl reţinu o clipă pe generalul Hooker care ieşise ultimul:

— Domnule general, spuse, domnul Avner m-a însărcinat să vă cer o întrevedere privată. Vă aşteaptă peste o oră la barul de la „King David Hotel”. Dânsul spune că acolo este un loc mult mai liniştit. Pot să-i confirm întâlnirea?

Hooker se gândi câteva clipe, după care spuse:

— Puteţi s-o confirmaţi. Voi fi acolo.

Avner sosi pe la orele şaisprezece şi se aşeză în faţa musafirului său, într-un salon rezervat:

— Locul acesta este mai liniştit decât sala de la statul-major al armatei şi, după mine, şi mai discret. Vă deranjează dacă fumez?

— Cum să mă deranjeze, spuse Hooker, în situaţia în care ne aflăm putem face orice.

— Domnule general, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Îmi pare rău, domnule Avner, nu pot face nimic. Ceea ce am spus la şedinţa din dimineaţa aceasta nu admite derogări...

— Ştiu asta: nu este vorba despre aşa ceva. Este o altă problemă.

— O altă problemă? Vreţi să spuneţi, una în plus faţă de cele pe Care le avem deja?

— Da, dar nu de aceeaşi anvergură, sper... Dumneavoastră sunteţi, cu siguranţă, la curent cu operaţiunea Warren Mining la Mitzpe Ramon, nu-i aşa?

— Da, ştiu de ea. Dar s-a rezolvat totul dacă nu mă-nşel... Comandoul nostru a fost retras.

— Nu este vorba despre asta, domnule general. Din păcate, lucrurile s-au complicat puţin. Tabăra companiei Warren Mining a suferit în noaptea trecută un atac devastator, poate o incursiune preliminară a forţelor inamice pentru a crea un gol într-o zonă de acces la un sector de mare importanţă strategică sau o măsură de represalii: în statul-major irakian mai sunt încă mulţi ofiţeri fideli defunctului preşedinte care poate că ştiau de comandoul pe care l-aţi instalat în localitatea aceea ca să-l ucidă pe al Bakri.

— Dar nu am fost noi.

— Nu-i nicio diferenţă, pentru ei, dacă îi cunosc eu bine. Oricum, am făcut o recunoaştere acolo şi nu am găsit supravieţuitori: nenorociţii au lovit cu o precizie ştiinţifică. Totuşi, informatorii mei mi-au comunicat că s-ar putea să fi scăpat cineva din masacrul acela, cineva care ar putea fi pentru noi un martor preţios al măcelului în care şi-au pierdut viaţa nu puţini dintre conaţionalii săi. Eu sunt înclinat să cred că, dacă s-a salvat cineva, aceasta s-a întâmplat pentru că i s-a dat posibilitatea să se salveze. Nu ştiu dacă m-aţi înţeles.

— V-am înţeles perfect, spuse Hooker. Credeţi că ar fi vorba de cei care au trădat.

— Nu ştiu ce altă explicaţie ar putea exista. Tabăra a fost complet încercuită, fiecare metru pătrat a fost măturat de puştile automate şi zguduit de explozii înspăimântătoare. Dar un jeep a plecat cu numai câteva minute înainte de a se dezlănţui infernul şi asta nu este ciudat? Maşina a fost găsită abandonată în apropiere de frontiera egipteană, într-o localitate numită Ras Udash şi este logic să mă gândesc că, dacă în ea se afla cineva din tabăra companiei Warren Mining, acel cineva s-a îndreptat

către Egipt unde poate că era cineva care-l aştepta. Avem şi nişte interceptări radio din tabăra Warren Mining şi ştim că o persoană de acolo se afla în contact cu fundamentaliştii islamici, dar pentru motive pe care încă nu le cunoaştem. În biroul directorului au fost găsite fişele oamenilor din tabără: ele aparţin celor două persoane, singurele ale căror corpuri nu s-au găsit. S-ar putea să fie chiar persoanele pe care le căutăm. Ceea ce vă cer este să ne anunţaţi dacă aflaţi unde s-ar putea afla sau dacă s-ar adresa direct dumneavoastră datorită faptului că sunt cetăţeni americani.

— O să fac tot ce pot, domnule Avner. Şi dacă-l vom găsi pe vreunul dintre ei, dumneavoastră veţi fi primul care veţi afla.

— Vă mulţumesc. Ştiam eu că ne veţi ajuta.

Se salutară şi Avner rămase să-şi termine ţigara, gândindu-se la secretul acela îngropat în mijlocul deşertului Paran, un secret care, dacă ar fi fost divulgat, ar fi distrus sufletul naţiunii sale... dar poate că ar fi oprit pentru totdeauna războaie ca acela care era pe cale să izbucnească.

Rămase mult timp pe gânduri, absent la tot ce era în jur, privind jarul ţigării care se consuma încet, transformându-se în cenuşă. Dar în sinea sa îşi dădea seama foarte bine că un singur lucru n-ar fi dorit niciodată: ca poporul lui Israel să dispară, cu istoria şi conştiinţa sa. Nu exista preţ prea mare pentru el ca să împiedice un asemenea lucru.

Tresări când auzi paşi în spatele său.

— Ferrario. Ce noutăţi ai?

— Yehudai a aruncat în luptă aviaţia şi elicopterele în pofida vremii foarte urâte, dar întâmpină rezistenţă din partea forţelor aeriene inamice: în orice caz, sunt pierderi şi în orele următoare se prevede o înrăutăţire a situaţiei.

Naţiunile Unite au adresat un ultimatum iranienilor ca să se retragă imediat de pe teritoriul saudit, dar este ca şi cum acesta ar fi venit din partea papei. În orice caz, trupele saudite sunt în derută. Fără ajutorul american, ăia nu sunt în stare nici să-şi sufle nasul.

— Frontul din nord?

— Incursiuni ale aviaţiei siriene, rachete asupra Galileii şi înălţimilor Golan, forţele hezbollah s-au dezlănţuit pe toată linia frontului: lansăm în permanenţă paraşutişti în spatele poziţiilor pe care se află ei ca să mai scădem presiunea, dar este greu. Guvernul evacuează civilii de pe un teritoriu cu o adâncime de douăzeci de kilometri.

— Egiptul, spuse Avner. Nimic să nu se mişte acolo fără ca să ştiu eu.

— Ştiu, domnule comandant. Reţeaua noastră se află sub o presiune maximă. Greu mi-ar putea scăpa ceva.

Avner îl privi:

— Nu spune prostii, Ferrario, nimeni de pe pământul acesta nu poate afirma că ştie tot ce se poate şti. Neprevăzutul este acela care a schimbat soarta istoriei de-a lungul mileniilor... întotdeauna neprevăzutul, să ţii minte asta.

— Vreţi să vă duc înapoi la centrală, domnule Avner?

— Nu, Ferrario, mă duc singur. Tu, între timp, fă o treabă.

— Spuneţi.

Îi întinse un dosar:

— Trebuie să faci să le parvină egiptenilor o aşa-zisă scurgere de informaţii referitoare la personajele din acest dosar. Cel puţin două dintre ele s-ar putea să se afle deja pe teritoriul lor şi reprezintă pentru noi un pericol de moarte, dar nu avem posibilitatea să acţionăm suficient de uşor în Egipt. Trebuie să facem în aşa fel încât egiptenii să fie aceia care să-i elimine. M-ai înţeles?

— V-am înţeles foarte bine, domnule, spuse Ferrario răsfoind fişele din dosar. Mă ocup de asta imediat.

— Ah, fii atent, vreau să ştiu tot ce se întâmplă în tunelul în care lucrează Allon; ţine-mă în permanenţă la curent.

— Aşa voi face, domnule.

Avner ieşi pe stradă şi se opri să privească la cerul încă senin al Ierusalimului, în timp ce ajungeau până la el din toate părţile sirenele ambulanţelor pline cu corpuri sfârtecate, apoi Porni pe un drum pe care nu-l mai parcursese de mulţi ani.

Merse de unul singur, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pardesiului şi cu gulerul ridicat, timp de aproape o jumătate de oră, până ajunse la Poarta Damascului. Străbătu strada El Walid, trecu de Hashalshelet şi pătrunse pe platoul din preajma zidului apusean al Templului. Soldaţi în ţinută de luptă păzeau toate căile de acces în piaţă şi-i urmăreau din priviri pe toţi cei care treceau pe acolo, ţinând degetul pe trăgaciul armelor automate Uzi. Avner parcurse esplanada biciuită de un vânt rece şi se apropie de zid. Câţiva credincioşi ortodocşi, cu părul ras pe frunte şi cu lungi şuviţe negre pe tâmple, se legănau ritmic în plângerea lor milenară pentru Sanctuarul pierdut.

Avner privi fix marile blocuri de piatră lustruite de rugile a milioane de fii ai lui Israel, exilaţi în diaspora şi exilaţi în patrie. Pentru prima oară de la moartea fiului său, dori să se roage şi, printr-o ciudată ironie a destinului, nu putea să facă acest lucru pentru că avea pe suflet un secret care nu mai lăsa loc pentru nimic altceva.

Furia şi nemulţumirea se preschimbară într-o durere adâncă şi Gad Avner care, totuşi, îşi îngropase fiul fără să verse o lacrimă, simţi că ochii i se umezeau. Atunci şi-i atinse cu vârful degetelor şi atinse cu ele piatra Templului,

adăugând lacrimile sale la ale tuturor acelora care se perindaseră pe acolo timp de secole.

Nu putu să facă altceva. Se întoarse ca să plece, dar când ajunse în capătul celălalt al pieţei văzu un bătrân care şedea zgribulit pe trotuar, cerând de pomană.

— Dă-mi ceva ca să mănânc, spuse bătrânul, şi îţi voi da şi eu ceva.

Avner rămase surprins de cuvintele acelea la care nu s-ar fi aşteptat; luă o bancnotă de cinci shekeli şi i-o întinse spunându-i:

— Ce poţi să-mi dai tu în schimb?

Bătrânul vârî bancnota în desaga în care punea şi pâinea primită de pomană, apoi îşi ridică din nou privirile către el şi spuse:

— Poate... speranţa.

Avner simţi un fior care-i alerga pe sub piele ca şi cum vântul rece care cobora dinspre culmea muntelui Cârmei i s-ar fi strecurat pe sub haine:

— De ce spui asta? îl întrebă.

Dar bătrânul nu răspunse: privirea sa stinsă era aţintită în gol, ca şi cum, pentru o clipă, ar fi fost mesagerul inconştient şi involuntar al unei forţe necunoscute care, apoi, la fel de neaşteptat se pierduse în neant.

Avner îl mai privi încă o vreme fără a mai spune nimic, apoi îşi reluă drumul absorbit de gândurile sale.

Ultimele raze ale asfinţitului se stingeau pe vasta întindere pustie şi câteva stele începeau să strălucească pe cerul care începea să se umbrească. Blake continua să înainteze, deşi picioarele îi sângerau în bocanci din cauza rosăturilor. Sarah, încălţată cu pantofi de jogging, mergea mult mai uşor, dar se vedea că amândoi ajunseseră la

capătul puterilor.

Dintr-o dată, o şfichiuire de vânt traversă imensul spaţiu gol şi cei doi se priviră cu îngrijorare unul pe altul, fiecare dându-şi seama din privirea celuilalt ce urma să se petreacă.

— Vine înspre noi, spuse Blake. Să nu ne dăm bătuţi.

— Dar unde ne aflăm, după părerea ta?

— Acum ar trebui să fim la intersecţia cu drumul spre Beer Menuha. Ar trebui s-o vedem după ce vom trece de deluşorul acela care se vede în faţă. Dar asta nu înseamnă mare lucru: doar că pe drum am putea întâlni pe cineva în trecere.

— Ce facem dacă ne prinde furtuna?

— Ce ţi-am spus: dacă vom găsi un adăpost ne vom folosi de el, altfel ne vom întinde la pământ, încercând să ne protejăm unul pe altul, acoperindu-ne capul, gura şi nasul, aşteptând până când furtuna va trece.

— Dar s-ar putea să ţină zile întregi...

— Aşa este, dar n-avem altă posibilitate. Alternativa este să murim sufocaţi: praful este fin ca pudra de talc şi-ţi taie răsuflarea în numai câteva minute. Nu trebuie să te temi.

Blake se întoarse către răsărit şi văzu că în zare nu se mai vedea nimic din cauza unei pâcle alburii. Se căţără cât putu de repede pe micul deal care se afla acum la câteva zeci de metri şi, când fu în vârf, văzu în faţa sa drumul spre Beer Menuha, pustie cât se vedea cu ochii. Dar dincolo de culmea dealului era un bolovan cât un stat de om, un fel de bulb mare de cremene, înconjurat de alte pietre mai mici care se desfăcuseră cu timpul din el ca efect al diferenţelor violente de temperatură între zi şi noapte.

Blake se întoarse ca s-o strige pe Sarah şi o auzi spunând:

— Oh, Doamne, priveşte, luna roşie, chipul însângerat al lui Isis.

Blake văzu şi el acel spectacol parcă ireal: discul lunii care se înălţa în acele clipe deasupra orizontului era acoperit treptat de o umbră sângerie care se răspândea răspândindu-se peste câmpia nesfârşită.

— Eclipsa, spuse Blake. Repede, vino, înainte ca furtuna să ne surprindă, acum este aproape, o simt.

Sarah veni lângă el şi-l văzu cum, punând rucsacul jos, îngrămădea una peste alta pietrele mai mici alături de bolovanul cel mare, pe latura dinspre nord-est, ca pentru a clădi un soi de zid de protecţie. Începu şi ea să facă la fel, în timp ce vântul se înteţea cu fiecare minut care se scurgea şi aerul devenea tot mai tulbure.

— Să încercăm să mâncăm ceva şi să bem apă, spuse Blake, nu ştiu când o să mai putem face asta.

Sarah scotoci prin rucsac şi-i dădu un pachet de pesmeţi şi câteva curmale şi smochine uscate. Blake scoase din rucsacul său bidonul cu apă şi, după ce Sarah bău, sorbi şi el câteva înghiţituri.

Începea de-acum să simtă în gură gustul de praf. Aruncă o ultimă privire la discul lunii care era acoperit din ce în ce mai mult de acea ciudată pâclă ca de sânge, apoi spuse:

— Trebuie să găsim un mod de a ne apăra sau vom muri: furtuna este pe-aproape.

Privi în jur grăbit şi îşi înălţă din nou privirea către orizont.

— La ce te uiţi? întrebă Sarah înainte de a-şi lega o batistă peste gură.

— Adăpostul ăsta n-o să ne ajungă şi nici batista aia... Doamne... nu mai avem timp, nu mai avem timp...

Apoi, dintr-o dată, privirea lui se opri asupra rucsacului lui Sarah:

— Din ce este făcut un rucsac? o întrebă.

— Dingore-tex, cred, răspunse fata.

— Atunci poate că mai avem o speranţă: dacă îmi amintesc eu bine, porii ţesăturii acesteia lasă să treacă doar moleculele de vapori de apă care ies, aşa că ar trebui să oprească praful şi să ne permită să respirăm.

Sarah clătină din cap:

— Doar nu vrei să...

— Este exact ce vreau, spuse Blake şi goli amândouă rucsacurile, punând tot ce era în ele într-o pungă din plastic pe care o înţepeni sub pietre. Apoi o privi ţintă pe Sarah, ţinând rucsacul cu gura în jos:

— Trageţi-l pe cap, îi spuse. Nu avem de ales.

Fata se supuse şi Blake trase de şireturile de la gura sacului strângându-l pe lângă gât, apoi îi înfăşură gâtul cu eşarfa sa strângând şi mai bine gura rucsacului.

— Cum e? o întrebă.

Fata îi răspunse cu un fel de muget care ar fi putut însemna orice, dar Blake îl luă drept o confirmare că totul era în regulă, îi strânse mâna cu putere, apoi repetă şi el aceeaşi operaţiune căutând să-şi strângă cât mai bine gura rucsacului în jurul gâtului folosindu-se de două batiste legate una de alta.

După ce termină, căută pe pipăite mâna lui Sarah şi o trase şi pe ea în jos: se ghemuiră pe nisip cu capul rezemat de bolovan, strânşi unul într-altul, şi aşteptară să sosească vijelia.

În numai câteva minute vârtejul se dezlănţui cu toată puterea, suprafaţa deşertului fu răscolită de furia vântului şi valurile de nisip năvăliră peste tot, măturând în cale cerul şi pământul, pietrele şi dunele. Doar luna mai reuşea încă să se întrevadă sub forma unui halo înceţoşat, portocaliu, în jumătatea de apus a cerului, dar nu era nimeni care s-o vadă în acea imensă întindere pustie.

Blake se strânse convulsiv lângă Sarah, ca pentru a-i transmite întreaga sa voinţă de a rezista acelui atac infernal, să i se opună cu toate forţele sale pentru a supravieţui acestei provocări mortale sau poate pentru a primi de la ea forţa necesară.

Auzea, pe uriaşul bolovan de cremene, un zgomot ca de grindină pentru că vântul era atât de puternic, încât purta cu el miliarde de pietricele şi-i veniră în minte cuvintele lui Ilie: „A fost un vânt atât de tare încât făcea să se cutremure munţii şi pietrele să se despice...” Acesta era infernul din deşertul Paran, un loc în care doar profeţii călăuziţi de mâna lui Dumnezeu cutezaseră să se aventureze

Şuieratul neîntrerupt şi ascuţit, pocniturile neîncetate ale pietrelor în stânca de lângă ei, bezna totală care-i învăluia, îi făcură să piardă cu totul noţiunea timpului. Încerca să-şi concentreze atenţia asupra trupului fetei, asupra bătăilor inimii sale, pentru a rezista efortului înspăimântător, senzaţiei de apăsare din ce în ce mai puternică şi mai sufocantă. Praful era acum peste tot: îi acoperea fiecare milimetru de piele, îi îmbiba hainele mai mult decât ar fi fost apă, dar nările şi plămânii rămăseseră deocamdată liberi şi-şi dădea seama că respiraţie era dificilă, dar nu imposibilă.

Se întreba doar cât ar mai fi putut rezista în condiţiile acelea cumplite şi cât ar mai fi rezistat Sarah. Îşi dădea seama perfect de bine, în orice caz, că va fi doar o chestiune de timp: mai devreme sau mai târziu umiditatea din aerul respirat ar fi făcut ca granulele foarte fine de praf să devină un fel de pastă care ar fi astupat porii ţesăturii care le proteja capul şi atunci ar fi avut de ales dacă să moară sufocaţi de praf sau din cauza lipsei de oxigen. Cât mai era oare până la clipa în care dezlănţuirea aceea formidabilă a naturii le va da lovitura decisivă strivindu-i în

praf ca pe nişte insecte?

Tremurul încordării şi al oboselii se transformă, la un moment dat, într-o stare de semiconştienţă, Blake slăbi strânsoarea braţelor din jurul trupului fetei şi i se păru că forţa vijeliei mai slăbise întrucâtva, ca şi cum vântul ar fi avut şi el nevoie de o pauză pentru a prinde din nou putere.

Se ridică şi-şi smulse legătura pe care şi-o făcuse la gât, trăgându-şi de pe cap rucsacul de fâş. Văzu atunci în faţa sa o apariţie fantomatică: o formă întunecată, enormă şi sclipitoare, două puncte de lumină palidă, lăptoasă. Peste toate, un zgomot continuu şi ritmic, ca o respiraţie înceată. Privi mai atent şi reuşi să distingă o siluetă, să separe contururile de fasciculele de lumină care străbăteau prin norul de praf al întunericului nopţii: părea un submarin ajuns pe fundul unui ocean, dar era, în schimb, un aşa-numit desert-bus, una dintre acele maşini ciudate care puteau transporta chiar şi cincizeci de pasageri de la Damasc la Geddah, de la Oman la Bagdad, străbătând drumuri dintre cele mai grele. Maşini cu alură de nave spaţiale, dotate cu filtre puternice şi cu aer condiţionat.

O scutură pe tovarăşa sa de drum care părea aproape leşinată şi-i descoperi şi ei capul:

— Sarah, Sarah, scoală-te, pentru numele lui Dumnezeu, suntem salvaţi. Uite, priveşte acolo, în faţa ta!

Sarah se ridică în capul oaselor, ducându-şi palma deasupra sprâncenelor, în timp ce Blake pornea în direcţia în care se vedeau farurile.

— Ei! Ei!, striga. Ajutor! Ne-am rătăcit în furtuna de nisip. Ajutaţi-ne!

În clipa aceea, din maşină coborau mai mulţi oameni înarmaţi: unul dintre ei se răsuci fulgerător în direcţia sa şi îndreptă puşca într-acolo ca şi cum ar fi auzit ceva.

Blake nu-şi dăduse seama de situaţie, purtat de

entuziasmul pentru salvarea lor nesperată, dar în clipa în care începuse să strige, se simţi apucat pe la spate şi trântit la pământ. Sarah sărise în spatele lui şi-l ţinea apăsat la pământ.

— Nu mişca, îi şopti la ureche. Stai liniştit. Uite... sunt oameni înarmaţi.

Bărbatul cu arma îndreptată înspre ei mai înaintă puţin, încercând să vadă prin praful des cu ajutorul unei lanterne. Dar Blake şi Sarah, lipiţi de pământ şi acoperiţi de praf, erau complet invizibili. Omul mai aruncă o privire şi trase cu urechea, după care, liniştit, se întoarse către autobuz. Pe uşa din spate a autobuzului, rămasă deschisă, ieşeau în clipa aceea alţi trei sau patru indivizi înarmaţi cu puşti mitralieră, cu capul complet acoperit de kefiah, alergând către cele patru colţuri ale maşinii ca pentru a ţine sub control situaţia, în timp ce alţi doi păreau să controleze roţile.

— Dar cine ar putea fi ăştia, spuse Blake.

— Eu cred că nu putem risca. Cu siguranţă nu sunt israelieni. Să ne întoarcem la adăpostul nostru... Cât este ceasul?

Blake curăţă cadranul ceasului său de mână:

— E trecut cu puţin de miezul nopţii. Mai sunt încă şase ore până se luminează de ziuă.

Se târâră din nou în spatele stâncii în timp ce vântul începuse să bată din nou, dar se simţea că violenţa furtunii scădea treptat.

După o vreme, lumina farurilor scoase din beznă alte siluete întunecate care păreau să răsară din neant.

— Cămile... spuse Sarah. Dar cum de pot merge pe vremea asta?

— Sunt beduini, şopti Blake. Se mişcă prin nisip ca peştii în apă... Reuşeşti să mai vezi şi altceva?

— Da, iată-i, sosesc alţi soldaţi... E clar că era o întâlnire

stabilită dinainte. Incredibil!

— Ar fi putut ajunge aici şi cu ochii închişi, spuse Blake. În miile de ani de când trăiesc în deşert, şi-au format un simţ extraordinar al orientării... Pe o vreme ca asta ei se pot deplasa ca nişte fantome, practic, invizibili.

Unul dintre bărbaţi deschise uşa din spate a autobuzului şi noii veniţi, înarmaţi cu arme automate, urcară.

Când şi ultimul dintre ei fu înăuntru, maşina se puse în mişcare înspre nord şi dispăru imediat după aceea în norul de praf.

Blake şi Sarah se ghemuiră din nou în spatele stâncii de cremene, acoperindu-şi din nou capul cu rucsacurile şi rămaseră nemişcaţi încercând să se ferească de furia vijeliei. Cantitatea scăzută de oxigen din aer, oboseala, deziluzia care urmase după cele câteva momente de entuziasm pentru o salvare atât de apropiată îi făcură să cadă într-o stare de adâncă apatie, nici veghe şi nici somn, în care singura senzaţie era frigul năprasnic care îi pătrundea până la oase şi praful aproape impalpabil care începea să pătrundă în interiorul rucsacurilor, amestecându-se pe nesimţite cu saliva şi depunându-se în nări.

Deodată, Blake întoarse capul către apus.

— Ce este? reuşi să întrebe Sarah care simţise mişcarea lui bruscă.

— Cordită, spuse Blake. Simţi mirosul acesta adus de vânt? Este mirosul războiului.

Blake îşi descoperi capul pentru câteva clipe, trăgând cu urechea şi vântul păru să aducă până la ei bubuiturile unor tunete îndepărtate.

Se făcu ziuă şi cei doi fugari îşi descoperiră capetele şi se aşezară cu spatele rezemat de stânca protectoare. Vântul mai bătea destul de puternic, dar faza cea mai violentă a furtunii trecuse. Atmosfera era tulbure, ca şi

cum peste deşert se lăsase o ceaţă grea, dar dinspre răsărit venea o dâră subţire de lumină filtrată prin pâcla deasă.

— Te simţi în stare să porneşti la drum? întrebă Blake.

Sarah dădu din cap aprobator.

— Nu avem altă soluţie. Dacă mai rămânem aici, murim. Trebuie să încercăm să ne continuăm drumul spre sud: mai devreme sau mai târziu găsim noi ceva... dacă o să mai fim în stare.

Îşi adunară proviziile, le puseră în rucsacuri şi porniră din nou la drum. Aproape că se târâră timp de câteva ore, cu preţul unor eforturi uriaşe şi, când erau gata să cadă sleiţi de puteri, Blake zări în stânga sa o construcţie scundă din blocuri de ciment, cu acoperişul de tablă şi cu obloanele smulse de vijelie.

Intră şi privi în jur: peste tot era praf, dar se vedea şi o cămăruţă mai ferită unde putură să se aşeze pe jos, să bea din bidoane apa care mai rămăsese şi să mănânce două pachete cu cereale, ultimele care le mai rămăseseră. Pungile cu smochine şi curmale uscate se spărseseră şi acum erau amestecate complet cu nisip. Se odihniră cam o jumătate de oră şi porniră din nou la drum de-a lungul şoselei către Beer Menuha. Merseră ore întregi sub rafalele de vânt, ferindu-se cum puteau, odihnindu-se când şi când, atunci când simţeau că nu mai aveau putere. Trecură după-amiază târziu de bifurcaţia către Beer Menuha şi o luară spre Yotvata.

Nu trecu mult timp şi apăru o camionetă care transporta nişte capre şi-i luă până la Yotvata. Se întunecase şi reuşiră să găsească găzduire fără prea mare greutate. Recepţionerul, un bărbat de vreo şaizeci de ani, îi privi uluit. Păreau nişte fantome, albi de praf pe corp, pe haine, în păr, în sprâncene şi pe gene şi pielea zdrelită şi plină de vânătăi.

— Suntem turişti, îi explică Blake, ne-a prins furtuna şi maşina noastră s-a stricat înainte de Beer Menuha. A trebuit să mergem ore întregi prin furtuna de nisip.

— Înţeleg, spuse recepţionerul, probabil că sunteţi morţi de oboseală.

— Ne este şi foame, spuse Blake. Aveţi ceva de mâncare să ne trimiteţi în cameră?

— Din păcate, nu cine ştie ce. Guvernul a făcut rechiziţii masive pentru armata angajată în război şi multe alimente lipsesc. Dar câteva chifle cu *humus* şi cu ton şi nişte bere rece vă pot da.

— Front? întrebă Blake. Noi... am stat destul de mult în deşert, nu ştim mai nimic.

— Suntem în război, spuse recepţionerul, şi suntem din nou singuri, nimeni nu ne vine în ajutor... Dacă vreţi să-mi lăsaţi documentele dumneavoastră, în timpul ăsta...

— Uitaţi ce este, spuse Blake, am pierdut tot pe furtuna asta. Dacă vreţi, vă scriem datele noastre ca să nu aveţi probleme în cazul vreunui control.

Timp de o clipă, omul rămase descumpănit şi după aceea dădu din cap şi Blake scrise, sub ochii lui Sarah, nişte date false aşa că şi ea făcu la fel. Urcară în cameră ca soţii Randall, se spălară, îşi scuturară cât putură de bine hainele şi mâncară cu lăcomie sandviciurile pe care recepţionerul le trimisese în cameră.

Când terminară, Sarah se prăbuşi într-un pat, dar Blake coborî în stradă şi merse prin întuneric până când găsi o staţie de taxiuri unde se aflau doar două maşini.

— Trebuie să plec în noaptea asta, spuse el unuia dintre şoferi, la Eilat. Să fii la ora trei dimineaţa în faţa chioşcului de ziare.

Omul, un evreu de culoare, dădu din cap aprobator şi Blake o Porni înapoi către hotel. Nu era nimeni pe străzi şi se vedea trecând din când în când câte o maşină militară

aflată în patrulare.

O găsi pe Sarah dormind adânc, cu lumina aprinsă: nu mai avusese putere nici măcar s-o stingă. Potrivi deşteptătorul ceasului său de mână, stinse lumina şi adormi şi el complet epuizat. Prin întuneric simţi cum Sarah îl căuta pipăind cu mâna şi el o sărută înainte de a adormi tun.

Ţârâitul enervant al deşteptătorului îl trezi, încă obosit mort şi ameţit din cauza somnului agitat, la ora trei fără un sfert. O trezi şi pe Sarah care se ridică în capul oaselor cu o expresie buimacă.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Plecăm. N-am încredere în nimeni pe aici. Şi sunt sigur că nici recepţionerul nu are încredere în noi. S-ar putea ca în zori să avem vreo surpriză neplăcută. Un taxi ne aşteaptă peste un sfert de oră. Repede, să plecăm.

Blake puse pe noptieră o bancnotă de cincizeci de dolari, apoi ieşi pe fereastră şi începu să coboare pe scara de incendiu, urmat de Sarah, căutând să nu facă nici cel mai mic zgomot. Vântul sufla încă destul de puternic şi oraşul era învăluit în ceaţă.

Blake şi Sarah se strecurară prin dosul hotelului şi o luară pe strada principală, mergând pe după salcâmii şi arbuştii de mimoză care mărgineau bulevardul.

La prima intersecţie văzură chioşcul de ziare şi, la puţin timp după aceea, apărură farurile unei maşini care se apropia.

— Ăsta-i taxiul nostru, spuse Blake. Suntem salvaţi.

Şoferul îi aşteptă să se urce, Blake în faţă şi fata în spate şi plecă. Trecură pe rând prin Shamar, Elipaz, Beer Ora şi ajunseră la Eilat când era încă întuneric spunându-i şoferului să se îndrepte spre frontiera egipteană.

— Este suficient să ne duci doar dincolo de graniţă, îi spuse Blake. După aceea, ne descurcăm noi.

Şoferul făcu semn că înţelesese şi ajunse la frontiera egipteană, oprindu-se în faţa postului de control.

— Ai viză egipteană? o întrebă Blake pe Sarah.

— Nu.

— Nu-i nimic. Se poate face şi la frontieră. Eu mi-am tăiat din paşaport pagina cu menţiunea prin care sunt considerat *persona non grata*: sper că n-o să se apuce să numere paginile şi mai ales că nu sunt dat în consemn la frontieră.

— Şi dacă ar fi aşa?

— Cel mai rău lucru care ni se poate întâmpla este să nu ne lase să intrăm. În cazul ăsta o să căutăm un vapor cu care să ajungem în Emirate.

Sarah coborî din maşină şi intră în cabina foto ca să-şi facă trei poze format legitimaţie, atât de urâte încât nici nu se recunoscu în ele, după care începu să completeze formularele. Blake arătă paşaportul său unui poliţist somnoros cu mustăţile îngălbenite de nicotină care îi puse ştampila fără să mai pună alte întrebări. Blake respiră uşurat şi urcă în maşină aşteptând să sosească şi Sarah, apoi îi spuse şoferului să-i ducă la staţia de autobuz. Locurile erau încă pustii şi vântul răsucea prin aer afişele jumulite de pe pereţi şi ziarele vechi care acopereau peste tot terenul prăfuit. Scoase din portofel un bilet de cincizeci, aşa cum se înţelesese cu şoferul şi se despărţi de el strângându-i mâna:

— La revedere, amice, şi mulţumesc. Ţi-aş da mai mult, dacă aş putea, dar avem un drum lung şi greu de făcut. Shalom.

— Shalom, răspunse omul privindu-l atent o clipă cu ochii săi negri şi umezi, de animal african. Apoi se urcă în maşină şi dispăru într-un nor de praf.

Casa de bilete se deschise la puţin timp după aceea şi Blake cumpără două bilete până la Cairo, apoi, de la un

chioşc, luă două cafele şi nişte covrigi cu susan şi merse să se aşeze lângă Sarah.

— De-acum treaba este rezolvată, spuse, dacă ajungem la Cairo mergem la ambasada noastră şi găsim acolo pe cineva ca să ne ajute.

— Dacă ajungem la ambasadă, nu mai avem probleme, spuse şi Sarah. Şi va trebui să-mi dea cineva nişte explicaţii despre ceea ce s-a petrecut la Ras Udash: gluma aia nu mi-a plăcut absolut deloc. Nu-mi plac astfel de surprize.

— Aşa este, este un lucru pe care nu reuşesc să mi-l explic nici eu.

Se scotoci prin buzunare şi reuşi să-şi găsească pachetul mototolit de Marlboro: ţigările erau toate rupte, cu excepţia uneia. Şi-o vârî între buze şi o aprinse trăgând adânc fumul în piept.

— Nu ai destul gunoi în plămâni? îl întrebă Sarah.

— Mă relaxează, spuse Blake. Mă simt ca actorul principal dintr-un film de acţiune, rămas fără cascador: mă dor toate oasele, mă dor chiar şi unghiile şi părul.

Sarah îl privi: avea pe chip o strâmbătură care părea a fi un zâmbet şi privirea sa nu reuşea să ascundă o îngrijorare care mai era din cauza oboselii şi a durerii fizice. În momentul în care se profila în faţa lor salvarea, William Blake simţea că ar fi fost, poate, mai bine pentru omenire dacă el şi tovarăşa lui ar fi murit sufocaţi de nisip în deşertul Paran.

— Ce-o să facem cu secretul ăsta? întrebă Sarah intuindu-i gândurile.

— Nu ştiu, spuse Blake. În clipa asta, nu reuşesc să consider cele petrecute ca un fapt real. Am impresia că am visat.

— Dar o să vină şi vremea să te trezeşti...

— Atunci o să iau o hotărâre. Dacă aş fi sigur că aş

putea opri acest război dezvăluind ceea ce am văzut... dezvăluind faptul că nu există Popoare Alese, de nicio parte, aş face-o.

— Poate că ar trebui, oricum, s-o faci: adevărul, prin natura sa, cere să iasă la iveală. Nu crezi?

Blake clătină din cap:

— Adevărul, prin natura sa, nu este crezut niciodată. În realitate, tăcerea este aproape întotdeauna singurul adevăr posibil...

Cuvintele sale fură întrerupte în clipa aceea de zgomotul autobuzului care trase la peron. Urcară primii şi merseră să ocupe locuri în spate urmaţi, la puţin timp după aceea, de alte mici grupuri de persoane care veneau cu paşi uşori, femei cu boccele grele, bărbaţi cărând o mulţime de cartuşe de ţigări americane pe care le cumpăraseră probabil de la Aqaba.

În cele din urmă, autobuzul se puse în mişcare cu o smucitură şi Porni la drum luând încet viteză. Legănată de arcurile maşinii şi de zumzetul motorului, epuizată, Sarah se rezemă cu capul de umărul tovarăşului său de călătorie şi adormi numaidecât. Blake încercă o vreme să rămână treaz, dar, apoi, se lăsă învins şi el de oboseală şi de căldura fetei de lângă el.

Se trezi brusc atunci când simţi că autobuzul se opreşte pe neaşteptate şi crezu că şoferul oprise la o benzinărie ca să alimenteze. Dădu să adoarmă la loc, dar ceva tare apăsându-l în umăr îl făcu să se trezească de-a binelea şi să se întoarcă. Era un bărbat în picioare, în faţa lui, având îndreptată înspre el ţeava unui pistol automat.

13

William Blake o trezi pe Sarah care încă nu-şi dăduse seama de nimic, dar se prefăcu că nu înţelege ordinele celor doi militari egipteni care le cereau să coboare.

Furios, cel mai înalt în grad dintre cei doi strigă ceva în arabă obligându-i să se ridice şi celălalt îi împinse cu ţeava automatului pe culoarul de pe mijlocul autobuzului sub privirile uluite ale celorlalţi pasageri.

Când ajunseră afară, Blake văzu că autobuzul fusese oprit în plin deşert de camioneta celor doi militari, parcată de-a curmezişul şoselei.

Îi percheziţionară, zăbovind mai mult decât ar fi fost nevoie pe corpul lui Sarah, apoi îi urcară în maşina lor şi se îndepărtară pe un drum care mergea undeva în lateral. Între timp, autobuzul se pusese în mişcare cu un hârâit răsunător, dispărând repede din vedere către apus.

— Nu-mi vine să cred... toată chestia asta nu are niciun sens... începu să spună Sarah, dar Blake îi făcu semn să tacă pentru că paznicii lor vorbeau între ei şi nu voia să piardă niciun cuvânt din conversaţia lor. Sarah observă că Blake se întuneca la faţă pe măsură ce auzea ce vorbeau rânjind cei doi.

— Înţelegi ce spun?

Blake dădu din cap afirmativ.

— Veşti proaste?

Blake făcu din nou un semn aprobator cu capul, apoi spuse cu voce scăzută:

— Au ordin să ne ducă la o închisoare militară, unde vom avea parte de un interogatoriu şi de un proces, probabil sumar, dar, înainte de toate, au de gând să se distreze puţin cu tine. Amândoi. Bineînţeles, mai întâi

ofiţerul.

Sarah păli, cuprinsă de o furie neputincioasă. Blake îi strânse mâna cu putere:

— Îmi pare rău, dar este mai bine să fim pregătiţi.

Soldatul le porunci să tacă, dar Blake continuă intenţionat să vorbească, prefăcându-se că nu înţelesese niciun cuvânt, până când acesta îl lovi cu dosul palmei, crăpându-i buza de sus.

Blake tresări de durere şi căută o batistă în buzunarul hainei ca să oprească sângele care îi curgea pe bărbie şi pe cămaşă şi, în timpul acesta se gândea febril la ce ar fi putut să facă, dezarmat şi sfârşit de oboseală, ca să se ferească pe sine şi pe Sarah de ceea ce urma să se petreacă. Şi, în timp ce apuca pachetul de şerveţele de hârtie din buzunar, dădu peste cele două capace de stilou agăţate de marginea buzunarului şi-şi aminti că primul dintre ele nu conţinea un stilou, aşa cum făcea impresia, ci bisturiul său de arheolog. Îl desprinse cu grijă şi, îndată ce soldatul se întoarse pentru o clipă ca să spună două vorbe superiorului său, îi scoase capacul de protecţie.

Camioneta merse pe drumul lateral aproape o jumătate de oră, trecând de un şir de coline nu prea înalte. Când coborau de cealaltă parte a dealurilor, camioneta se opri şi soldatul deschise portiera ca să coboare, dar, în timp ce punea piciorul pe pământ, Blake care venea imediat în spatele lui îi înfipse bisturiul în ficat înainte de a avea timp să apuce pistolul şi, pe când militarul se prăbuşea cu sângele gâlgâind din rană, cu mâna cealaltă îi trase fulgerător pistolul din teacă şi trase în ofiţerul care se afla încă la volan întors cu spatele; când acesta se prăvăli afară, zvârcolindu-se pe pământul plin de sânge, mai trase de câteva ori, curmându-i suferinţa.

Totul se petrecu în doar câteva secunde şi Sarah îl privi cum se dădea înapoi, de parcă nu-i venea să creadă, cu

bisturiul în mâna stângă plină de sânge şi cu pistolul încă fumegând în dreapta.

— Doamne Blake, n-aş fi crezut vreodată că tu...

— Nici eu, dacă vorbeşti despre asta... răspunse el

Lăsă să-i cadă armele şi se frânse de mijloc vomitând pe nisip puţinul pe care-l avea în stomac. Când spasmele încetară să-l mai scuture, se ridică, verde la faţă, şi se şterse cum putu mai bine cu un şerveţel de hârtie, apoi se apropie, clătinându-se pe picioare, de lada jeepului şi luă lopata.

— Să-i îngropăm acum, spuse. Şi începu să sape.

Când terminară, îi dezbrăcară pe cei doi bărbaţi de uniforme şi-i aruncară în groapă, acoperindu-i cu nisip. Blake aruncă bluza militarului, plină toată de sânge, dar îi luă vestonul, îmbrăcă pantalonii, îşi puse chipiul şi încălţă bocancii. La fel făcu şi Sarah, potrivindu-şi cumva hainele ofiţerului, prea largi pentru ea.

— Îmi închipui că-ţi dai seama că, dacă Egiptul este, din întâmplare, în stare de război, o asemenea faptă se pedepseşte cu împuşcarea, spuse Sarah în timp ce se îmbrăca.

Blake aruncă o privire către groapa în care-i îngropase pe cei doi:

— Şi pentru aia poţi fi împuşcat. Dat fiind că nu ne pot împuşca de două ori, merită să riscăm. Nu putem umbla peste tot într-o maşină militară îmbrăcaţi în haine civile. Şi fără o maşină nu ne putem deplasa nicăieri. Când vom ajunge în vreo localitate, o să vedem ce este de făcut.

Îşi curăţă cu grijă bisturiul cu un şerveţel până când îl văzu strălucind din nou:

— Este marfă englezească, spuse el punându-i din nou capacul peste lamă şi agăţându-l la locul lui buzunarul hainei, cel mai bun din câte există.

Se urcară în jeepul militar şi începură să scotocească

peste tot până găsiră o hartă militară a peninsulei Sinai.

— Minunat, spuse Blake. Cu asta putem să căutăm un traseu mai ferit. Eu aş zice să ne îndreptăm mai degrabă spre Ismailia decât spre Cairo: e mult mai uşor să treci neobservat astfel. Benzina ar trebui să ne ajungă.

— Stai puţin, uite ce am găsit, spuse Sarah. Şi-i întinse un plic din plastic găsit într-un buzunar interior al hainei cu care se îmbrăcase. Erau două foi în limba arabă, cu fotografiile lor.

Blake le citi:

— Scrie că suntem spioni ai Mossadului trimişi pentru a pregăti reocuparea Sinaiului de către Israel.

— Dar este absurd, spuse Sarah. Îşi bat joc de mine în numele cine ştie cărei nenorocite de raţiuni de stat, dar n-o să le meargă... Dacă reuşesc să scap din beleaua asta, cineva o să trebuiască să dea socoteală.

Porni motorul şi maşina se puse în mişcare, dar, după câteva minute, radioul începu să cârâie în arabă:

— Abu Sharif către Leul deşertului, răspundeţi, terminat.

Blake şi Sarah se priviră unul pe celălalt cu o expresie întrebătoare, în timp ce radioul repeta aceleaşi cuvinte. Blake apucă microfonul:

— Leul deşertului către Abu Sharif, vă ascultăm.

Urmă o pauză de cealaltă parte, apoi vocea întrebă:

— Ce noutăţi ai, Leul deşertului?

— Leul a înhăţat prada: gazela şi ţapul sunt în ghearele lui. Misiune îndeplinită. Terminat.

— Foarte bine, Leul deşertului. Întoarceţi-vă la bază. Terminat.

Blake oftă uşurat:

— Din fericire, radioul ăsta nu este bine ecranat şi recepţionează toate descărcările atmosferice, aşa că, probabil, nu au remarcat nicio schimbare a vocii.

— Dar unde ai învăţat araba aşa de bine şi cu asemenea înfloriturі?

— Am petrecut mai mult timp la Cairo decât în Chicago.

— Şi de asta te-a părăsit soţia? întrebă Sarah.

— Poate. Sau poate că avea pe altul. N-am vrut niciodată să recunosc aşa ceva, dar, la urma urmelor, de ce n-ar fi putut fi şi aşa?

— Pentru că nu o meritai, spuse Sarah. Pentru că eşti un bărbat extraordinar.

— Blândul Clark Kent, tipul ăla liniştit care devine Superman. Nu-ţi face iluzii: nu-i decât o chestiune de locul în care trăiesc. O dată ajuns la Chicago, dacă s-o mai întâmpla vreodată asta, o să devin din nou Clark Kent. Sau chiar mai rău.

Se căută instinctiv prin buzunare:

— Oare ticălosul ăsta nu fuma cumva? Găsi un pachet de ţigări egiptene. Fuma nişte porcării. Dar mai bine decât nimic, spuse el aprinzându-şi una la flacăra brichetei.

Conduseră mai multe ore fără să întâlnească decât câteva camioane militare pe care le salutau cu un semnal din claxon, până când, spre seară, ajunseră la porţile oraşului Ismailia. Blake căută un loc mai adăpostit în spatele unei coline, demontă numerele de înmatriculare şi le îngropă, apoi îşi schimbară amândoi hainele şi o porniră către oraş. În jur era o agitaţie ciudată: din depărtare se auzea vaierul sirenelor, se vedeau licărind lumini albastre pe fondul roşu al asfinţitului.

— Am ceva bani egipteni, spuse Blake. Mi-au rămas de la ultima oară când am venit aici. I-am luat la mine în noaptea în care am plecat din Chicago, gândindu-mă că vin în Egipt. Putem lua un taxi şi să mergem să căutăm un hotel.

— Mai bine mergem cu un autobuz, după toate câte ni s-au întâmplat, răspunse Sarah.

Cumpărară bilete de la un chioşc şi nişte covrigei cu susan şi aşteptară la peron. În clipa aceea văzură o formaţie de avioane de vânătoare zburând la mică înălţime către est şi făcând să vibreze zidurile clădirilor cu zgomotul asurzitor al motoarelor.

De pe o stradă laterală apăru în viteză o coloană de camionete pline cu soldaţi, urmate de câteva transportoare blindate.

— Ce dracu' mai este şi asta? spuse Sarah.

— Nimic bun. Sunt militari peste tot, maşini blindate: ori a fost o răscoală ori o lovitură de stat. O să aflăm după ce o să citesc un ziar.

Urcară în autobuz şi parcurseră străzile oraşului, dar când văzură că peste tot erau bariere şi posturi de control coborâră la prima staţie şi căutară să ajungă în bazar, acolo unde era cel mai uşor să te pierzi în mulţime.

Ajunseră în preajma moscheii când cerul începea să se întunece pe deasupra acoperişurilor din oraşul vechi şi glasul muezinului acoperea toate zgomotele oraşului: pentru câteva clipe, părea că şi sirenele şi huruitul tancurilor se domoleau pentru ca oamenii să poată auzi chemarea la rugăciune.

Blake se opri şi el să asculte cântecul prelung şi tânguitor care plutea prin aerul înceţoşat şi greu al serii şi, la gândul că nu fusese niciodată acolo sus vreun Dumnezeu ca să-l asculte, nici Dumnezeul lui Israel, nici Allah, nici Dumnezeul creştinilor, sufletul i se umplu de spaimă.

Porni din nou la drum pe străduţele din centrul vechi pentru a căuta un loc mai modest de înnoptat.

— Avem puţin timp la dispoziţie, spuse el. De-acum şi-au dat seama că „leul deşertului" nu s-a întors la vizuină şi bănuiesc că a fost scos din luptă. O să înceapă să-l caute peste tot: dacă mergem la un hotel oarecare, vom fi

depistaţi imediat.

Găsi o pensiune mizerabilă în cartierul din jurul moscheii şi tocmi pentru două nopţi o cameră cu baia şi telefonul pe coridor.

La baie era un closet turcesc care puţea a urină de-şi dădeau lacrimile, dar exista şi un robinet instalat la o înălţime potrivită pentru igiena părţilor intime. Duşul era o cabină separată de care se serveau toţi clienţii, cu o crustă de săpun vechi cât Egiptul şi cu pereţii complet acoperiţi de murdărie şi de mucegai.

Telefonul era fixat pe perete, şi avea conectat un aparat pentru fise. Sarah se hotărî să se spele în cameră cu ajutorul unei găleţi, pe rând pe tot corpul, cu burete şi săpun, iar Blake deschise radioul ca să asculte ceva ştiri. Pe toate posturile se transmitea muzică religioasă şi el se trânti pe pat ca să se odihnească, uitându-se la Sarah ocupată din plin cu spălatul, dar, la un moment dat, muzica încetă treptat şi se auzi vocea unui crainic: anunţa că preşedintele luase act de noua majoritate din parlament şi numise un nou guvern care instaurase legea islamică şi denunţase tratatul de pace cu Israelul.

— Doamne Dumnezeule, exclamă Blake. A avut loc o lovitură de stat şi Egiptul a intrat în război. Israelul este complet încercuit. Libanul şi Libia au declarat şi ele război, iar guvernul algerian s-ar putea să cadă dintr-un moment într-altul. Dar de ce guvernul nostru nu intervine? Ce dracu’ se întâmplă? Probabil că s-a întâmplat ceva teribil în timp ce noi ne aflam închişi la Ras Udash, Sarah, ceva care a declanşat catastrofa asta.

Sarah se şterse şi începu să-şi frece părul cu un prosop:

— Un adevărat dezastru. Şi situaţia noastră devine tot mai grea. Căutaţi ca spioni ai Mossadului, într-o situaţie de război, nu avem nicio scăpare dacă dau de noi. Am căzut într-o cursă mai rea decât aceea din care am scăpat.

— Singura noastră speranţă este să ajungem la ambasada americană. Trebuie să intrăm în contact cu ei ca să ne spună ce să facem.

— De acord cu tine. Mă ocup eu de asta. Cunosc pe cineva mare de acolo. Lasă-mă doar două minute ca să mă îmbrac.

— Bine, spuse Blake, între timp eu o să dau un telefon: există o persoană care poate să ne găsească un adăpost şi să ne dea o mână de ajutor aici, în Egipt, în caz că nu am putea ajunge la ambasadă. Este asistentul meu, Selim.

Ieşi pe coridor şi ceru la centrală un ton, după care formă numărul. Telefonul sună mult timp, dar nu răspundea nimeni la Chicago, în apartamentul lui Selim. Nu-i rămânea decât să deranjeze un alt prieten: formă numărul lui Husseini şi telefonul începu să sune.

Husseini răspunse aproape imediat:

— Alo, spuse.

— Omar, sunt William Blake.

— Doamne, unde eşti? Am încercat în toate felurile să dau de tine. Dar adresa ta de e-mail nu mai poate fi contactată.

— Cred şi eu, dat fiind că tabăra de acolo a fost bombardată. Mă aflu în Egipt, în plin război. Ascultă-mă, am neapărat nevoie să intru în legătură cu Selim, asistentul meu. Ştii unde este? Poţi să stabileşti pentru mine o întâlnire prin telefon cu el?

— Selim este în Egipt, la El Quma. Papirusul este încă acolo.

— Glumeşti, nu se poate aşa ceva...

— Este exact cum ţi-am spus, confirmă Husseini. Selim încearcă să-l cumpere.

— Cu ce bani?

— Eu... nu ştiu. Va trebui să-l întrebi pe el. Dacă totul merge bine, la ora asta ar fi trebuit să ia legătura cu

cineva. Caută-l la numărul ăsta. Blake îşi notă scriind în palmă. Caută-l după ora zece seara, ora egipteană.

În clipa aceea unul dintre clienţii pensiunii din camera care se afla în faţa telefonului şi Blake se opri ca să nu fie ascultat. Când omul dispăru pe scări, continuă să vorbească. De acord, îl sun chiar în seara asta... Alo, Alo, Omar. Legătura se întrerupsese. Încercă să formeze din nou numărul dar suna ocupat şi continuă să sune tot ocupat ori de câte ori mai reveni.

Scrise numărul lui Selim pe un petic de hârtie şi se întoarse în cameră. Sarah se îmbrăcase şi căuta ceva în rucsacul său.

— Ai găsit-o pe persoana pe care o căutai? întrebă.

— Nu, dar am numărul său de aici din Egipt, o să-l sun mai târziu. Dacă vrei să dai telefon poţi s-o faci acum: nu-i nimeni pe coridor.

Sarah continua să scotocească prin rucsac:

— Am ceva mai bun, aici înăuntru, dacă mai funcţionează.

— Dar... nu te-au percheziţionat la graniţă?

— Ba da... dar nu aici, spuse Sarah scoţând un pacheţel cu absorbante. Despături unul dintre ele şi scoase o minusculă jucărie electronică cu două capace: în jumătatea din dreapta era un telefon celular, în jumătatea din stânga un computer. Îl deschise şi micul monitor se lumină în verde.

— Ura, funcţionează, se bucură Sarah. Formă numărul şi apropie aparatul de ureche:

— Biroul Externe, răspunse după o vreme o voce bărbătească.

— Mă numesc Forrestall. Mă aflu în Egipt împreună cu o altă persoană. Suntem în mare pericol şi avem nevoie urgentă să ajungem la ambasadă.

— Unde vă aflaţi? răspunse vocea după o clipă de

ezitare.

— Într-o pensiune din Ismailia, Shara al Idrisi, numărul 23, la etaj, a doua uşă la stânga.

— Rămâneţi unde vă aflaţi. Vom trimite pe cineva să vă scoată de acolo. O să ne folosim de colaboratorii noştri egipteni, dar va dura ceva timp.

— Grăbiţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Sarah.

— Fiţi liniştită, răspunse liniştitor vocea. Facem tot ce putem.

— Ei, cum este? întrebă Blake.

— Au spus să nu ne mişcăm de aici că trimit ei pe cineva să ne ia de aici.

— Perfect. Ascultă, eu cobor în bazar ca să cumpăr nişte haine arăbeşti: e mai bine să nu atragem atenţia asupra noastră; nu cred că mai sunt mulţi occidentali care să umble pe aici cu toate câte se întâmplă acum. O să iau şi ceva de mâncare: am văzut că pregătesc şi nişte kebab la birtul din colţ: ţi-ar plăcea?

— Nu pot suferi carnea de oaie. Aş prefera, dacă ai găsi, nişte peşte, dar dacă nu este altceva, o să mănânc şi kebab: mor de foame.

— Văd eu ce găsesc, răspunse Blake şi ieşi din cameră.

Sarah se uită la ceas: era nouă. Afară, străzile erau complet pustii; doar în depărtare se auzeau voci răstite răsunând în nişte difuzoare. Se gândi că se pregătea vreo manifestaţie de stradă, ceea ce poate că le-ar fi dat posibilitatea să circule mai uşor.

Încerca între timp să-şi dea seama până unde putea să fi ajuns Blake sau se gândea că poate s-a rătăcit prin înghesuiala din bazar. Desigur, trebuia să treacă destul de mult timp până să ajungă la ei cei care aveau să-i ajute: trebuiau activaţi nişte agenţi care poate că nu locuiau în oraş, ci trebuiau să se deplaseze, cu destulă greutate, prin

învălmăşeala aceea de vehicule militare care împânzeau străzile oraşului. În mod sigur, nici nu putea fi vorba să apară cineva înainte de miezul nopţii sau poate chiar mai târziu.

Dar unde putea fi Blake? Cât îi trebuia ca să cumpere două trenţe şi puţin kebab? Dădu în lături perdelele de la fereastră şi privi pe stradă: nu se vedea decât un vânzător de fistic şi de arahide, instalat la colţul clădirii de peste drum.

Se făcu zece şi Sarah încercă să sune din nou.

— Operaţiunea este în curs de desfăşurare, răspunse aceeaşi voce, dar este nevoie de timp. Nu vă mişcaţi de acolo, o să vină cineva să vă ia.

Se făcu şi unsprezece şi Sarah era sigură acum că tovarăşului săi se întâmplase ceva rău: poate că-l arestaseră şi-l duseseră la poliţie pentru cercetări. Poate că-l recunoscuseră şi făcuseră legătură între persoana sa şi dispariţia unui ofiţer şi a unui soldat din armata egipteană în deşertul Sinai.

Îşi închipui că tocmai atunci îl interogau, poate chiar îl torturau şi că el căuta să reziste pentru a-i da ei răgazul să-şi dea seama de cele întâmplate şi să fugă. Simţi cum i se pune un nod în gât şi i se opreşte răsuflarea.

Trebuia să se hotărască: Blake avea posibilitatea să telefoneze la pensiune din orice cabină întâlnită în drum şi, deci, dacă nu suna, însemna că nu avea posibilitatea s-o facă. Trebuia să plece de acolo şi să încerce să ajungă de una singură la ambasada americană. Acela ar fi fost punctul de referinţă şi pentru el, dacă ar fi reuşit să se mişte în libertate.

Mai avea bani: ar fi putut să ia un taxi şi să ajungă la Cairo.

Nu mai avea de ales. Scrise pe o bucăţică de hârtie: „Nu mai pot să te aştept. Încerc să ajung singură în locul

stabilit. Te aştept acolo. Ai grijă de tine, Sarah” şi prinse mesajul pe uşă. Atât Blake, cât şi agenţii trimişi de ambasadă, oricare dintre ei ar fi sosit, ar fi înţeles despre ce era vorba.

Îşi luă rucsacul, îl ascunse pe cel al lui Blake în dulap şi, înainte de a ieşi din cameră, mai aruncă o privire în strada cu greu luminată de un felinar; chiar în clipa aceea, văzu oprindu-se o maşină şi coborând doi bărbaţi egipteni după înfăţişare, dar îmbrăcaţi cu haine europene: cu siguranţă, ei erau. Văzându-i intrând, Sarah, după momentele de uşurare, fu cuprinsă de o mulţime de îndoieli şi-i veni în minte să fugă şi să încerce totuşi să ajungă de una singură la ambasada americană din Cairo. Dar acum era prea târziu: se auzeau deja paşii celor doi bărbaţi care urcau pe scară şi altă cale de a ieşi din clădire nu exista, doar dacă nu se arunca pe fereastră.

În timp ce se gândea şi la această eventualitate, auzi o bătaie în uşă. Încercă să se liniştească, se gândi că, în sfârşit, nu mai avea de ce să se teamă: că aceia erau, desigur, agenţii trimişi de ambasada americană şi merse să deschidă, dar, după ce-i văzu mai bine la faţă pe cei doi, îşi dădu seama că era pierdută.

— Sunt un ofiţer de la poliţia militară egipteană, spuse unul dintre ei într-o engleză aproximativă. Proprietarul acestei pensiuni ne-a spus că dumneavoastră nu i-aţi declarat datele de identificare. Vreţi să ne arătaţi documentele dumneavoastră, vă rog?

Cei doi agenţi nu puteau vedea încă biletul prins pe partea cealaltă a uşii, lipită în momentele acelea de perete şi Sarah trase nădejde că era vorba doar despre un control de rutină prin hoteluri. Spuse, întinzându-le cartea sa de identitate:

— Mă numesc Sarah Forrestall. Intrasem în Egipt pentru turism şi am rămas blocată aici de război... Mare păcat, nu

am văzut încă Luxor, nici Abu Simbel, dar...

Omul privi documentul şi avu un schimb rapid de priviri cu colegul său.

— Doamnă, spuse cu o voce gravă, unde este prietenul dumneavoastră?

Sarah înţelese că nu mai avea scăpare:

— Habar n-am, spuse, a ieşit de mai bine de două ore ca să cumpere ceva de mâncare şi nu s-a mai întors. N-am idee pe unde ar putea fi.

— Veţi veni cu noi la comandament şi ne veţi povesti tot ceea ce ştiţi. De el ne vom ocupa mai târziu.

— Dar eu... spuse Sarah.

Dar nu mai putu adăuga nimic altceva. Omul o apucă de un braţ şi o târî afară din cameră, în timp ce colegul său mai zăbovea adunând obiectele care rămăseseră împrăştiate pe podea şi pe pat, apoi toţi trei o Porniră pe coridor. Dar nu făcuseră decât câţiva paşi când se treziră pe neaşteptate în faţa altor doi indivizi apăruţi chiar în clipa aceea pe platforma scării, având amândoi în mâini pistoale cu amortizor.

Sarah intui ce se întâmpla şi se aruncă la podea acoperindu-şi capul cu mâinile, iar pe deasupra ei semiîntunericul de pe coridor era sfâşiat de fulgere de lumină portocalie şi aerul se umplea de un fum greu şi acru. Loviţi în piept, cei doi poliţişti egipteni se prăvăliră pe jos alături de ea, fără să scoată niciun geamăt.

Ridică încet capul şi văzu că unul dintre cei doi bărbaţi se ţinea cu braţul drept de braţul stâng, pe când celălalt venea înspre ea cu arma încă fumegând în mână: amândoi erau egipteni.

— În ultimul moment, dacă nu mă-nşel, îi spuse apropiindu-se. Ne scuzaţi, miss Forrestall, adăugă apoi cu un zâmbet discret, dar circulaţia era foarte intensă. Unde este prietenul dumneavoastră? Se simţea, după modul în

care se purta, că trăia printre americani şi aceasta o mai linişti.

— Nu ştiu, răspunse Sarah. A coborât să cumpere ceva pe la nouă şi nu s-a mai întors. L-am aşteptat până acum şi mă tem că nu se va mai întoarce niciodată. Nu mai putem rămâne aici, cu atât mai mult cu cât colegul dumneavoastră este rănit...

— Din fericire, nu-i decât o zgârietură, spuse celălalt, va fi suficient să-mi strâng braţul cu o batistă

Se lăsă ajutat de colegul său pentru această sumară îngrijire, apoi îşi îmbrăcă pardesiul şi Porni în jos pe scări, urmat de Sarah şi de colegul său care mai avea încă pistolul în mână.

Un arab în vârstă urca tocmai atunci scările, rezemându-se într-un baston, şi murmură printre dinţi:

— Salam alekhum.

— Alekhum salam, răspunse omul cu pistolul, dar Sarah tresări recunoscând vocea lui Blake. Imediat, aceeaşi voce răsună din nou, de data aceasta mai puternică şi mai hotărâtă în spatele lor:

— Aruncaţi armele şi întoarceţi-vă sus imediat.

— Jos armele, am spus! repetă şi mai poruncitor Blake, îndreptând către ei un pistol. Sarah îl privi: era pistolul egipteanului pe care-l ucisese în Sinai cu bisturiul.

Cei doi lăsară armele pe jos şi Blake le adună fără întârziere, după care porniră să urce scările, urmaţi de Sarah. Trecură pe lângă cadavrele celor doi poliţişti, întinse pe jos într-o baltă de sânge care continua să se întindă îmbibând mocheta de pe podea.

— Înăuntru! ordonă Blake arătând spre uşa încă deschisă a camerei. Îşi dădu jos kefiahul care îi acoperea aproape complet capul: Am văzut nişte mişcări suspecte în jurul pensiunii, spuse el către Sarah. Şi a trebuit să mă ascund. Iată de ce nu am urcat.

— Dar de ce îi ameninţi cu arma? spuse Sarah uluită. Au venit să ne salveze. Unul dintre cei doi a fost rănit în confruntarea cu doi agenţi egipteni, cei pe care i-ai văzut pe coridor.

— Domnule Blake... începu să spună unul dintre prizonieri. Vă rog, raţiuni... Nu avem timp de pierdut, trebuie să plecăm. Dumneavoastră nu înţelegeţi...

— Cum se face că-mi ştii numele? întrebă Blake ţinând în continuare arma îndreptată înspre el.

— Ne-a spus doamna Forrestall...

— Fals! Doamna nu a spus decât că mai era şi o altă persoană cu ea. Eram aici. De unde-mi ştii numele?

— Will, te rog, spuse din nou Sarah.

— Sarah, nu te amesteca, ştiu ce fac. Nu mai putem avea încredere în nimeni. Numele meu nu se afla decât în scriptele de la Warren Mining: cum să ajungă la ambasada americană? Şi cum ajunsese în hârtiile celor doi care ne-au arestat în autobuz? Acum, leagă-i. Ia şireturile de la rucsacuri şi leagă-i.

Sarah făcu întocmai cum i se spusese şi, când cei doi bărbaţi fură imobilizaţi, Blake îi percheziţionă: unul dintre ei avea un telefon celular. Îl deschise.

— Care este numărul la care trebuia să raportezi?

Omul clătină capul:

— Sunteţi nebun. Poliţia ar putea sosi în orice clipă.

Blake ridică piedica pistolului:

— Numărul!

Omul îşi muşcă buzele, dar formă numărul şi telefonul începu să sune.

— Când vor răspunde, ai să le spui că aţi avut un schimb de focuri cu poliţia egipteană şi că noi doi suntem morţi. Ai înţeles? Morţi. Şi să nu faci glume dacă nu vrei să ajungi şi tu alături de ăia doi de afară.

O voce răspunse la telefon şi Blake îşi apropie şi el

urechea de receptor:

— Biroul „M”, vorbiţi.

— Sunt Yusuf. Ceva n-a mers cum trebuia: era acolo poliţia militară egipteană care ne aştepta: a fost un schimb de focuri.

Prietenii noştri au fost prinşi la mijloc. Sunt... morţi. Abdul este rănit, dar nu grav.

De partea cealaltă fură câteva clipe de tăcere.

— Aţi înţeles ce-am spus? insistă omul.

— Am înţeles, Yusuf. Întoarceţi-vă imediat. Vă trimit o ambulanţă în locul în care am stabilit să se facă predarea.

Blake închise telefonul.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu noi? întrebă bărbatul care purta numele de Yusuf.

— O să trimitem pe cineva să vă ia de aici, spuse Blake. Apoi, îi făcu semn lui Sarah să adune lucrurile lui şi ale ei şi ieşiră încuind după ei uşa cu cheia.

— Puneţi asta, îi spuse aruncându-o o galabia neagră. Trebuie să ne îndepărtăm cât se poate de repede.

Coborâră scările şi trecură prin faţa bătrânului proprietar care stătea în picioare în spatele tejghelei, zăpăcit, fără a înţelege nimic din ceea ce se petrecea.

— Cheamă imediat poliţia, îi spuse Blake în arabă, sunt morţi şi răniţi acolo sus.

Se strecură în stradă trăgând-o după el pe Sarah înfăşurată în galabia şi cu capul şi faţa acoperite de un văl.

— Dar ce te-a apucat... încercă să spună ea.

— Nu acum. O să-ţi explic mai târziu. Trebuie s-o ştergem iute de tot. Nu avem decât câteva minute la dispoziţie.

Blake coti pe o străduţă întunecoasă şi o străbătu până la capăt oprindu-se la fiecare încrucişare ca să verifice dacă nu apar ceva surprize de pe străzile laterale. În preajma bazarului mai era încă lume. Furnizori şi hamali,

în special, care aduceau marfă pentru a doua zi: comerţul nu se întrerupea din cauza războiului sfânt. Din când în când liniştea din atmosferă era întreruptă de zgomotul elicopterelor sau de bubuitul avioanelor cu reacţie care se îndreptau spre zona de conflict. La un moment dat se opri sub o boltă înnegrită de fum a unui vechi atelier de fierărie şi se ascunse în umbră trăgând-o şi pe Sarah lângă el.

— Şi acum ce facem, întrebă fata.

— Acum roagă-te la un Dumnezeu oarecare, îi răspunse Blake privindu-şi ceasul. Peste cinci minute vom afla dacă ţi-a ascultat ruga.

Rămaseră nemişcaţi, în tăcere, trăgând cu urechea la cele mai mici zgomote. Trecură cinci minute, apoi zece şi chiar cincisprezece de aşteptare febrilă şi Blake, amărât la culme, se lăsă să alunece la pământ rezemându-şi capul pe genunchi.

Sarah îl atacă:

— Dar vrei să-mi explici şi mie ce facem aici? De ce nu i-am urmat pe cei doi oameni? La ora asta am fi fost pe drum către ambasada americană, fir-ar să fie!

— La ora asta puteam chiar să fim morţi, după câte ştiu eu despre asta. Eu am început să am nişte bănuieli când egiptenii ne-au luat cu ei în maniera aceeaşi când am găsit documentele acelea. Şi ai avut bănuielile astea şi tu, dacă nu mă înşel. Şi omul acela îmi ştia numele: cine i l-a spus?

Sarah clătină din cap:

— Nu ştiu, nu mai sunt sigură de nimic... Puteam să fiu chiar şi eu... Nu apucă să termine ce avea de spus: de după colţul unei străzi apăru o maşină veche Peugeot 404 neagră care se opri în faţa lor.

— Poate că suntem salvaţi, spuse Blake. Trebuie să ţin minte că rareori egiptenii sunt punctuali. Repede, urcă. O împinse pe Sarah pe bancheta din spate şi el se aşeză lângă şofer: un tânăr nubian cu tenul închis care îl salută

cu un zâmbet larg dezvelindu-i un şirag de dinţi sănătoşi şi foarte albi:

— Salam alekhum, el sidi.

— Alekhum salam, răspunse Blake. Tu trebuie să fii Khaled.

— Sunt Khaled el Sidi. Selim mi-a spus că trebuie să vă întâlnesc aici. Şi mi-a mai spus să vă duc la el acasă, la Cairo, cât se poate de repede. Va veni şi el mâine, de la Luxor. Vom avea de călătorit aproape toată noaptea pentru că vom face un ocol foarte mare, pe şosele secundare, pe unde nu sunt nici soldaţi nici poliţie. În sacoşa aceea de plastic găsiţi ceva de mâncare; probabil că sunteţi înfometaţi.

— Aşa este, spuse Blake, de zile întregi n-am mai mâncat ceva ca lumea. Luă o plăcintă umplută cu verdeaţă şi cu carne de miel tocată şi-i oferi una şi lui Sarah care o înfulecă imediat. Khaled conducea încet, foarte prudent, luând-o pe drumuri lăturalnice, aproape pustii.

— Am să te ţin eu de vorbă, spuse Blake, dar soţia mea este moartă de oboseală şi trebuie s-o lăsăm să doarmă puţin.

Întinse mâna spre bancheta din spate şi o strânse pe aceea a lui Sarah. Apoi se rezemă comod de spătarul scaunului şi rămase în tăcere ascultând mormăitul obosit al motorului şi privind drumul cale aluneca în tăcere sub fâşia de lumină a farurilor.

Khaled părăsi aproape imediat şoseaua asfaltată şi o luă pe un drumeag de pământ bătătorit, prăfuit şi plin de gropi, afundându-se în câmpia deltei Nilului. Din când în când treceau prin sate cu case construite din cărămidă nearsă şi cu acoperişuri din paie sau din trestie, ca pe vremea Ieşirii din Egipt şi Blake putea simţi în aer mirosul de bălegar şi de noroi, acelaşi pe care-l simţise în satele

din Egiptul de Sus şi din cel de Jos, din Mesopotamia şi de pe Indus, mirosul unor locuri uitate de istorie.

Oraşul biblic Pi-Ramses, de la care pornise marea migraţiune, probabil că nu era prea departe: traversau tocmai atunci ţinutul Gosen.

La miezul nopţii, Khaled deschise radioul pentru a asculta jurnalul şi Blake putu auzi tonul triumfalist al crainicului care descria Israelul încercuit din toate părţile, o ţară a cărei soartă părea de-acum pecetluită. Urma interviul luat unui om politic care spunea că, după victoria arabă, puţinii evrei supravieţuitori care puteau demonstra că se născuseră în Palestina, ar fi putut rămâne pe loc, căpătând cetăţenie palestiniană şi jurând credinţă noului stindard.

Blake învârti butonul pentru a căuta un post european sau israelian, dar toate erau puternic bruiate şi practic nu se putea asculta niciunul.

Pe la unu se opriră pe malul unui braţ al Nilului şi Khaled coborî să-şi facă nevoile, imitat şi de Blake. Luna, încă aproape plină, plutea puţin deasupra orizontului, lăsând ca pe cea mai mare parte a cerului să rămână doar strălucirea stelelor. O adiere de vânt făcea să se unduiască coroanele arbuştilor de papirus care sclipeau ca nişte fire de argint în lumina lunii, se reflectau ca nişte tentacule de meduze în oglinda lină a apei.

Deodată, dinspre răsărit se auziră bubuituri îndepărtate ca de tunet şi la orizont pâlpâiră o mulţime de fulgere. Puţin după aceea, un zgomot asurzitor sfâşie liniştea deplină a nopţii şi patru avioane de vânătoare purtând pe aripi şi pe fuzelaj steaua lui David trecură foarte jos peste trestii lăsând în urma lor dâre lungi de foc: Israelul reacţiona cu furie la ofensa arabă şi Blake se gândi la legea implacabilă care de treizeci de secole călăuzea acel popor cu un trecut atât de îndelungat împotriva

duşmanilor săi: ochi pentru ochi.

Khaled lăsă să cadă peste vârfurile pantofilor poalele galabiei pe care le ridicase până la centură, apoi aruncă o privire în interiorul maşinii şi, asigurându-se că Sarah dormea, scoase din buzunar o scrisoare şi i-o înmână lui Blake:

— Selim doreşte ca numai tu să citeşti această scrisoare, spuse. Rămâi aici afară, îţi voi aprinde luminile de poziţie.

Blake se lăsă pe vine în faţa maşinii şi cu fiecare rând pe care-l parcurgea cu privirea, simţea cum sângele i se urca în cap şi pe frunte îi apăreau broboane de sudoare. Când termină de citit, se lăsă să cadă în genunchi acoperindu-şi faţa cu palmele.

Se trezi când mâna lui Khaled îl atinse pe umăr:

— Să mergem, spuse, mai avem încă mult de mers.

Îl ajută să se urce în maşină, se aşeză la volan şi continuă liniştit drumul. Primele suburbii ale oraşului Cairo se conturară pe fondul unui cer sidefiu pe la cinci dimineaţa şi glasul muezinilor vibră răsunător peste oraşul pustiu, peste turnurile subţiri ale minaretelor, mai mult ca un strigăt de război decât ca o rugăciune.

Khaled merse tot pe străzi întortocheate de la periferia imensei metropole şi, după un lung ocol, se opri la capătul unei străzi prăfuite având pe margini clădiri spălăcite din beton armat şi cărămizi cu găuri, netencuite, cu capetele de fier ale armăturilor atârnând la capete, cu trotuarele făcute bucăţi şi pline de gropi.

Firele electrice erau atârnate ca nişte festoane bizare de-a lungul zidurilor şi câţiva dintre stâlpii de susţinere se mai aflau încă în mijlocul străzilor, urme ale unei situaţii urbanistice depăşite de extinderea impetuoasă a celui mai mare oraş de pe continent.

Khaled scoase din buzunar o legătură de chei, deschise

uşa de la intrarea într-un bloc de apartamente private şi conduse pe oaspeţii săi până la ultimul etaj, apoi deschise o uşă de pe platforma scării şi îi invită să intre într-un apartament aproape gol şi modest, dar surprinzător de curat şi de ordonat, fără ornamentele încărcate care împodobeau de obicei casele egiptene. Apartamentul avea telefon, un televizor mic şi o maşină de scris portabilă pe o măsuţă mică de lucru.

Blake inspectă toate ferestrele, una câte una, pentru a-şi da seama de situarea construcţiei şi de căile sale de acces şi, dintr-o dată, deschizând uşa care dădea într-un balconaş din spatele apartamentului, văzu în depărtare siluete grandioase de la Gizeh: vârful piramidei mari şi capul sfinxului care se zăreau detaşate deasupra unei uriaşe întinderi de căsuţe cu acoperişurile cenuşii.

Îl străbătu un fior şi îşi aminti aceleaşi profiluri aşa cum îi apăruseră pe neaşteptate, operă a naturii, peste întinderea deşertică de la Ras Udash. Cercul se închisese şi el, William Blake, era un punct fragil de sudură al acelui inel magic şi blestemat.

Khaled încălzi puţin lapte şi făcu o cafea turcească pentru musafirii săi, dar Blake nu bău decât o ceaşcă de lapte.

— Dacă vreţi să vă odihniţi, acolo este un pat, spuse Khaled. O să-l aştept eu pe Selim.

— Eu m-am odihnit bine în maşină, spuse Sarah, o să rămân eu trează cu Khaled. Du-te tu şi dormi.

Blake ar fi vrut să mai rămână, dar nu putu rezista oboselii cumplite care-l cuprinsese dintr-o dată şi se trânti pe pat căzând într-un somn adânc.

Îl trezi ţârâitul strident al telefonului în apartamentul întunecos şi pustiu.

Gad Avner se apropie de parapetul de oţel inoxidabil şi

oftă privind uriaşul model topografic luminos din centrul buncărului subteran în care erau reprezentate, ca pe un ecran virtual, mişcările trupelor în teren, ca într-un inofensiv joc video. Realismul efectului tridimensional, atât în privinţa reprezentării teritoriului cât şi în cea a obiectelor în mişcare, dădea observatorului impresia că se mişcă fizic în interiorul teatrului de operaţiuni.

Se vedeau oraşele şi satele în care-şi ţinuseră predicile profeţii, câmpia Gelboe unde Saul şi Iona căzuseră în luptă, lacul Genezareth şi Iordanul care ascultaseră cuvintele lui Iisus şi ale lui Ioan şi, într-un colţ, fortăreaţa impunătoare Masada, înconjurată de ziduri năruite şi de scheletele unor câmpuri pline de tranşee, amintiri ale unui înspăimântător sacrificiu uman, acceptat în numele libertăţii.

Se vedea Marea Moartă încorsetată între malurile de sare sclipitoare, mormânt al Sodomei şi Gomorei şi, mai departe, la marginea deşertului Ieşirii, Be’er Sheva, cupola de la She’ol, peştera Armageddonului.

În mijloc, între undele Mediteranei şi deşertul Iuda, se înălţa pe stânca sa Ierusalimul, cu cupola de aur, zidurile împrejmuitoare şi turnurile sale.

O voce îl trezi din meditaţie:

— Frumoasă jucărie, nu-i aşa?

Şi Avner se trezi în faţa siluetei masive a generalului Yehudai care avea o expresie posomorâtă.

— Uitaţi-vă, spuse, este clar că inamicul depune cel mai mare efort ca să izoleze Ierusalimul, ca şi cum ar încerca să supună oraşul unui adevărat asediu, tăindu-i căile de acces.

Un ofiţer tânăr se aşează comenzile marelui computer simulând, la fiecare cerere a comandantului său, mişcările diviziilor de blindate, atacurile în zbor razant ale avioanelor de vânătoare şi de bombardament, prezentând

scenariile care puteau urma după fiecare eventuală acţiune de atac sau de apărare în fiecare dintre zonele de ciocnire cu inamicul.

Nu mai era ca în vremea Războiului de Şase Zile. Faptul că forţele aeriene inamice nu fuseseră distruse la sol dăduse naştere unei situaţii de echilibru care evolua periculos, pe măsură ce treceau orele şi zilele, într-o luptă de uzură, cu dueluri foarte violente de artilerie şi tiruri masive de rachete executate cu baterii mobile autopropulsate.

Infiltrările permanente de comandouri pe teritoriul israelian răspândeau panică în rândul populaţiei civile şi puneau în dificultate sistemul de comunicaţii. Atacurile aeriene pe toate fronturile obligau aviaţia la un efort extenuant, iar pe piloţi îi duceau la o uzură din ce în ce mai pronunţată din cauza inferiorităţii numerice şi a imposibilităţii de înlocuire a personalului de zbor.

— Suntem într-o situaţie dificilă, spuse Yehudai, în special după ce Egiptul a intrat în conflict. Şi lucrurile s-ar putea chiar înrăutăţi. Trebuie neapărat să dăm o lovitură distrugătoare inamicilor noştri, altfel riscăm să le mai vină şi alţii în ajutor, în momentul în care ar apărea o cât de slabă speranţă de victorie, alte state s-ar grăbi să se urce şi ele în trenul învingătorului.

— Aşa este, spuse Avner, pentru moment, Iranul se limitează doar la un sprijin extern prin care urmăreşte să ia în administrare locurile sfinte ale Islamului, dar forţele cele mai extremiste s-ar putea să se impună dintr-un moment în altul şi să ceară o intervenţie directă, mai ales dacă va continua să se exercite ameninţarea care îi ţine în loc pe americani şi pe europeni. Să nu uităm că şi iranienii au jurat să pună mâna pe Ierusalim. Şi mi s-au semnalat asemenea dorinţe până şi din partea republicilor islamice ex-sovietice.

Tăcu o vreme, ca obsedat de un gând îngrijorător, apoi spuse:

— Ce probabilităţi sunt să se recurgă la arma nucleară?

— Este ultima carte, spuse Yehudai şi privirea sa se opri pe localitatea Be’er Sheva. Dar s-ar putea să devină ceva inevitabil. Iată care este situaţia: noi încercăm să contraatacăm peste tot unde inamicul a pătruns mai adânc pe teritoriul nostru în direcţia capitalei şi, până mâine seară, vom afla dacă această contraofensivă a avut succes. Dacă se va întâmpla să nu reuşim să-i respingem, asta ar însemna ca în interval de douăzeci şi patru de ore începând de mâine seară situaţia s-ar putea schimba net în favoarea lor, iar pentru noi se va apropia punctul de unde nu vom mai putea da înapoi. În acel moment, nu ne-ar mai rămâne o altă opţiune.

Avner lăsă capul în jos:

— Din păcate, de la Washington nu avem noutăţi: situaţia din America este neschimbată. Nu reuşesc să localizeze comandourile, nu ştiu unde ar putea fi bombele şi, pentru moment, nu avem motive să credem că se mai poate schimba ceva acolo în următoarele patruzeci şi opt de ore. Trebuie să ne bazăm doar pe propriile noastre forţe, dacă facem abstracţie de un eventual apel al papei la încetarea focului. Dar mă tem că nici asta nu se va putea realiza.

Uşa groasă a buncărului se deschise în clipa aceea şi intră Ferrario vizibil tulburat:

— Domnilor, spuse el, aparatura de ascultare de pe sateliţi a descoperit o centrală de comunicaţii în interiorul teritoriului nostru. În opinia specialiştilor americani ar putea fi vorba despre principalul centru de coordonare al Operaţiunii Nabucodonosor. Când computerul nostru principal va intra în legătură cu satelitul, va fi localizat acest centru pe teatrul nostru virtual de operaţiuni. Priviţi.

Se apropie de ofiţerul care stătea la comenzi şi-i transmise codul necesar pentru a intra în contact cu satelitul militar de pe o orbită geostaţionară şi, în mai puţin de un minut, o mică luminiţă albăstruie începu să clipească pe harta tridimensională.

— Dar este între locul în care ne aflăm şi Bethlehem! spuse Yehudai uluit. Cum s-ar zice, sub nasul nostru.

— Între locul acesta şi Bethlehem... repetă Avner ca şi cum ar fi căutat printre amintirile sale. Doar un nenorocit arogant şi încrezut putea plasa o centrală de coordonare a comunicaţiilor între locul acesta şi Bethlehem... Abu Ahmid!

— Nu se poate, spuse Yehidai.

— Eu însă cred că da, spuse Avner. Apoi, întorcându-se către Ferrario: Unde este Allon?

Ferrario îşi privi ceasul:

— S-ar putea să fie încă în tunel.

— Du-mă imediat la el.

— Cine este Allon? întrebă Yehudai.

— Un arheolog, răspunse Avner pornind pe urmele aghiotantului său. Unul care ştie totul despre Nabucodonosor.

14

Uşa se deschise cu un scârţâit uşor şi o siluetă întunecată apăru în prag: un bărbat destul de înalt având în mână o geantă.

— Selim? Eu sunt, spuse. Abia am sosit.

— De ce să întrebi de asistent când este profesorul în locul lui, domnule profesor Olsen? îi răspunse o voce din întuneric.

— Cine este? Cine este acolo? întrebă bărbatul trăgându-se îndărăt.

— Nu-l recunoşti pe vechiul tău prieten? mai spuse vocea din umbră.

— Doamne... William Blake. Tu eşti, Will? Oh, Doamne, asta chiar că este o surpriză, dar... ce faci aici, pe întuneric... Hai, nu glumi, ieşi la lumină. Un bec se aprinse pe neaşteptate şi Bob Olsen se trezi în faţa lui William Blake. Era aşezat într-un fotoliu jerpelit, ţinea mâinile pe braţele acestuia şi avea alături un pistol, pus la îndemână pe o măsuţă.

— Aici sunt, Bob. Cum se face că te afli în Egipt într-un moment atât de dificil? Şi cum de eşti aici, într-un loc atât de izolat?

— Will, eram la Luxor ca să lucrez şi am venit aici pentru că Selim mi-a promis că mă poate ajuta să ajung la ambasada noastră. Să ştii că mi-am dat toată osteneala, aşa cum ţi-am promis, am căutat mărturii, sprijin; încercam să lămuresc lucrurile cu autorităţile egiptene care îmi promiseseră că-mi vor da tot concursul... îţi promisesem că voi redeschide cazul tău în facultate şi am s-o fac, te rog să mă crezi. Îndată ce vom scăpa din iadul ăsta, îţi jur că vei fi reprimit în funcţia ta... vei avea parte

de o recunoaştere a meritelor tale...

— Şi tu, Bob, meriţi recunoştinţă pentru că te-ai străduit din răsputeri să-l ajuţi pe nefericitul tău prieten.

Olsen încerca să nu-şi oprească privirile asupra pistolului, pentru a arăta că lucrul acesta nu-l interesa, dar era singurul obiect care sclipea în camera aceea întunecoasă. Îşi roti ochii rătăcit împrejurul său şi încordarea acelei situaţii delicate începu să aibă efect asupra minei calme pe care o afişa. Când vorbi din nou, glasul îi era gâtuit de spaimă:

— Ce vrei să spui? Ce-i cu tonul ăsta ironic? Ascultă, Will, orice ţi-ar fi spus alţii, eu nu...

— Vreau să spun că mi-ai trădat încrederea în toate modurile posibile: eşti până şi amantul soţiei mele. De cât timp, Bob?

— Will, doar n-o să dai crezare acelor bârfe răutăcioase care nu au alt scop decât să...

— De când? repetă Blake ameninţător.

Olsen se dădu înapoi:

— Will, eu... Un tic nervos îi făcea să tremure pleoapele ochiului stâng şi dâre de sudoare i se scurgeau pe tâmple.

— De asta te-ai străduit atâta să-mi faci rost de finanţarea aceea: în felul acesta puteai avea libertate de mişcare în timp ce eu eram în Egipt.

— Greşeşti, eu eram sincer, eu...

— Oh, asta o cred. Ştiai că mă aflu pe calea cea bună. Aşa că ai făcut în aşa fel încât să fiu supravegheat de careva dintre prietenii tăi de la filiala din Cairo a Institutului şi, când ai aflat că aranjasem întâlnirea, mi-ai trimis pe cap poliţia egipteană... în felul acesta, eu eram scos în afara jocului şi tu puteai pune mâna pe papirus. Dar, de data asta nu ţi-a mai mers figura: ăia nu aduseseră papirusul. Eu, în schimb, eram terminat: dat afară din casă, dat afară din Institut, fără nimic, nu-i aşa? Papirusul

avea să iasă la iveală mai devreme sau mai târziu; era nevoie doar de puţină răbdare şi meritul pentru descoperire ţi-ar fi revenit ţie cu totul. Când te gândeşti ce importanţă avea? O versiune egipteană a Ieşirii biblice, singurul izvor care nu era ebraic asupra celui mai important eveniment din istoria Orientului şi a Occidentului. Nu era rău deloc. Ai fi devenit tu în persoană director la Institutul Oriental, urmaşul lui James Henry Breasted. Glorie, faimă, contracte grase cu editurile şi, pe deasupra, patul lui Judy...

Olsen bolborosea ceva, avea gura uscată şi-şi lingea în zadar buzele cu limba:

— Will, crede-mă, totul nu-i decât minciună. Cine ţi-a spus toate astea vrea doar să ne asmuţă unul împotriva celuilalt pentru cine ştie ce avantaj ar avea de aici... Gândeşte-te, ţi-am fost prieten întotdeauna...

— Aşa? Bun; eu nu vreau altceva decât să cred ce aud de la tine. Acum, însă, lasă-mă să termin cu ce trebuie să-ţi spun. Avem timp: nimeni nu ştie că ne aflăm aici. Şi Selim este, evident, de acord cu mine. Cineva a pus la cale uciderea lui Ali Mahmoudi, omul care avea papirusul Breasted, cu puţin timp înainte să-l dea şi, apoi, a trimis poliţia... Nu-ţi aduce aminte de nimic modul acesta de a acţiona, Bob? Dar Ali n-a murit. Nu-i ciudat? Un om cu trei gloanţe în el. Dar, vezi tu, Bob, ţăranii ăştia egipteni sunt foarte rezistenţi, doar îi moştenesc pe faraoni. Sărmanul Ali, pierzând aproape jumătate din sânge, a reuşit să ajungă cu ultimele forţe la locul întâlnirii şi, înainte de a-şi da sufletul, i-a spus lui Selim cine a fost acela care l-a împuşcat: omul cu mustăţile şi cu părul roşcate. Omul care avea o geantă cu încuietori de argint. Nu este aceea. Bob? Nu este geanta pe care o ai în mână?

— Dar... este o adevărată nebunie, Will, bâigui Olsen. Doar nu crezi cu adevărat că eu...

— N-am să cred dacă o să-mi arăţi ce este în geantă.

Olsen strânse geanta la piept:

— Will, nu pot să fac aşa ceva... în geanta asta sunt documente strict secrete pe care eu nu am permisiunea să le...

Blake puse mâna dreaptă pe pistol:

— Deschide geanta aia, Bob.

În clipa aceea, bubuiturile unor explozii făcură să tremure geamurile şi lustrele, iar camera fu luminată timp de câteva secunde de reflexele luminoase ale exploziilor, urmate imediat de mugetul motoarelor cu reacţie şi de trosnetul ritmic al artileriei antiaeriene. Israelul mai avea încă forţa de a lovi în inima Egiptului. Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu clipi. Olsen îşi plecă fruntea:

— Cum vrei, Will, dar faci o greşeală cumplită... aici sunt documente care...

Cele două încuietori de argint se deschiseră pe rând cu un pocnet metalic, mâna lui Olsen se strecură fulgerător în geantă scoţând un pistol, dar, înainte de a avea timp ca să-l ridice şi să tragă cu el, Blake îl apucă pe al său şi trase. Un singur glonţ, în inimă.

Se auzi un zgomot de paşi care urcau în fugă scările şi, după câteva clipe, în uşă apărură Sarah şi Selim.

— Oh, Doamne! strigă Sarah gata să se împiedice de cadavrul lui Olsen întins de-a curmezişul uşii.

— Avea la el un pistol, după cum vezi, spuse Blake. Şi a încercat să-l folosească: n-am avut încotro.

Sarah în privi încremenită de uimire.

— Acum trebuie să facem ceva, spuse Selim. Zgomotul bombardamentului şi tirul artileriei antiaeriene probabil că au acoperit pocnetul împuşcăturii, dar pe ăsta nu-l putem ţine aici.

Blake părea să nu audă nimic. Îngenunche pe podea în timp ce alte fulgere ale exploziilor aşterneau umbre

mişcătoare pe pereţii camerei şi deschise geanta lui Olsen pipăind cu mâna în interior. Scoase o cutie de metal, o puse pe măsuţa de lângă fotoliu şi o deschise sub lumina lustrei de deasupra. O altă serie de explozii, de data aceasta în imediata vecinătate a clădirii în care se aflau, făcu să vibreze totul înjur şi lumina orbitoare de afară se răsfrânse de mai multe ori pe pereţi şi pe tavan. În pupilele lui Blake se reflectară străvechile semne, enigmaticele ideograme atât de mult căutate:

— Oh, Doamne Dumnezeule... spuse el, Doamne!... Papirusul Breasted!

Şi ar fi rămas acolo fascinat de ceea ce vedea, neluând în seamă ce se petrecea în jurul său, gata să descifreze acele cuvinte, să desluşească acel mesaj milenar apărut la lumină după atâta timp. În clipele acelea, părea să fi uitat până şi de faptul că abia ucisese un om.

Sarah îl zgâlţâi ca să-l aducă la realitate:

— Will, trebuie să scăpăm de cadavru.

— La capătul coridorului mai este încă schela rămasă de la firma de construcţii şi ascensorul cu care se urcau până sus materialele. Poate să ne folosească, spuse Selim. Dar am nevoie de ajutorul vostru.

Scoase din buzunar o legătură de chei şi i le întinse lui Sarah:

— Domnişoară Forrestall, va trebui să coborâţi, să luaţi maşina Peugeot a lui Khaled care este parcată ceva mai încolo, să ocoliţi blocul şi să opriţi în dreptul schelei. Noi vom coborî într-un minut cu cadavrul domnului Olsen.

Sarah încuviinţă, puţin zăpăcită de indicaţiile macabre ale interlocutorului său şi coborî scările pe întuneric în timp ce Selim şi Blake, după ce aruncară o privire înjur, târâră afară cadavrul lui Olsen înfăşurat într-o pătură şi-l duseră până la fereastra care dădea în exterior. Selim o deschise, încălecă pervazul şi se urcă pe platforma

ascensorului, iar de acolo începu să tragă corpul inert, ajutat de Blake care îl împingea de jos.

După ce îl încărcară pe platformă, Selim tăie firele tabloului de comandă al ascensorului pentru a face contactul şi a alimenta motorul. Platforma se puse în mişcare cu un bâzâit uşor, iar Selim începu să coboare, dispărând repede sub nivelul pervazului.

Blake coborî scările în vârful picioarelor, ieşi pe trotuar şi dădu ocol blocului până la baza schelei. Toate luminile erau stinse, semn că era în vigoare legea camuflajului.

Sarah deschisese deja portiera din spatele maşinii şi Selim dădea jos corpul de pe platforma ascensorului. Fu nevoie de efortul conjugat al celor trei pentru a ridica incomodul pachet şi a-l depune în portbagaj.

— Am să trec să-l iau pe Khaled şi el o să mă ajute să-l aruncăm în Nil. Voi aşteptaţi-mă în casă şi nu vă mişcaţi de acolo sub niciun motiv.

— Îţi mulţumesc, Selim, spuse Blake. N-am să uit asta.

— Totul este O.K., domnule profesor. Nu răspundeţi la telefon decât la al zecelea semnal, spuse Selim şi plecă.

Sarah şi Blake urcară în apartament şi încuiară uşa cu cheia.

— Este mai bine să nu aprindem lumina, spuse Sarah. Perdelele nu sunt suficient de groase şi trece lumina prin ele. Este mai bine să nu ştie nimeni că este cineva aici. O să poţi să-ţi descifrezi în linişte papirusul când ne vom întoarce.

Blake o îmbrăţişă pe întuneric şi rămaseră strânşi unul lângă celălalt, ascultând zgomotele războiului care străbăteau cerul de deasupra oraşului, apoi Sarah rupse tăcerea:

— Cum o să facem ca să ieşim din ţara asta?

— Nu ştiu. O să vedem ce poate face Selim. Până acum s-a comportat nemaipomenit.

Îşi aduse aminte de Husseini. El avea prieteni suspuşi în Egipt: poate că ar fi reuşit să-i ajute.

— Sarah, dă-mi telefonul tău celular: vreau să sun o persoană în care am încredere şi care ar putea să ne salveze.

Sarah îi dădu telefonul şi aprinse o mică lanternă electrică ca să-i facă lumină în timp ce forma numărul. Telefonul lui Husseini suna, dar nu răspundea nimeni şi nu era conectat nici robotul. Era un lucru ciudat. Mai încercă o dată, de două ori, dar fără rezultat.

Închise aparatul, căută pe pipăite un scaun şi se aşeză încercând să-şi pună ordine în gânduri. Dar, în timp ce punea micul telefon pe masă, îi veni o idee:

— Sarah, chestia asta este şi computer, nu-i aşa?

— Aşa este, spuse Sarah, şi este mai puternic decât îţi poţi închipui.

— Perfect. Asta înseamnă că-i putem trimite un e-mail. El îşi citeşte corespondenţa în fiecare zi.

Deschise aparatul şi conectă micul computer, pornind procedura de conectare la Internet şi îndată după aceea apăru pe micul ecran cererea de a tasta parola de acces. Sarah i-o dictă şi telefonul începu să apeleze numărul lui Husseini.

Blake privea, parcă neîncrezător, micul ecran fluorescent care se distingea clar în întuneric şi urmărea cu gândul semnalul care ajungea la un satelit şi apoi la o centrală de distribuţie a apelurilor de cealaltă parte a Atlanticului şi de acolo în telefonul şi apoi în computerul profesorului Omar al Husseini, la numărul 24 de pe strada Preston Drive, Chicago, Illinois.

— Sunt incredibile maşinăriile astea, exclamă el.

— Acum îţi poţi scrie mesajul, spuse Sarah, dar trebuie să tastezi ZQ, ca să ai la dispoziţie ecranul.

Blake tastă cele două litere, dar, în timp ce se pregătea

să scrie, în afară de spaţiul pentru mesaj, apăru şi o altă fereastră.

— Doamne, ce-am greşit? spuse el alarmat.

Sarah veni lângă el:

— Nu ştiu, stai să văd... Probabil că ai tastat altceva şi, fără să vrei, ai dat o comandă de „remote access” Vezi? Ai intrat în „file manager” al prietenului tău.

— Mă rog, spuse Blake, ajută-mă să ies de aici, nu vreau să-mi vâr nasul în treburile lui.

— E simplu, spuse Sarah, tastează „alt-tab” şi ar trebui să ieşi, după care o să repeţi procedura pentru a obţine fereastra de poştă electronică.

— Fă-mi puţină lumină, spuse Blake, nu vreau să mai greşesc din nou.

Dar, în timp ce Sarah încerca să lumineze tastatura cât mai bine, privirea lui Blake fu atrasă de numele unuia dintre fişiere, pentru că era scris în egipteană şi cu hieroglife.

— Ce este acela? întrebă Sarah.

— Sistemul nostru secret de comunicare: am trimis şi primit mesaje de la Ras Udash de sub nasul lui Maddox, făcându-l să creadă că trimiteam texte hieroglifice pe care trebuia să le descifrez cu ajutorul colegului meu din Chicago.

— Interesant. În felul acesta ai descoperit unde te aflai?

— Exact aşa. Vrei să vezi?

— Mă rog, Khaled şi Selim nu se vor întoarce mai devreme de vreo două ore, aşa că...

— Atunci, mai întâi trebuie să încarc programul de lectură a scrisului hieroglific. Pot să fac asta direct din computerul lui Husseini.

Plimbă cursorul de-a lungul arhivei şi se opri acolo unde se afla programul. Îl încărcă în minusculul său aparat şi se întoarse înapoi pe Fişierul marcat printr-un şir de cinci

ideograme.

— Ce înseamnă? întrebă Sarah.

— Nimic, în forma asta. Poate că Husseini a stabilit o parolă. Hai s-o lăsăm baltă şi să ne întoarcem la poşta electronică.

— O clipă, spuse Sarah, lasă-mă şi pe mine să mă joc puţin.

Îi dădu lanterna lui Blake şi luă ea tastiera. Evidenţie cu cursorul fiecare dintre cele cinci ideograme şi, apoi, tastă o serie de comenzi şi ideogramele începură să se rotească în combinaţii mereu diferite, oprindu-se la fiecare modificare timp de două secunde.

— În felul acesta reuşeşti să-ţi dai seama de semnificaţia lor?

Blake clătină din cap.

— Nu-i nicio problemă, computerul continuă să caute nişte combinaţii alternative cu mare rapiditate.

— Ascultă, Sarah, nu cred că avem dreptul să... Nu termină fraza: Stai, spuse el deodată.

Sarah dădu o comandă şi opri succesiunea ideogramelor aşa cum era cu o secundă înainte

— Asta are vreun înţeles?

— Da, spuse Blake întunecându-se la faţă.

— Ce înseamnă?

— Armageddon.

— Armageddon? repetă Sarah.

— Este bătălia ultimei zile: cea care va vedea coalizaţi patru regi ai Orientului împotriva Israelului. Bătălia care se va încheia cu catastrofa finală. Este exact ce se întâmplă în momentul de faţă: Israelul este strivit în menghina străvechilor săi duşmani, a popoarelor Nilului, ale Tigrului şi ale Eufratului.

— Trebuie să deschidem fişierul acela, spuse Sarah, este acolo ceva care nu-mi place.

— Dar e imposibil. Parola este şi ea în hieroglife sau în arabă.

Încercă să tasteze comanda de deschidere:

— Vezi? Nu se deschide. Îmi cere o parolă pentru a putea intra.

Dar Sarah nu voia să se dea bătută:

— Nu trebuie să te descurajezi: deseori sunt nişte lucruri banale: de exemplu, numărul de telefon...

Blake i-l dictă fără prea mare convingere.

— Nu... sau data naşterii. I-o ştii?

— De unde să ştiu aşa ceva? Renunţă, Sarah. Într-adevăr, ascultă, Husseini este un tip grozav, pot să spun un adevărat prieten şi nu...

— Sau numele soţiei. Este însurat?

— Are o iubită. O cheamă Sally, dacă-mi aduc eu bine aminte.

— Sally, nu? Nu... nu merge. Încearcă în arabă, tu care ştii limba. Am programul.

Blake se dădu bătut şi încercă să colaboreze:

— Sally, în arabă... haide, Sarah... Totuşi, nu. Nu merge.

— O fiică, un fiu...

— Nu are copii...

Sarah îşi desfăcu braţele:

— Ok. S-o lăsăm baltă. Ai dreptate: nu-i frumos să-ţi vâri nasul în treburile altora. Dar vezi tu, o fi deformaţia mea profesională...

— Aşteaptă o clipă, o întrerupse Blake şi, deodată, revăzu, ca şi cum s-ar fi întâmplat chiar atunci, fotografia unui copil pe masa de lucru a lui Husseini, în apartamentul său din Chicago, şi o dedicaţie în arabă:

Pentru Said. Tata.

— Un fiu are... sau poate că a avut unul, îi spuse el

fetei.

Tastă în arabă „Said” şi fişierul se deschise.

— Oh, Doamne! exclamă Sarah. Şi asta ce mai este?

Blake se apropie, dar nu putu vedea altceva decât o îngrămădire de caractere ASCII aşezate ca într-o structură de forma unui ciorchine.

— Eu nu înţeleg nimic, spuse Blake, de ce eşti aşa de alarmată?

— Pentru că acesta este un program foarte complex şi delicat şi, de asemenea, foarte rar. După câte ştiu eu este folosit doar în câteva structuri de spionaj. Dragul meu, colegul tău are nişte prieteni tare ciudaţi.

— Dar... nu-i decât un profesor de limba coptă. Îl cunosc de mulţi ani: este persoana cea mai liniştită şi plină de tabieturi din câte cunosc eu. Eu nu mă pricep la informatică, dar te asigur că... O să vezi că s-ar putea să fie un sistem de control ortografic al limbii aramaice.

— Din păcate, cred că nu... Ce ghinion cu miniecranul ăsta; măcar de-aş putea să parcurg toată schema... Aşteaptă, să vedem dacă pot s-o introduc în decodorul meu. Continuă să tasteze în mare viteză şi vârfurile unchilor sale scotea un zgomot straniu, ca ticăitul unui ceasornic vechi. Pe măsură ce decodorul interpreta ciorchinele de informaţii care apărea pe ecran, pe chipul lui Sarah se putea citi o satisfacţie din ce în ce mai puternică.

— Reuşeşti să înţelegi ce este acolo? întrebă Blake.

Sarah rămase tăcută continuând să apese cu intermitenţe pe taste. Aştepta răspunsuri şi, după aceea, începea din nou să tasteze, la fel de grăbită. La sfârşit, se ridică şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

— Ce este? întrebă din nou Blake.

— Este un fel de sistem automat, împărţit în trei sectoare, iată, sistemul de ciorchine pe care-l vezi aici,

care comandă automat rotaţia a trei obiecte, sau persoane, asupra unor obiective diferite.

— Şi poţi afla despre ce obiective este vorba?

— Trebuie să încerc să măresc un sector separat şi apoi să-i descopăr suportul topografic... lasă-mă să încerc... aşa, uite aşa, încă, hai frumosule, ţine-o tot aşa. Este chiar un suport topografic: iată aici unul dintre obiective... acum îl vedem pe celălalt... e bine aşa... şi acum al treilea... Oh, Hristoase, dar ce dracu'...

— Vrei să-mi explici şi mie ce este acolo? insistă Blake.

— Ascultă, spuse Sarah, dacă nu mă înşel, sistemul comandă deplasarea continuă şi prin rotaţie, la fiecare douăzeci şi patru de ore, a unui număr de trei obiecte care sunt indicate aici cu acest cuvânt... ce este, arabă?

— Da, spuse Blake, punându-şi pe nas ochelarii şi apropiindu-se de ecran. Este în arabă şi înseamnă „catâr".

— Mă rog, fie cum zici tu. Prin urmare, aceşti trei „catâri" sunt deplasaţi, la fiecare douăzeci şi patru de ore, asupra altui obiectiv, prin rotaţie. Sistemul este alcătuit din şase mutări, dintre care patru au fost deja efectuate, spuse ea arătându-i o grămadă de simboluri ASCII într-un colţ al ecranului. La a şasea mutare, se activează un alt program, un fel de sistem automat, ca un virus al computerului care provoacă o consecinţă ireversibilă, cum ar fi distrugerea memoriei calculatorului, pierderea arhivei sau altceva de genul ăsta.

— Ce anume? întrebă Blake.

— Cum se numea fişierul?

Blake păru să şi-l amintească pe neaşteptate:

— Numele este „Armageddon".

— Adică bătălia ultimei zile, aşa-i? Asta nu te face să te gândeşti la nimic?

— Iată de ce guvernul nostru nu are nicio reacţie, spuse Blake, şi nici aliaţii noştri. Ţara se află sub o ameninţare

catastrofală care funcţionează ca un ceasornic.

— Este o ipoteză probabilă, spuse Sarah. Imaginează-ţi că aceşti „catâri” ar fi rezervoare cu gaz toxic, sau bombe bacteriologice sau dispozitive nucleare tactice. La a şasea comandă de rotaţie ele sunt poziţionate pe obiectivele prestabilite şi se declanşează programul final. Să spunem, detonarea. Bum!... Ar trebui să prevenim de îndată ambasada, dar dacă facem aşa ceva, ne-ar putea trimite pe cap nişte derbedei ca ăilalţi ca să ne vâneze.

— Puţin probabil, spuse Blake. Nu ştiu unde ne aflăm şi nu au nicio posibilitate de a ne localiza. Trebuie să ne asculte, măcar de nevoie. Ieşi din fişierul acela şi cheamă ambasada. Imediat.

— Bine, spuse Sarah, şi să sperăm că o să ne asculte. În fond, nici noi nu suntem siguri. S-ar putea să fi analizat programul vreunui joc video.

— Se poate, răspunse Blake, dar mai bine o alarmă falsă decât lipsa unei alarme. Nu-i costă nimic să facă un control. În caz că iese rău, o să-i cer eu scuze lui Husseini. Cheamă ambasada.

Sarah închise fişierul, ieşi de pe Internet şi închise computerul, apoi formă pe tastiera telefonului numărul la care mai chemase o dată ambasada.

— Este ocupat, spuse ea după o vreme.

— Mi se pare ciudat: este zece seara. Mai încearcă.

— Îl setez pe sistem automat: va continua să sune până când telefonul va fi liber.

Blake stinse lanterna şi rămaseră tăcuţi pândind semnalele micului celular care continua să sune la fiecare două minute, dar la fiecare două minute i se răspundea tot ocupat.

— Asta nu se poate, spuse Blake într-un târziu, sună de o jumătate de oră. Nu se poate să aibă toate liniile ocupate.

— Este o situaţie de urgenţă. S-ar putea ca multă lume să sune şi să ceară ajutor.

— Şi pe linia secretă pe care ai sunat ultima oară? Ieri ţi- au răspuns imediat, nu-i aşa? Dacă linia este defectă? Dacă ambasada este închisă?

Sarah îşi plecă fruntea.

— Ascultă, sună la oricine altcineva din Statele Unite. Ai lucrat pentru guvern de multe ori, nu? Poate cunoşti pe cineva mai important care să poată face ceva sau să pună în mişcare pe cei care au asemenea îndatoriri. Doamne, nu putem sta aici să aşteptăm ca nenorocitul ăla de telefon să se deblocheze.

— N-am avut niciodată de-a face cu nimeni din administraţia Statelor Unite. Intermediarul meu era Gordon. Şi, uneori, Maddox. Dar cu siguranţă acum sunt morţi amândoi.

— Să telefonăm oricui! spuse Blake. La o centrală de poliţie, la FBI. La Armata Salvării! Trebuie să ne asculte careva.

— Nu va fi uşor să explicăm despre ce vorbim şi, mai ales, să stea să ne asculte cum le explicăm sistemul de blocare a programului sau de stabilire a celor trei terminale prin rotaţie.

— Dar va fi suficient să scoată calculatorul lui Husseini din priză.

— Nici asta nu se poate face. Cu siguranţă, au un circuit de rezervă. Nu este posibil ca o astfel de operaţiune, dacă este vorba despre aşa ceva, să se bazeze exclusiv pe un computer personal de pe masa unui profesor din Chicago. Scoaterea din priză a calculatorului ar putea avea imediat consecinţe grave, poate chiar catastrofale. Mai mult, computerul poate că nici nu se află la vedere.

— Îl vor aresta pe Husseini şi-l vor face să vorbească, insistă Blake, păstrând, cu toate acestea, un soi de

reţinere ruşinată.

— Să vorbească despre ce anume? Crezi că el este un vrăjitor al computerelor?

— După câte ştiu eu este foarte priceput la orice metodă de prelucrare a textelor, dar cu siguranţă habar n-are de programe informatice.

— Tocmai. Nu m-ar mira ca tot acest mecanism să fi fost declanşat fără ştirea lui.

— Poate că asta este cea mai probabilă ipoteză, spuse Blake. Şi, oricum, nu răspunde la telefon. Nu ştim nici măcar dacă mai locuieşte în apartamentul acela.

Se auziră nişte „bip”-uri repetate şi Sarah clătină din cap:

— În plus, bateria s-a descărcat, aşa că am rămas fără curent.

— Să folosim telefonul lui Selim, propuse Blake.

În clipa aceea se auziră paşi pe scară şi, după aceea, vocea lui Selim:

— Domnule profesor Blake, domnişoară Forrestall, eu sunt, deschideţi.

Blake aprinse din nou lanterna, dar beculeţul abia se aprinse: bateriile erau descărcate, aşa că se duse să deschidă pe bâjbâite, împiedicându-se la tot pasul şi înjurând printre dinţi. Selim intră aprinzându-şi propria lanternă şi le spuse:

— Trebuie să plecăm de aici, se fac razii cam peste tot şi străinii, în special americanii şi europenii, sunt opriţi pentru controlul documentelor. La radio li se cere în permanenţă tuturor locuitorilor să semnaleze orice persoană sau mişcare suspectă. Şi, de altfel...

— De altfel? întrebă Blake.

— Fotografiile voastre se află peste tot prin locurile publice printre persoanele căutate de poliţie. Trebuie să plecăm din Cairo cât mai este întuneric.

Luară rucsacurile şi geanta lui Olsen şi coborâră în stradă unde îi aştepta Peugeot-ul lui Khaled care se puse în mişcare cu farurile stinse pornind imediat înspre deşert.

— Unde vrei să ne duci? întrebă Blake.

— Am nişte prieteni într-un trib de beduini care se deplasează între Ismailia şi fâşia Gaza. O să vă las în grija lor, până când situaţia se va schimba.

— Până când se va schimba situaţia? Glumeşti, Selim. Noi trebuie să ieşim imediat din Egipt şi să găsim un aeroport de pe care să ne putem îmbarca. Nu avem la dispoziţie decât patruzeci şi opt de ore ca să...

— Ca să ce, domnule profesor?

— Nimic, Selim... mi-e destul de greu să-ţi explic... dar este vorba despre o urgenţă foarte gravă.

— Dar, domnule profesor, îmi cereţi o adevărată minune. Nu există locuri din care să puteţi lua un avion într-un asemenea interval de timp.

— Şi totuşi, s-ar putea să fie, spuse dintr-o dată Sarah, pocnind din degete.

Blake se întoarse către ea, surprins de o asemenea afirmaţie categorică:

— Ce tot spui, fato?

— Falcon-ul! Falcon-ul mai este încă în hangarul său din munte, la şapte kilometri de Ras Udash. Şi eu sunt în stare să decolez cu el şi să-l duc până în America.

Blake clătină din cap:

— Dar este imposibil: cum să trecem graniţa în zona de conflict, cum să ajungem la Ras Udash cu maşina asta, noaptea şi pe întuneric?

Sarah nu spuse nimic şi tăcură cu toţii timp de aproape o oră. Peisajul din jur de stepă, anunţând apropierea deşertului: mici ridicături de pământ pietros cu forme rotunjite, lustruite de vânturi, apăreau din loc în loc, înconjurate la bază de tufişuri rare şi de ierburi uscate,

semănând cu nişte cranii lucioase de uriaşi bătrâni, sub lumina şovăielnică a lunii.

Khaled îşi conducea acum maşina pe un drum pietruit, cu viteză mult redusă, bazându-se pe lumina lunii şi încercând să nu stârnească praful care i-ar fi putut da de gol. Apoi, Selim începu să vorbească în şoaptă cu el în dialectul din El Quma astfel încât Blake putea înţelege cu greu ce spuneau.

— Eu cred că ştiu cum s-ar putea face, spuse deodată tare Selim.

— Chiar vorbeşti serios?

— Khaled cunoaşte un trib de beduini care trăiesc lângă frontieră şi trec dincolo cu regularitate ca să fure maşinile vechi, lăsate de israelieni în poligonul de tir pentru a servi drept ţinte pentru avioanele de vânătoare. Le demontează ca să vândă piesele, câteodată chiar reuşesc să le repare şi să le folosească. Ei v-ar putea duce în vreun fel la Ras Udash, noaptea şi pe întuneric dacă sunt bine plătiţi şi banii nu ne lipsesc.

— Atunci, hai să mergem acolo, Selim, spuse Blake punându-i o mână pe umăr. Pentru numele lui Allah, să mergem!

Khaled mări viteza când intrară pe un drum secundar care ducea spre interiorul peninsulei Sinai şi continuă să meargă destul de repede timp de patru ore. La un moment dat, aproape pe neaşteptate, începură să audă glasul războiului: mai întâi erau tunetele înăbuşite care loveau pământul cu bubuituri înfundate, apoi deveniră şuierături prelungi şi ascuţite urmate de explozii asurzitoare, din ce în ce mai aproape, în timp ce orizontul exploda apocaliptic în mai multe puncte, cu izbucniri de lumină sângerie care acopereau jumătatea aceea de cer şi păreau că incendiază şi pământul.

Dintr-o dată, din pătura de nori care înainta pe cer

dinspre sud, ţâşni un grup de avioane de vânătoare care se coborâră în picaj, măturând pământul cu rafale furioase, dar, de îndată, alte aparate se năpustiră asupra lor ca şi cum ar fi ieşit fulgerător din adâncul pământului, angajându-se toate într-un duel furibund. Cerul fu brăzdat de o mulţime de trasoare de toate culorile, sfâşiat de urletul turbat al motoarelor care purtau maşinăriile dincolo de limita sunetului şi a nebuniei în acrobaţii smintite.

La puţin timp după aceea, un avion căzu: o sferă luminoasă de un roşu aprins şi un tunet care făcu ca pământul să se cutremure indicară locul catastrofei. Un altul, atins de tirul inamic, se îndepărtă lăsând în urmă o dâră lungă de fum negru şi se sfărâmă în depărtare cu strălucirea de o clipă a unui fulger de vară. Un al treilea avion, mai întâi eliberă în aer o mică umbrelă albă care se legănă în lumina slabă a zorilor ca o meduză în apele străvezii ale mării apoi, îndată după aceea, fu sfârtecat de o explozie care făcu din el o cascadă de sfărâmături incandescente.

Selim arătă un punct înspre nord:

— Acolo este Ras Udash, spuse. Peste câteva minute vom fi la El Mura şi acolo îi vom întâlni pe prietenii noştri. Nu vă faceţi probleme cu banii. Am la mine o parte din banii pe care-i luasem ca să cumpăr papirusul. Dar, dat fiind că acesta nu ne-a costat nimic...

— Nu mi-ai spus încă de unde ai făcut rost de banii aceia, spuse Blake.

— Mi se spusese să nu vă dezvălui acest lucru.

— Selim, este important. Trebuie să ştiu de unde vin banii, îţi jur că nu voi sufla nimănui nicio vorbă.

— Mi i-a dat domnul profesor Husseini. A fost foarte îngrijorat pentru dumneavoastră şi, când a aflat că apăruseră noutăţi despre papirusul Breasted, a făcut şi imposibilul ca să procure banii.

— Cât?

— Două sute de mii de dolari, în numerar. Am la mine zece mii, mai mult decât suficient. Ceilalţi se află într-un loc sigur.

Coborâră din maşină şi Selim zăbovi puţin într-un cort din tabăra beduinilor, fără să dea nicio atenţie femeilor care mergeau să aducă apă de la puţ cu cănile lor mari purtate pe creştet. Khaled se afla în urma lui şi mai la urmă venea şi Blake. Lui Sarah, înfăşurată în galabia sa îi spuseră să rămână mult în urmă, la o distanţă respectuoasă de bărbaţi.

Selim strigă ceva la intrarea cortului şi, la puţin timp după aceea, apăru dinăuntru un bărbat într-un bumuz negru care-l salută. Selim şi prietenul său se salutară din nou făcând o plecăciune şi atingându-şi cu vârfurile degetelor pieptul gura şi fruntea. Beduinul privi în spatele oaspeţilor săi şi văzându-l şi pe Blake, le făcu un semn tuturor să intre în cort. Lui Sarah i se arătă unde să se aşeze, pe pământ, lângă un palmier.

Faptul că Blake vorbea araba simplifică mult lucrurile. Selim nu dădu prea multe explicaţii: ştia deja că tratativele ar fi însemnat o prea mare pierdere de timp. Cât despre Blake, el tăcu chitic şi nu-i spuse lui Selim să accepte imediat prima cerere a beduinului, ştiind prea bine că aceasta n-ar fi rezolvat problema, ci, mai degrabă, ar fi complicat-o.

Deodată, în tăcerea care domnea peste tabără se auziră loviturile ritmice ale pisălogului într-o piuă: cineva pregătea cafeaua pentru musafirii sosiţi de departe şi Blake îşi aminti de seara aceea geroasă de pe o stradă din Chicago şi de ospitalitatea care-i adusese căldură în trup şi în suflet. Era posibil oare ca Husseini să nu fi fost în realitate un monstru care să pregătească moartea atâtor oameni nevinovaţi?

Cafeaua umplu după aceea cortul cu aroma ei şi Blake, apucându-şi ceaşca aburindă se gândi că ar fi dat o bună parte din dolarii pe care-i avea în buzunar Selim pentru a putea turna în ea o porţie zdravănă din cel mai bun bourbon. Se gândi şi la feminitatea rănită a lui Sarah şi-i păru rău că nu putea face nimic pentru ea în situaţia în care se afla.

Între timp, tratativele mergeau înainte, iar femeile aduceau lapte de capră, iaurt, ayran şi curmale. Blake întrebă dacă puteau s-o servească şi pe soţia sa care era o femeie de ispravă, obosită de pe drum şi flămândă. Femeile dădură din cap afirmativ şi, după ce-i serviră pe bărbaţi, ieşiră ca să se ducă la Sarah.

Selim şi şeicul bătură palma pentru suma de patru mii opt sute de dolari care trebuia plătită jumătate chiar atunci şi jumătate la încheierea misiunii, apoi începură să discute despre itinerar servindu-se de o foarte amănunţită şi nouă hartă americană la scara 1: 500 000 pe care stăpânul casei o scosese dintr-un cufăr.

Drumul până la locul respectiv trebuia făcut ziua, pe spatele cămilelor ca să nu atragă atenţia forţelor armate instalate pe poziţii. În felul acesta ajungeau în apropiere de Abu Agheila, la doar câţiva kilometri de frontieră. Acolo urma să facă rost de o maşină cu tracţiune integrală şi cu faruri de camuflaj pentru drumul până la Ras Udash: în total o sută douăzeci de kilometri într-un teritoriu de cel mai mare risc şi, în prima parte a drumului, mergând aproape paralel cu linia întâi a frontului.

Selim numără banii şi, la puţin timp după aceea fură conduşi, împreună cu Sarah, afară din oază unde se aflau cămilele. Îl salutară pe Khaled care rămânea să-l aştepte pe Selim la oază, cu maşina Peugeot, şi să-l ducă înapoi când se întorcea. Blake îl îmbrăţişă:

— Mulţumesc Khaled. Într-o zi mă voi întoarce şi vom

bea cu toţii o bere rece la „Winter Palace” din Luxor.

— Inshallah, spuse Khaled zâmbindu-i.

— Inshallah, răspunse Blake. Dacă Dumnezeu va voi. Şi-i ajunse din urmă pe tovarăşii săi care se urcaseră în şa şi-l aşteptau.

— Cum va face ca să-i anunţe pe cei din Abu Agheila că sosim? îl întrebă pe Selim când urca şi el între cocoaşele animalului.

Selim făcu un semn cu capul şi Blake se întoarse: şeicul scosese un celular de model foarte recent din brâul care-i încingea mijlocul şi vorbea agitat şi pe un ton ridicat cu un interlocutor necunoscut.

Călătoriră toată ziua făcând un singur popas de o jumătate de oră la oaza Beer Hadat, o băltoacă plină cu o apă gălbuie deasupra căreia se învârteau nori de libelule şi de purici de apă şi, de mai multe ori, se intersectară pe drum cu coloane de camioane, de blindate şi de tunuri mobile care se îndreptau către front. Era evident că bătălia continua să se desfăşoare fără răgaz.

Ajunseră la Abu Agheila la puţin timp după asfinţit şi călăuza caravanei îi conduse într-un mic *caravansarai* plin până la refuz de catâri, cămile şi măgari împreună cu conductorii lor, aerul fiind saturat până la refuz de tot felul de voci şi de mirosuri.

Adăpară şi adăpostiră animalele; Selim începu întâi să discute, apoi să ridice glasul la stăpânul acestui popas şi Blake înţelese că omul dorea să primească pe loc cea de-a doua jumătate a sumei convenite, înainte de a pleca mai departe.

Se apropie de Selim şi-i spuse în engleză:

— Dacă acceptă jumătate din suma rămasă, spune-i că noi suntem de acord, altfel ne întoarcem de unde am venit. Nu vreau să creadă că avem absolută nevoie de ajutorul său.

Selim îi spuse aceasta omului şi, ca să fie şi mai convingător, scoase dintr-un buzunar douăsprezece bilete de câte o sută de dolari şi i le puse în mână. La început, omul păru să refuze, apoi, mai gândindu-se, spuse câteva cuvinte unui băietan care deschise larg poarta unui şopron arătându-i un vehicul militar de teren Unimog vechi, dar proaspăt vopsit în culori de camuflaj.

— În sfârşit, suspină Blake şi-şi privi ceasul: era ora opt seara. La ora aceea, computerul lui Husseini iniţia al cincilea ciclu. Mai erau douăzeci şi patru de ore până la încheierea programului.

În preţul plătit intra şi o plăcintă cu carne de miel şi cu sos, precum şi o sticlă de apă minerală: şeicul aranjase bine totul.

Sarah îşi juca foarte bine rolul de femeie musulmană mâncând separat sub vălul care îi acoperea capul şi mare parte din faţă, dar Blake îi căuta din când în când privirea pentru a o face să înţeleagă că se gândea la ea.

Se urcară în maşina de teren pe la opt şi jumătate. Băiatul care deschisese şopronul se aşeză în faţă pentru a-i călăuzi, Selim alături de el, iar Sarah şi Blake se aşezară în spate. Maşina era acoperită cu o prelată vopsită tot în culori de camuflaj, întinsă pe un schelet din ţevi de fier.

Înţeleseră, după aproape o oră de drum, de ce omul din *caravanserai* ar fi dorit să primească tot ce mai rămânea din plata convenită: exploziile şi fulgerele exploziilor erau cumplit de aproape. La un moment dat, Selim, intuind starea sufletească a tovarăşilor săi de drum, se întoarse către ei:

— Băiatul spune că nu trebuie să ne facem probleme: frontul este în direcţia Gaza; peste puţin timp ne vom îndepărta de zona aceasta periculoasă luând-o spre sud-est, apoi o vom lua prin albia pârâului Udash care, după câţiva kilometri, devine strâmtă şi înfundată printre stânci:

un adăpost ideal care ar trebui să ne permită să ajungem la destinaţie.

— Când? întrebă Blake.

Selim schimbă câteva vorbe cu şoferul, apoi spuse:

— Dacă totul merge bine, dacă vreun avion în trecere pe aici nu ne mitraliază şi dacă nu avem vreo pană, pe la două dimineaţa... Inshallah.

— Inshallah, repetă mecanic Blake.

Băiatul conducea calm şi cu mare prudenţă, aprinzând luminile foarte scurt timp şi numai în locurile dificile sau acolo unde era în pericol să iasă din drum.

Pe la miezul nopţii ajunseră în apropiere de graniţă şi se opriră la adăpostul unei ridicături de pământ. La circa două sute de metri distanţă se vedea un şir de stâlpi cu sârmă ghimpată şi de cealaltă parte un drum asfaltat paralel cu frontiera, aflat deja în teritoriul israelian.

Şoferul şi Selim coborâră din maşină şi ajunseră cu mare băgare de seamă la linia graniţei, privind în stânga şi în dreapta, tăiară sârma ghimpată cu un cleşte special şi se întoarseră la maşină.

Până acum am fost incredibil de norocoşi, spuse Selim în timp ce vehiculul greu se căţăra pe taluzul drumului coborând imediat de cealaltă parte în direcţia albiei pârâului Udash care se vedea albicioasă, complet uscată, cam la o jumătate de kilometru în faţa lor.

— Selim, trebuie să te întreb ceva, spuse Blake în arabă.

— Ce anume, domnule profesor?

— Tu ştii de ce americanii şi aliaţii lor europeni nu au intrat încă în acest război?

— Radioul şi ziarele spun că le este frică, dar destul de puţin oameni cred asta.

— Tu ce crezi?

— Am prins un post maltez. Relata nişte dezvăluiri

conform cărora America este imobilizată de o formidabilă ameninţare teroristă... Mi s-a părut a fi o explicaţie plauzibilă.

— Şi mie mi se pare plauzibilă, răspunse Blake. Apoi continuă. Selim, tu ce părere ai despre profesorul Husseini? Vreau să spun... nu ai observat nimic ciudat în comportarea sa?

Selim îl privi cu o expresie de surpriză ca a unuia care nu s-ar fi aşteptat la o asemenea întrebare:

— Profesorul Husseini este un om tare cumsecade, spuse. Şi ţine foarte mult la dumneavoastră. A avut destule necazuri pentru că v-a luat apărarea, vă asigur.

— Sunt convins de asta, răspunse Blake şi lăsă capul în jos.

În vremea aceasta, Sarah părea cufundată în gândurile sale.

— La ce te gândeşti?

— Hangarul Falconului probabil că este încuiat şi cheile erau la Gordon şi la Maddox. Mă întreb cum o să facem ca să-l deschidem...

— Nu ştiu, spuse Blake, dar am depăşit atâtea şi atâtea obstacole până acum încât sunt sigur că o uşă, chiar solidă, nu ne va putea opri.

Mergeau deja de câtva timp prin albia uscată a pârâului Udash, acoperită de un strat subţire de pietriş mărunt şi, pe alocuri, de nisip mare, între maluri înalte de cel puţin doi metri, umbrite de tufe de salcâm care puteau oferi un adăpost în caz că pe cer apărea silueta unui avion sau a unui elicopter sau dacă se auzea în apropiere zgomotul motoarelor vreunei coloane militare în marş către front.

Deodată, pe la ora unu dimineaţa, Sarah care părea să doarmă tresări şi arătă cu degetul înspre est:

— Acolo, uite acolo, îi spuse lui Blake. Piramida de la Ras Udash. Trebuie să ieşim din albia pârâului: pista de

aterizare şi hangarul sunt acolo, cam la şapte kilometri.

Selim, care auzise vorbele fetei, puse o mână pe umărul şoferului şi-i făcu semn să se oprească.

— Şapte kilometri pe un teren complet descoperit, spuse în engleză. Acum urmează partea cea mai grea. Dacă vreun avion sau vreo maşină, din oricare tabără, ne văd, ne fac scrum imediat.

— Selim, ascultă-mă, spuse Blake, noi trebuie neapărat să ajungem la hangarul acela, nu putem da greş exact acum... Vezi, noi avem date sigure că ameninţarea aceea teroristă despre care vorbeai mai devreme acţionează deja şi că va ajunge la deznodământ, privi la ceas, să zicem, cam peste nouăsprezece ore.

— Ce deznodământ? întrebă Selim.

— Nu ştim. S-ar putea să ne înşelăm, dar nici nu putem risca. Cel mai probabil este că un grup de terorişti a reuşit să plaseze dispozitive de o putere uriaşă în nişte localităţi din Statele Unite, paralizând sistemul american de ripostă armată.

— Înţeleg.

— Atunci, ascultă-mă. Eu voi merge înainte pe jos şi, pe măsură ce voi vedea că drumul este liber, vă voi da un semnal scurt cu lanterna şi voi veţi înainta, cu luminile stinse, până când vom ajunge pe pista de decolare. Un semnal înseamnă „O.K., puteţi înainta”. Două semnale înseamnă „atenţie, pericol”.

— Vin şi eu cu tine, spuse Sarah.

— Bine, răspunse Blake coborând din maşină şi luându-şi rucsacul şi geanta lui Olsen.

Sarah îşi smulse de pe cap vălul islamic, îşi scoase galabia şi-şi scutură capul, fluturându-şi pletele blonde:

— În sfârşit, am scăpat de toate astea! exclamă ea sărind jos din maşină în salopeta sa kaki. M-am săturat să tot fac pe mumia. Hai, acum hai să mergem.

Îi făcură un semn de salut lui Selim care le răspunse înălţând degetul mare în sus şi porniră în fugă.

Ajunseră la o movilă care se înălţa cu şapte, opt metri deasupra nivelului terenului din jur şi priviră în jur câmpia pustie. Blake aprinse şi stinse imediat lanterna.

Selim se întoarse către tovarăşul său:

— Coboară, îi spuse, şi aşteaptă-mă aici. Mă întorc mai târziu să te iau.

Băiatul protestă.

— S-ar putea să calc pe vreo mină şi să sar în aer. Vrei să mori şi tu?

Scoase restul banilor făgăduiţi şi i-i dădu:

— Aşa este cel mai bine, crede-mă.

Băiatul coborî fără să mai scoată nicio vorbă şi se ghemui pe fundul albiei pârâului. Selim trecu la volan, Porni motorul şi Porni cu viteză. Când ajunse la adăpostul movilei, Blake şi Sarah erau deja la un kilometru în faţa lui.

Aşteptă cu motorul la ralanti ca să vadă un alt semnal şi, când luminiţa clipi încă o dată în întuneric, apăsă pe pedala de acceleraţie şi parcurse a doua porţiune a drumului. Când se opri din nou, kilometrajul indica aproape două mile. Era acum la jumătatea distanţei.

În vremea aceasta, Sarah şi Blake mergeau mai departe, când la pas, când alergând. În stânga lor, piramida de la Ras Udash se vedea tot mai înaltă faţă de alte denivelări din jur, apărând din ce în ce mai impunătoare şi impresionantă. Blake simţi un fior de-a lungul spinării, deşi tot spatele îi era leoarcă de sudoare, când începu să recunoască şi alte detalii ale peisajului care îi devenise cândva familiar.

Pista era acum la cel mult doi kilometri. Îi făcură din nou semn lui Selim să înainteze şi porniră către un deluşor care avea în vârf un pâlc de stânci sterpe, cu muchiile rotunjite de vânturile deşertului.

— Este dealul de lângă hangar, spuse Sarah, am reuşit. Nu văd nimic de jur împrejur. Putem să-i semnalăm lui Selim să vină încoace, n-are rost să mai pierdem timpul.

Blake făcu din nou semn cu lanterna şi în scurt timp maşina Unimog ajunse lângă ei în mijlocul câmpiei cufundate în tăcere. Se auzea ecoul îndepărtat al canonadei, se vedeau luminile exploziilor atât la est cât şi la nord, precum şi trasoarele din luptele aeriene înspre gaza şi deasupra Mării Moarte.

Urcară dealul în timp ce Selim accelera parcurgând în câteva minute porţiunea de teren care-l mai despărţea de pistă.

Blake făcu o recunoaştere rapidă ca să se asigure că totul era în regulă şi nu găsi decât nişte mici asperităţi ale solului, rămase, probabil, de la furtuna de nisip. Sarah, urmată de Selim, se îndreptă imediat spre uşa cea mare a hangarului în faţa căreia vântul adusese un morman destul de mare de nisip. Luară amândoi lopeţi din maşină şi începură să cureţe nisipul şi Blake veni şi el să le dea o mână de ajutor.

Fură de ajuns cam zece minute ca să elibereze pragul, după care Sarah apucă mânerele groase de oţel ale porţii de la intrarea în hangar:

— E încuiată, fir-ar să fie! înjură ea.

— Trebuia să ne aşteptăm la aşa ceva, spuse Blake. Înăuntru este o jucărie de douăzeci de milioane de dolari.

Îi spuse lui Selim:

— Dă înapoi în marşarier şi o să încercăm să scoatem uşa din balamale cu ajutorul cablului de remorcare.

Sarah îi făcu semn să tacă şi lui Selim îi şopti să oprească motorul.

— Ce este? întrebă Blake.

— Un zgomot: îl auziţi?

Blake trase cu urechea:

— Eu nu aud nimic.

— Motoare, spuse Selim. O coloană de maşini care se apropie.

Sări din maşina Unimog şi alergă spre vârful dealului: cam la trei mile depărtare se vedeau farurile a trei maşini cu şenile care înaintau răsfirate la distanţă de circa o milă una de alta.

— Este o patrulă de transportoare blindate în recunoaştere! strigă el. Cel puţin trei. Unul dintre ele o să ajungă sigur pe pistă dacă nu schimbă direcţia.

Alergă pe povârniş până în faţa uşii masive a hangarului.

— Cât de departe este? întrebă Blake.

— Cam la trei mile. Cel care se află mai în exterior va fi în apropierea pistei în cel mult şapte, opt minute. Trebuie să încercăm să deschidem uşa asta, acum. Dacă încercăm să fugim, ne văd şi trag în noi. Trebuie să scoatem uşa.

Agăţă cablul, urcă la volan, cuplă tracţiunea integrală şi amândouă diferenţialele ca să obţină putere maximă.

— Trage când cablul este întins! îi strigă Blake.

Selim făcu semn că înţelesese, vârî în viteză, merse încet până când cablul se întinse şi apăsă pe pedala de acceleraţie, între timp, Sarah se urcase în vârful dealului ca să ţină sub observaţie mişcările blindatelor. Erau transportoare, probabil egiptene, şi se apropiau cu viteză redusă dar constantă. Privi în jos: roţile maşinii se afundau încet în nisip dar uşa nu se clintea din loc.

— Accelerează, accelerează, începe să se mişte! striga Blake privind uşa care începea să se deformeze în mijloc, acolo unde era cuplat cablul.

Anvelopele maşinii scoteau fum din cauză că se învârteau pe loc şi în aer se simţea un miros puternic de cauciuc ars. Selim luă piciorul de pe acceleraţie:

— Mi-e frică să nu explodeze cauciucurile, spuse.

Trebuie să-mi fac vânt şi să trag brusc.

— Nu! strigă Blake. Dacă plesneşte cablul vine înspre tine şi te poate omorî.

— O milă! strigă Sarah de la înălţimea colinei.

— N-avem de ales! strigă Selim pornind în marşarier.

Dar, când voia să-şi ia avânt, Blake îl opri:

— Aşteaptă, spuse, doar o clipă. Ajută-mă să scot uşa de la spatele maşinii.

Selim coborî şi-l ajută pe Blake să scoată din balamale oblonul de la spatele caroseriei, apoi îl aşezară, ca pe un fel de paravan, în spatele scaunului din faţă.

— Asta o să ne apere, spuse aşezându-se pe scaunul de lângă şofer.

— Nu, domnule Blake, plecaţi de aici!

— Porneşte, îţi spun! Cineva trebuie să ţină oblonul în poziţia asta, altfel se răstoarnă la prima zdruncinătură. Accelerează, fir-ar să fie, dă-i înainte! Acum ori niciodată!

Selim apăsă pedala de acceleraţie, motorul urlă şi maşina scrâşni pe pietrişul de pe jos ţâşnind înainte. Introduse maneta în viteza a doua şi în a treia pe numai câţiva metri ambalând motorul la maximum în timp ce Blake ţinea cu amândouă mâinile oblonul. Într-o fracţiune de secundă cablul se întinse şi inerţia celor trei tone ale maşinii lansate cu şaptezeci de kilometri la oră rupse cablul ca pe o sforicică. Capătul bont se învârti prin aer şuierând ca o cravaşă şi lovi în scutul de fier cu o forţă uriaşă. Blake urlă de durere şi se chirci de durere pe scaun, cuprins de convulsii, în timp ce oblonul cădea în spate cu un zgomot asurzitor.

Selim se întoarse şi aşteptă o clipă pentru ca vântul să împrăştie praful şi fumul de cauciuc ars, apoi spuse:

— Uşa s-a deschis, domnule profesor.

Blake încercă să se ridice învingându-şi durerea sfâşietoare din braţe şi din mâini şi o văzu pe Sarah

coborând în goană de pe deal spre intrarea în hangar strigând:

— Repede, repede, vin ăia, aleargă William Blake, pentru Dumnezeu, fugi!

Blake coborî şi se repezi cât putu de repede către hangar şi văzu că Sarah se afla deja în carlinga Falconului şi pornea motorul.

— Am încheieturile rupte! urlă el ca să se facă auzit în bubuitul motoarelor cu reacţie şi arătându-i braţele însângerate. Sarah înţelese, opri motoarele avionului, deschise portiera cabinei şi-l trase sus cu putere, în timp ce el strângea din dinţi ca să nu urle de durere.

Blake reuşi să ajungă pe un scaun şi Sarah se strecură în grabă la postul de pilotaj, apucă manşa şi puse avionul în mişcare ieşind pe pistă.

— Opreşte! strigă Blake. Opreşte-te! Geanta lui Olsen, papirusul! Am lăsat-o în maşina lui Selim.

— Eşti nebun! strigă Sarah. Nu mai avem timp!

Dar, în timp ce rula pe pistă, văzu maşina lui Selim care se apropia în mare viteză de avion şi arăta geanta. La oarecare distanţă se vedea apărând în clipa aceea de după o dună silueta unui transportor blindat care începu de îndată să tragă cu mitraliera.

— Deschide! urlă Blake. Deschide portiera sau te omor!

Sarah făcu întocmai, speriată de reacţia lui şi în cabină pătrunse cu putere un vârtej de aer. Sarah avu o tresărire dureroasă în clipa aceea, dar îşi muşcă buzele şi continuă să strângă în pumn manşa de comandă. Blake se aplecă în afară, gata să cadă din avion, şi Selim, luând pentru un moment mâinile de pe volan, se urcă pe scaun şi-i aruncă geanta.

Blake o prinse mai mult cu antebraţele decât cu mâinile şi căzu înăuntru pe podeaua cabinei, în timp ce Sarah trăgea portiera şi ambala din plin motoarele avionului.

Transportorul blindat se afla acum în vârful dunei şi-şi îndrepta mitraliera în direcţia pistei.

— Am încurcat-o acum, îl vezi? Căpos tâmpit ce eşti, am încurcat-o!

Dar în clipa aceea se auzi un pârâit de armă automată şi Blake văzu cum din blindajul transportorului ies scântei: Selim trăgea cu o puşcă mitralieră rezemată pe capota maşinii Unimog. Fără să ia în seamă acest atac, transportorul înaintă către pistă, încercând să taie calea avionului, dar Selim coti la stânga, atât de brusc încât era gata să se răstoarne şi se îndreptă cu toată viteza către maşina blindată care fu nevoită să se răsucească pe şenile ca să facă faţă acestui atac frontal.

În momentul în care roţile Falconului se desprindeau de pământ, Blake şi Sarah auziră o explozie asurzitoare şi văzură o minge de foc şi de fum ridicându-se din locul în care maşina Unimog se ciocnise cu transportorul blindat.

Sarah dădu gaze din plin la motoare zburând la numai câţiva metri de sol pentru a evita radarele: trecu la mică înălţime peste un adevărat infern de flăcări şi de fum, de carcase mistuite de foc, de corpuri carbonizate. Trecu prin snopul de proiectile ale antiaerienei şi printre dârele luminoase ale trasoarelor, fără să se mai gândească la nimic, fără a auzi ceva, strângând din dinţi şi ţinând ochii aţintiţi în faţă, până când văzu aşternându-se sub aripile avionului nemărginita şi albastra întindere netedă a mării.

Abia atunci scoase un oftat prelung şi se întoarse să-şi privească tovarăşul de drum. Blake o privi şi el cu ochii înotând în lacrimi.

15

Gad Avner ajunse în piaţa de lângă Zidul plângerii traversând oraşul cufundat complet în beznă din cauza camuflajului obligatoriu şi se îndreptă spre arcul Fortăreţei Antonia. Piaţa era pustie şi întunecată, dar pe cer se vedeau mereu străfulgerări de explozii la nord, la sud şi la est: frontul se apropia din ce în ce mai mult de zidurile Ierusalimului.

Armata ajunsese să-şi consume aproape în totalitate rezervele de muniţii şi de carburant care, în schimb, inamicului nu-i lipseau pentru că le primea în mari cantităţi şi de peste tot. Yehudai urma să activeze manevrele de lansare ale ogivelor nucleare de la Be’er Sheva, înainte ca bateriile de rachete ale generalului Taksun să ajungă la o distanţă care să-i permită să deschidă focul pentru neutralizarea armei nucleare a Israelului. Aceasta însemna, foarte probabil, un răgaz de maximum douăzeci şi patru de ore în situaţia în care contraofensiva lansată în momentul acela de armată n-ar fi reuşit.

Îl văzu pe Ferrario care-l aştepta de mult timp şi trecură împreună de cele două santinele care păzeau intrarea, pătrunzând în tunel până în locul în care, ultima oară, văzuse treptele pe jumătate îngropate sub dărâmăturile de pe peretele de nord al galeriei. Allon apăru pe neaşteptate ca şi cum ar fi ieşit prin perete.

— Au apărut lucruri noi? întrebă Avner.

— Am săpat pe scara asta, spuse Allon. Duce la un fel de subterană care se întinde sub moscheea Al Aqsa până la atriumul moscheii lui Omar. Poate să fi fost cripta Sanctuarului sau, poate, un rezervor de apă.

Avner tresări:

— Aţi spus cuiva toate astea?

— De ce mă întrebaţi?

— Pentru că, dacă ar afla cineva că pe aici se poate ajunge până sub moscheea Al Aqsa ne-am afla în situaţia în care ar trebui să luptăm şi cu integriştii noştri care abia aşteaptă să facă puţină curăţenie în piaţa Templului.

— Ne-am luat toate măsurile de precauţie, spuse Allon, dar s-ar putea să existe şi vreo scurgere de informaţii.

Avner schimbă vorba:

— Ce aţi găsit în cripta aceea?

— Deocamdată, nimic, dar este vorba despre un spaţiu destul de întins; până acum ne-am limitat doar la o cercetare sumară. Am preferat să continuăm cu tunelul.

— Pe aici este? întrebă Avner arătând spre deschizătura care se continua spre interiorul muntelui.

— Urmaţi-mă, spuse arheologul, galeria aceasta este incredibilă. Acum, porţiunea cercetată este lungă de aproape un kilometru.

Allon aprinse o lampă cu neon care dădu o lumină intensă pe o distanţă destul de mare din galerie, apoi Porni urmat de doi colegi de-ai săi. Pereţii erau zgrunţuroşi, dar destul de regulaţi şi se mai puteau vedea pe ei nenumărate urme de târnăcop.

— Îmi face impresia că acest tunel a fost realizat în mai multe faze: partea centrală este o galerie ca acelea din mine, săpată probabil de babilonieni în timpul primului asediu, pentru a provoca năruirea zidurilor. În continuare, a fost unită cu prima porţiune, cea pe care o parcurgem acum, săpată probabil de asediaţi pentru a contracara intenţiile atacatorilor. Ultima porţiune a fost realizată, poate, ulterior pentru a deschide o cale secretă de fugă prin care să ajungă dincolo de poziţiile duşmane în cazul unui asediu. Inscripţia pe care am văzut-o la intrare se referea probabil la un traseu ducând în valea Cedronului.

Oricum, din câte putem constata, această cale de scăpare nu era cunoscută decât de preoţi. În 586, regele Sedechia a pus să se facă o trecere prin zid ca să iasă pe acolo cu familia sa, împreună cu garda personală, în dreptul bazinului Siloe. Dar vasele sfinte din Templu au fost duse într-un loc sigur prin acest tunel.

— Ascultaţi-mă, spuse Avner oarecum şovăitor, ar putea fi posibil ca şi Chivotul legii să fi fost dus într-un loc sigur pe acest traseu?

Allon zâmbi:

— Dragă domnule inginer, eu cred că acest Chivot face parte de multe, multe secole dintr-un mit. Dar nu exclud nimic. Dacă, totuşi, doriţi să aflaţi punctul meu de vedere, spuse arheologul continuându-şi drumul, eu îmi doresc ca el să nu fie regăsit niciodată, admiţând că el ar exista. Vă daţi seama ce explozie de fanatism ar provoca în rândul oamenilor?

— Ştiu, spuse Avner, dar în clipa aceasta, credeţi-mă, avem cu adevărat nevoie de un miracol...

Allon nu mai spuse nimic şi-şi continuă drumul, aplecându-şi deseori capul ca să treacă pe sub tavanul prea jos. Se opriră, după aproape o jumătate de oră de mers, într-un loc ceva mai larg creat artificial de arheologi şi orientat înspre ceea ce părea începutul unui povârniş.

— Unde suntem, exact? întrebă Avner.

Allon scoase o hartă din buzunarul interior al hainei o desfăcu şi-i arătă oaspetelui său un punct în direcţia Bethlehemului:

— Exact aici.

Avner scoase şi el o hartă militară pe care fuseseră trasate nişte linii goniometrice. Şi pe harta aceea era însemnat un punct cu ajutorul unui cerculeţ.

— Între cele două puncte este o distanţă de cel mult trei sute de metri, comentă Ferrario.

— Aşa este, spuse Avner.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Allon.

— Spuneţi-mi, spuse Avner ridicând privirea către tavanul galeriei, câţi metri sunt de aici până la suprafaţă?

— Puţin: aş zice între trei şi cinci metri. Aproape sigur, aceea este rampa care duce spre suprafaţă, spuse el arătând un punct de la baza peretelui. Apoi continuă. Aici, pe acest detaliu mărit, am însemnat locul probabil în care se iese la suprafaţă. Ar trebui să fie sub pardoseala unei case din cartierul acesta.

Avner se prefăcu a-şi lua nişte notiţe pe un bloc-notes şi-i dădu un bileţel lui Ferrario. Pe el scrisese: „Pregăteşte imediat o echipă de intervenţie: oameni sub acoperire, nimeni nu trebuie să-şi dea seama de nimic. Să fie gata să intre în acţiune peste câteva ore”.

Ferrario dădu afirmativ din cap:

— Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, domnule Cohen, eu aş avea ceva de făcut. Ne vedem mai târziu.

Se întoarse pe drumul pe care venise către ieşirea din galerie. Avner continuă în spatele lui Allon:

— Aş mai avea încă o întrebare, îi spuse.

— Spuneţi.

— Unde se afla tabăra lui Nabucodonosor în timpul asediului din 586?

— Să vedeţi... în privinţa asta sunt două şcoli de gândire... începu arheologul pe un ton profesoral, oarecum înfumurat.

— Care este părerea dumneavoastră, domnule Allon?

— Cam aici, spuse el arătând un punct de pe hartă.

— Îmi închipuiam eu, spuse Avner. Megalomanul, fiu de căţea!

— Poftim?

— Nu despre dumneavoastră este vorba. Mă gândeam la o persoană pe care o cunosc.

Punctul indicat de Allon se afla, într-adevăr, foarte aproape de ceea ce arăta harta goniometrică. Locul unei surse radio suspecte descoperit cu mare greutate de Ferrario şi de oamenii săi.

— Ascultaţi-mă, domnule profesor, continuă Avner, eu vă cer acum să faceţi un sacrificiu chiar dacă sunteţi foarte obosit. Vă voi trimite alţi muncitori care vor lucra sub ordinele dumneavoastră. Aş vrea ca această rampă să fie degajată până mâine seară. Nu pot să vă spun motivul pentru că şi eu mă supun unor ordine ale superiorilor mei, dar, într-un moment ca acesta prin care trecem acum nu putem lăsa la o parte nimic.

— Îmi dau seama, spuse Allon, şi vom face tot ce putem.

Avner ieşi la suprafaţă şi ajunse la cartierul general unde Yehudai urmărise în fiecare clipă evoluţia situaţiei de pe teren cu ajutorul modelului său tridimensional. Satelitul american tocmai localizase o instalaţie suspectă la circa o sută cincizeci de mile est de Iordan.

— Ce-ar putea fi? întrebă Avner.

— După părerea mea, este un emiţător radio şi sursa pe care am descoperit-o între locul acesta şi Bethlehem ar putea fi un releu.

— Dar cu ce scop?

— Ei nu au acces la sateliţi şi, prin urmare, trebuie să recurgă la relee pe pământ. Am văzut aceasta în timp ce înaintau prin furtuna de nisip. Priviţi: aceste două puncte formează un triunghi echilateral perfect împreună cu baza nucleară de la Be’er Sheva. Probabil că se pregătesc s-o lovească.

— Trebuie distrus emiţătorul de dincolo de Iordan. S-ar putea să fie o centrală radio pentru trageri conectată cu o rampă de lansare.

— Am făcut-o deja. Dar a apărut din nou. Probabil că

este o structură mobilă care este ascunsă într-un buncăr subteran. Iar sursa radio dinspre Bethlehem ar putea dirija o lansare asupra capitalei.

— Ierusalim? Nu vor îndrăzni. Este oraş sfânt şi pentru ei.

— Şi dacă s-ar folosi de un gaz? Şi Nabucodonosor a golit oraşul de locuitorii săi. Ei ar putea face acelaşi lucru... cu alte metode...

— Ce ai descoperit la arheologul tău?

— Ceva interesant. Cum să ajungi la câţiva metri de emiţătorul de la Bethlehem fără să treci printr-o zonă de doi kilometri cu mare risc, plină de mii de lunetişti din Hamas.

— Asta este o veste bună.

— Poate că o să-ţi dau una şi mai bună peste câteva ore, dacă am văzut eu bine, dar pentru moment prefer să nu vorbesc încă despre aceasta. Şi ofensiva noastră?

Yehudai indică pe modelul tridimensional zonele în care unităţile sale intrau în luptă:

— Primul şoc este pe cale să se calmeze: trebuie să drămuim cu grijă carburantul şi, peste puţin timp, şi muniţiile. Peste câteva ore voi şti dacă trebuie să ordon la Be’er Sheva să se iniţieze procedura de lansare a rachetelor noastre „Gabriel” cu focoase nucleare, înainte să fie prea târziu.

Avner lăsă capul în jos:

— Eu voi acţiona la noapte. O să te ţin la curent.

Ieşi de la statul-major şi-i spuse şoferului să-l lase la „King David” ca să bea o bere şi să-şi pună în ordine gândurile, înainte de a ajunge acasă. I se aduse berea şi îşi aprinse o ţigară. Mai erau câteva ore şi avea să vadă dacă intuiţia sa fusese corectă, dacă nasul lui de copoi mai funcţiona încă bine. Stătu multă vreme să cântărească fiecare probabilitate şi când ridică privirea îl văzu în faţa

lui pe Ferrario: era îmbrăcat în uniformă de luptă cu steluţele de sublocotenent şi purta centură cu pistol.

— Am luat deja măsuri, domnule, echipa este deja pregătită şi aşteaptă ordinele dumneavoastră.

— Dar tu, îl întrebă Avner, unde te duci aşa gătit?

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, pe front. Am cerut să fiu trimis într-o unitate de luptă.

— Fără cămăşi Armani?

— Nu, domnule, de la croitoria armatei nu prea ai de ales.

— Şi cui i-ai cerut permisiunea să părăseşti serviciul meu?

— V-o cer dumneavoastră acum, domnule. Mulţi băieţi mor pe front ca să ţină duşmanul departe de zidurile Ierusalimului. Vreau să fac şi eu acest lucru.

— Dar deja faci aşa ceva, Ferrario. Şi încă foarte bine.

— Mulţumesc, domnule, dar nu mă mai simt în stare. Dumneavoastră vă puteţi descurca acum foarte bine şi fără ajutorul meu. Vă rog.

— Eşti nebun, te-ai fi putut întoarce acasă după ce ţi-ai luat licenţa, dar ai dorit să treci prin experienţa asta palpitantă; acum vrei să pleci pe front. Sigur că este mult mai palpitant, dar sper că-ţi dai seama că este şi foarte periculos.

— Îmi dau seama, domnule.

— Nu ţi-e dor de Italia?

— Ba mi-e foarte dor. Este cea mai frumoasă ţară din lume şi este ţara mea.

— Dar atunci...

— Eretz Israel este patria sufletului meu şi Ierusalimul este ca o stea de pe cer, domnule.

Avner se gândi la Ras Udash şi la secretul pe care îl îngropase sub un morman de cadavre şi ar fi vrut să strige: „Nu-i adevărat nimic!”

Dar spuse:

— Îmi pare rău să mă lipsesc de ajutorul tău, dar, dacă aceasta este hotărârea ta, eu nu te pot împiedica s-o pui în aplicare. Încearcă să-ţi păzeşti pielea: dacă ţi s-ar întâmpla ceva, o sumedenie de fete frumoase din ţara ta nu m-ar ierta că te-am lăsat să pleci.

— O să fac tot posibilul; şi dumneavoastră, dacă puteţi, lăsaţi-vă de fumat. Vă dăunează mult la sănătate. Duse mâna la frunte. A fost o mare onoare pentru mine, domnule Avner. Apoi se răsuci pe călcâie şi plecă.

Avner îl privi pe când se îndepărta cu pasul îngreunat de bocancii militari şi se gândi că italienii reuşeau să fie eleganţi chiar şi în zdrenţe, apoi lăsă capul în jos şi rămase să privească gânditor jarul ţigării care ardea degeaba.

Sarah se rezemă de spătarul scaunului de pilot:

— Chiar ai fi făcut-o? întrebă ea întorcându-se către tovarăşul său de călătorie.

— Ce anume?

— Să mă omori, dacă nu deschideam portiera.

— Cred că nu. Asta şi pentru că aveam amândouă încheieturile mâinilor rupte: ar fi trebuit să te ucid muşcându-te.

— Dar aveai faţa unuia care ar fi fost în stare s-o facă.

— De aceea ai şi deschis portiera. Ai făcut un lucru bun.

— Cum te simţi acum?

— Calmantele încep să-şi facă efectul: mult mai bine. Tu, însă, eşti palidă. Ce ai?

— Nimic. Sunt moartă de oboseală... Will?

— Da.

— Ce spunea ultima parte a inscripţiei de pe sarcofagul de la Ras Udash?

— Spunea aşa: „Oricine ai fi, dacă vei profana acest mormânt, să-ţi fie sfărâmate oasele şi să poţi vedea

sângele acelora pe care-i iubeşti”.

— Şi de ce nu mi-ai spus?

— Nu voiam să te sperii: este exact ceea ce mi se întâmplă acum. Mi-am rupt oasele şi...

— Eu nu mă las impresionată, William Blake: n-a fost vorba decât despre o coincidenţă.

— Aşa este. Exact asta gândesc şi eu.

Tăcură o vreme, apoi Sarah spuse:

— Acestea erau ultimele cuvinte?

— Nu, spuse Blake. Spunea: „Şi aceasta să se întâmple neapărat până ce soarele va apune la răsărit”.

Sarah îl privi având în ochi un tremur de îngrijorare:

— Adică, niciodată. Este un blestem imposibil de realizat: soarele nu apune niciodată la răsărit.

— Nu te mai gândi la asta, spuse Blake, sunt doar nişte vechi formule magice.

Tăcu, simţindu-se cuprins de o somnolenţă apăsătoare, dar, în timp ce aţipea, văzu că lumina zorilor reflectată în cupola de plexiglas începea să se întunece: se întoarse şi văzu cum soarele dispărea încet sub linia orizontului, înspre răsărit. Avionul Falcon nu ajunsese încă la regimul optim de croazieră, dar, în clipa aceea, tot zbura mai rapid decât mişcarea în sens invers a pământului.

O privi pe Sarah cu un surâs ciudat şi spuse:

— Câteodată se mai întâmplă şi aşa. Apoi lăsă capul într-o parte şi trase un pui de somn.

Se trezi după o oră din cauza zgâlţâiturilor avionului care trecea printr-o zonă cu turbulenţe şi se întoarse către Sarah ca s-o întrebe:

— Ce mai faci?

O văzu galbenă precum ceara şi cu fruntea brobonată de sudoare şi mai văzu că pe podeaua cabinei apăruse o pată de sânge.

— Oh, Doamne, Iisuse Hristoase! exclamă. Ce s-a

întâmplat? De ce m-ai lăsat să dorm?

— Când am deschis portiera... o schijă mi-a găurit umărul stâng.

— Oh, Iisuse! spuse Blake. Ce nenorocire, ce nenorocire... dar de ce să nu mă trezeşti? Vino aici, spuse, ajutând-o să se ridice, treci pe locul meu. Am nevoie de spaţiu ca să mă ocup de umărul tău şi să te ajut. Blake nu reuşea să se împace cu gândul şi, în timp ce se agita în jurul fetei, continua să se lamenteze. Ce necaz, fir-ar să fie, ce necaz...

Luă leucoplast şi-şi imobiliză cât putu mai bine încheieturile mâinilor şi când simţi că le poate mişca suficient de bine, luă bisturiul din buzunarul hainei, îi desfăcu mâneca bluzei şi-i desprinse plasturele hemostatic pe care şi-l pusese singură, lăsând sângele să circule mai liber prin braţul învineţit şi umflat. Îi dezinfectă rana, îi aplică o compresă sterilă şi un alt plasture, îi şterse fruntea de sudoare şi insistă să bea cât mai multă apă.

Zburară prin întuneric ore întregi cu pilotul automat şi Blake îi ştergea de transpiraţie fruntea şi obrajii, îi umezea buzele cu puţin suc de portocale pe care-l găsise în dulăpiorul-bar al avionului.

Sarah îl privi la un moment dat cu ochii strălucind de febră:

— S-ar putea să-mi pierd cunoştinţa, spuse. Trebuie să te învăţ cum să procedezi ca să lansezi semnalul SOS şi cum să te arunci cu paraşuta. Mă tem că n-o să am destul timp ca să te învăţ să aterizezi cu maşinăria asta...

— Şi tu?

— Dacă eşti deştept, ţi-ar fi mai bine dacă m-ai uita. Dacă târăşti după tine o povară ca mine nu mai ai şanse nici tu.

— Negativ, comandante, spuse Blake, nu mai pot merge nicăieri fără tine. Sau amândoi sau nimic.

— Căpos ce eşti: aşa o să se ducă pe apa sâmbetei tot ce am făcut ca să ajungem până aici. Mai avu puterea să glumească: Ştii că tot ce faci acum ar putea fi considerat drept nesupunere faţă de ordinele comandantului?

— O să mă trimiţi la tribunal când o să punem roţile pe pământ. Până atunci, eu nu mă mişc de aici.

O obligă din nou să bea şi o ţinu trează prin toate mijloacele până când instrumentele de bord prinseră semnalul de la turnul de control al aeroportului La Guardia din New York.

— Poate că am reuşit, spuse Sarah cu o voce abia auzită. Ascultă-mă bine acum: va trebui să convingi turnul să ne lase să aterizăm şi să transmită mesajul tău către autorităţi. Eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri: e rândul tău acum, trebuie să te descurci.

Căpitanul Mebain din corpul puşcaşilor marini opri maşina în faţa intrării Pentagonului şi-i ceru plantonului să-l conducă în biroul generalului Hooker:

— Domnule general, îi spuse el gâfâind, turnul de control al aeroportului La Guardia din New York ne-a pus în legătură cu un aparat de zbor necunoscut care are răniţi la bord, dar vrea să ne transmită cu orice preţ un mesaj de o importanţă capitală. Are legătură cu războiul, cred, şi cu ameninţarea teroristă care ne dă atâta bătaie de cap, şi-i întinse un dosar pe care-l avea sub braţ.

Hooker luă dosarul şi începu să-l răsfoiască:

— Un alt vizionar, sau clarvăzător, sau ce altceva?

— Adevărul este, domnule, că ăştia ştiu că suntem şantajaţi de o ameninţare teroristă chiar dacă nu ştiu în ce constă aceasta: au intrat din întâmplare în memoria unui computer, prin Internet, au văzut un fişier suspect şi au reuşit să-l deschidă. Şi-au dat seama că era vorba despre un program foarte sofisticat de tip militar şi s-au gândit că acesta avea legătură cu ameninţarea care ţine paralizat

sistemul nostru de ripostă armată.

Hooker îşi ridică privirea către interlocutorul său:

— Vreţi să spuneţi că ei au reuşit acolo unde au eşuat toate sistemele noastre de spionaj? Nu vi se pare cam suspectă toată afacerea asta? Dacă este adevărat ceea ce spun ei, cum de au reuşit să depăşească măsurile de apărare a unui program de o asemenea putere, cum se face că au găsit parola de acces? Dacă ar fi de-ai noştri am şti şi dacă nu sunt de-ai noştri, de partea cui sunt?

— Domnule general, eu aş vrea ca dumneavoastră să veniţi cu mine în sala operativă unde am transmis deja programul ca să fie expus pe ecranul gigant. Vă rog să ţineţi seama că, dacă, din întâmplare, au dreptate, mai sunt doar treisprezece ore până când se va declanşa procedura finală.

Hooker închise dosarul, se ridică din fotoliul său şi-l urmă pe căpitanul Mebain de-a lungul coridoarelor care duceau la sala de control.

— Al cui era acest computer?

— Unui oarecare Omar Husseini...

— Un arab? tresări Hooker.

— Un american de origine libaneză, profesor de limba coptă la Institutul Oriental din Chicago.

— Şi unde este acum acea persoană?

— Nu este nicăieri. Am dispus să i se controleze cu discreţie casa.

— Discreţie, domnule Mebain? Dacă este adevărat ceea ce îmi spuneţi, atunci trebuie să spargeţi uşa şi să puneţi mâna pe blestematul acela de computer personal care şi-a bătut joc de noi până acum.

— Experţii noştri spun că nu este indicat. A pune mâna pe computer s-ar putea să fie acelaşi lucru cu a pune mâna pe o bombă, ba chiar, pe trei.

— Atunci intraţi în program cum au făcut indivizii aceia!

— Nu este atât de simplu, domnule general. Sunt titluri în coptă, fişiere în egipteana hieroglifică, în arabă, un adevărat parcurs de război. Încercăm s-o facem cu ajutorul interlocutorilor noştri.

— Măcar aţi aflat cine sunt?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu au încredere.

Mebain deschise uşa şi-l invită pe superiorul său în sala operativă. Pe un ecran uriaş tehnicienii rulau programul urmând indicaţiile unei voci masculine care se auzea într-un difuzor şi care avea drept fond sonor zgomotul unui avion cu reacţie.

Hooker aruncă o privire asupra ecranului radar:

— Ştiţi unde sunt?

— Au fost dirijaţi către aeroportul militar din Fort Riggs, spuse un alt ofiţer. Eu, pentru orice eventualitate, am dispus să fie trimis acolo un elicopter cu doi medici militari.

— Insist, spuse Hooker, cine ne garantează că acest program nu este o ameninţare pentru noi sau poate că tocmai acel avion care se apropie n-ar putea fi?

— Am pus să se facă nişte controale, domnule general, spuse Mebain, şi pot să exclud cu desăvârşire această eventualitate. Veniţi cu mine, vă rog.

Îl duse în faţa unui monitor conectat la un aparat video şi la un computer:

— Am cerut de la FBI casetele cu înregistrările camerelor de supraveghere din clădirea ziarului „Chicago Tribune”, ridicate de la ziar în ziua în care a fost predată caseta conţinând declaraţia de ameninţare nucleară. Priviţi.

Porni banda şi apoi o opri acolo unde apărea intrarea în sediul ziarului. Se vedea botul unei furgonete de la Federal

Express care se oprea şi din ea se vedea cum coboară factorul poştal cu pachetul în mână.

— În pachetul acela se află caseta video, explică Mebain. Şi acum, priviţi cu atenţie. Comandă pe computer oprirea imaginii şi apoi mări un detaliu care se vedea pe fundal: se vedea o maşină oprită lângă trotuar şi un bărbat care-şi făcea de lucru cu un cric ca să schimbe o roată. Folosind sistemul zoom fu mărit şi detaliul cu omul respectiv, apoi faţa sa, obţinându-se o imagine cam neclară, dar în general utilizabilă. Apoi, mai apăsă câteva taste şi alături de imaginea aceea apăru alta, de data aceasta foarte clară:

— Iar aceasta este o fotografie a profesorului Omar Husseini pe care am obţinut-o de la secretariatul corpului didactic de la Institutul Oriental: după cum vă puteţi da seama nu există nicio îndoială că este una şi aceeaşi persoană. Mai rămâne posibilitatea ca Husseini să fi trecut pe acolo din pură întâmplare, exact în momentul acela, dar este o ipoteză extrem de puţin plauzibilă.

— Domnule, interveni în momentul acela tehnicianul informatician, am decodat programul.

Hooker îl urmări în faţa ecranului central care avea în partea superioară scris cu caractere uriaşe menţiunea

Programul

ARMAGEDDON

— Este conceput astfel încât să facă trei obiecte să se rotească în şase cicluri succesive de câte douăzeci şi patru de ore fiecare, explică tehnicianul, asupra a trei obiective mereu altele până când, în al şaselea ciclu, se declanşează procedura terminală. În cazul unei interferenţe, procedura terminală se declanşează imediat sau poate că acţionează

un circuit de rezervă. Am decodat simbolurile obiectivelor: este vorba despre oraşe din Statele Unite. Cele din al şaselea ciclu sunt New York, Los Angeles şi Chicago. Inutil să mai spunem că obiectele în mişcare sunt bombele nucleare portabile pe care le căutăm. Deplasându-le în permanenţă, localizarea lor devine mai dificilă.

— Este ciudat, spuse Hooker privind fix ecranul, de ce nu Washington?

— Este mentalitatea orientală, spuse Mebain, este mult mai dureros pentru un om să fie lovit în sentimentele sale, în ceea ce are mai preţios, decât să fie nimicit fizic pur şi simplu, în planul lor, preşedintele trebuie să rămână nevătămat ca să poată asista la distrugerea naţiunii.

— Domnule, interveni în clipa aceea un sergent de la comunicaţii, avem răspunsul Ierusalimului.

— Am trimis fotografiile lui Husseini la Mossad, explică Mebain apropiindu-se de monitorul computerului pe care, tocmai atunci apărea o serie de imagini tip de identificare, reprezentând un bărbat tânăr, cu mustăţi stufoase şi cu capul înfăşurat în kefiah.

Hooker se apropie, punându-şi şi ochelarii, privind fix imaginile în timp ce tehnicianul le introducea într-un program de morphing, scotea mustăţile, kefiahul, rărea sau albea părul, adâncea ridurile.

— Doamne... spuse el. Doamne... Husseini este... este Abu Ghaj!

— Ajunşi aici, am impresia că nu mai este nicio îndoială, spuse Mebain, că Hussein este cheia întregii afaceri. Trebuie găsit. Avem la dispoziţie mai puţin de treisprezece ore.

Hooker îşi adună întregul staff:

— Ascultaţi-mă cu cea mai mare atenţie: primo, găsiţi un blestemat de geniu al computerelor care să intre în programul acela şi să-l oprească fără ca totul să sară în

aer. Secundo, verificaţi cu amănuntul persoana lui Husseini, găsiţi-i documentele, numărul de înmatriculare al maşinii, cartea de credit, legitimaţia de asistenţă socială, banca la care are conturi. Aflaţi chiar şi când pune benzină în rezervor sau ia un somnifer sau cumpără o pereche de izmene de la marile magazine. Tertium, găsiţi cele trei comandouri care au bombele şi ucideţi-le înainte să aibă timp să zică „Amen”. Şi, după aceea, dezamorsăm bombele, dacă reuşim. Gata, la treabă!

Subofiţerul care răspundea de transmisiuni se apropie în clipa aceea:

— O veste proastă, domnule. Ofensiva generalului Yehudai împotriva duşmanilor Israelului este pe cale să eşueze. Se pregătesc să înceapă procedurile de lansare a focoaselor nucleare de la Be’er Sheva.

Hooker se lăsă să cadă pe un scaun şi-şi acoperi faţa cu palmele. Mebain se apropie.

— Am contact din nou cu avionul, domnule, vreţi să le spuneţi ceva?

— Da, spuse Hooker, daţi-mi legătura.

Se apropie de microfon:

— Aici este generalul Hooker de la Pentagon către aparatul de zbor necunoscut. Mă auziţi?

— Vă aud, domnule general.

— Aveaţi dreptate. Totul este aşa cum aţi spus. Iar cei trei „catâri” care apar în fişier sunt trei bombe nucleare portabile care ar putea exploda peste treisprezece ore şi paisprezece minute în trei mari oraşe din Statele Unite. Profesorul Husseini este un faimos terorist activ pe la jumătatea anilor ’80, cu numele de luptător Abu Ghaj. Acum, dacă doriţi, puteţi să-mi spuneţi cine sunteţi. Nu mai avem în privinţa voastră niciun fel de rezerve.

Se lăsă tăcerea timp de un minut în sala de control, apoi vocea spuse:

— Mă numesc William Blake şi sunt coleg cu profesorul Husseini la Institutul Oriental din Chicago. Mă aflu la bordul unui avion Falcon 900EX; la comenzi se află Sarah Forrestall de la Warren Mining Corporation, dar ea este rănită. Suntem singurii supravieţuitori din tabăra de la Ras Udash, din deşertul Negev.

Hooker se rezemă cu spatele de un zid ca şi cum ar fi fost lovit de un trăsnet.

— Alo? M-aţi recepţionat, domnule general?

— V-am recepţionat, domnule Blake. Tare şi clar.

— Ascultaţi-mă, domnule general. Eu nu cred că profesorul Husseini vrea să detoneze bombele acelea. Poate că o fi fost cândva chiar terorist, dar era modul său de a lupta împotriva unor adversari prea puternici. Cu siguranţă astăzi nu mai este aşa ceva şi nu ar lua parte la masacrarea unor oameni nevinovaţi. Programul acela funcţionează, probabil, fără ca el să ştie; aţi văzut, este ca un fel de virus informatic, mă înţelegeţi? Poate că şi el este victima unui şantaj... înţelegeţi?

— Vă înţeleg, domnule Blake.

— Nu-l ucideţi, domnule general.

— Nici nu ne gândim să ucidem pe cineva. Căutăm doar să salvăm vieţile multor oameni nevinovaţi. Acum vă dau legătura cu turnul de control.

— Am rămas şi fără carburant: spuneţi-le să ne lase să coborâm cât mai repede. Succes şi dumneavoastră.

Hooker se întoarse către Mebain:

— Faceţi-mi legătura cu Ierusalim, cod Absalom.

— Cod Absalom pe fir, domnule, spuse Mebain după puţin timp, vă rog să vorbiţi.

Hooker se apropie de microfon.

— Sunt Hooker.

— Sunt Avner: vă ascult, domnule general.

— Este adevărat că aţi început procedura pentru un

atac nuclear?

— Nu avem de ales.

— Daţi-mi un răgaz de şase ore. Au apărut nişte lucruri noi.

— Am mai aşteptat o dată şi iată care sunt consecinţele.

— Domnule Avner, am intrat în sistemul de control al amorsării bombelor şi tehnicienii noştri încearcă să-l oprească.

— Cum aţi reuşit?

— Am primit o informaţie.

— De la cine?

— Aş prefera să vă spun atunci când se va sfârşi totul.

— Este un risc pe care vi l-aţi mai asumat o dată cu rezultate... nu prea bune.

Hooker se abţinu să reacţioneze aşa cum ar fi vrut şi se gândi câteva clipe.

— William Blake şi Sarah Forrestall sunt încă în viaţă şi vor sosi la bordul unui avion Falcon al companiei Warren Mining. Ei ne-au furnizat informaţia.

— Este o şmecherie ca să intre pe teritoriul american. Doborâţi-i. Este în mod sigur o capcană şi voi sunteţi pe cale să căderi în ea.

Hooker se gândi la cuvintele lui Blake: „Se poate să fi fost şi terorist, dar era modul său de luptă împotriva unor adversari prea puternici...”. Oare Blake voia să reabiliteze un terorist?

Avner se auzi din nou:

— Ce riscaţi, domnule Hooker? Dacă sistemul pe care vi l-au dat este bun, veţi sacrifica două vieţi pentru a salva un milion. Dacă este doar un truc, şi sunt sigur de asta, riscaţi să se producă o catastrofă şi mai mare. Din cauza celor doi au fost masacraţi toţi cei de la Ras Udash de elicopterele lui Taksun, inclusiv zece puşcaşi marini de-ai

voştri. Nu uitaţi asta. Aveţi idee despre ceea ce există la bordul acelui avion? Ascultaţi-mă, domnule Hooker, când totul se va termina, o să înţelegeţi că aveam dreptate. Doborâţi-i, imediat, înainte de a fi prea târziu. Este evident că programul acela le-a fost dat de agenţii lui Taksun ca să vă deruteze şi să vă facă să pierdeţi timpul, dacă nu chiar mai rău. Ia gândiţi-vă, domnule Hooker, cum de-or fi făcut ei ca să scape din zona de conflict, aşa, cu un avion particular?

Hooker îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte.

— Faceţi aşa, spuse din nou Avner, şi eu vă garantez că voi opri procedura nucleară de la Be’er Sheva... îl voi convinge pe generalul Yehudai, vă asigur, dar pentru cinci ore, niciun minut mai mult. După care, orice s-ar întâmpla, vom dezlănţui infernul. Vă amintiţi ce se spune în Cartea Judecătorilor, domnule Hooker? „Să moară Samson laolaltă cu toţi Filistenii!”.

Hooker închise ochii, încercând să îndepărteze tulburarea care pusese stăpânire pe sufletul său şi căută să cântărească lucid toate elementele pe care le avea la dispoziţie, după care spuse:

— Aşa este bine, domnule Avner. Aşa o să fac.

Apoi se întoarse către Mebain:

— Vreau să am avionul pe pista de decolare peste cinci minute, spuse. Plec la Chicago.

Blake intră în cabina de pilotaj aducând comprese sterile şi alcool, schimbă pansamentul şi încercă să aline durerile lui Sarah care se crispase de durere.

— Sunt un infirmier nepriceput şi cu totul inexistent ca pilot, spuse, dar tu nu eşti în stare să reziştI. Lasă-mă în locul tău la manşă şi după aceea o să mă înveţi ce să fac; s-ar putea să reuşim.

Sarah îl întrerupse:

— Rahat, avem o vizită.

— Ce se întâmplă?

— Un avion de vânătoare în stânga, la douăsprezece mile: o să ne doboare, Will, nu te-au crezut.

Blake privi şi el silueta avionului care se apropia de ei:

— Fir-ar să fie! înjură el, m-a convins să-i spun cine suntem. Credeam că nu mai pot fi îndoieli...

Sarah privi cu atenţie în faţa ei la întinderea câmpiei, încă acoperită cu zăpadă şi presărată, din loc în loc, cu acoperişurile roşii ale unor case:

— Mai putem face ceva, spuse, o să cobor spre zona aceea locuită, acolo unde nu pot trage asupra avionului: tu o să te arunci cu paraşuta şi eu am să vin după tine. O să mă descurc, nu te teme. Împinse manşa înainte şi avionul îşi aplecă botul în jos. Pune-ţi imediat paraşuta, avem la dispoziţie mai puţin de două minute.

— Nici nu mă gândesc, începu să spună Blake, dar nu mai avu timp să termine. O voce se auzi din difuzorul radioului:

— Sunt căpitanul Campbell din aviaţia Statelor Unite, am primit ordin să vă conduc la locul de aterizare: urmaţi-mă, vă rog, şi fiţi bine veniţi acasă.

— Venim după dumneavoastră, domnule căpitan, se bucură Sarah, cu cea mai mare plăcere.

Aterizară după zece minute, cu ultimele picături de carburant, la o bază militară de lângă Fort Riggs şi fură imediat mutaţi în elicopterul care îi aştepta pe pistă. Doi brancardieri o luară în primire pe Sarah şi dădură s-o ducă la o ambulanţă, dar fata se opuse:

— Vin cu tine, îi spuse ea lui Blake. Vreau să văd şi eu cum se termină toată povestea asta.

Nu putură s-o convingă aşa încât brancardierii o lăsară pe mâna medicilor care se aflau la bordul elicopterului.

Unul dintre ei îi imobiliză braţul şi celălalt o puse imediat sub perfuzie. Apoi îi dădură un somnifer ca s-o facă să adoarmă.

Două ore mai târziu coborâră la Chicago pe aeroportul Midway, pe o ploaie torenţială. Lângă pistă îi aştepta o ambulanţă cu motorul pornit şi generalul Hooker înfăşurat într-un impermeabil.

Sarah fu dusă de îndată în ambulanţă, iar Blake se despărţi de ea cu un sărut şi cu o lungă îmbrăţişare:

— Iartă-mă, spuse el, totul s-a întâmplat numai din vina mea.

— Aşa a fost să fie, spuse Sarah cu un zâmbet chinuit. Altădată să nu-ţi mai uiţi nenorocita aia de geantă.

— O să vin să te văd! Ai fost măreaţă! strigă după ea Blake în timp ce infirmierii o luau de acolo.

Hooker îi întinse mâna, dar şi-o retrase imediat văzând că Blake avea şi stânga şi dreapta bandajate până înspre cot:

— Bine aţi venit acasă, spuse, probabil că şi dumneavoastră sunteţi epuizat. Veniţi, să ne urcăm în elicopter. Este acolo un medic care o să se ocupe de dumneavoastră.

— Pentru o clipă, când am văzut avionul acela de vânătoare venind înspre noi, am fost sigur că vreţi să ne doborâţi, spuse Blake venind după el.

— Să vă doborâm? De ce să facem asta? întrebă Hooker pe un ton uluit.

Se urcară la bord şi aparatul, care avusese tot timpul motorul în funcţiune, mări turaţia elicelor şi se ridică încet către cerul înnorat.

— Nu ştiu, spuse Blake, în ultima vreme nu am avut parte de o primire prea prietenoasă... Cum merg treburile?

Medicul se apropie de el şi-i făcu o injecţie anestezică, apoi începu să-i desfacă pansamentul de la mâini şi să-i

imobilizeze încheieturile cu aţele şi cu feşe elastice.

— Ne luptăm cu trecerea timpului, spuse Hooker, mai avem doar patru ore până când se va declanşa operaţiunea finală. Tehnicienii noştri încearcă să dezamorseze sistemul, dar nu suntem siguri dacă este unicul. S-ar putea să mai fie unul de rezervă pe care noi nu-l cunoaştem. Husseini este de negăsit: poate că-şi dăduse seama de pericol şi de zile întregi nu mai dă pe acasă. Acum patru ore, preşedintele a fost nevoit să dea un comunicat către naţiune, păstrând, totuşi, sub tăcere o parte a adevărului; cetăţenii care locuiesc în zonele centrale sunt îndrumaţi către adăposturile subterane, în tunelurile de metrou şi în afara oraşului. Este tot ce s-a putut face: cele trei zone metropolitane, New York, Chicago şi Los Angeles, cuprind aproape patruzeci de milioane de locuitori. Panica ar fi dat naştere unei situaţii incontrolabile şi operaţiunea în sine ar fi cerut cel puţin o săptămână, în timp ce noi nu dispuneam decât de câteva ore. În momentul de faţă, totuşi, Husseini ştie că noi am aflat de el, altfel s-ar fi întors acasă. Poate că şi-a dat seama de supravegherea noastră sau poate că a fost pus în gardă de cineva.

— Aşa cred şi eu. Şi este tot atât de adevărat că nu a transmis niciun ordin de amorsare a bombelor. Admiţând că el ar avea puterea să facă aşa ceva.

— Toate eforturile pentru a-l descoperi au fost zadarnice: nu a folosit cartea de credit, nu a cumpărat benzină, nu a scos bani de la vreo bancă: nimic. Ca şi cum ar fi dispărut în neant.

— Cândva, Husseini a fost Abu Ghaj, domnule general, un luptător formidabil: poate rezista zile întregi fără să mănânce, fără să bea, fără să se spele, ascunzându-se în tot felul de locuri, chiar şi prin canale. Pentru el, regulile noastre nu au nicio valoare.

— Din păcate, fără el nu putem localiza cele trei comandouri. Programul „Armageddon” nu dă nicio localizare specială

— Eu cred că el este convins că are în mână armele unui şantaj care se va sfârşi atunci când va avea loc victoria Islamului împotriva Israelului şi căderea Ierusalimului. Nu putem fi siguri dacă el ştie că bombele vor exploda oricum. Sunt sigur că Husseini nu este în stare să citească programul acela şi să-l înţeleagă.

— Dar atunci, ce putem face?

— Unde mergem acum?

— La sediul nostru operativ din Chicago: m-am mutat aici pentru că aici se află Husseini şi el este cheia întregii afaceri.

Tăcură timp de câteva minute şi Blake privea pe hubloul elicopterului miile de lumini ale oraşului său, străzile şi autostrăzile biciuite de o ploaie torenţială, sufocate de circulaţia unui exod de coşmar şi, în ciuda tuturor acestor lucruri, descoperea în clipele acelea că locul acela îi lipsise mult şi înţelegea că trebuia să împiedice cu orice preţ producerea unei catastrofe înspăimântătoare.

La un moment dat tresări:

— Domnule general, există un lucru pe care, cu siguranţă, dumneavoastră îl faceţi în mod obişnuit: să ascultaţi radioul. Daţi dispoziţii să mi se aducă imediat o piuă de lemn de-a beduinilor şi un pisălog.

Hooker holbă ochii:

— Ce-aţi spus că vreţi?

— Aţi înţeles bine: o piuă din lemn şi un pisălog din acelea pe care le folosesc beduinii din peninsula arabică.

— Dar sunt obiecte din civilizaţia neolitică: unde le-aş putea găsi la Chicago?

— Nu ştiu: puneţi-i pe oamenii dumneavoastră să umble

prin muzee, prin institutele de antropologie şi de etnografie, dar, vă rog, găsiţi-le... şi altceva: găsiţi-mi un baterist.

— Un baterist?

— Eu am încheieturile mâinilor fracturate şi nu pot bate cu pisălogul în piuă.

Hooker clătină din cap neîncrezător, dar luă legătura imediat cu sala operativă şi dădu ordinele necesare:

— Orice comentariu este fără rost, adăugă el, ba chiar este interzis. Aterizăm peste zece minute: vedeţi să nu mă dezamăgiţi.

Ciudatul obiect fu adus de urgenţă, în mai puţin de o jumătate de oră, de la Field Museum, iar bateristul fu adus într-un taxi, un băiat de culoare, pe nume Kevin, care cânta într-un grup rap la „Cotton Club”, în centrul oraşului.

— Fii atent la mine, Kevin, spuse Blake, eu am să-ţi bat un ritm cu degetele în masă şi tu ai să-l imiţi bătând cu pisălogul în această piuă, iar domnii aceştia vor înregistra sunetele pe o casetă. Prin urmare, vezi să faci o treabă bună. Ai înţeles?

— Asta-i o joacă de copii, spuse Kevin, dă-i drumul, amice.

Blake începu să bată darabana cu degetele în masă sub privirile stupefiate ale generalului Hooker şi ale celorlalţi ofiţeri, iar Kevin îl imită imediat, din instinct, scoţând din instrumentul său improvizat un ritm sec şi sonor, ritmul simplu şi sugestiv pe care Blake îl auzise pentru prima oară în casa lui Omar Husseini, în ajunul Crăciunului şi pe care-l auzise din nou, cu două zile în urmă, în cortul şeicului de la El Mura.

Când terminară, se îndreptă către Hooker şi-i spuse:

— Daţi ordin să se transmită acest ritm pe toate posturile de radio la interval de zece minute până când o să vă spun eu să încetaţi. Şi... să ne ajute Dumnezeu.

Trebuie să mă duc acum la toaletă, spuse el luându-şi geanta, trebuie să-mi aranjez pansamentele.

Ieşi pe coridor, pornind către uşa care i se arătase, dar, în loc să intre, îşi continuă drumul până la lift şi coborî la garajul din subsolul clădirii. Erau acolo o mulţime de maşini atât civile cât şi militare, gri-verde: urcă în prima care avea cheile în contact şi Porni cu toată viteza fără a-l lua în seamă pe plantonul care se apropia de el ca să-i ceară legitimaţia de acces.

Conduse mult timp prin ploaia torenţială, strângând din dinţi şi încercând să-şi învingă durerea din încheieturile mâinilor, aceasta devenind din nou sfâşietoare după ce trecuse efectul analgezicului administrat de medic.

Străzile mai largi erau toate complet înţesate şi peste tot era un vacarm de strigăte, de trosnetele tamponărilor şi de sunetele de claxon. Blake se îndreptă de îndată ce putu către cartierul său de la periferie în care oamenii erau atât de săraci încât nu mai aveau putere să se teamă nici de o bombă atomică.

Deschisese radioul îndată ce pornise din loc şi, înainte de a ajunge în apartamentul său sărăcăcios, auzi că programele se întrerupeau pentru a transmite un ciudat sunet ritmat, o răpăială monotonă care din când în când devenea mai intensă cu un sunet puternic şi penetrant. Kevin era un adevărat artist.

Lăsă maşina într-o parcare şi alergă sub rafalele de ploaie până la uşă. Scoase din buzunar cheile şi cu oarecare strădanie reuşi să deschidă. În micul apartament era frig şi întuneric, exact aşa cum îl lăsase în momentul plecării. Hoţii ştiau bine că nu putea fi nimic interesant de furat într-un asemenea loc.

Aprinse lumina şi Porni centrala termică. Apoi se duse la un dulăpior plin cu borcane, găsi un pachet de cafea rămas nedesfăcut, îl deschise, pregăti filtrul, turnă apa

într-o cafetieră şi o puse pe aragaz. Încercă să facă un pic de ordine şi, în timp ce se căznea să pună la locul lor pantofi şi hainele, pline de praf, deschise şi radioul. În momentul acela se transmitea muzică simfonică: Haydn.

Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară.

Trecu o oră şi de prin cartier nu se mai auzea nici cel mai mic zgomot: poate că plecaseră cu toţii sau poate că se hotărâseră să aştepte într-o tăcere deplină judecata lui Dumnezeu.

Radioul transmise din nou, în zadar, ritmul dat de pisălog şi de piuă, iar Blake se gândi că fusese nebun de-a binelea, că unele lucruri se petrec numai în poveşti. Închise aparatul cu un gest scârbit, apoi aprinse ochiul de la aragaz şi puse la fiert cafeaua: i se păru că simte plutind în jur sufletele lui Gordon şi Sullivan, în spaţiul strâmt din locuinţa sa, şi le dori pace veşnică, gândindu-se că, peste puţin timp, şi el, şi Sarah, şi cine ştie câţi alţii aveau să fie alături de ele.

Se auzi cum cineva bătea la uşă.

16

— Te aşteptam, spuse Blake. Intră, te rog, ia loc.

Omar Husseini era ud leoarcă de la ploaie, se clătina pe picioare şi avea barba mare, iar părul îi era răvăşit.

Cearcănele adânci şi ochii înroşiţi arătau că nu mai dormise de multe ore.

— Cum de ai reuşit să te întorci... şi ce ai păţit la mâini? întrebă el lăsându-se să cadă pe un scaun.

Era vânăt la faţă şi tremura de frig. Blake îl ajută să-şi scoată de pe el paltonul ud şi-l puse la uscat pe un calorifer. Apoi îi acoperi umerii cu o pătură veche şi-i puse în mâini o ceaşcă de cafea fierbinte.

— E proaspătă, spuse, abia am făcut-o.

— Am auzit zgomotul de piuă... spuse Husseini cu un surâs timid, şi m-am gândit că pe undeva, primprejur, cineva se pregăteşte să facă o cafea aşa că...

Nu termină fraza. Duse ceaşca la gură şi sorbi câteva înghiţituri:

— Ce ciudat, spuse după aceea, amândoi deţinem nişte secrete nimicitoare... Şi doar cu câteva săptămâni în urmă eram doi profesori oarecare. Nu-i ciudată viaţa? Spune-mi cum este mormântul Marelui Conducător? I-ai văzut chipul?

Blake veni lângă el:

— Ascultă-mă, Omar. Acum secretul tău este acela care poate face cel mai mare rău: am descoperit în computerul tău un program automat care peste trei ore va comanda amorsarea a trei bombe nucleare în trei oraşe diferite din Statele Unite.

Husseini nici nu clipi:

— Nu se va întâmpla nimic din toate astea, spuse.

Ierusalimul este pe cale să capituleze şi totul se va sfârşi în curând. Se va încheia un tratat şi zilele acestea îngrozitoare vor fi date uitării. Şi, de altfel, ştii... în nicio ţară din lume armele nucleare nu sunt la dispoziţia aceleiaşi structuri care deţine secretul amorsării. Nu cred că aceste bombe vor exploda.

— Şi tu crezi că putem risca atât de mult doar pe baza acestei speranţe? Ştii foarte bine că ar fi o nebunie, Omar. Sau trebuie să-ţi spun... Abu Ghaj? De data asta, Husseini ridică imediat capul şi-l privi fix, drept în ochi, pe interlocutorul său care continuă netulburat. Doamne, cum de ai putut fi de acord cu uciderea a milioane de fiinţe nevinovate?

— Nu-i adevărat! Eu am luptat când a fost cazul şi credeam că mi-am făcut datoria şi gata, dar trecutul câteodată reînvie... chiar şi atunci când crezi că l-ai îngropat pentru totdeauna. Mi s-a cerut să ţin deasupra capului acestei naţiuni o ameninţare teribilă, până când popoarele noastre îşi vor recăpăta drepturile... Nimic altceva. Şi eu asta am făcut... a trebuit s-o fac. Dar nu sunt un călău: nu va avea loc niciun măcel.

— Trei ore, Omar, şi, după aceea, milioane de oameni vor muri dacă nu vom reuşi să oprim acest mecanism nemilos: doar tu ne poţi ajuta. Le-am dat tehnicienilor de la Pentagon parola de acces la fişierul pe care tu l-ai denumit „Armageddon”: acum mă crezi?

Husseini deschise larg ochii înroşiţi de oboseală:

— Dar cum ai...

— Nu am timp să-ţi explic. Vreau să ştiu un singur lucru: în cazul în care computerul este oprit în timp ce se derulează programul ce se poate întâmpla?

— Nu ştiu.

— Unde sunt „catârii” cumpăraţi din târgul de la Samarcand?

Husseini rămase din nou uluit auzind că Blake cunoştea limbajul celui mai secret fişier din memoria computerului său.

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Trebuie.

— Dacă o fac... Am un fiu, Blake... un fiu pe care-l credeam pierdut, un fiu în amintirea căruia am dedicat fiecare acţiune, fiecare atac, fiecare schimb de focuri angajate în timpul acelor ani în care a luat naştere faima ucigaşului Abu Ghaj. Credeam că l-am îngropat într-un cimitir mizerabil din valea Bekaa şi, de curând, mi-au adus vestea că este viu şi se află în mâinile lor. Dacă vorbesc, nu există limite pentru suferinţele la care-l vor supune... tu nu poţi înţelege, nu-ţi poţi da seama. Există o lume în care mizeria, foamea, lupta înverşunată ucid orice compasiune, fac posibilă orice faptă oribilă...

— Dar şi Avraam a fost gata să-şi sacrifice singurul său fiu doar pentru că Dumnezeu îi ceruse aceasta. Ţi-o cer mii de femei şi de copii nevinovaţi care vor fi arşi, sau contaminaţi şi condamnaţi la o lungă şi crudă agonie. Omar, eu pot să-ţi ofer dovada că te-au minţit. Bombele vor exploda oricum, chiar dacă Ierusalimul se va preda târându-se în genunchi şi cerând îndurare. Aşteaptă, te rog...

Puse mâna pe telefon şi formă un număr:

— Sunt William Blake, spuse el când i se răspunse, vreau să vorbesc cu generalul Hooker.

— Domnule Blake! Ce naiba aţi făcut? Unde vă aflaţi? Avem absolută nevoie de...

Blake îi reteză vorba:

— Domnule general... spuneţi-mi ce se mai întâmplă în programul „Armageddon”, şi-i făcu semn lui Husseini să vină lângă el, îi apropie receptorul de ureche ca să poată auzi şi el.

— Lucrăm pe computerul lui Husseini, dar era aşa cum ne aşteptam: tehnicienii au descoperit cum se poate opri procedura de amorsare, dar, dacă fac aşa ceva, se declanşează o comandă auxiliară pentru un al doilea sistem. Dacă îl opresc, se va întâmpla acelaşi lucru. Bombele vor exploda la distanţă de o jumătate de oră una de alta: prima va exploda peste două ore şi patruzeci de minute, celelalte vor urma la intervale de o jumătate de oră. Am cerut şi ajutorul ruşilor pentru dezamorsare, dar nu ne pot ajuta dacă nu cunoaştem tipul de dispozitive care au fost instalate pe teritoriul nostru.

— Domnule general, eu... şi-l privi ţintă pe interlocutorul său, eu sper să vă pot da cât de curând informaţii importante. Nu plecaţi de acolo pentru niciun motiv şi... aduceţi-i aminte de mine domnişoarei Forrestall.

— Blake! La naiba, spuneţi-mi unde...

Blake puse receptorul în furcă şi se întoarse către Husseini întrebându-l pe un ton neutru:

— Mai vrei cafea, Omar?

Husseini se prăbuşi pe un scaun şi lăsă capul în jos, închizându-se într-o tăcere care păru să nu se mai termine în mica încăpere sărăcăcioasă. Când ridică din nou ochii, erau plini de lacrimi.

Vârî o mână în buzunarul interior al hainei şi scoase de acolo o cutiuţă neagră:

— Aparatul acesta conţine o copie a programului care este instalat în computer şi trebuie să-l am întotdeauna asupra mea în caz că aş fi nevoit să mă îndepărtez de computerul principal. Altceva nu mai ştiu.

— Se poate conecta la telefon?

Husseini dădu din cap afirmativ:

— Cablul este în interior. Vei găsi şi o mică plăcuţă din plastic pe care se află parola.

Blake deschise cutiuţa: în ea se afla o inscripţie cu

caractere cuneiforme care compuneau cuvântul „Nebuchadrezzar” adică „Nabucodonosor”.

Spuse:

— Mulţumesc, Omar, ai făcut exact ceea ce trebuia. Şi acum să sperăm că vom avea noroc.

După aceea sună la centrala operativă şi-l ceru pe generalul Hooker:

— Domnule general, am circuitul auxiliar, puneţi telefonul pe difuzor, vreau să mă audă şi specialistul dumneavoastră în informatică: deci, se pare că este vorba despre un computer portabil foarte puternic şi sofisticat. Îl cuplez îndată la telefon: conectaţi şi dumneavoastră linia telefonică la computerul central. Când aparatul vă va cere parola de acces, tastaţi „home” şi veţi vedea apărând o inscripţie cu caractere cuneiforme. Marcaţi cu mouse-ul inscripţia şi se va deschide programul... Domnule general, puteţi întrerupe transmiterea acelui semnal. Nu mai avem nevoie de el. Succes.

Se aşeză şi rămase nemişcat privind ledurile care semnalau pe micul ecran transmiterea informaţiilor prin cablul telefonic.

— Mai ai puţină cafea? întrebă Husseini.

— Sigur că da, spuse Blake, am şi ţigări.

Îi mai turnă cafea şi-i aprinse o ţigară.

Stătură tăcuţi, unul în faţa celuilalt, în camera care începea să se încălzească, ascultând cum bătea ploaia în geamurile aburite ale ferestrei. Blake privi la ceas: mai erau nouăzeci şi cinci de minute până la declanşarea apocalipsului.

Husseini tremura: nici pătura care-i învelea umerii, nici băutura fierbinte nu-i puteau alunga frigul care i se cuibărise în suflet.

, La un moment dat, ledurile micului computer se stinseră: transmisia se încheiase. Blake scoase cablul

computerului şi cuplă din nou telefonul.

Lăsă să se scurgă câteva minute, după care telefonă din nou:

— Blake sunt, aveţi noutăţi? Da, spuneţi... Am înţeles: fabrica părăsită de la intersecţia între Stevenson Expressway şi Dan Ryan. Nu, nu este departe de locul în care mă aflu. Putem să ne întâlnim în parcarea de la Mekinley peste o jumătate de oră. De acord, domnule general, ne vedem acolo. Puse telefonul la locul lui şi se întoarse către Husseini:

— Au găsit bombele. Cea care trebuie să explodeze la Chicago este la încrucişarea dintre străzile Stevenson şi Dan Ryan, în clădirea abandonată a companiei Hoover Bearings, apărată de trei terorişti înarmaţi. Unul dintre ei, singurul cu faţa descoperită, s-a baricadat în cabina de comandă a unei macarale, la o înălţime de treizeci de metri. Este înarmat cu o puşcă mitralieră... Trec pe acolo mii de persoane care fug afară din oraş. Şi acolo mai este şi tunelul de sub Chicago River. Dacă explodează, bomba va provoca un dezastru de proporţii înspăimântătoare. Nu te mişca de aici. Mă întorc să te iau.

Husseini nu scoase nicio vorbă, dar în clipa aceea înţelese că Abu Ahmid nu încetase niciodată să-l considere un dezertor şi intui pedeapsa pe care i-o pregătise.

Blake ieşi pe strada măturată de rafalele de vânt şi de ploaie şi ajunse la maşina sa, îndreptându-se către locul întâlnirii. În sens invers treceau maşini ale poliţiei cu viteză maximă şi la intersecţii sunau cu intermitenţe sirenele de alarmă, ca într-un film vechi din vremea celui de-al doilea război mondial.

Când intră în parcare, văzu maşina lui Hooker venind dinspre strada a 35-a şi claxonă de câteva ori.

— Echipele speciale sunt deja pe poziţii, domnule Blake. Ce aveţi de gând să faceţi? îi strigă Hooker prin fereastra

portierei.

— Vin cu dumneavoastră! strigă Blake. Coborî din maşina sa şi sări în aceea a generalului care Porni din loc cu toată viteza. În faţă, lângă şofer, şedea căpitanul Mebain.

— Aţi aflat cum se opreşte procedura de amorsare? întrebă Blake imediat ce se aşeză.

— Nu, din păcate, încă nu, spuse Hooker. Dar am chemat oamenii cei mai capabili pe care-i avem. Sperăm să reuşim. Suntem permanent în legătură cu ruşii: îndată ce vom vedea bombele şi le vom putea descrie, ei vor încerca să-şi dea seama de ce model este şi să ne trimită procedura de dezamorsare.

— Cât timp mai avem? întrebă Blake.

— Echipa specială a plecat de un sfert de oră cu elicopterul şi ar trebui să fie deja pe poziţii. Mai au aproape patruzeci de minute: ar trebui să le fie suficient.

— Sunt probleme, domnule, spuse în clipa aceea Mebain.

— Ce s-a întâmplat?

— Rezistenţa este mai puternică decât ne aşteptam: cel puţin trei oameni înarmaţi cu lansatoare de rachete şi cu arme automate. Unul dintre elicopterele noastre a fost doborât. S-au baricadat într-o clădire a fabricii de rulmenţi Hoover Bearings.

— Asta complică lucrurile, fir-ar să fie, spuse Hooker.

— Şi ne întârzie, adăugă Blake. Se poate să nu fi fost nicio indicaţie în fişierul lui Husseini?

— Niciuna... spuse Hooker, în afară de cuvântul acela... catâri... dar catârii sunt catâri.

— Aşa este. Doar dacă...

— Doar dacă? întrebă Hooker.

— I-am putea întreba pe prietenii noştri de la Moscova cum se spune „catâr” în rusă şi dacă acest cuvânt nu le

spune ceva.

Mebain intră în legătură cu colegul său rus transmiţându-i întrebarea şi, cu o expresie stupefiată, începu să repete:

— *O-s-jo-l...*

— *Oblonsky... Sistema... Jomkostnogo... Limita.*

— Sistem Oblonsky cu capacitate limitată... Bingo! *Spasibo, spasibo, kapitan! îi* strigă el fericit ofiţerului rus, după care îi spuse superiorului său: Era o siglă, domnule general!

Mebain, rămânând prin cască în legătură cu colegul rus, chemă pe cealaltă linie echipa specială:

— Aici Gamma Bravo One, răspundeţi Sky-Riders.

— Aici Sky-Riders, avem situaţia sub control. Doi terorişti doborâţi, unul a scăpat. Avem un mort şi trei răniţi. Şi avem şi bomba.

— Atenţie, Sky-Riders, avem codul de oprire a armării. Trebuie să-l transmiteţi şi celorlalte echipe care se află în acţiune la Los Angeles şi la New York. Atenţie, atenţie maximă, transmit în direct, după instrucţiunile primite de la Moscova cu care sunt în legătură pe cealaltă linie. Repet, Sky-Ryders, orice greşeală, cât de mică, poate fi fatală. Nu-l lăsaţi să scape pe cel de-al treilea terorist: poate fi extrem de periculos.

— Pentru asta avem deja o echipă care a pornit în urmărirea lui. Vorbiţi: vă ascultăm cu cea mai mare atenţie, Gamma Bravo One, spuse vocea din telefon.

Maşina sosi la destinaţie după zece minute şi, în timp ce Mebain rămânea la bord ca să transmită instrucţiunile pe care le primea de la Moscova, generalul Hooker împreună cu Blake coborâră şi porniră în fugă către clădire, dar se treziră de îndată sub un foc încrucişat. Zona era iluminată ca ziua, dar multe becuri fuseseră distruse de împuşcături.

Un ofiţer din echipa specială îi târî imediat la adăpost.

Furtuna nu dădea semne că s-ar linişti şi piaţa din faţa fostei fabrici era biciuită de rafalele furioase de vânt şi de perdeaua de ploaie rece amestecată cu măzăriche.

— O vreme câinească, domnule! strigă ofiţerul ca să se facă auzit prin vacarmul furtunii şi pârâitul armelor automate.

— Unde este bomba?

— Acolo sus, domnule general, răspunse ofiţerul arătând spre ultimul etaj al vechii fabrici. Al treilea terorist s-a baricadat în cabina macaralei de acolo şi ne ţine sub foc.

Blake îşi duse palmele streaşină la ochi ca să poată privi printre şiroaiele de apă care îi scăldau faţa şi-şi ridică privirea către uriaşul agregat cu braţul său mobil întins parcă în direcţia în care bătea vântul. Din cabina de sus apărea la intervale neregulate de timp ţeava unei mitraliere care vărsa foc asupra poziţiilor ocupate de membrii echipei speciale, aceştia răspunzând cu o ploaie de gloanţe îndreptate către pereţii şi nervurile de oţel ale macaralei. Fiecare împuşcătură făcea întreaga maşinărie să răsune ca un dangăt sinistru de clopot şi stârnea roiuri de scântei ca nişte fulgere atunci când se dezlănţuie furtuna.

Deodată, gigantica structură începu să vibreze, rotindu-se încet în jurul axei sale.

— Oh, Doamne! spuse Blake, face să se rotească braţul! Dacă ajunge cu latul pe direcţia vântului, toată greutatea va cădea... pe strada înţesată de maşini! Domnule căpitan, trimiteţi acolo un om care să blocheze mişcarea aceea, pentru numele lui Dumnezeu!

Ofiţerul făcu un semn unuia dintre oamenii săi şi acesta se năpusti înainte, sub o grindină de gloanţe, ajungând până la baza turnului, apoi începu să urce pe scăriţa de oţel.

În clipa aceea una dintre ferestrele cabinei de comandă a macaralei se deschise şi un om ieşi pe platforma din vârful pilonului de susţinere, în timp ce braţul continua să se rotească. Era un tânăr cam de douăzeci şi cinci de ani, cu chipul descoperit, care se mişca cu o sprinteneală deosebită prin ploaia de gloanţe.

Timp de o clipă privi în jos şi păru că este gata să cadă. Şi chiar în clipa aceea, din spatele lui Blake răsună un strigăt disperat. Era Husseini.

Stătea ţeapăn sub şuvoaiele de apă şi striga:

— Said! Said!, apoi începu să alerge către turnul de oţel. Striga cu ultimele puteri, cu faţa plină de apa ploii şi de lacrimi, striga către băiatul care continua să înainteze către capătul braţului macaralei.

Blake spuse repede ceva la urechea lui Hooker şi acesta ridică un braţ pentru a da semnalul de încetare a focului şi comandantul echipei speciale transmise la rândul său ordinul către oamenii săi.

Până şi furtuna păru să se supună acelui ordin şi ploaia dădu semne că ar putea înceta, iar forţa vântului părea şi ea pe cale să scadă. Vocea lui Husseini se auzi şi mai tare:

— *Said! Said! Ana waliduca! Ana waliduca!*

— Ce spune? întrebă Hooker.

Blake holbă ochii şi privirea sa exprima stupefacţie:

— Spune: „Said, sunt tatăl tău! Sunt tatăl tău!

Hooker îl privi pe omul ud din cap până în picioare stând nemişcat în faţa macaralei şi pe tânărul care continua să se târască spre capătul braţului. Uriaşa structură de oţel a braţului, aflată acum aproape complet de-a curmezişul direcţiei vântului transmitea întregii macarale o oscilaţie periculoasă.

Murmură:

— Oh... Doamne Dumnezeule...

În clipa aceea, tânărul se ridică în picioare şi ofiţerul

care-l urmărea privindu-l printr-un binoclu strigă:

— Atenţie! Este plin de explozibil! Trageţi! Foc, foc!

Un glonţ îl atinse în picior şi tânărul şovăi. Atunci, Husseini se întoarse brusc, ţinând în mână o armă:

— Staţi! urla el ca ieşit din minţi. Nu trageţi! Opriţi-vă sau deschid focul!

Ofiţerul le făcu un semn oamenilor săi şi, în timp ce Husseini era gata să apese pe trăgaci, un glonţ îl făcu să cadă în genunchi. Căzând, înălţă ochii spre cer şi-l văzu pe fiul său târându-se până la capătul braţului macaralei, ridicându-se în picioare şi aruncându-se în gol ca un înger al morţii, către fluviul de automobile care se scurgea pe strada de sub el. Dar, abia îşi începuse zborul, se auzi o răpăială furibundă de împuşcături. Băiatul fu lovit în plin de trăgătorii de elită chiar la mijlocul distanţei până la pământ şi corpul său explodă dezintegrându-se. Sângele său căzu laolaltă cu ploaia pe faţa şi pe umerii tatălui său care abia îşi mai trăgea sufletul.

Blake o luă la fugă către Husseini strigând:

— Omar! Omar!

Un şuvoi de sânge colora în roşu apa care se scurgea pe sub corpul său. Blake îl sprijini pe braţe când încă mai respira:

— Omar...

Husseini deschise ochii deja împăienjeniţi de suflul morţii. Spuse:

— Ai fost în Orient... Ai văzut... Ai văzut coloanele de la Apamea? Le-ai văzut?

— Da... spuse Blake cu ochii plini de lacrimi. Da, le-am văzut. Erau albe în lumina zorilor ca nişte fecioare aşteptându-şi ursitul şi roşii în asfinţit ca nişte stâlpi de foc, prietene...

Şi-l strânse în braţe în timp ce murea.

Macaraua gemea şi scârţâia în bătaia vântului care se înteţea din nou, dar agentul ajunse în clipa aceea la cabină şi opri transmisia de la motor la braţ. Acesta, liber acum, se roti încet pe platforma sa şi se opri nemişcat pe direcţia vântului. Comandantul echipei speciale se apropie de generalul Hooker:

— Bomba a fost dezamorsată, domnule, şi celelalte două de asemenea. Operaţiunea s-a încheiat.

— Mulţumesc, domnule comandant, spuse Hooker. Îţi mulţumesc în numele tuturor.

Apoi traversă locul viran din faţa fabricii şi ajunse în faţa lui Blake. Îi puse o mână pe umăr şi-i spuse:

— S-a terminat, fiule. Veniţi, vă ducem la spital. Cineva trebuie să aibă grijă de braţele dumneavoastră, altfel le puteţi pierde.

Blake urcă în maşina lui Hooker şi spuse:

— Duceţi-mă, vă rog, la Sarah.

O găsi dormind, sub efectul sedativelor, intubată şi cu perfuzii. Ceru voie să stea în sala de aşteptare până ce ea avea să se scoale şi medicul de gardă fu de acord.

Camera era goală: erau nişte divane de-a lungul pereţilor şi un televizor, stins, într-un colţ. Pe o latură a încăperii, lângă fereastră, era o masă cu o veioză.

Se aşeză, deschise geanta şi începu să citească, prima fiinţă umană după trei mii două sute de ani, papirusul Breasted.

Veni o infirmieră în toiul nopţii şi-i spuse:

— Domnule Blake, acum s-a trezit, dacă vreţi, puteţi să mergeţi s-o salutaţi. Dar numai două cuvinte, vă rog. Încă nu este în afara oricărui pericol.

Blake închise la loc geanta şi o urmă.

Sarah avea un pansament zdravăn la umărul stâng şi o perfuzie la braţul drept.

— Bună, iubito, îi spuse. Ne-am descurcat. Ai fost

formidabilă.

— Eu nu pot să mă văd cum arăt, spuse Sarah, dar aş putea jura că arăţi mai rău decât mine.

— A fost o zi tare nebună. Este deja destul de mult că am un aspect obişnuit.

Sarah tăcu o vreme, întorcându-se cu faţa la pernă, apoi se răsuci din nou înspre el şi-l privi drept în ochi:

— Noi am rămas singurii care mai ştim secretul de la Ras Udash, spuse. Poate că ar fi fost mai bine pentru toţi dacă mi-aş fi lăsat oasele pe acolo.

Blake o mângâie pe frunte:

— Nu-i nevoie, spuse. Draga mea, nu-i nevoie...

Gad Avner îşi îmbrăcă vechea sa uniformă de campanie, se încinse cu centura, vârî în teaca sa pistolul Remington calibrul 9 şi coborî cu ascensorul până la subsol unde îl aştepta o duzină de oameni din trupele speciale în două maşini, înarmaţi până în dinţi, îmbrăcaţi în negru şi cu faţa acoperită de cagule. Comandantul lor se prezentă:

— Locotenent Nahal, domnule, la ordinele dumneavoastră.

Urcară în jeepurile cu geamurile fumurii şi ieşiră străbătând străzile pustii ale oraşului vechi până la arcul Fortăreţei Antonia.

Ygael Allon îi aştepta la intrarea în tunel şi nu păru mirat din cale-afară văzând un inginer constructor în uniformă de luptă. Îi conduse pe oameni prin galerie până la începutul celui de-al doilea traseu. În locul din care se deschidea scara către temeliile Templului nu mai apărea niciun semn şi peretele apărea ca şi cum ar fi fost neatins.

— Oamenii care au lucrat aici au fost aduşi până aici legaţi la ochi şi după multe ocoluri derutante prin oraş, spuse locotenentul Nahal la urechea lui Avner. Şi, după ce au terminat lucrarea, au fost duşi înapoi la unităţile lor în aceleaşi condiţii. Pe perete, după cum vedeţi, nu a rămas

nici cea mai mică urmă. În afară de noi, doar preşedintele are cunoştinţă de această trecere.

— Foarte bine aţi făcut, spuse Avner. Să mergem acum: nu mai este mult până la ora stabilită.

După cincisprezece minute de mers ajunseră la capătul tunelului, acolo unde fusese terminată săparea rampei.

— Aici, tunelul ieşea în antichitate în câmp deschis, în spatele poziţiilor ocupate de atacatori, spuse Allon. Tabăra lui Nabucodonosor nu putea fi departe de aici, în direcţia aceea. Succes, domnule Cohen. Şi se întoarse pe unde venise.

Oamenii urcară către rampă până ajunseră sub un fel de chepeng. Îl deschiseră şi ieşiră în interiorul unei case care era deja păzită de un alt grup de camarazi de-ai lor.

Avner, însoţit de doi dintre oamenii săi, urcă la etaj unde tehnicienii săi instalaseră aparatură de ascultare.

— Lansarea rachetelor lor Silkworm asupra bazei noastre de la Be’er Sheva este prevăzută pentru orele douăzeci şi două, de pe rampe de lansare mobile autopropulsate, domnule, şi s-a confirmat ştirea că una dintre rampe este îndreptată înspre Ierusalim. Probabil gaze. Peste o jumătate de oră va începe numărătoarea inversă, spuse Nahal.

Avner privi cronometrul pe care-l avea la încheietura mâinii:

— Ridicaţi elicopterele şi ocupaţi punctele 6, 8, şi 4 din planul operativ; noi Pornim de aici peste şapte minute.

Oamenii se grupară lângă locurile de ieşire şi Nahal se apropie de Avner:

— Îmi permit să insist, domnule: nu există niciun motiv pentru care dumneavoastră să luaţi parte la luptă. Noi suntem de-ajuns. Dacă Abu Ahmid este într-adevăr ascuns în casa aceea, vi-l aducem noi aici, legat de mâini şi de picioare.

— Nu, spuse Avner, avem nişte conturi mai vechi de reglat între noi. El a fost comandantul ambuscadei în care a fost ucis fiul meu în Liban. Aş vrea să-i plătesc eu personal pentru asta, dacă pot.

— Dar, domnule, nu este obligatoriu ca Abu Ahmid să se afle acolo. S-ar putea să vă riscaţi degeaba viaţa într-un moment foarte greu pentru ţară.

— Sunt sigur că este. Nenorocitul ăla vrea să intre primul în oraşul golit de locuitorii săi, la fel ca Nabucodonosor. Este acolo, simt eu. Şi dumneavoastră o să-l lăsaţi în seama mea, domnule Nahal; aţi înţeles?

— Am înţeles, domnule.

Ofiţerul privi la ceas, ridică braţul, apoi îl coborî. Oamenii săi ieşiră în tăcere prin toate punctele prevăzute, strecurându-se de-a lungul pereţilor către obiectivul stabilit. În clipa aceea, se auzi din partea opusă, la distanţă de circa un kilometru, zgomotul elicopterelor şi, după aceea, lătratul mitralierelor. Acţiunea începuse într-o sincronizare perfectă.

Echipa lui Nahal se afla acum la doar câţiva metri de obiectiv, un fel de mică vilă, zugrăvită în alb, înconjurată pe toate laturile de construcţii mult mai înalte care o ascundeau aproape cu totul vederii. Pe acoperiş, mascată printre rufe întinse la uscat şi rogojini, se înălţa în clipa aceea o antenă puternică de radioemisie.

— Totul este aşa cum aţi prevăzut, domnule Avner, spuse Nahal. Suntem gata să pornim la atac.

— Daţi-i drumul, spuse Avner. Nahal făcu un semn şi patru dintre oamenii săi se târâră fără să facă nici cel mai mic zgomot în spatele santinelelor care păzeau intrările din faţă şi din spate ale casei şi le lichidară în tăcere cu pumnalele.

Avner înaintă împreună cu locotenentul Nahal până sub ferestre. Nahal făcu din nou un semn şi oamenii săi

aruncară în interior un mănunchi de grenade fumigene şi săriră înăuntru îndată după aceea, trăgând cu o precizie ucigătoare în tot ce mişca.

Nahal trecu în camera alăturată şi ucise un bărbat care stătea aşezat în faţa unui ecran radar. Văzu semnalele de recunoaştere ale rampelor mobile care începeau să apară din ce în ce mai clar.

— Iată-le, strigă el, ies la iveală! chemă cartierul general:

— Aici Barak către Melech Israel, rampe descoperite, lansaţi avioanele de vânătoare, coordonatele 2, 6, 4, repet, coordonatele 2, 6, 4.

— Aici Melech Israel, recepţionat, Barak. Unde este „Vulpea”?

Nahal se întoarse şi mai avu timp să-l zărească pe Avner care alerga spre capătul unui coridor, apoi se oprea şi trăgea rapid de trei, patru ori. Strigă la oamenii săi:

— Acoperiţi-l! şi, după aceea, în microfon. „Vulpea” îşi vânează prada. Şi Porni şi el în goană după oamenii săi.

Avner avea în faţă un alt coridor şi la capătul lui se vedea chiar în clipa aceea cum se închide un chepeng. Alergă într-acolo, îl dădu în lături şi coborî pe o scară scurtă sub podea.

— Nu! strigă Nahal. Nu! Dar omul dispăruse deja sub pământ: Nahal Porni pe urmele lui împreună cu oamenii săi.

Avner se opri o clipă, ca să audă zgomotul paşilor fugarului şi trase din nou în direcţia aceea, apoi alergă mai departe şi ajunse într-o încăpere subterană al cărei tavan era susţinut de o duzină de stâlpi din cărămizi, cu o mulţime de lăzi cu materiale şi cu muniţii depozitate peste tot. În mijloc se afla postamentul marii antene mobile.

— Căutaţi peste tot! strigă şi, în timp ce atacatorii controlau întreaga încăpere, el Porni din nou înainte, către

o scară care ducea spre suprafaţă. Dădu în lături un alt chepeng şi se trezi afară: elicopterele treceau în zbor razant şi curăţau toată zona de lunetişti.

Avner văzu o siluetă care alerga lipit de un zid şi strigă:

— Stai că trag!

Omul se întoarse, doar o fracţiune de secundă, şi Avner recunoscu fulgerul din ochii lui, de sub kefiah, şi trase, dar individul dispăruse deja dincolo de colţul zidului.

Veniră din urmă Nahal şi oamenii săi şi se aflară în faţa unui grup de femei şi de copii care blocau strada.

— Este printre ei, fir-ar să fie, înconjuraţi casa, controlaţi-i pe toţi, unul câte unul!

Oamenii făcură cum li se ordonase, dar nu se putu găsi nicio urmă a lui Abu Ahmid.

Locotenentul Nahal se întoarse la Avner care stătea rezemat de colţul casei, acolo unde îl văzuse în faţă, pentru o clipă, pe duşmanul său de moarte.

— Îmi pare rău, domnule n-a fost posibil să-l găsim pe nicăieri. Sunteţi sigur că l-aţi recunoscut?

— La fel de sigur cum sunt că mă aflu aici. Şi l-am şi rănit, adăugă arătându-i o pată de sânge pe colţul casei. Are un glonţ de-al meu în trup. Este doar un acont şi nu mă las până nu-i plătesc şi restul, înainte să mă omoare astea, spuse el aprinzându-şi o ţigară. Faceţi fărâme şandramaua asta şi să ne întoarcem acasă.

În timp ce se adunau în locul stabilit pentru îmbarcarea în elicoptere, Nahal fu chemat de la cartierul general:

— Aici Melech Israel, spuse vocea uşor de recunoscut a generalului Yehudai, mă asculţi Barak?

— Misiune îndeplinită, Melech Israel. Obiectivul distrus.

— Şi noi, spuse generalul. Rampele au fost aruncate în aer acum trei minute. Dă-mi-l pe şeful tău.

Locotenentul Nahal îi dădu casca lui Avner:

— Este pentru dumneavoastră, domnule.

— Avner.

— Sunt Yehudai. A trecut, domnule Avner. Procedura de lansare a rachetelor „Gabriel” a fost oprită. Americanii au dezamorsat bombele. De pe cinci portavioane decolează sute de avioane de vânătoare deasupra Mediteranei.

— Cinci aţi spus? Care sunt?

— Două americane: „Nimitz” şi „Enterprise” şi trei europene: „Aragon”, „Clemenceau” şi „Garibaldi”.

— Şi „Garibaldi”. Spuneţi-i lui Ferrario. Va fi fericit. Preluaţi legătura, terminat, Melech Israel. Sper că bem o bere înainte de a merge la culcare.

Elicopterul îi luă la bord şi se ridică în zbor deasupra oraşului. Dinspre apus se auzea un bubuit înfundat care se transformă repede într-o bubuitură de tunet şi mii de dâre de foc brăzdară cerul.

Avner se îndreptă spre locotenentul Nahal care îşi scotea în clipa aceea cagula:

— Ce veşti avem de la locotenentul Ferrario?

Nahal şovăi un moment, după care spuse:

Locotenentul Ferrario se pare că este dispărut în misiune, domnule.

— O să se descurce el, îi răspunse Avner, este un băiat isteţ. Apoi, privirile i se îndreptară departe, către deşertul Iuda şi colinele sterpe ale Moabului.

EPILOG

Gad Avner îşi termină de băut berea în barul de la „King David”, dar când duse mâna să scoată portofelul, o voce din spatele său spuse:

— Plătesc eu, domnule, dacă-mi permiteţi.

Avner se întoarse şi se pomeni în faţa lui Fabrizio Ferrario. Era îmbrăcat într-un costum de în albastru, de o croială impecabilă, şi era perfect bronzat.

— Sunt foarte fericit că te-ai descurcat, Ferrario. Ei, suntem pe picior de plecare?

— Da, domnule, şi ţineam să vă salut înainte de a pleca.

— Ai luat acasă tot ce te-am rugat?

Ferrario îşi privi dunga pantalonilor şi făcu cu ochiul:

— Ultima oară când am controlat era totul, domnule.

— Perfect. Atunci, drum bun.

— O să veniţi să mă vizitaţi la Veneţia?

— Mi-ar face plăcere. Cine ştie... într-o zi, poate, când o să mă retrag din munca asta blestemată.

— Altfel, ne putem întâlni din nou aici, în Ierusalim, în orice moment aţi avea nevoie de mine. Shalom, domnule Avner.

— Shalom, măi băiete. Salută din partea mea frumosul tău oraş.

Avner îl privi pe când se îndepărta, se gândi la toate fetele frumoase care cu siguranţă îl aşteptau în Italia şi oftă.

Apoi îşi aruncă pe umeri pardesiul şi ieşi. Merse pe jos pe străzile oraşului vechi până când ajunse la poarta casei sale. Intră şi urcă *pe* jos, deşi cu paşi înceţi, aşa cum obişnuia în rarele perioade în care reuşea să nu mai

fumeze în timpul zilei. Dar, ajungând pe platforma de sus a scării şi oprindu-se ca să-şi tragă sufletul, o voce pe care n-o mai auzise de mult timp răsună dintr-un ungher întunecos:

— Bună seara, domnule.

Avner avu o uşoară tresărire, dar nu se întoarse. Spuse, în timp ce vâra cheia în broască:

— Salut, portarul nopţii. Cinstit vorbind, nu credeam că o să ne mai întâlnim vreodată.

— Într-adevăr. N-a fost uşor să scap de toţi asasinii plătiţi pe care i-aţi trimis asupra mea, din cer şi de pe pământ.

Avner deschise uşa şi-i făcu semn neaşteptatului musafir să intre el întâi:

— Intraţi, domnule Blake. Îmi închipui că aveţi ceva să-mi spuneţi.

Blake intră. Avner aprinse lumina şi-l invită să ia loc pe un scaun, apoi se aşeză şi el şi-şi duse mâinile la ochi:

— Aveţi un pistol în geanta aceea, aşa-i? Aţi venit ca să mă ucideţi, spuse. Puteţi s-o faceţi dacă vreţi. Pentru mine, viaţa sau moartea sunt totuna.

— Între noi era o înţelegere, spuse Blake.

— Aşa este. Eu vă scăpam de cincisprezece ani de închisoare în Egipt; în schimb, dumneavoastră aţi fi continuat, pentru noi, căutarea papirusului Breasted şi ne-aţi fi furnizat orice alt tip de informaţie utilă pe care o puteaţi obţine în decursul cercetărilor.

— Este exact ce am făcut şi cu preţul unor riscuri enorme. Aşadar, de ce...

Avner zâmbi batjocoritor:

— Neprevăzutul, domnule Blake. Neprevăzutul este acela care determină cursul evenimentelor. Când au venit la dumneavoastră agenţii mei ca să vă ducă în Egipt cu o nouă identitate şi cu o altă acoperire, nu mai eraţi acolo,

plecaserăţi, în prima clipă, m-am gândit că n-aţi rezistat şocului alungării dumneavoastră din Institut, dar, după aceea, v-am auzit vocea...

Blake holbă ochii:

— Nu se poate. Dar atunci... Gordon şi Sullivan...

— Nu au lucrat niciodată pentru mine. Nici nu ştiam cum îi cheamă înainte ca dumneavoastră să le pomeniţi numele. Dacă nu aţi fi respectat regula pe care v-am impus-o, să nu vorbiţi niciodată despre organizaţie, nici să pomeniţi vreodată de adevărata identitate a unui alt agent, nici măcar în faţa celui în cauză, v-aţi fi dat seama imediat de asta, dar, în schimb...

— Eu respect înţelegerile.

— Şi eu... atunci când pot. Prima dată când m-aţi sunat, mi-am dat seama că era ceva care nu mergea cum trebuie. Dar ceea ce eraţi pe cale să descoperiţi era mult mai interesant. Aşa că v-am lăsat să mergeţi mai departe, ca şi cum totul fusese convenit dinainte. Este extraordinar cum vă alcătuiaţi rapoartele, fără a vă referi vreodată la dumneavoastră în persoană, nici atunci când vorbeaţi despre săpăturile la care lucraţi. Formidabil! Un talent natural, extraordinar, nu lipsit de un anume narcisism.

— Respectam regulile de securitate pe care le primisem de la dumneavoastră: nu poţi să ştii niciodată cine te ascultă la celălalt capăt al firului.

— Aşa este.

— Aţi pus la cale masacrul asupra taberei de la Ras Udash. Un măcel inutil! Şi, după aceea, i-aţi asmuţit asupra mea pe toţi: israelienii, egiptenii, americanii.

— Inutil? spuse Avner ridicându-se dintr-o dată în picioare, roşu la faţă. American naiv şi prost, vă daţi seama de consecinţele pe care le-ar fi avut descoperirea aceea dacă ar fi fost dată în vileag? Ar fi privat o mare parte a omenirii de speranţa în infinit, ar fi nimicit ceea ce

a mai rămas din sufletul civilizaţiei occidentale şi ar fi distrus identitatea poporului meu. Nu vă este de-ajuns? Aş fi făcut-o chiar pentru mai puţin din toate astea.

— Şi deci, când voi pleca de aici, dacă nu vă voi ucide eu, nu voi ieşi viu din această ţară.

— Nu, într-adevăr, spuse Avner, n-ar fi trebuit să veniţi.

— Greşiţi. Ar fi o altă crimă inutilă.

— Nu vreţi să înţelegeţi... spuse Avner şi, văzând mâna lui Blake care se strecura în geantă, se gândi că, de fapt, nu-l mai interesa absolut nimic şi că nu mai avea niciun chef să mai lupte.

Îşi îndreptă privirea către o fotografie pe care o avea pe masa de lucru şi în care se vedea un băiat abia trecut de douăzeci de ani şi spuse:

— Dacă trebuie s-o faceţi, nu mai zăboviţi. Nesiguranţa mă deranjează.

Blake nu spuse nimic şi puse pe masă o mapă albă.

— Ce este aceea? întrebă Avner neaşteptat de tulburat.

— Papirusul Breasted, spuse Blake. Eu îmi îndeplinesc întotdeauna obligaţiile... Şi alături este traducerea făcută de mine. Dacă aveţi încredere...

, Avner deschise mapa şi văzu culorile şi ideogramele papirusului sub o folie de plastic menită să-l protejeze. Alături se afla traducerea şi el începu s-o citească cu o privire care se umplea, la fiecare rând parcurs, de uimire şi de spaimă:

Pepitamon, scrib şi administrator al sacrelor palate ale

Haremului Regal, umil slujitor al Maiestăţii tale, al principesei Bastet Nefrere, lumină a Egiptului de Sus şi de Jos. Te salut.

L-am urmat pe khabiri, din Pi-Ramses, peste Marea cu trestii şi după aceea prin deşertul răsăritean unde au rătăcit ani întregi hrănindu-se cu lăcuste şi cu rădăcini. Am trăit la fel ca ei şi am vorbit ca ei. La fel ca ei m-am hrănit

şi am băut apa amară din puţuri şi doar pe ascuns m-am rugat la marii Zei ai Egiptului.

Am sperat, în ziua în care khabirii îl venerau din nou pe sfântul Taur Apis, făcându-i chip din aur, că şi sufletul iubitului tău fiu, Moise, s-ar fi putut schimba. Dar Moise a distrus Taurul, a comis un sacrilegiu construindu-i un altar Zeului khabirilor şi un sanctuar sărăcăcios făcut din piei de capră.

Când i-a sosit ceasul el s-a îmbolnăvit şi a murit, iar khabirii l-au îngropat într-un mormânt în nisip, aşa cum se face cu leşul unui câine sau al unui şacal, fără niciun semn care să amintească de numele lui.

Eu atunci am aşteptat ca ei să plece şi pentru că, din porunca Maiestăţii Sale, n-aş fi putut să-l aduc înapoi în Egipt, după voinţa ta am chemat săpători şi cioplitori până în inima deşertului şi am săpat un mormânt demn de un principe, chiar în locul în care el îşi înălţase sanctuarul din piei de capră, pentru a purifica acel loc. I-am îmbălsămat trupul, am pus o mască frumos lucrată pe faţa sa. Am adăugat imaginile Zeilor şi tot ce este potrivit să însoţească un mare principe în Locul Nemuririi şi în câmpiile lalu. Şi am făcut în aşa fel încât secretul să nu poată fi încălcat. Nimeni nu va ajunge în locul acela în afară de slujitorul tău.

Fie ca Osiris, Isis şi Horus s-o apere pe Maiestatea ta şi pe umilul tău slujitor Pepitamon care te salută cu fruntea în ţărână.

— I-aţi ucis pentru nimic, spuse Blake când Avner termină de citit. Moise a fost îngropat după ritual egiptean în mormântul de la Ras Udash după ce murise deja şi contrar ultimelor sale dorinţe.

— Eu... eu nu-mi puteam închipui... şi nici dumneavoastră, domnule Blake. Nimeni nu şi-ar fi putut

închipui. Unde este mormântul, domnule Blake? Unde este înmormântat?

— N-o să vă spun, domnule Avner. Pentru că acolo era şi locul Templului-cort, acolo a fost ascuns Chivotul, în timpul asediului Ierusalimului. Eu l-am văzut, domnule Avner. Am văzut strălucind în mormanul de praf aripile de aur ale heruvimilor. Dar voi aveţi bombele nucleare de la Be’er Sheva, domnule Avner. Nu aveţi nevoie de Chivot... Ah, era să uit, adăugă el. Duse mâna la buzunarul de la piept al hainei, desprinse un mic transmiţător camuflat într-un stilou şi-l puse pe masă. Cu aşa ceva se poate comunica doar cu dumneavoastră şi, sincer să vă spun, cred că nu mai avem nimic de vorbit.

Ieşi închizând uşa după el.

Când ajunse la ultima treaptă a scării auzi un foc de pistol, înăbuşit de un amortizor. Se întoarse pe când trecea pragul şi privi în sus.

— Adio, domnule Avner.

Şi ieşi, pierzându-se în mulţimea de trecători.

Nota autorului

Cartea aceasta se datorează, prin paginile care se referă la epilogul Ieşirii biblice, unei ipoteze a lui Flavio Barbiero *(Bibbia senza segreti – Biblia fără secrete.* Milano, 1988) şi se inspiră, în general, din cercetările efectuate de grupul lui Emmanuel Anati la Har Karkom, în deşertul Negev, un munte înconjurat de nenumărate mărturii de cult şi de sacralitate, datând din cele mai îndepărtate epoci.

Cel care scrie aceste rânduri a făcut parte din acel program de cercetare, a efectuat şi a făcut publice săpăturile sistematice la situl denumit HK221 bis, dar, mai ales, a luat parte la discuţiile şi la schimburile de experienţă din cursul diferitelor campanii arheologice.

Mesele luate împreună în jurul focului de tabără sau sub marele cort de model beduin care servea ca loc de întâlnire şi de discuţii erau ocazia în care fiecare, fie el un specialist de profesie cu răspunderi academice sau un voluntar animat mai ales de entuziasmul neofiţilor, avea plăcere să-şi expună propriile idei şi să le asculte pe ale celorlalţi.

Atmosfera incredibil de sugestivă a locului acela, tema însăşi a cercetării (Anati consideră că Har Karkom ar fi adevăratul Munte Sinai din Biblie) au facilitat naşterea şi dezvoltarea ideii de bază a acestei povestiri.

În momentul în care dau cartea spre tipărire, doresc să mulţumesc, în afară de prietenii din tabăra de la Har Karkom, tuturor acelora cărora le-am cerut ajutorul şi sfatul: egiptologul Franco Cimmino, scriitorul şi jurnalistul Amos Elon, generalul Cesare Pucci, colonelul Gabriele Zanazzo, orientalistul Piero Capelli, doamna Lolita

Timofeeva.